

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V

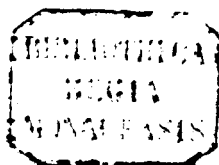
CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM.

M D C C L X X V I I I .

Bayerische
Staatsbibliothek
München

2. 11. 1912

1. 11. 1912

Δημώνακτος βίος.

Εμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντά-
 πασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγῃ καὶ
 μνήμῃς ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερ-
 Φυᾶ, καὶ γνώμην ἀκρῶς Φιλόσοφον ἐκφαίνειν.
 λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίον Σώστρατον ἀναφύ-
 ρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλειν, καὶ ὥντα
 εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν Φιλόσο-
 φον, ἔς καὶ εἶδον αὐτός· καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα·
 θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ἐπὶ μήκισον
 συνέγενόμην. περὶ μὲν ἔν Σωστράτῃ ἐν ἄλλῳ
 βιβλίῳ γέγραπται μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθος
τα

Demonactis vita.

Debebat ergo neque nostrum saeculum expe-
 omnino esse hominum sermone et comme-
 moratione dignorum; sed tum corporis ingens
 robur, tum animum summo opere philosophum
 proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Sostratum
 respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, et
 putabant esse; et maxime ad Demonactem Philo-
 sophum: quos et vidi ipse, et visos admiratus
 sum; altero vero, Demonacte, diutissime etiam
 sum usus. Ac de Sostrato quidem alio in libro
 a me scriptum est; et tum magnitudo illius osten-

τε αὐτῶ, καὶ ἰσχύος ὑπερβολή, καὶ ἡ ὑπαιθρος
ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαίτα, καὶ ἡ ἐπίπνοος I) εὐνή,
καὶ τρεφαὶ ὄρεοι, καὶ ἔργα ἐκ ἀπώδ' αὐτῶ ὀνό-
ματος, καὶ ὅσα ἡ λησὰς ἀρῶν ἐπραξεν, ἡ ἰδο-
παιῶν τὰ ἄβ'ατα, ἡ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Περὶ δὲ Δημόνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμ-
φοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκείνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς
ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναίτατοι τῶν
νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχουσιν μὴ
πρὸς τὰ ἀρχαῖα μύνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς
αὐτὰς ἐνθυμίζεν, ἀλλὰ καὶ τῶ ἡμετέρῳ βίᾳ κα-
νόνα

sa, tum excedens prope fidem robar hominis, et
subdualis in Parnasso mora, et cubile in grami-
ne, et siluestris victus, et opera a nomine *Hercu-
lis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latro-
nibus perfecerit, aut viis per inuia muniendis,
aut cum pontibus iunxit loca traiectu difficillima.

2. De Demonaeste autem iam dicere fas fuerit
duarum rerum causa, ut et ille in memoria ver-
setur quantum fieri opera mea potest, praestan-
tissimorum hominum, et iuuenum generosissimorum,
qui ad philosophiam appulere animum, non an-
tiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos
componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi
tan-

- I. Ἐπίπνοος] Valde mihi suspecta est hoc in
loco illa ἐπίπνοος εὐνή. Nullus equidem
dubito, quin corrigendum sit, ἡ ἐπὶ πλάσ
εὐνή. cubile in gramine. Iensus.

νόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλᾶν ἐκείνον, ἄριστον,
ὣν αἶδα ἐγὼ, Φιλοσόφων γενόμενον.

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, καὶ τῶν ἀφανῶν,
ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. καὶ μὴν
ἀλλὰ καὶ πάντων τέτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ
ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσο-
φίαν ὥρμησεν, καὶ Ἀγαθοβέλῃ, μα Δί', καὶ δὲ
Δημητρίῳ πρὸ αὐτῶ, καὶ δὲ Εἰπικτήτῳ ἐπεγειράν-
των, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τέτοις, καὶ ἔτι
Τιμοκράτῃ τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, Φω-
νὴν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ'
ὁ γὰρ Δημόναξ, καὶ ὑπὸ τέτων τινός, ὡς ἔ-
φην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ
ὁρμῆς καὶ ἐμφύτης πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ
παίδων

tanquam canonem proponant atque aemulentur,
optimum, quos ego noui, Philosophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscuro-
rum vnus, neque quantum ad dignitatem in re-
publica, neque diuitiarum nomine. Verum
enim vero superior hisce omnibus, atque ad ea
quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad
philosophiam appulit, non Agathobulo profecto,
neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto ex-
citantibus; quibus omnibus quidem vnus est, et
insuper Heracliensi Timocrate sapienti viro, et
linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non
ab villo horum incitatus, vti dixi, Demonax, ve-
rum a domestico ad honesta impetu, et insito

παίδων εὐθύς κεινημένος, ὑπερῆδε μὲν τῶν ἀν-
 θρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων. ὅλον δὲ παραδὰς
 ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν, αὐ-
 τὸς τε ὀρθῶ καὶ ὑγιῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώ-
 μενος, καὶ τοῖς ὀρθῶσι καὶ ἀκέραια παραδείγματα
 παρέχων τὴν ἑαυτῆ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φι-
 λосоφῆν ἀληθειαν.

Οὐ μὲν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τῆ λόγῃ, πρὸς
 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγέν-
 νητο, καὶ τῶν πλείων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν
 ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαίρεσεις ἐκ
 ἐπ' ὀλίγον, εἰς κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀκρῶ τῷ
 δακτύλῳ ἀψάμενος, ἠπίσατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ
 ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπάνητο,
 καὶ

philosophiae amore a puero inde statim commo-
 tus, humana bona omnia despexit, totumque se
 libertati et fiducia cum tradidisset, ita vixit; re-
 cta cum ipse, sobria, atque experte reprehensio-
 nis vita usus, tum praebens videntibus audienti-
 busque exemplum, suam prudentiam, suamque
 in philosophando veritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus
 haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac
 plerosque tenebat memoria, exercebaturque di-
 cendo: tum sectas philosophorum non pauxil-
 lum, neque extremo, secundum prouerbiū,
 digito attigerat, verum sciebat: corpus vero ex-
 ercuerat, et ad patientiam laborum subegerat.

In

καὶ τὸ ὅλον, ἐμελεῖται αὐτῷ μηδενὸς ἄλλ' ἢ προσ-
δεῖν εἶναι· ὥς ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν ἔτι ἑαυτοῦ
διαρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τῆ βίᾳ, πολὺν ὑπὲρ αὐ-
τῆ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος ἔχ' ἐν ἀποτεμνόμενος,
ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτ' οὐ καταμίξας, ἢ πάνυ τι
ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν· ἐώκει δὲ τῷ Σω-
κράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι,
καὶ τῇ τῆ βίᾳ ῥασιῶνι τὸν Σινωπέα ζηλῶν ἔδο-
ξεν, ἢ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὥς
θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγ-
χανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι, καὶ περὶ
ὧν

In uniuersum cura illi, ne cuiuscumque alterius
rei indigeret: adeo ut cum intelligeret, se non
amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, re-
lictis Graecorum optimis quibusque multo, de se
sermone.

5. Philosophiae autem non unam aliquam spe-
ciem sibi reseculit, sed multis in unum commi-
stis, non satis declarauit, qua illarum praeter
caeteras gauderet. Videbatur tamen Socratis ma-
ximè ad familiam se applicuisse, licet habitu et
illa victus facilitate aemulari Sinopensem videret-
ur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent
in deterius mutabatur, ut admirarentur ipsi, et
oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eo-
dem quo caeteri victus cultusque genere utens,

ὦν, καὶ εἰς ὅλιγον τυφλὸν κάτοχος, συνῆν
καὶ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ τὸν μὲν τῷ Σωκράτῃ εἰρωνεύειν ἔπρεσβε-
μενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μεσῶς ἀποφαίνων
τὰς συνασίας· ὥς τὰς προσωμιλήσαντας ἀπιέ-
ναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγείνους, μήτε
τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσ-
μιωτέρους παραπολὺ, καὶ Φαιδροτέρους καὶ πρὸς
τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

Οὐδεπώποτε γὰρ ὦφθη κεκραγῶς, ἢ ὑπερ-
διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, εἰς ἐπιτιμᾶν
τῷ δέοι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθή-
πτετο, τοῖς δὲ ἀμαρτάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ
τὸ

communis, ne pauxillum quidem tumidus, ver-
fabatur priuatim et publice cum omnibus.

6. Socratis quidem illam dissimulationem non
admittens, sed plenam Attica quadam gratia con-
suetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo dis-
cedebant, qui cum illo fuerant, ut neque con-
temnerent tanquam ignauum, neque asperitatem
reprehensionum eius refugerent: sed prae volu-
ptate quasi immutati, decentiores multum, et
hilariores, et spei in futurum melioris essent.

7. Nunquam enim visus est clamare, aut su-
pra modum contendere, aut indignari, neque si
quis reprehendendus esset: sed peccata cum per-
stringeret, ignoscebat peccantibus, volebatque
exem-

τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἤξιε λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὁρῇ δὲ πρὸς τὰς νοσούντας ἐχρωμένων. ἤγειτο γὰρ ἀνδρῶν πᾶ μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, θεῶ δέ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέε, τὰ πταισθέντα ἐπανορθῶν.

Τοιᾷτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν ἄδενός ἐδέϊτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τὰς μὲν εὐτυχεῖν δοκούντας αὐτῶν ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκῶσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τὰς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλῳτι παρεμυθεῖτο, ἔχων ὁρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύσεται μὲν τὰ ἀνιῶν-

exemplum nos capere a medicis, sanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non ventibus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

8. Hanc vitam cum viueret, pro se ille quidem nullius rei indigebat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuuabat: et si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit, quam breuibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, consolatus cum risu est, qui non viderent, post pusillum temporis cessatura quae

ἀνιῶντα, λήθη δέ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήψεται.

Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφεὺς σκισιάζοντας διαλλαττεῖν, καὶ γυναῖξί πρὸς τὰς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν, καίπε καὶ δήμοις ταρατομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐπεσεν ὑπεργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια· τοιᾶνδε τίς ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτῆς πρῶτος, καὶ ἡμέτερος, καὶ Φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἤνία Φίλος νόσος ἢ θάνατος, ὡς αὖ καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγέμενον· καὶ διὰ τῆτο Φίλος μὲν ἦν

ipsos contristarent, obliuionem vero quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam breui omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, vt dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam vbi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, vt ministrarent patriae tributa mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec
amicus

ἐν ἅπασιν, καὶ ἔκ. ἔστιν ὃν τινα ἔκ οἰκίαν ἐνόμιζεν,
ἄνθρωπον γε ὄντα. πλεον δὲ ἢ ἑλαττον ἔχαιρε
συνῶν. ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ἐπόσει
ἂν ἐδόκην αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα
διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρί-
των καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπραττε τε καὶ ἐλά-
γει, ὥς αἰετὸν κωμικὸν ἐκείνο, Τὴν Πενθὸν τοῖς
χείλεσιν αὐτῷ ἐπικαθῆσθαι.

Τοιγαρὲν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπτας δῆμος,
καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτόν, καὶ
διετράχυν, ὥς τινα τῶν κρείττονων προσβλέπον-
τες. καίτοι ἐν ἀρχῇ πρόσθετε τοῖς πολλοῖς
αὐτῶν, καὶ μῖσος ἔμειον τῷ παρὰ τοῖς πλή-
θεσιν

amicus erat omnibus, nec est, quem non dome-
sticum et familiarem putaret, in quantum homo
esset. Caeterum magis minusue quorundam in-
ter illos consuetudine delectabatur, a solis illis
se remotiens, qui ultra spem emendationis pec-
care ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis
et ipsa Venere faciebatque et dicebat, ut semper,
quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infi-
deret.*

II. Itaque Atheniensium cum vniuersus po-
pulus, tum principes, supra modum illum ad-
mirabantur, et ut ad Deum aliquem semper ad
ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque
illorum offensus est, odiumque non minus po-
pulari

θεσιν ἐκτῆσατο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέσκησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλιτοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κείνοι τότε, ὅτι ἔτε θυῶν ὥφθη πῶποτε, ἔτε ἐμυῆθη μόνος ἀπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα σεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο· πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πῶποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔδυσα. ἀδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμῷ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυσηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν

pulari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iamque consurrexerant contra illum Anyti quidam et Meliti, accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrificare unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium Elcusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus et pura veste indutus cum in concionem prodiiisset, partim concinne, partim vero asperius quam pro suo instituto causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem sacram Mineruae fecisset, Nolite, inquit, mirari, Arbenienses, si non prius ei sacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, Hanc sibi causam esse

τὴν αἰτίαν, τῷ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελε-
τῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυσήρια, ὅ σιω-
πῆσεται πρὸς τὰς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ'
ἀποτρέψει αὐτὰς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶ-
σιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥς τε
τὰς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χει-
ροῖν ἔχοντας, πράγας αὐτῷ καὶ ἰλῶως γενέσθαι
αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνης ἀρξαμένους τιμᾶν, καὶ
αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζουσιν. καί-
τοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτὰς λόγων, τρα-
χυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. "Ἄνδρες γάρ,
ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὀρώντες ἐξεφανεμένον,
ὑμεῖς ἤδη καὶ με καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον
ἐκ ἐκαλλιερήσατε.

Βέλο-

*esse dicebat, cur non veniret in communionem ini-
tiorum; quod, si mala sint mysteria, taciturus non
esset apud non initiatos, sed debortaturus illos ab
orgiis, sin bona, indicaturum prae humanitate omni-
bus. Igitur Athenienses qui iam lapides contra
ipsum haberent in manibus, mites illi et propitii
statim sunt facti, et illo initio facto honorarunt
virum, reueriti sunt, ac denique admirati: quam-
quam in principio statim suae ad illos orationis
asperiori paullum usus esset prooemio. Nam,
Athenienses, inquit, cum coronatum me (victimae
instar) videatis, vos iam me quoque maculate; priore
enim hostia non litastis.*

Βέλομαι δὲ ἔνι παρὰ θύσθαι τῶν εὐτόχως
 τε ἅμα καὶ ἀσείως ὑπ' αὐτὰ λελεγεμένων· ἀρξα-
 σθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλόν, καὶ ὧν πρὸς ἐκεί-
 νον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκήσας τινὲς,
 ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτᾶ, καὶ μά-
 λιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ἐπικεικλασμένον
 σφύδρα, ὡς ἀγεῖν καὶ γυναικεῖον, καὶ Φιλο-
 σοφίαν ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἡρώτα τὸν
 Δημόνωνα, τίς ὧν χλευάζει τὰ αὐτᾶ; Ἀνδρω-
 πος, εἶφη, ἐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὥτα· ἐγχει-
 μένους δὲ τᾶ σοφιστῶν, καὶ ἐρωτῶντας, τίνα δὲ
 καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημόνωνα, ἐκ παιδὸς ἐς Φι-
 λοσοφίαν ἤκεις; ὅς τις, εἶφη.

Ἄλλο

12. Volo iam subiicere quaedam acute pariter
 et urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Pha-
 vorino et his, quae ad illum dixit, incipere.
 Cum enim audisset e quodam Phauorinus, deri-
 diculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus ser-
 mones, maxime verficulos illis immistos, quod
 fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam
 minime decentes essent: accessit ad Demonactem
 rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui*
sua derideret? Is, *Homo*, inquit, *aures habens de-*
ceptu non nimium faciles. Instante vero Sophista
 atque interrogante, *Quo vero viatico instructus,*
Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? *Te-*
sticulis, inquit.

Ἄλλοτε δὲ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἡρώτα τὸν Δημῶνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν Φιλοσοφίᾳ, ὃ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι Φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' αὐτῷ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τῷ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὧν γελαῖ, ἐκείνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ ἐν ἀπὸ τῷ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τὰς Φιλοσοφῶντας, αὐτὸς πώγωννα ἐκ ἔχων.

Τῷ δὲ Σιδωνίᾳ ποτὲ σοφιστῷ Ἀθήνησιν εὐδοκμῶντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτῷ ἑπαινόν τινα τιᾶτον, ἔτι πάσης Φιλοσοφίας πεπεύραται, ἔχειρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἢ ἔλεγεν· εἰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur*: At ille, *Quis vero tibi, inquit, dixit me philosophari?* et iam discedens apud se suauiter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi, inquit, esse videbatur, te a barba iudicari velle philosophos, barbaram cum ipse non babeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante eiusmodi, se philosophiam vniuersam explorasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam:*
si

ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ, διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας ἡ-
λῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς ἔν ἐκ μέσων τῶν ἀκροω-
μένων ἄτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ-
σε Πυθαγόρας.

Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύ-
φων, νεανίσκου ὠραίῃ, ἐρεσχελῆντος αὐτόν, καὶ
προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ κελεύ-
οντος εἰπεῖν τῷ συλλογισμῷ τὴν λύσιν, Ἐν,
ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνει. 2) ἀγανακτή-
σαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμ-
ματι,

*si Zeno ad Poecilum, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo: surgens igitur ex mediis audito-
ribus, Heus tu inquit, nomine illum appellans, vo-
cat te Pythagoras.*

15. Pythonis cuiusdam Purpuratorum Macedo-
niae filio pulchro, irritante illum nugis et sophi-
sticam interrogationem proponente, eiusque syl-
logismi solutionem dicere illum iubente, *Vnum,*
inquit, *puer, noui, te περαίνεσθαι.* Aegre au-
tem ferente illo lusum ex ambiguo, et vna mi-
nitan-

2. Περαινει] Nescio an habeat Latina lingua
vocabulum amphiboliae huic exprimendae
aptum, nec vehementer quaerendum putavi:
περαίνειν est dialecticum, significatque, vt
Latinum *efficere*, concludere aliquid et demon-
strare ex sumtis quibusdam. Sed περαίνε-
σθαι etiam obscœnum est, vt *confici* Latino-
rum. *Gesner.*

ματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὃ δὲ σὺν γέλῳ τι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτῶ, ὅτι ἐσθῆτα ὠφθῆ ἀνδρεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρρύη. οἱ μὲν παρόντες ἠγανκτῶν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὃ δὲ Δημίωναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν.

Ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσῶν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εἶρε, γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἤξιε τὸν ἀπολέσαντα, ὅσις εἶη τῶ δακτυλίῳ δεσπό-

nitante, *Statim tibi virum monstrabo! cum risu interrogavit, Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, et sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pullatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam, inquit, viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.*

17. Inuenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdididisset, dominus annuli, veniret, discitoque

δεσπότης, ἦκεν. καὶ εἰπόντα ὅλην αὐτῷ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἦκεν ἔν τις μετράνισκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολωλενέον λέγων· ἐπεὶ δὲ ἔδεν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῦ, καὶ τὸν ἑαυτῷ δακτύλιον Φύλαττε, τῷτον γὰρ ἐκ ἀπολώλεας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βελῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὠραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον, Προσαγχεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς ἔτσος· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σὲ ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρχῃ δέρματι Φιλοσοφῶντα, ἐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἤξισ.

Ἐρω-

Etque pondere illius et gemma, et imagine, eum reciperet. Venit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, Abi, puer, inquit, et tuum ipsius anulum serua: hunc quidem non perdidisti!

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminatum fractamque, *Salutat te, inquit, filius hic meus. Et Demonax Pulcher, inquit, et te dignus et matris similis.*

19. Cynicum illum in urbi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vocari volebat.

20. In-

Ἐρωτήσαντος δὲ τινος τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκεῖνα δὲ Φήσαντος, πολλὰς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τῷτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ περὶ τέτοις δεδελώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὖροις ἂν αὐτὰ ἢτε ἐλπίδος, ἢτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάντως καὶ τῶν ἀνιερῶν, καὶ τῶν ἡδέων.

Περεγρίνῃ δὲ τῷ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιξε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ ἔκινῃς, ἀπεκρίνατο· Περεγρίνε ἐν ἀνθρωπίσεις.

Καὶ

20. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuas. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus seruiamus. Quin si perspicias, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter et iucunda.*

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem (Cynicum) respondit, Peregrine, non agis hominem!*

Luc. Op. T. V.

B

22. Ve-

Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπό-
δων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ
ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι
σκιάν, ἤρετο, Τοιότῃς ἄρα τὰς ἀντίποδας εἶ-
ναι λέγεις;

Ἀλλὰ καὶ μάγιστινός εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπω-
δὰς ἔχειν ἰσχυράς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας
ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βέλε-
ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμό-
τεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βέλει, ἔπεκ πρὸς τὴν
ἀρετέπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ
μικρὰ τῷ Φαρμάκῃ πείθοντα αὐτὴν ὀξυνοί μοι
τὸν ἄρτον· ἀνιπτόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ
ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον.

Ἐπεὶ

22. Verum Physicum quendam de antipodi-
bus disputantem, excitavit, et ad puteum dedu-
cto ostendit in aqua umbram, interrogans: Ta-
les igitur ais esse Antipodas?

23. Cum aliquis magum se esse diceret, et car-
mina habere potentissima, quibus persuadere pos-
set omnibus, ut praeberent sibi quaecunque vel-
let: Noli admirari, inquit; Nam et ego artis
 tuae sum: et, si vis, sequere ad panem venditri-
cem, et videbis, uno me carmine, et pauxillo ve-
neno, inducere illam ut panem mihi det, num-
mum indicans, cuius eadem quae carminis vis
esset.

24. Cum

Ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυ-
δεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἤξιε ὄχημα
ζεύγυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους παρίσχεσθαι ὡς
ἀναβησμένῳ, καὶ δεῖπνον παρασκευάζεσθαι,
προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω
σοὶ τινα ἐπισολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰη-
θέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλ-
λοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῷ, καὶ εἰπόντος·
Τί ἔν, ὦ Δημιῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιά-
ται σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἔπει.

Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθῶντι, καὶ ἐν σκότῳ αὐ-
τὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε
εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τῷ παιδὶ
τὸ εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινὰς ἀνθρώ-
πους

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem
suum lugeret ante pubertatem defunctum, iube-
retque currum illi iungi, et equos adstare tan-
quam conscensuro, et coenam parari, accedens,
A Polluce, inquit, *adfero tibi epistolam*. Dele-
tato autem illo, atque putante, pro communi
reliquorum ratione, et ipsum suo subseruire mor-
bo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux*
postulat? Accusat te, inquit, *quod non iam ad*
ipsum abeas.

25. Idem lugenti filium, et in tenebris se con-
cludenti, accedens dixit, *Magum se esse et posse*
ipsum euocare filii umbram, modo sibi tres quosdam
homines

πᾶς ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας.
ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνῃ ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀπορῥεντός,
ὃ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιῷτον, εἴτ'
εἶφη. ὦ γελοῖε, μόνος ἀφορητὰ πάσχειν νο-
μίζεις, μηδένα ὄρων πένθους ἄμειρον;

Καὶ μὴν κακείνων καταγελαῶν ἤξιε, τῶν ἐν
ταῖς ὀμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι
χρωμένων. ἐνί. γὰρ ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτῆ λόγον
τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέντι. Ἐγὼ μὲν
σε εἶφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἡρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς
ἐπ' Ἀγαμέμνωνος ἀποκρίνη.

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἐταίρων, Ἀπίωμεν Δη-
μώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώμεθα
ὑπὲρ

homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.
Multum autem illo dubitante et hacrente; neque
enim habebat, opinor, quem talem nominaret,
Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia
pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas
neminem?

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in
congressibus vterentur antiquatis omnino pere-
grinisque nominibus. Vni ergo interrogato a se
aliquid, et supra modum Attice respondentem,
Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu
mibi tanquam sub Agamemnone respondes.

27. Dicente sodalium quodam, Abeamus, De-
monax, in Aesculapii, et oremus pro filio, Vtique,
inquit,

ὑπὲρ τῆς υἱᾶς. Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ τὸν Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκχεῖν.

Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κοιμῶν ἀπαιδεύτας ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἀτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ ἔδδεν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τῶν τρεῶν ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, ἔ μόνος, εἰ δὲ μόνος, ἔ πρῶτος.

Κεθή-

inquit, *furdum indicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire.*

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, et alterum quidem absurda obicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis, inquit, amici, alter horum mulgere bircum, alter cribrum ei supponere?*

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *solum se et primum dialecticorum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

Κεθήγῃ δὲ τῷ ὑπατικῷ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆι πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλασα καὶ λέγοντος καὶ ποιῶντος, ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κἀθαρχμα εἶναι· Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, εἰδὲ μέγα.

Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελκύνοντα, ἦδη δὲ ἀπῆι μετὰ πρῆμπτos, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος· Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται 3). αὐτῷ.

Ἄλλῃ

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa et dicente et faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum cum purgamentum esse; Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.*

31. Apollonium aliquando Philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum suis Argonautis.*

32. In-

3. ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Crescillius* Theatro Rhett. 4, 11. extr. vtrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poeta: *Non nautas puo vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67.)

sed

Ἄλλ' αὖ δέ ποτε ἐρομένῃ, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

Περὶ μὲντοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥηγίλλαν καὶ Παλιδεύκη ὡς ζῶντας ἐσιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίαις ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείει τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα
τῷ

32. Interrogante alio, *Virum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia.*

33. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam et Pollucem (mortuos) ut viuentes conuiuio excipere, et talia declamare.

34. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, *Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque,*

B 4

cum

sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, ouiculae, et auaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum etc. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. Gesner.

τῇ τὴν τελευτὴν αὐτοῖς κατασησαμένῃ Εὐμόλῳ
 πα, βαρβάρῃ καὶ Θρακίῳ ὄντος.

Ἐπεὶ δὲ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ διὰ χει-
 μῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ
 ἀνατραπέντος τῇ σκάφης, ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 βρωθῆς; καὶ τα, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ἐκινῶν
 ὑπὸ ἰχθύων καταδασθῆναι, τοσάτους αὐτὸς
 ἰχθύς καταφαγών.

Ῥήτορι δὲ τινι κάκις μελετήσαντι, συνε-
 βάλεισεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τῇ δὲ εἰ-
 πάντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτῇ λέγω· Εἰκότως τοίνυν,
 ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροκτῇ κρώμενος.

Καὶ μάντιν δὲ ποτε ἰδὼν δημοσίῃ ἐπὶ μισθῷ
 μαντεύομενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν
 μισθὸν

*cum constitueris illis initia Eumolpus, Barbarus o
 Thracia?*

35. Cum nauigaturo per hiemem diceret ami-
 corum aliquis, *Non metuis, ne everso nauigio de-
 voreris a piscibus? Tum ingratus fuerim*, inquit,
*si grauarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo
 pisces epularus sim.*

36. Rhetori cuidam pessime declamanti confu-
 luit exercere se, et meditari. Hoc autem dicen-
 te: *Semper apud me dico; Non igitur mirum est*,
 inquit, *italia se dicere, qui stultum adeo auditorem
 adhibeas.*

37. Diuinatorem videns publice accepta mer-
 cede diuinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re*
 merce-

μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπιτεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅπως αὖν αἰτῆς· εἰ δὲ ὡς δεδוקται τῷ θεῷ, πάντα ἔσαι, τί σε δύναται ἡ μαντική;

Πρὸς βύτε δὲ τινος Ῥωμαίου εὐσωματῆντος, καὶ τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένα, καὶ ἐρομένη, Πῶς σοι Δημώναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης.

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐσόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένη γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ, εἰ χιλιάς μνᾶς ξύλων καύσομαι, ὦ Δημώναξ, πόσαι μναὶ ἂν καπνῇ γένοιτο; Στῆπρον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνὸς ἐστὶ.

Πολυ-

mercedem repeas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fasis, parum nimis exigis, quantumcunque exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio?

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare, inquit, ligneum si hostem habueris.*

39. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignorum cremaueris, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, cineres; reliquum omne fumus est.*

Πολυβίῳ δέ τινος, κομιδῇ ἀπαιδεύτε ἀνδρα-
 πη, καὶ σολοίικη, εἰπόντος, Ὁ βασιλεὺς με
 τῇ Ῥωμίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶδε σε,
 ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

Ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρέμφων, ἐπὶ τῷ πλά-
 τει τῆς πορφύρας μέγα φρονῶντα, κύψας αὐ-
 τῷ πρὸς τὸ ἔς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ
 δείξας, ἔφη, Τῷτο μέντοι πρὸ σε πρόβατον
 ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

Ἐπεὶ μέντοι λαόμενος ὠνήσεν εἰς τὸ ὕδωρ
 ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιά-
 σαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὰ
 πείσεσθαι ἔμελλον;

Ἐρομένη δέ τινος, Ὅποιαν νομίζεις εἶναι τὰ ἐν
 αὐτῷ; Περιμένειν, ἔφη, καὶ κείθεν σοὶ ἐπισελαῶ.

Ἀδμή-

40. Polybio cuidam indocto plane homini, et
 vitiose loquenti, cum diceret: *Imperator Roma-*
na me ciuitate honorauit: Vtinam, inquit, Grae-
cum te potius quam Romanum fecisset!

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitu-
 dine clauī superbientem, ad aurem illius inclina-
 tus, et prehepsa veste ostensaue, *Hanc quidem,*
inquit, ante te ouis gestabat, et erat ouis.

42. In balneo cum ingredi in feruentem aquam
 cunctaretur, et vt timidum aliquis accusaret,
Dic mihi, inquit, an pro patria subiturus eram?

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud*
inferos? Expecta, inquit, inde tibi rescribam.

44. Ad-

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι
γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς
διαθήκαις κεκείμενον ἐπιγεγραφήναι αὐτῷ τῇ σή-
λῃ, ἔχειρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτην ἑλυστρον, βῆ δ' εἰς ἔθρον
αὐτός·

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμητε,
τὸ ἐπίγραμμα, ὥς ἐβελόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγε-
γράψθαι.

Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτῷ οἷα τοῖς γέ-
ρσιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τῷτο, ὦ Δη-
μῶναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

Καὶ μέντοι καὶ Λακεδαιμονίον τινα ἰδὼν τὸν
αὐτῷ οἰκίστην μασιγῶντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμό-
τιμον σαυτῷ τὸν δῶλον ἀποφαίνων.

Δανάης

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum dice-
ret scriptum a se epigramma vnius versus, quod
testamento iussisset suae columellae sepulcri inscri-
bi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti vtriculum, Deus exiit ipse!
ridens dixit: Adeo pulchrum est, o Admete, epi-
gramma, ut velim illud iam inscriptum esse.

45. Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere
solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demo-*
nax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me momordit.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset fla-
gellis caedere seruum suum, *Desine, inquit, pa-*
tem tibi bonore reddere seruum tuum.

47. Da-

Δανάης. δέ τις πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχέ-
σης, Κρίθῃτι, ἔφη, ἔ γάρ εἰ Δανάη, ἡ Ἀκρι-
σίῃ θυγάτηρ.

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς ἔ πρὸς ἀλήθειαν,
ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν Φιλοσοφῶσιν. ἕνα γὰρ ἰδὼν
Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ
δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογκον κεκραγότα 4), καὶ
λέγον-

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum
haberet, *In ius ambula*, inquit; *neque enim illa*
es Danaë Acrisii (iniudicati) *filia*.

48. Maxime autem impugnabat, qui non vere,
sed ostentationis causa philosopharentur. Vnum
enim videns Cynicum pallium quidem habentem
ac peram, pro claua autem pistillum, claman-
tem

4. Ὑπέρογκον κεκραγότα] Eam sententiam esse
huius loci, quam in versione dedi, certus
sum: hoc est, ὑπερον, *pistillum* pro claua
habuit hic Cyniscus. Sed de hoc ambigo,
pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod
plane huc non pertinet; an ab eo haustum
deuoratumque sit. Nam utrumque Luciano
dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὑπερον,
ὑπέρογκον κεκραγότα, et, ἔχοντα ἀντὶ
βακτ. ὑπερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui
characterem quasi dictorum Demonactis no-
stri norit, qui cogitarit, necessario deside-
rari aliquid, quod pro baculo seu claua usur-
parit Cyniscus; qui *Hyperidis* nomen cum
ὑπέρω comparauerit: ille nobiscum, puto,
sentiet. *Gesner*.

λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένης ἐς ζήλωτῆς, Μὴ ψεύδῃ, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδῃ μαθητῆς ὢν τυγχάνεις.

Ἐπεὶ μέντοι πολλὰς τῶν ἀθλητῶν εὐρα κομαχῶντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγωνιον, ἀντὶ τῆ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικόντως, ἔφη, τὰς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτῶντες λέοντας καλεῖσιν.

Ἀξεῖον δὴ κακεῖνο αὐτῷ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιτταμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ἔλον· Κυνικῷ δέ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τῷτο κατηγορῶντος αὐτῷ, καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆ-
ναι

tem ultra modum, dicentemque se Antisthenis, et Cratetis et Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. pistoris, aut pifillarîi) *discipulus es.*

49.* Cum multos Athletarum videret male pugnantes, et contra legem certaminis loco pancratiî mordentes, *Haud iniuria*, inquit, *hodie nos Athletas sui sectatores leones appellant.*

50. Lepidum sane illud quoque ipsius et mordax simul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac totum corpus velarent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahere iubens.

ναί τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἡ ξύλοις συν-
 τρέψαι, ἢ καὶ Φυγῇ ζημιώσεν· ἀλλ' ὅγε Δη-
 μῶναξ παρατυχὼν παρητεῖτο συγγνώμην ἔχειν
 αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παρ-
 ῥήσιαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τῷ ἀνθυπά-
 τῃ, Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἂν δὲ ὕστερον
 τοιᾶτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ
 ὁ Δημῶναξ· Δρωσάκισθῆναί τί τε αὐτὸν κέ-
 λευσον.

Ἄλλω δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνης τῷ
 μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείως,
 ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄριστα ἄρξῃ; Ἀόρηγτος,
 ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκῶν.

Ἐρο-

iubens Cynicum, aut fustibus contundere aut
 multare exilio parabat. Forte autem superueniens
 Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui
 patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset.
 Dicente vero Proconsule: *Iam quidem illum tibi*
dimittio, sed si in posterum tale quid ausus fuerit,
quid pari dignus est? Demonax, *Tum dropace il-*
lum velli iube, inquit.

51. Alii cuidam, cui legionum et prouinciae
 maximae imperium commissum fuerat ab Impe-
 ratore, interroganti, *Quomodo optime imperares*
aliquis? respondit: *Si non irascatur, et loquatur*
pauca, multa vero audiat.

52. In-

Ἐρομένω δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακῆντας ἐσθίει; Οἶει ἔν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίης εἰκόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναῖγειρον.

Καὶ μὴν καὶ Ῥαφῆνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τῷ Περιπάτῃ, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀνασχυντότερον χωλῷ Περιπατητικῷ.

Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα συνεβέβλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γάρ καὶ τῷτο Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνδ' αὐτῷ καταλαπέειν τῇ φύσει,

52. Interrogante quodam, *Num ex ipse placentias ederet? Putasne igitur, inquit, stultis fauos strui ab apibus?*

53. Ad Poecilum cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Atheniensibus Cynaegirum.*

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est, inquit, claudio Peripatetico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione confuleret illi uxorem ducere, et procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se verum naturae relin-*
quat,

σει, ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκᾶν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτῆ θυγατέρων.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παγκράτιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ σώματος καὶ αὐτῆ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἰ δέκα κατηγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστῆσασθαι θῆαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτάς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τῆ ἐλέε τὸν βωμὸν καθέλητε.

Ἐπεὶ

quae, sic respondit, ut planissime illum refutaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem et infinita patrantem mala, Aristotelem autem et decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; Vere, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accusationibus).

57. Atheniensibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, Ne prius, inquit, o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae oram susceperitis.

58. Cum

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν πατὲρ ἐλθόντι αὐτῷ,
Ἥλαιοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
τῷτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἥλαιοι, μὴ δόξητε ὀνει-
δίζειν τοῖς προγένοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκρά-
της, μήτε Διογένης εἰκόνα ἀνατεθείκασιν.

Ἦκιστα δὲ αὐτῷ ποτε καὶ πρὸς τὸν τῶν νόμων
ἐμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄ-
χρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀ-
γαθοῖς γράφονται· οἱ μὲν γὰρ ἐδέοντα νόμων,
εἰ δὲ ὑπὸ νόμων ἐδὲν βελτίους γίνονται.

Τῶν δὲ Ὀμήρου σίχων ἓνα ἦδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολ-
λὰ ἐοργῶς.

Ἐπ' ἡ-

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam
statuam decernerent, Nequaquam, inquit, o viri
Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini ma-
ioribus vestris, qui neque Socrati statuam, neque
Diogeni posuerint.

59. Audiui illum quondam ad iurisperitum ista
dicere, Inutiles fere leges esse, siue bonis scriban-
tur, siue malis: alteros enim nec indigere legibus,
alteros nibilo a legibus fieri meliores.

60. Homeri versuum vnum maxime cantilla-
bat :

Mors simul ignavum rapit, et qui multa pa-
travit.

Luc. Op. T. V.

C

61. Ther-

Ἐπὶ τὴν δὲ καὶ τὸν Θερασίτην, ὡς Κυνικὸν τι-
να δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν
Φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαύμασοί· ἐγὼ
δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην,
καὶ Φιλῶ Ἀρίστιππον.

Ἐβίβη δὲ ἔτη ὀλίγη δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνο-
σος, ἄλυπος, ἄδενά ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας,
Φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν ἄδενά ἔδε πώποτε ἔ-
σχηκώς. καὶ τοσῶτον ἔρωτα ἔσχον πρὸς αὐτὸν
Ἀθηναῖοί τε αὐτοί, καὶ ἅπανσα ἡ Ἑλλάς, ὥς τε
παριόντι ὑπεξάνισσασθαι μὲν τὰς ἀρχοντας, σίω-
πὴν δὲ γίνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
δὲ,

61. Therfitem laudabat vt Cynicum quendam
concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis philosophorum maxime
sibi probaretur?* Omnes quidem, ait, admirabiles:
ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo
Aristippum.

63. Vixit annos non multos infra centum, sine
morbo, sine dolore, nemini molestus cum fuisset,
a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
qui inimicum nunquam quemquam habuisset.
Tanto illum amore prosecuti sunt cum ipsi Athe-
nenses, tum vniuersa Graecia, vt prodeunti in
publicum assurgerent principes, silentium autem
ab omnibus illi praestaretur. Denique cum vlti-
mam

δὲ, ἤδη ὑπέρβηρος ὢν, ἄκμητος εἰς ἣν τύχοι παριῶν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικόντων θεῶν τινα ἐπιφάνειαν ἡγαγμένων τὸ πρῶτον, καὶ τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἄρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτάς, ἐκάστη ἀξιῶσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τὰτο εὐτυχίαν ἐκυτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾔετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ ποτε Ἀθηνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ Φανεῖς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτάς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μετεγινώκοντας, ἔδεν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε

nam senectutem iam egressus esset, inuocatus quamcumque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicuius aduentum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praeter euntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans vnaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, iudicare. Quin pueri fructus illi offerre, et appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos respuisse, verbo nulla prolato iterum discessit.

Ὅτε δὲ συνῆκεν ἐκ ἐθ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπι-
κρεῖν, εἰπὼν πρὸς τὰς παρόντας τὸν ἐναγώνιον
τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἀθλων τα-
μίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.
καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τῷ βίᾳ Φα-
δρὸς, καὶ οἷος αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένην τινός, πε-
ρὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔ-
φη· ἡ γὰρ εὐδμή με θάψει. Φαμένε δὲ ἐκείνε, τί
ἔν ἐκ αἰσχροῦν ὀρεόεις καὶ κυσὶ βορὰν προτεθεῖναι
τηλικῆτα ἀνδρός σῶμα; Καὶ μὴν εἰδὲν ἄτοπον, ἔ-
φη, τῷτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶοις τισὶ
χρήσιμος ἔσεσθαι.

Οἱ

65. Cum intelligeret se non amplius praeftare
fibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum
illud in certaminum ludis carmen:

Ludus fuit Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, et
qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

66. Paulo ante mortem interrogante aliquo,
De sepultura quid iubes? Nolite laborare, inquit,
odor me sepeliet. Dicente autem illo: *Quid? non-*
ne turpe auibis canibusque cibum iacere talis viri
corpus? Quin, ait, *nihil absurdi hoc, si mortuus*
etiam animalibus quibusdam utilis sim.

67. Ve-

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημο-
σία μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένθησαν,
καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' ᾧ εἰώθει, ὅπο-
τε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνην, καὶ ἐσε-
φάνην ἐς τιμὴν τῷ ἀνδρὶ, ἡγάμενοι ἱερὸν εἶναι
καὶ τὸν λίθον, ἐφ' ᾧ ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ
τὴν ἐκφορὰν ἐκ ἑσιν ὅσις ἐκ ἀπήνησε, καὶ μά-
λισα τῶν φιλοσόφων. ἔτοι μέντοι ὑποδύντες
ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔσιν
ἀπὸ τέτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ἀ-
ποῖος ἐκείνος ἀνὴρ ἐγένετο.

67. Verum Athenienses, et publico illum fune-
re magnifico extulere, et luxerunt diu, et lapi-
deam sedem, in qua acquiescere fessus solebat,
adorabant, coronabantque honoris viro habendi
caussa, rati sacrum etiam esse, in quo federat,
lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin pro-
cederet, philosophorum praesertim. Hi quidem
subeuntes *feretro* ad sepulcrum illum portarunt.
Haec pauca sane de multis commemoravi. Et est
de his quoque existimandi copia lectoribus, qua-
lis ille vir fuerit.

• Ἑρώτες I).

Λυκῖνος καὶ Θεόμνητος.

ΛΤΚ. Ἑρωτικῆς παιδιᾶς, ἐταῖρέ μοι Θεόμνη-
σε, ἐξ ἑωθινῶν πεπληρώκας ἡμῶν τὰ
κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὧτα.
καὶ μοι σφύδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὖ-
καιρος ἢ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις.
Ἄσθενής γάρ ἡ ψυχὴ διηνεκῶς σπουδῆς ἀνέ-
χεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μι-
κρά

Amores.

Lycinus ac Theomnestus.

LYC. **Α** matorio lusu, Theomneste sodalis, a
manie inde impleuisti mihi fatigatas
ad perpetua seria aures; mihi que vehementer
eiusmodi remissionem sitienti, opportuna admo-
dum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas.
Infirmior enim est animus, quam qui perpetuam
contentionem ferre possit: desiderantque ambitio-
fi

- I. Ἑρώτες] Lucianeus sit hic foetus nec ne am-
bigo. Certe si Luciani opus sit, iuuenile
est; priusque scriptum, quam facilem quem
in eo miramur et versatilem stylum conse-
cutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso,
quod pro rei atrocitate satis culpari non posse
alibi ostendimus. *du Soul.*

καὶ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες,
εἰς ἡδονὰς ἀνίσσθαι. πάντῃ δὴ με ὑπὸ τὸν ὄρ-
θρον ἢ τῶν ἀκολάσων σε διηγημάτων αἰμύλη
καὶ γλυκεῖα πειθῶ κατεύφρανε. ὥς ὀλίγου
δὲν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς
λόγοις ὑπερκηλόμενος. ἄχθομαι τε, νῆ τοὺς
σεῖς ἔρωτας, οἷς πλάτυσ εὐρέθη σκοπὸς 2), ὅτι
πέπαυσαι διηγόμενος. καὶ σε πρὸς αὐτῆς ἀν-
τιβδλᾶμεν Ἀφραδίτης, εἰ περιττὰ με λέγειν
ἔοικας, εἴ τις ἄρῃην, ἢ καὶ, νῆ Δία, θῆλυς
ἐφείταί σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσα-
σθαι.

si labores, grauibz parumper curis laxati, in
voluptates remitti. Me sane hac matutino petu-
lantium sermonum tuorum loquacitas, dulcisque
suada oblectauit, vt parum abesset, quin Aristi-
des mihi viderer, Milesiis sermonibus supra mo-
dum oblectatus: atque fero moleste, per tibi
tuos amores *iuro*, quibus latus adeo scopus in-
uentus es, quod narrare desisti: ac per ipsam
te Venerem obsecro (si forte vana me dicere pu-
tas) siue masculus aliquis, siue femineus tibi amor
immissus est, vt placide illum memoriae ope huc
C 4 euoces.

2. Πλατὺς εὐρέθη σκοπὸς] Quo latior est sco-
pus, tanto facilius est illum ferire. Theo-
inustus hic magnum se amatorem deinde
fatetur. Itaque suspicor, legendum esse
εὐρέθης vertique adeo, *inuentus es*: quo ni-
hil facilius, cum sequatur σκοπός. Gesner.

σθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἐορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. ἐκ ἀγνοΐης δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὁζὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδις αὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶπτον ἂν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ πυκνάς ἀπ' ἔραν ἃ νιφάδας ἀριθμήσεις, ἢ τὰς ἐμὰς ἔρωτας. ἐγὼ γ' ἐν ἁπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖσθαι Φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτήνην θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται. σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας 3) εἰς τοὺς ἐφήβους

euoces. Nam alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas admissurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densisque niuis floccos numeraueris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, et si inuolare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore quo

3. Ἀντίπαιδος ἡλικίας] Sic Somn. §. 16. ἀντίπαις, ἔτι ὢν, modo pueritiam egressus. Ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non pueritiam ipsam siue primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod et ipsa praepositio ἀντί ostendit, quae

Βας κριθεῖς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίας βου-
κλῆμαι· διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν
ἢ λῆξαι τὰς προτέρας, ἄρχονται δεύτεροι, κά-
ρηνα Λερναῖα τῆς παλιμΦυῆς Ὑδρας πολυπλο-
κώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα.
πυρὶ γὰρ ἔσβέννυται πῦρ, ἔτιω τις ὑγρὸς τοῖς
ὀμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὐ-
τὸν ἀρπάζων ἐπ' ἔδενι κόρῃ παύεται. καὶ συν-
εχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς ἔτος Ἀφρο-
δίτης ὁ χόλος· ἔγάρ ῃ Ἡλιάδης ἐγὼ τις, ἐδὲ
Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν
ὠφρυνώ-

quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii,
ab aliis cupiditatibus post alias ludor. Succedunt
sibi inuicem amores, et ante adeo quam priores
desinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, re-
nascentis illius Hydrae capitibus magis multipli-
cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque
enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo ocu-
lis meis oestrum infidet, quod pulchritudinem o-
mnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac
saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit
tanta Veneris ira. Neque enim de Solis proge-
nie sum, neque Lemniarum offensionis reus, ne-
que

quae permutationem quandam aetatis indi-
cat; quare Cl. Hemsterb. in Somn. l. c. ἀν-
τίπαις optime reddidit, pueritiam tantum
quod egressus. Reitz.

ὠφευόμενος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς θεᾶς τὴν ἀπαι-
σον ταύτην ὀργήν.

ΛΤΚ. Πέπυσο τῆς ἐπιπλάσε καὶ δυσχερεῶς
ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνησε. ἄχθη γὰρ ὅτι
τέτῳ τῷ βίῳ ἢ τύχῃ προσεκλήρωσέ σε, καὶ
χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὠραιοῖς, καὶ
μετὰ παίδων τὸ καλὸν 4) ἀνδράων, ὁμιλεῖς·
ἀλλὰ σοὶ καὶ καθαρσίῳν τάχα δεῖσει πρὸς τὸ
δυσχερὲς ἄτῳ νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος·
εἰλ' ἔχῃ τέτον τὸν πολλὸν ἐκχέας λῆρον, εὖ-
δαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοὶ ὁ θεὸς ἐκ
αὐχμηρᾶν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, εἰδ' ἐμπορικὰς
ἄλλας,

que Hippolytea rusticitate superciliosus, ut irri-
tauerim implicabilem hanc Deae itam.

3. L Y C. Desine fictam hanc et molestam si-
mulationem, Theomneste. Grauaris enim hanc
te vitam a Fortuna fortitum, ac durum esse pu-
tas inter mulieres formosas, et pueros pulchre
florentes versari? Forte etiam piaculis tibi qui-
busdam opus erit ad difficilem adeo morbum:
Grauis enim aegrimonia. Quin tu effusis mul-
tis id genus nugis beatum te esse putas, quod
non squalidam tibi agriculturam fato Deus attri-
buit, neque mercatorum errores, militare mue
in

4. Τὸ καλὸν] προ καλῶς. Sic Alciphbr. I. ep.
36. p. 162. ἐγὼ δὲ ἂν μὴ τις ὁ διδῶς ἢ πε-
νήσω τὸ καλὸν. Reitz.

ἄλλας, καὶ στρατιώτην ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λι-
 πρὰ καὶ παλαῖσσαν μέλυσί σοι, καὶ Φαιδρὰ μὲν
 ἐσθῆς μέχρι περὶ τὴν τρυφὴν καθεμένη, δια-
 κριδὸν δ' ἡσυχμένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε
 μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐ-
 φραίνει, καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τῷ πόθῳ δάκνει·
 πειράσας μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέ-
 λαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρῆναι καὶ τὸ μέλλον.
 ἔναγχος γὰρ διηγαμένη σε τὸν πολὺν, ὡς καὶ
 παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῇθεν ἡρώ-
 σθης, ἡλαρὰ μὲν τῶν ὀμμάτων αἰ βολαὶ ταχε-
 ρῶς ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυ-
 κάμβῃ θυγατρὶ λεπτὸν ἀφιδύνων, ἀπ' αὐτῆς
 τῷ σχήματος εὐδὺς δῆλος ἦς, ἐκ ἐκείνων μόνων,
 ἄλλα

in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae
 sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum de-
 mittens; comaeque cura in discrimen pexae. Cae-
 terum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tor-
 menta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mor-
 det. Post experimenta enim speras; frueris iam
 potitus. Aequae voluptati est, praesens ac futu-
 rum. Nuper enim cum recitares longum, qua-
 lis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab
 initio inde tuorum, hilares oculorum coniectus
 molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycam-
 bac filiae fuit blande suauiterque extenuans, ipso
 illo habitu statim declarabas, te non ipsos modo,
 sed

ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ
τι σοι τῷ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην περίπλεξι
ψανον ἀφείται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρα-
κλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῇ παράσχῃ.

ΘΕΟΜΝ. Βεφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὃ Λυκί-
νε, καὶ ταῖς ἀκάρτοις, ὡς Φασι, τῶν θυσιῶν
ἦκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῷ τὴν ἐτήσιον
ἐορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις
ἐξ ἐωθινῶ παραταθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ
Μῆσα τῆς συνήθους μεθαρμολογίας σπουδῆς,
ἰλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γε-
νῶ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῷ πά-
θος ῥέποντα ὀρῶ, ποτέρως ἀμείνονας ἡγῇ τὰς
Φιλί-

sed eorum quoque amare memoriam. Sed si quae
tibi de illa Venerea circumnauigatione sunt reli-
quiae repositae, ne quid occulta, verum perfe-
ctam Herculi victimam praesta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, so-
lidos boues vorat, et victimis sine fumo, vt aiunt,
minime delectatur. Quandoquidem autem an-
num illius diem festum sermone honoramus,
meae narrationes a matutino inde extentae satie-
tatem habent. Tua vero Musa a consueto studio
ad aliud quasi cantus genus concinnata, hilariter
cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi ae-
quus arbiter, cum in neutrum te morbum pro-
cliuem videam, quos meliores putes, puerorum-
ne

Φιλόπαιδας, ἢ τὰς γυναῖκας ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ μὲν κριβῆς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρας πλάσιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάσω κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα δὲ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη Φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνησε, καὶ γέλωτος ἤγῃ τὴν διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπευδᾶν. ἔγωγ' ἔν ἐξ ὑπογυῖα 5) τῆς ἐπιχειρήσεως.

ne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus permittit, eum iam ferto.

5. L Y C. Ludine tu, Theomneste, et rifu-
putas eam tractationem? at ea serium etiam quid-
dam pollicetur. Ego enim nuper manum operi
admo-

5. Ἐγὼ γὰρ ἐξ ὑπογυῖα] Locum hunc, ut ad-
huc lectus et expositus est, corruptum esse,
certe obscurissimum, non temere quisquam
negabit. Intelligere eum mihi videbar, si
legatur ἐγὼ γὰρ — ἀλλ' ἔ παιδιᾶς. Prius
cum sola diuisione vocum constet, facile
conce-

ρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' ἔπαλαιās
 ἐξ ὅτε δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκῶς, περὶ τέτοιον συν-
 τόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἔτι τὴν μνήμην ἐναυ-
 λον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις
 τὰ πάθη, καὶ ἔχ' ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυ-
 χῆς αὐπνος ὢν, διττὰς ἀρτυῖσαι μισθὰς,

Τὸν μὲν βεκολῶν, τόνδ' ἀργυφα μῆλα
 νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἤδετο, τὴν θή-
 λειαν Ἀφροδίτην βάραθρον ἡγάμενος, ὁ δ' ἀ-
 γνεύων

admouī, ac scio, valde *id quidem ferium*, ac mi-
 nime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce re-
 bus quanta potest contentione certantes, cuius
 memoria aures adhuc perfonare videntur. Diuisi
 erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec
 vti tu, prout commodum est, peruigil merce-
 dem capis duplicem,

*Hanc armenta regens, pecora illam candida
 pascens:*

Sed alter supra modum puerorum oblectabatur
 amoribus, barathrum iudicans Venerem mulie-
 brem:

concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙ-
 ΔΙΑΣ et ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe inter-
 pretatus sum. *Gesner*. Certe male sanus
 est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus vide-
 tur, qui coniicio illa λίαν, ἀλλ' ἔπαλαιās
 ex glossa nata esse, qua quis interpretatus
 erat verbum praecedens ὑπογυῖς. *Reitz*.

γενῶν ἔρωτος ἄρρενος, εἰς γυνᾶνας ἐπτόητο.
 δυοῖν ἔν μαχόμενοι παθοῖν ἀγωνοθετήσας ἄ-
 μιλλαν, ἐδ' ἂν εἰπῶν δυνάμην, ὡς ὑπερευφράν-
 θην. καὶ μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς
 ἐνεσφράγισαι σχεδόν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶ-
 σαν ἔν ἐπιτιμῆσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέ-
 μενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκιστα λεγόντοιν, κατὰ
 τὸ ἀκριβὲς ἐπέξεμί σοι. ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὲν
 ἔγωγε ἐπαγασὰς εἶδεν, ἀπαντικρὺ καθεδῶμά σε
 Δέγμενος Αἰακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰεῶν.
 Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφο-
 ρᾶς, μελωδίᾳ περαίνειν.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοχμένῳ
 ταχυναυτῶν σκάφος εὐτρέπις, τέτων τῶν
 διερύ-

brem: alter purus ab amore masculino, furebat in
 feminas. Cum igitur arbiter essem certaminis
 inter pugnantes duos affectus, dicere non possum,
 quam incredibiliter delectatus sim. Atque ser-
 monum mihi illorum vestigia, velut sigillo quo-
 dam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta
 essent. Quare deposita statim omni reprehensio-
 nis tuae occasione, quae utrisque dicentibus au-
 diui accurate tibi enarro. THEOMN. At ego
 paullum hinc discedens e regione tibi confidebo

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen.
 Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae
 illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Versus Italiam nauigare mihi cogi-
 tanti nauigium velox paratum erat, de biremium
 illo

δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυενοὶ δοκῶ-
 σιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπῳ παρηνικισμένον. ὡς δ'
 ἐνῆν, πάντας ἐπιχωρίως θεὰς προσκυνήσας, καὶ
 Δία ξένιον ἱλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου
 στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄσπεος ὀρικῶ ζεύ-
 γει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παρα-
 πέμποντάς με δεξιωσάμενος (ἠκολάθει δὲ παι-
 δείας λιπαρῆς ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχά-
 νοντες ἀνιερῶς διεξεύγινυντο) τῆς πρύμνης γοῦν
 ἐπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἴδρυσα τῷ κυβερνήτου.
 καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ
 τῆς γῆς ἀνελθόντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν
 ἡμᾶς ἐκύμανον αὖραι, τὸν ἰσὺν ἐκ τῶν μεσοκρί-
 λων ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρα προσεσεύ-
 λαμεν.

illo genere, quibus maxime vti videntur Liburni,
 ad Ionium finum gens habitans. Quantum vero
 licebat, patrios Deos omnes cum adorassem et
 Ioue hospitali inuocato, ut volens propitius pe-
 regrinam militiam una capesseret, multis iunctis
 ab vrbe ad mare descendi. Tum complexus eos,
 qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua
 eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo me-
 cum versati cum molestia iam dissiungebantur) et
 puppim conscendens prope gubernatorem assedi.
 Atque remorum impetu breui tempore de terra
 in altum euecti, cum etiam post nos aurae flu-
 etus vehementer mouerent, malum ex media nauī,
 e carchesio autem antennam statim protendimus:
 dein-

λαμεν. εἴτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες; ἤρέμα πιμπλαμέναι τῷ λίνου, κατ' ἑδέν, οἶμαι, βέλαις ἐλάττονι ροίζῳ διιπτάμεθα, βαρὺ τῷ κύματι ὑποβρυχομέναι περὶ τὴν σχίζεσσαν αὐτὸ πρόωρον.

Ἄλλ' ἂν γε μὴν ἐν τῷ μεταξύ παράπλω σπῆδης ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, καιρὸς οὐ πάνυ μηκύνειν. ὥς δὲ τῆς Καλικίας τὴν ἑφάλην ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῷ Παμφυλίᾳ κόλπῳ, Χελιδονέαις ὑπερθέοντες, καὶ ἀμοχθεὶ τὰς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὄρας θ), ἐκαστῇ
τῶν

deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volauimus fluctu grauiter circa findentem illum proram remugiente.

7. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero inaritimam Ciliciae partem praeteruecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae vrbes

6. Τὰς εὐτυχεῖς — ὄρας] Nempe respicit ad foedus illud Atheniensium et sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12. 4. p. 293 B. quo cautum est, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν) πλὴν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Quorsum illud καὶ ἀμοχθεὶ referatur,

τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενέμεθα, μύθοις
τὰ πολλὰ χαίροντες· ἔδεν γὰρ ἐν αὐταῖς σα-
φές εὐδαιμονίας ἑρᾶται λείψανον. ἄχρι τῆς
Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ῥόδον, τὸ συνεχές τῷ μετα-
ξὺ πλεῖ διαναπαύσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν ἔν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξελονίε· γῆν
ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' ἐν-
τρεπισμένε μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τῷ Διονυσίῳ,
κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυνῆς ἀπολαύσεως
ἐμπιπλάμενος. ἔσι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου,
πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος· ἐκπεριῶν
δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ σοὰς, ἐκάστην γραφὴν
κτῶ-

hes deuertimus, sermonibus plerumque nos oble-
tantes; nullae enim euidentis in illis Fortuna-
rum spectantur reliquiae; donec sacram Soli Rho-
dum attigimus, vbi perpetuam quae adhuc fue-
rat nauigationem intermittere aliquantum decre-
vimus.

8. Remiges igitur subducto e mari in terram
nauigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego
vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bac-
chi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis
voluptatis fructu implendus. Est enim vere So-
lis vrbs, dignam Deo pulchritudinem habens.
Circumiens autem porticus templi picturam vnam
quam

tur, intelligas ex his, quae infra in *Nau-
igio*, non procul ab initio narrantur. *Gesner.*

πᾶσαν ἰσορίαν ἀφηγέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ πρὸς ἐλάμβανον.

Ἦδη δὲ τῆς θέας ἅλῃς ἔχοντι, καὶ διανοομένη μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπηνητήσέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιᾷ χρόνου συνήθεις, ἔς ἑδ' αὐτὸς ἀγνοῶν μοι δοκεῖς, πολλάνικῃς ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρίκλέα νεανίαν, καὶ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἷμα γυναιδὶς ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Κάλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοῖόν. προσηγαμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐσατο, καὶ ταυτησί τῆς ἀγοραίας ῥητορικῆς. ἦν δὲ

tercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem et ipse coniectura praecepiebam.

9. Iam satius eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum quod iucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; et una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum et forensis illius dicendi facultatis praebebat

δὲ καὶ τῷ σώματι γυμνασικὸς, ἔ δι' ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαιστράς ἀγαπῶν, ἢ διὰ τὰς παιδικὰς ἔρωτας· ἔλως γὰρ εἰς τὴν ἐπτόητον· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει παλλὰ καὶ Προμηθεὶ κατηρᾶτο. πόρρωθεν ἔν ιδὼν ἐκότερός με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέθει προσέδραμον. εἶθ' ὅποια Φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἐκότερος ἡξίειν με. καὶ γὰρ Φιλονεικῆντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχαν ἐσὶν ὑμᾶς παρ' ἐμέ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγείρητε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀντιδραστή με· κλήρω διακριθεὶς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Καίει-

bebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Vterque igitur e longinquo me cum conspexissent, gaudio et laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie, inquam, vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne maiorem tollatis rixam; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decreui manere, vicissim tibi coenam praebebitis; uter autem prior, sorte decerneretur.* Placent ista.

Κακείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἰσιάρχεν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπίεση Καλλικρατίδας, εἴτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἐώρων δὴ καὶ παρὰ τὴν ἐξίασιν ἐναργῆ τῆς ἐκατέρω διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκῆτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τῶ πρώτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνᾶ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰάλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεσέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μασκεργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν τὸ δαυμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεσὴν ἦν, ἀνδρὸς ἑὸ' ἀναρῆ παρόντος, εἰ μὴ τι πεινήπιον, ἢ γέρον ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τῶ χροναζήλο-

IO. Itaque illo die conuiuator ego, postridie Callicratidas, et post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in conuiuio manifesta animi vtriusque indicia. Nam Athenientis formosis pueris erat instructus, et vnusquisque prope seruus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent, cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, et villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatriculorum et musicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius

ζηλοτυπίας ὑποψίαν εἶχοντες. ἦν μὲν οὖν
ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἵκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώ-
μης δείγματα. πολλὰ μὲν γε μὴ ἐπ' ὀλίγον ἀ-
ψιμαχίᾳ τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, εἶχ' ὡς
πέρας ἔχειν τι καὶ ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς
ἦν ἀνάγκησθαι, συμπλῆξ' ἐβελήσαντας αὐτοὺς
ἐπηγόμην. διερχοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαιρεῖν
ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσσασθαι κατὰ θέαν,
καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερὸν· ὑ-
μνεῖται δὲ τάττε τὸ τῆς Πραξιτέλας εὐχαρείας
ὄντως ἐπαφρόδιτον· ἡρέμα τῇ γῇ προσηνέχθη-
μεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεᾶς λυπαρᾶ γαλήνῃ
παύσασθαι.

illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio
non caderet. Erant igitur ista quoque, ut dixi,
fatis aperta sententiae utriusque specimina. Saepē
autem, ad paruum tempus velitationes quaedam
inter illos commotae sunt, non ~~amen~~ ut exitum
haberet disputatio. Verum cum discedendi tem-
pus esset, navigationis illos socios, quod sic vel-
lent, assumi: cogitabant enim non minus quam
ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spe-
taculi causa, et templum Veneris videre cupe-
remus; celebratur autem in illo Praxitelae artis
opus reuera venustum: paulatim ad terram de-
lati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate

πομποσολΰσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν ἔν ἄλλοις
ἔμελον αἱ συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἔρω-
τικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ
περιήειν τὴν Κυδὸν, ἐκ ἀγέλας τῆς κεραιμευτι-
κῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πό-
λει. σοᾶς δὲ Σωσράτης, καὶ τὰλλα, ὅσα τέρ-
πειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες,
ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῶ μὲν
ἐγὼ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ προθύμως· Καλλι-
κρατίδας δ' ὡς ἐπὶ θέαν θήλειαν, ἄκων ἥδιον
ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θε-
σπιάς ἀντικταλλαζόμενος ἔρωτα.

Καὶ πῶς εὐθύς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τεμένους Ἀ-
φροδίσιοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἰθριον
ἐκ

paugium nostrum deducente. Reliquis in ap-
paratu consueto occupatis, ego amatorium illud
per vtrinque suspensum *ducens brachiis*, in orbem
Cnidum circumibam, non sine risu figulinae la-
sciuiæ, tanquam in Veneris vrbe, particeps. Cum
autem Sostanti porticus, et quæ oblectare nos
poterant reliqua, primum obissemus, ad Vene-
ris templum progredimur, nos quidem, id est
ego et Charicles lubenti animo. Callicratides
autem tanquam ad muliebrem spectaculum, inui-
sus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum
qui Thespiis est Cupidinem permutaturus fuerat.

- 12. Et ab ipso statim conlecto Venereæ velut
auræ nobis adspirabant. Subdualis enim area
maio-

οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλισσ', ἀλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν
 λείαις ἐσρωμένον, ἀλλ' οἷς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν
 ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ τὰς κόμαις εὐ-
 θαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύνοντα τὸν πέριξ ἀέρας
 συνωρόφεν. περιπτὸν γε μὴν ἡ πυκνὸς καρπὸς
 ἐτεθήλει μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς,
 δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων
 ἕκαστον, ὅσα κἀλλος μετείληχεν. εἰδ' αὐτὰ γέ-
 ροντος ἤδη χρένε πολλὰ καθάυανεν, ἀλλ' ὑπ'
 ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλώσιν ἦν ὥρια. τέτοιαι
 δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγο-
 να, τὴν γ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπα-
 ρίττων γε καὶ πλατανίσων αἰθέρια μήκη, καὶ
 σὺν

maio rem partem non in sterile solum politis la-
 pidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris
 sacro totum erat mansuetorum fructuum fertile,
 quum arbores viridantibus comis in longinquum
 usque exuberantes, circumiectum aërem quasi
 tecto concluderent. Praeter caeteras illa denso
 fructu myrtus suam apud heram vige bat, felici-
 ter enata; reliquarumque arborum vnaquaeque,
 quotquot pulchritudinem sortitae sunt. Neque
 illas longae aetatis canities reddiderat marcidas,
 sed sub ipso maturitatis fastigio nouis luxuriantes
 ramis tempestivae erant. His immixtae erant ste-
 riles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu
 habentes, cupressorum platanorumque procerita-

σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς θεᾶς
 πάλαι Φυγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ πε-
 ριπεύδην ὁ Φίλεως προσείριψε κίττος· ἀμ-
 φιλαφεῖς τε ἀμπελοὶ πυκνοὶς κατήγτηντο βό-
 τρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διο-
 ὺσῃ, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· ἐκ-
 δ' ἀποζευχθεῖσιν ἀλλήλων, ἥττον εὐφραίνουσιν.
 ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ἔλαις ἰλαραὶ
 κλισίαι τοῖς ἐνεσιᾶσθαι θέλκων, εἰς ἃ τῶν μὲν
 ἄσικῶν σπανίως ἐπεφοίτων 8) τινές· ἄθροος
 δ' ἃ

tes aëriæ, et cum illis transfuga iam Veneris
 olim fugitiua eius Deæ, laurus. Verum ad
 unamquamque arborem ambitiose amatoria illa
 hedera adreperat. Densis vitibus crebrae pen-
 debant vuæ, iucundior quippe cum Baccho Ve-
 nus, miscerique se, quod vtrunque suauis est,
 patitur, sciuncti a se inuicem minus oblectant.
 Erant, quæ densior umbrosiorque silua, hilares
 coenationes pro his, qui conuiuia ibi agitare
 vellent, in quos urbanorum hominum raro qui-
 dam ventitabant, frequens autem popularium
 turba

8. Ἀσικῶν σπ. ἐπεφ] Τὰς ἀσικὰς et τὰς πο-
 λιτικὰς ita distingui posse putabam, ut ipsum
 ἄστυ et πόλις differant. Nempe ἄστυ vrbs
 est, caput rerum, πόλις ciuitas, quæ multo
 patet latius. Ἀσικοί, urbani ut sit, negli-
 gebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui
 ciues et populares, aliquantum remotiores,
 tanto

ὅ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐκωνηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες.

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, ἵστω τῷ νῦν παρήειμεν. ἡ μὲν ἔν θεός ἐν μέσῳ καθάδρυσται, Παρίας δὲ λίθῃ δαίδαλμα κάλλι-
νον ὑπερήφανον· καὶ σεσηρότι γέλῳτι μικρὸν ὑποκειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυ-
πτον, ἔδραμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχέσης, γεγύμνω-
ται, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ τὴν αὐτῇ λελη-
θότως ἐπικρύπτειν. τοσῶτο γὰρ μὴν ἡ δημιουργ-
γὸς ἰσχυσε τέχνη, ὥς τὴν ἀντίτυπον ἔτω καὶ
καρτεράν τῃ λίθῃ φύσιν ἐμάςοις μέλεσιν ἐπε-
πρέπειν. ὁ γοῦν Χαρίκλῆς, ἐμμανές τι καὶ
παρά-

turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri o-
perantes, obibant.

13. His plantis satis oblectati, intus in ipsum
templum ingressi sumus. Dea igitur in medio
collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum
ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente
subridens. Omnis autem illius pulchritudo ni-
hil tecta, vestitu nullo circumposita, nudata
est, nisi quod altera manu pubem furtim occul-
tat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut
dura adeo et valida lapidis natura membris omni-
bus decora videatur. Charicles igitur, quasi fu-
ribun-

tanto obibant diligentius, quoties ad urbem
essent. *Gesner.*

πρὸ Φορὸν ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε,
 θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσ-
 δραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυ-
 νετὸν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ
 δ' ἐφεσῶς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ τὰν ἀπεθαύ-
 μαζεν. ἔστι δ' ἀμφίδυρος αὐτῆς ὁ νεῶς, καὶ
 τοῖς θέλῃσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 τῷτα, καὶ ἵνα μὴδὲν αὐτῆς ἀθαύμασον ᾗ. δι'
 εὐμαρείας οὖν ἐστὶ τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παραλθούσῃ
 τὴν ὀπισθεν εὐμορφίαν διατρεῖσαι.

Δόξαν ἔν ὅλῃ τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατό-
 πιν τῷ σῆκῳ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνσιγείσης τῆς
 θύρας ὑπὸ τῷ κλειδοφύλακος εἶναι πεπίστευε-

12

ribundum quiddam alienata mente exclamans,
Beatissimus, inquit, *Deorum* *vinctus* propter *banc*
Mars! et accurens simul adpressis labiis, protensa
 quantum poterat ceruice, illam deosculatur. At
 silentio adstans Callicratides intra animum admi-
 ratur. Est autem vtrunque aperta illius aedícula,
 volentibusque accurate contemplari Deam licet,
 a tergo etiam et sic, ut nulla eius pars admira-
 tionem non exponatur. Facile ergo est per alte-
 ram ianuam accedentibus eam etiam, quae a ter-
 go est, pulchritudinem perspicere.

14. Cum ergo placuisset, totam videre Deam,
 ad posticum aediculae transiuimus. Tum aperta
 ianua per mulierculam, cui elaium credita cu-
 stodia

νε' γυναίκε, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ
 κάλλους. ὁ γὰρ Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ
 βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τῆς θεᾶς κατῶ-
 πτευσεν, ἀθρόως πολὺ τῷ Χαρικλέει ἐμμανέ-
 σερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν με-
 ταφρένων εὐρυθυμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς ἀφ-
 λαγόνες, ἀγκαλισμα χειρὸς πληθεύς, ὡς δ' εὐπε-
 ρήγραφοι τῶν γλαστῶν αἱ σάρκες 9) ἐπικυρτῶν-
 ται, μὴτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσε-
 σαλμένα, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμένα πτό-
 νητα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ
 ἑκατέρων τύπων, ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέ-
 λως,

stodia erat, subitus nos stupor ad tantam pulchri-
 tudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
 se paullo ante spectasset, pueriles Deae partes
 contemplatus, repente furiosius etiam quam Cha-
 ricles exclamavit, *Hercules! quanta dorsi concin-
 nitas, quam aptum ad amplexandum manusque im-
 plendas latus. Quam venuste circumscriptae clunium
 carnes sinuantur, neque deficientes nimium, et ipsis
 adstrictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedi-
 nem effusae. Lacunarum autem, coxis ipsis utrin-
 que impressarum, nemo dixerit quam suavis sit vi-*
sus;

9. Αἱ σάρκες] Sic solet plurali numero efferrī
 σάρξ, quando de musculis est sermo. vid.
 Foëf. Oecon. Hippocr. Sed et generaliter de
 partibus mollioribus; vid. peculiarem Hip-
 pocratis Librum περὶ σάρκων. Reitz.

λως, μηρῶ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης
 ἄχρι ποδός, ἡκριβωμένοι ῥυθμοί. τοιῶτος ἄρα
 Γανυμήδης ἐν ἔρχνῳ Διὶ τὸ νέκταρ ἡδίων ἐγγχεῖ·
 παρὰ μὲν γὰρ Ἡβης ἔκ ἂν ἐγὼ διακοναμένης
 ποτὸν ἔδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τῷ Καλλι-
 κρατίδῃ βοῶντας, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῷ ἑσφόδρῃ
 θάμβος ὀλίγου δῆν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ
 ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῷ θαυμάζεν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπῆλλα-
 ξεν, ἐπὶ θατέρῃ μηρῷ σπῖλον εἶδομεν, ὥσπερ
 ἐν ἐσθῇτι κηλὶδα. ἤλεγχε δ' αὐτὰ τὴν ἀμορ-
 φίαν ἢ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν ἔν πιθανῇ τάληθές εἰκασίᾳ τοπαίων, Φύ-
 σιν ὦμην τῷ λίθῳ τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος
 γὰρ

*sus; femorisque et tibiae recta linea ad pedem usque
 protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ga-
 nymedes in coelo Ioui nectar ob id ipsum suavius
 infundit: ab Hebe equidem ministrante potum non
 acceperim. Fanatico more ista clamante Callicra-
 tide, prae nimio stupore Charicles tantum non
 dirigit, molli quadam tabe se diffundere nati-
 vibus oculis confessus.*

15. Cum vero ipsa satietas videndi admiratio-
 nem absterlisset, labem in altero femore vidimus,
 ut in veste maculam, cuius deformitatem reliquus
 saxi candor argueret. Atque ego quidem proba-
 bili coniectura verum colligens, lapidis ingenium
 esse, quod videbamus, putabam. Neque enim
 haec

γὰρ ἔδ' ἐ τῶν ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ'
 ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμ-
 ποδίζει. μέλαιναν ἔν ἐσπιλῶσθαι Φυσικὴν τι-
 να κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τὸ τῷ Πραξι-
 τέλῃς ἐθάρμαζον, ὅτι τῷ λίθῳ τὸ δύσμορφον,
 ἐν τοῖς ἥττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν
 ὑπέκρυπεν. ἡ δὲ παρὲς ὧσα πλησίον ἡμῶν ζά-
 κορος ἀπίσου λόγου καινὴν παρέδωκεν ἰσορίαν.
 ἔφη γὰρ ἐκ ἀσήμε γένεσ νεανίαν (ἡ δὲ πρῶξις
 ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶν-
 τα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι
 τῆς θεᾶς, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγι-
 σίας

haec talia quoque morbi et vitii omnis expertia
 sunt, multumque his, quae summo gradu pul-
 chra esse poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo
 naturalem quendam naevum adpersum ratus, in
 hoc ipso admirabar Praxitelem, qui deforme illud
 in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi
 possent, abscondisset. Verum adstans prope nos
 aeditima incredibilem dictu novamque nobis hi-
 storiam tradidit. Narrabat enim, genere non
 ignobili iuvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam
 fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ven-
 titarent, in amorem Deae malis auspiciis incidisse,
 qui cum totos dies in templo transigeret, initio
 superstitionisae venerationis opinionem sustinuisse.

Ex

ταίας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς νοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὸν ὕρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τήνθ' ἔλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεᾶς καθεζόμενος, ἐρδῶς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρεισεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοί, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικῇ διεπεραίνοντο μέλψεις.

Ἐπειδὴν δὲ καὶ μικρὰ τῆ πάθος ἑαυτὸν ἀποβέκολῃσαι θελήσειε, προσειπὼν, τῇ ἐς τραπέζην τέτταρας ἀσραγάλας Λιβυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευσεν τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοπῆ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀσραγάλου πεσόντος

ἴσω

Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, et post occasum denique inuitus domum redibat, totumque diem ex aduerso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, et furtiui sermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si quando vero fallere parumper amorem suum vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam (*Venerem*) iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adora-

ἴσω σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας 10)
 τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὅποια Φιλῆι, Φαύ-
 λως κατὰ τῆς τραπέζης εἴψειν, οἶδ' ἐπὶ τὸ
 δυσφημότερον ἀνασᾶϊν, ἔλη Κνίδω καταρώμε-
 νος, ὡς ἐπ' ἀνηέσω συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖ,
 καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν
 πρὶν ἀσοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλεόν αὐτῷ
 τῷ πάθους ἐρεθιζομένῃ, τοῖχος ἅπας ἐχαράσ-
 σετο, καὶ πᾶς μαλακῷ δένδρε Φλοιὸς Ἀφροδί-
 τῃν καλὴν ἐκήρυσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ
 Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὃ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς
 οἰκοὶ φυλάττατο, τῷτ' ἦν ἀνάθημα τῆς Θεοῦ.
 πέρας

adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum
 putans; Sin, ut fieri solet, male iactasset in men-
 sam, iique sinistro omine starent, toti maledi-
 cens Cnido, tanquam in tristi et incurabili cala-
 mitate; interiecto tamen paruo tempore corri-
 piens denuo, priorem infelicitatem emendabat.
 Iam vero magis irritato morbo, paries insculpi
 omnis, unusquisque arbutusculae mollis cortex
 pulchram Venere[m] praedicare, aequo ac Iupiter
 in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum
 et decens repositum custodirét, donarium offerri
 Deae.

10 Ἐπιθυμίας] ἐπιθυμίαν potissimum esse de-
 siderium Venereum, amorem impurum hoc Lu-
 ciani, aliisque testimon. docet *Elfner.* ad
Aproc. XVIII, 14. Reitz.
Luc. Op. T. V. E

πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτά-
 σεις ἐπενόηθησαν. εὗρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπα-
 θυμίας μακροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἤλκε κλί-
 νοντος, ἡρέμα λαθὼν τὰς παρύντας ὀπισθε τῆς
 θύρας παρεισερχόμενος, καὶ τὰς ἀφαιρῶν ἐνδοκάτω,
 σχεδὸν εἰς ἀναπνέων ἡτρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακόνων ἐξώθεν τὴν θύραν ἐφελιγνυσαμένων, ἐν-
 δον ὁ καινὸς Ἀγχίσης καθεῖριτο. καὶ τί γὰρ
 ἄρρηκτα νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκρι-
 βὲς ὑμῖν διηγέμαι; τῶν ἐρωτικῶν περιπλοκῶν
 ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τὸν σπῆ-
 λον εἶχεν ἡ θεὸς, ᾧν ἔπαθεν, ἔλεγχεν. αὐ-
 τὸν γε μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῶδες ἰσορρεῖ
 λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, Φαειν, ἢ κατὰ πε-
 λαγίᾳ

Deae. Tandem vehemens desideriorum illius con-
 tentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae
 cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad
 occasum inclinato sole, senlim, clam praesenti-
 bus, post ianuam correplit, et stans occultus in
 penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ia-
 nuam trahentibus, intus Anchises novus inclu-
 ditur. Et, quid enim infandae noctis facinus
 aut ego aut alius accurate enarret? amplexatio-
 num amatoriarum vestigia isthaec interdum con-
 specta sunt, et maculam habet Dea eorum quae
 passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem,
 ut popularis fert sermo, aut per petras, aiunt;

λαγίᾳ κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα τῆς ζακάρᾳ διηγμένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρίκλῆς, Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, Φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἄρ' ἐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν τῷ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, Φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκασόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν Θεσπιάϊς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σῷ ζηλευμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστὶ τῷ δειγμα· πῶς; ἐρομένῃ τῷ Χαρίκλεις, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλι-
κρατί-

aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermone illius interpellans Charicles Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vero si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Iovis sceptris aestimeatur? Subridens autem Callicratides, Nondum, inquit, Charicles novimus, an multas id genus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret,

κρατίδας· ἔφη γάρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παν-
 νύχῃ σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ἔλην τῷ πάθῃ
 ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ
 προσωπιλησε, βεληθεὶς, οἶδ' ἔτι, μηδὲ πρό-
 σθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν ἔν ἀκρίτων ἀφυ-
 λακταρσένων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας
 ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τῆς κα-
 τὰ κόσμον ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ἐστὶ
 νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες ἔν τῆς ἀτάκτῃ,
 καὶ πέρας ἂν ἔχῃς Φιλονεικίας, ἐν μέρεσιν ὑπὲρ
 τῆς αὐτὸς ἑαυτῷ δόξης ἐκότερος ἀποτεινασθε·
 καὶ γὰρ εὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ
 σχολῇ καταχρησέον εἰς ἰλαρίαν, καὶ μετὰ τέρ-
 ψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπαρδὴν. ὑπεκστάν-
 τεσ

*Amatorem illum iuuenem, totius noctis otiosam usu-
 ram nactum, adeo ut integram exsatiandae cupidi-
 zatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo
 se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori
 eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis
 incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tu-
 multum sedans, Viri, inquam, sodales, mode-
 stum seruate disputandi ordinem, ut venusta lex est
 eruditionis. Relicta ergo perturbata illa et exitum
 habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sen-
 tentia contendite. Etenim tempus nondum adest
 eundi ad nauim; otio autem abutamur ad hilarita-
 tem, et ad eiusmodi, quod cum delectatione prodesse
 etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quan-
 do*

τες ἐν τῷ νῶ (πολλὰς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπι-
 Φαίτων ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀπο-
 κλίνωμεν; ὅπως δὲ ἡρεμίας ἀκχεῖν τε καὶ λῆγειν
 αὐτὴν βελομένοις, ἐξῆ'· μεμνησθαι δ' ὡς ὁ
 τῆμερον ἡττηθεὶς ἀκ' ἐτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν
 ἰσῶν διοχλήσει.

Καλῶς ἐδούξα ταῦτα λῆγειν, καὶ συγκατανε-
 σάντων, ἐξηγούμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, εὐεμείας
 με πιεζούσης Φρόντιδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, με-
 γάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλάν-
 τες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιζόμενοι (Πλα-
 ταιᾶσιν II). ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὴν συνηρεΦεῖς

*do quidem multa turba religionis caussa adfluit) in
 coenationum unam deuertamus, ut otiose audire et
 dicere, quaecumque libuerit, liceat. Memento re
 autem, qui hodie victus fuerit, cum non amplius
 de iisdem rebus molestum nobis futurum.*

18. Recte ista dicere visus sum, et comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angere: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem fursum deorsum voluerent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta vndi-

E 3

que

II. Περὶ τῆς προπομπίας — [Πλαταιᾶσιν]

Referas forte hoc certamen ad Daedala, solenne Plataeensem, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38. κληρῶνται, καθ' ἡντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξσει κ. τ. λ. vnde forte colli-

καὶ παλίνσκιον, ὦρα θέραι, ἀναπαυσηρίαν, Ἡ-
δύς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ. καὶ γὰρ οἱ κατὰ
κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχᾶσι τέττιγες, ἐν μέσῳ
πάνυ δικασικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς
ὁφρῦσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεῖς δ' ἀμφο-
τέροις κλῆρον ὑπὲρ τᾶ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν,
ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθύς
ἐνάρχεσθαι τᾶ λόγῳ διεκελευσάμην.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας, ἡ-
συχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχῶν, ἄρχεται τῇ δέ πῃ,
Σέ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σᾶ λόγων, Ἀφροδίτη,
σέ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δεήσεις καλῶσιν· ἀπαντι μὲν
γάρ

que et umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, sua-
vis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucun-
dum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane
iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis super-
ciliis Heliacam praeferens. Cum vero fortem
vtrisque, de eo, vter prior diceret? proposuis-
sem, et Charicles priorem locum fortitus esset,
eum statim ingredi orationem iussi.

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquan-
tum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domi-
na, causae pro te, Venus, dicendae, adiutri-
cem preces meae aduocant. Cuicumque enim
operi,

--- colligas contentiones de ordine illius pom-
pae olim fuisse. *Gesner.*

γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας πειθῆς ἐπιστά-
ξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι
παριττῶς σὲ ἔχονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γησιω-
πάτη μήτηρ· ἴθι δὲ γυναῖξί συνήγορος, ἡ δὴ
λεῖα· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρε-
σιν, ὡς ἐγενήθησαν. ἔγωγ' ἂν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ
τῶ λόγῳ, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως
πρωτόρριζον, ὣν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι·
λέγω δὲ τὴν ἱεράν τῶν ὅλων Φύσιν, ἡ τὰ πρῶ-
τα πηξάμενη σοιχεῖα τῶ κόσμῳ, γῆν, αἴρα,
πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τέτων ἐπικράσει
πᾶν ἐξωγόνησεν ἔμψυχον. ἐπισαμένη δ' ὅτι
θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιουργήματα, καὶ βραχύς χρό-

νος

operi, vel paruum quiddam tuae suadelae, ad-
sperferis, illico perfectissimum est. Amatorii au-
tem sermones praeter caetera te indigent, tu enim
germanissima illorum mater. Veni sane aduo-
cata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire
viris, ut mares manere velint, prout nati sunt.
Equidem in principio statim orationis primam
matrem, primam generationis omnis radicem,
eorum quae vera esse censeo, testem aduoco,
sanctam illam dico vniuersorum naturam, quae
prima cogens et concilians mundi elementa, ter-
ram, aëra, ignem, aquam, horum ad se inui-
cem commissione animata omnia ad vitam gene-
rauit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae

κος ὁ τᾷ ζῆν ἐκάσῳ καθείμαρται, τὴν ἐτέρου
 Φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ
 θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα
 ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰὶ χρόνον
 ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ἐνός τι γεννᾶσθαι,
 διπλὴν ἐν ἐκάσῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν
 γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χα-
 ρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον
 ἀποφύνασα, κοινόν ἐν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον
 ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμόν ἀ-
 νάγκης ὅσιον, κατὰγράφασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰ-
 κείας φύσεως ἐκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ πα-
 ρὰ φύσιν ἄρρενᾶσθαι, μήτε τὰρρὲν ἀρρεπῶς
 μαλα-

opificium esse, et breve vivendi tempus fato uni-
 cuique assignatum, ut unius interitus generatio
 alterius esset machinata est, et pro his, quae mo-
 riuntur, ea quae nascuntur admensa est, ut mu-
 tuis successionibus perpetuo tempore vivamus.
 Cum autem fieri non posset, ex uno uti quid-
 quam nasceretur, duplicem in unoquoque ge-
 nere naturam machinata est, maribus suas semi-
 num coniectiones largita, feminam autem velut
 receptaculum geniturae constituens. Cum igitur
 commune utrique generi desiderium admi-
 scuisset, ea sibi inuicem copulavit, sacra necessi-
 tatis lege praecripta, ut in sua unumquodque
 natura maneat, et neque muliebri genus praeter
 naturam affectet virilia, neque indecenter virile
 molle-

μαλαινίζεσθαι. διὰ τῷ αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ἰμιλία, μέχρη δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττεσιν· εἰδὲς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοις σεβασμίον πᾶσαι τιμαὶ μένεσιν, ἐξίσω πατρὶ μητέρα προσκυνάντων.

Κατ' ἀρχαίς μὲν ἔν' ἑτ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις ἐπειθ' ἀρχεῖ, καὶ κατ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνῃ τῷ μεγέθει ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάρεσθαι, ξένας ὁδὰς καὶ παρηλαγμένας ἀπολαύ-

mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quicumque vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, et vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, et pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias

ἀπολαύσεων ἔτευσεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα
 τρυφῇ τὴν Φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις
 ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆ-
 λυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραϊνικῶς βιασάμενος,
 ἢ πείσας πανέργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοί-
 την μία Φύσις· αὐτὰς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες
 ἄθ' ἂ δρῶσιν, ἄθ' ἂ πάσχωσιν, ἡδύντο· κα-
 τὰ πετρῶν δέ, Φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὅτ
 λίγης ἡδονῆς ἀντικατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

Τούτοις γε μὴν 12) εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς
 βίας ἡ τόλμα πρόσκοψεν, ὡς μέχρι σιδήρεω τὴν
 Φύσιν

et immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria
 nihil non audens naturae ipsam legem violavit.
 Atque aliquis igitur primus ita marem oculis vt
 feminam intuitus, alterutrum horum, aut ty-
 rannico eum more violavit, aut callidis persua-
 sionibus induxit: intrauitque cubile vnum vnus
 sexus: cumque se alterum in altero quisque vide-
 ret, neque quae facerent, neque quae paterentur,
 erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa
 feminantes, pro parua voluptate magnam permu-
 tabant infamiam.

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae ty-
 rannicae processit audacia, vt ferro etiam sacri-
 lego

12. Εἴποις γε μὴν] Inconcinna et absurda le-
 gio. *Alcina* non melius τῆτοις. Legeri-
 dum ἐνίοις γε μὴν, vt interpretatus sum.
Gesner.

Φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἄρρενίων τὸ ἄρρεν ἐκ-
 κειώσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα.
 οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυσυχεῖς, ἴν' ἐπιπλέον ᾧσι παῖ-
 δες, εἰς ἐτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνιγμα
 διπλῆς φύσεως, εἴτ' εἰς δ' γεγέννηνται φυλαχθέν-
 τες, εἴτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐννεότη-
 τι παραμῆιναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτὰς μαρτίναι
 πρῶτως. ἅμα γὰρ ἐν πασὶν ἀριθμῶνται, καὶ γε-
 γηράκασιν, εἰδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· εἴ-
 τως ἢ μισρὰ, καὶ παντὸς κακῆ διδάσκαλος τρυφῇ,
 ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονᾶς ἀναισχύντας ἐπινοῶσα,
 μέχρι τῆς εἰρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσῃ
 κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.
 E.i

lego naturam violarent: mariumque exhausta vi-
 rilitate, cumulum quendam voluptatis inueni-
 rent. At miseri illi atque infelices, vt diutius sint
 pueri, non iam manent viri, ambiguum aeni-
 gma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt
 seruauerint, neque habeant ad quem transire:
 flos autem ille qui in iuuentute *aliquantum* man-
 serat, in senectutem vti praematuram flaccescant,
 efficit. Simul enim in pueris censentur, et con-
 senuere, nullum virorum interuallum habentes;
 adeo impura illa et mali omnis magistra luxuria
 voluptates impudentes aliam ex alia excogitans,
 ad eum vsque morbum qui neque nominari ho-
 neste potest, lubrico vestigio prolapsa est, vt nul-
 lam libidinis partem ignoraret.

Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς,
 ἕκαστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' οὐκ ἐλαφρῶς
 ἠρκεμέσθαι, καὶ παντὸς ὀνείδης ὁ βίος ἐκαθάρσειεν.
 ἀμέλει παρὰ τοῖς ἐδέν ἐκ' πονηρᾶς διαθεσέως
 παραχαράξαι δυνάμενοις ζωοῖς, ἀχραντὸς ἡ τῆς
 φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ
 ἐπιμαίνονται λέεσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ κληρὸν Ἀφρο-
 δίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὀρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται.
 ταῦρος ἀγελαρχῆς βασιὶν ἐπιθόρενται, καὶ κρείδς
 ὅλην τὴν ποιμνὴν ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί
 δέ, καὶ συῶν μὲν εὐναὶς μεταδιώκεσι κἄπροι; λο-
 καίναις δ' ἐπιμύγνυνται λύκοι; καὶ θόλα δ' εἰπέει,
 καὶ οἱ ἄερίαι ροιζέυντες ὀρνέας, καὶ ὅσα τῆς ὑγρᾶς
 καὶ ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' ἐδ' ἐπὶ γῆς τε
 ζῶον,

22. Si vero in qua nos lege constituit Prou-
 dentia, unusquisque permaneret, mulierum con-
 fuetudine contenti essemus, criminis omnis vita
 esset pura. Nempe apud animalia, quae vitare
 nihil praua affectione animi possunt, nihil pollu-
 ta naturae lex seruatur. Non furunt leones in
sui sexus leones, sed tempestiua Venus ad femi-
 nam libidinem illorum excitat. Dux gregis tau-
 rus in vaccas salit: et aries vniuersum gregem
 masculo implet semine. Quid vero? non suum
 cubilia persequuntur apri? et lupas lupi inscen-
 dunt? Vniuersum dicamus, neque qui aërias re-
 giones perstrepunt volucres, nec quaecumque
 humidam per aquas sortem sortita sunt; sed ne-
 que

ζῶον, ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ Φρονεῖν εὐλογέμενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καὶ νῦν νόσω παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρεθίσθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαντες, ἀμφοῖν ἡσεχήκατε, Φεύγοντες, ἃ δῖοικεν ἔδει, καὶ διώκοντες ἃ Φ' ὦν ἔδει Φεύγειν; καὶ κατ' ἐνα τοιαῦτα ζηλᾷν πάντων ἐλομένων, εἰς εἰς ἔσαι.

Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστός ἀναφύεται λόγος, ὃς οὐ παιδικῶς μὲν ἀκοῇ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φανακίζονται.

que in terra vllum animal masculam illam consuetudinem appetiit, sed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes, mala profecto bestia, homines, quo nouo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus stupore offuso vtrunque aberrastis, fugientes quae confectari oportebat, et a quibus fugiendum erat, ea confectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem sequendam eligant, neque vnus paullo post superstes fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praecelara illa, si Dis placet, nascitur oratio, qua pueriles aures, et plena ratiocinandi facultate destitutae,

τα· τὸ δ' ἤδη κατὰ Φρένησιν ἐς αἶκρον ἔχον ἐκ
 ἀνύπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάτ-
 τονται, καὶ τὸ τῷ σώματος εὐμορφον αἰδέμε-
 νοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλῶσιν αὐτὰς ἐραστὰς· ἐφ'
 οἷς μοι πολλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ
 παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη
 μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτῷ πείραν ὑποῖν ἐσιν,
 ὧ πολὺ προσήκασα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ,
 δι' ὀλιγωρίας παρεπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς
 ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχεται, μηδέπω τῶν λογί-
 σμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν
 ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν
 πονηρίας εἶναι κατὰκριτον, εὐδὴ δ' ὡς ἀγαθὸν
 ἐπαί-

tac, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quan-
 dam mentis peruenerit, supplantari non iam
 possit. Animi enim quendam amorem fingunt,
 et cum pudeat illos corporis amare formam, vir-
 tutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari
 saepe me subit. Quid enim vobis in mentem ve-
 nit, venerabiles Philosophi, quod eam aetatem,
 quae longo iam tempore sui experimentum dedit,
 cui aduentans canities et senectus virtutis testi-
 monium perhibet, contemptam transmittitis? sed
 sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito
 impetu fertur, in qua iudicatum nondum est,
 quorsum se conuersura sit sententia? Vtrum lex
 est, deformitatem omnem prauitatis esse damna-
 tam, continuo tanquam bonum laudari, quid-
 quid

ἐπαινέσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ μοι κατὰ τὸν μέ-
γαν ἀληθείας προφῆτην "Ομηρον

— εἶδος τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεισι ζέφει· οἱ δέ τ' ἐς
αὐτὸν.

Τερπόμενοι λεύσασιν, ὁδ' ἀσφαλές ἀγο-
ρεύει

Λίδοι μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·

Ἐχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς εἰσορῶσι·
καὶ πάλιν εἶπέ περ λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδεϊ καὶ φρένες
ἦσαν.

Ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς
πλέσθ' ἐπαινέται.

Πῶς

quid pulchrum est? Verum enim vero secundum
magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat; eumque tuen-
tur

Laeti omnes: suavi intrepidus commixta pu-
dore

Dum fatur, medioque in coetu praestat honore.

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis
instar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Vlysses magis lau-
datur.

24. Quo

Πῶς ἔν. Φρονήσεως μὲν, ἡ δικαιοσύνης, τῶν
 τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι σύγκλη-
 ρον εἰλήχασι τάξιν, ἔδεις ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ'
 ἐν παισὶ κάλλος ὀξύτατας ὀρμας παθῶν ἐγεί-
 ρει; πάνυ γὰρ ἐρᾶν ἔδει Φαίδρα διὰ Λυσίαν, ὦ
 Πλάτων, ἐν πρᾶδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν Φιλεῖν
 Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἠρωτηρίαζε τὰ θεῶν
 ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ πα-
 ρὰ πότον ἐξορχέοντα Φωναί; τίς ἐρασῆς ὁμο-
 λογεῖ γενέσθαι, προδοιζομένων Ἀθηνῶν, καὶ
 Δικελφίας ἐπιτειχιζομένης, καὶ Βίβι τυραννίδα
 βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν ἔδεπω κατὰ τὸν ἱε-
 ρὸν Πλάτωνα πάγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέ-
 ρατος

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut
 iustitiae, reliquarumque virtutum, quae sorte qua-
 dam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor
 non convenit; sed ea quae in pueris est pulchri-
 tudo acutissimos perturbationum impetus excitat?
 Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter
 Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem
 amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod
 Deorum statuas truncauit, et quod Eleusinia my-
 steria voces inter comissionem fusae propalarunt.
 Quis amatorem se profitetur, cum produntur
 Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut
 diuinus Plato ait, barba erat oppletus amabilis
 erat

ρατος ἦν. μεταβὰς δ' ἀπὸ τῆ παιδὸς εἰς τὸν
 ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελής Φρόνησις
 ὁλοκληρὸν εἶχε τὸν λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμι-
 πεῖτο. τί δὴ; πάθεισιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπι-
 γραφόντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγῃσι τὴν τῇ
 σώματος εὐπρέπειαν. οἱ Φιλόνοιοι μᾶλλον ἢ Φι-
 λόσοφοι. καὶ ταῦτα. μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τῆ μὴ δο-
 κῆν ἐπισήμων ἀνδρῶν. Φιλαπεχθημένως μνημο-
 νεῖν, ἐπὶ τοσούτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἀγαν σπαδῆς ἐπὶ τὴν ὑμε-
 τέραν, ὧ Καλλικρατίδα, καταβὰς ἡδονῇ, ἐπι-
 δείξω παιδικῆς χρησέως πολὺ τὴν γυναικείαν
 ἁμείνω. καὶ τὸ γὰρ πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυ-
 σιν

erat omnibus: cum vero e puero transisset in vi-
 rum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia ple-
 nam adsecuta rationem est, odio erat omnibus.
 Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant cor-
 poris decorem; adolescentiae magis amatores,
 quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium
 virorum infesto animo videamur meminisse, huc
 usque dicta sunt.

25. Paullum vero a nimio illo studio (quo fe-
 runtur in adolescentulos sic dicti philosophi) ad ve-
 stram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantio-
 rem longe esse muliebrem. Ac primum quidem

Luc. Op. T. V.

F

volupta-

σιν ἡ γῆμα τερπνοτέραν εἶναι τὴν χρονιωτέραν. ὅξεια γὰρ ἡδονὴ παραπτῶσα Φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραΐνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἶδε καὶ βίε μακρὰς προθασμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν διηλεκτὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκτενομένης. εὐροτὴν γὰρ ἂν καὶ παιτήγυριν τὸν ὅλεν χρόνον ἡγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βῆσκανος δαίμων ἐνεμέσῃσεν, ἐν γὰρ ταῖς παρῶσιν ἤδιστα τὰ παρέλκοντα. γυνὴ μὲν ἂν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ῥυτίδα τοῦ γήρεως

voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeteruolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur definit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinauisset, atque vniuersum illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem et celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maiora nobis bona inuida fortuna negavit; in praesentibus certe suauissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est

γῆρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγγελον ἀνδράσιν ὁμίλημα,
καὶν παρελθῇ τὰ τῆς ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία
ἔχει τι λείψαν τῶν νέων σοφώτερον.

Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρώῃ παῖδά τις, αὐ-
τὸς ἔμοι γε δοκεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀ-
Φροδίτην μεταδιώκων· σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν με-
λῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ
τῆς πάλαι μαλακῆς πυκασθέν ἰσχύος τὸ γένειον·
οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξίν ὥσπερ εἰ ῥυπῶντες.
ἂδ' ἐς τῶν ἀφανέσεων, τοῖς πεπειρακόσιν
ὕμιν εἰδέναί παρήμι. γυναῖκί δέ αἰεὶ πάσῃ ἡ τῆς
χρῶματος ἐπισίλβει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν
ἀπὸ τῶν βοσρύχων τῆς κεφαλῆς ἔλινες, ὑακίν-
θοις

est amplexu et consuetudine viri dignissima. Et
licet illa formae maturitas praeterierit; tamen ex-
perientia illius habet, quod dicat sapientius ado-
lescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum
aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur,
qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura et-
enim membrorum in his qui viri facti sunt robo-
ra, et asperum pro molli quondam mentum, quod
prima barba densavit, et femora illa bene nata
pilis velut fordescunt. Quae hisce magis latent,
vos qui experti estis, scire patior. In muliere
autem semper omni coloris relucet gratia, et den-
sae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum et

θοις τὸ καλὸν ἀνθίσιν ὅμοια πορφύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσμος, οἱ δὲ παρ' ὦτα καὶ κροτάφες, πολὺ τῶν ἐν λειμῶνι ἐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῇ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἡλέκτρα, Φασίν, ἢ Σιδωνίας ὑέλου διαφεγγέσερον ἀπαγράφει.

Τί δ' ἐχί τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν ἐξίσχ τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχεδὸν γὰρ ἔκ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις διατριβάς ἐσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρω κοινωνίᾳ συζυγέστες, ἡδίω τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγέμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ καφότερα μετ' ἀλλήλων.

purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae scapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratensibus apibus multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio v tro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praefertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, et qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communione coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leuiora. Vnde mensa communis

λων. ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινή· καὶ Φιλίας
 μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφει-
 λομένην ἀπομετρεῖμεν ἀπόλαυσιν, ἔ μόνον τὸν
 Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἔδὲ καθ'
 αὐτὰς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἄλ-
 λ' ὁκοῖ τερπνὸν ἐκείνῳ τὸ μετ' ἄλλῃ, καὶ τὰς
 ἡδονὰς κοινωσάμενοι μᾶλλον εὐφρανόμεθα. αἱ
 μὲν ἔν γυναικεῖσι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀν-
 τίστασιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλας γὰρ ἐξίστα δια-
 θέντες, ἰδέσθως ἀπηλλάγησαν· εἴ γε μὴ δικαστῇ
 Τειρεσία προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλη
 μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἀρρενα. καλὸν δ' οἶμαι,
 μὴ Φιλαύτως ἀπολαύσαι θελήσαντας, ὅπως
 ἰδίᾳ

munis inuenta est, et parariam amicitiae mensam
 apponentes, debitam ventri voluptatem admeti-
 mur, non soli Thasium, vt hoc vtar, vinum
 bibentes, neque priuatim singuli pretiosis nos
 cibis implentes: sed iucundum unicuique vide-
 tur, quo fruitur cum alio, et communicatis vo-
 luptatibus magis delectamur. Congressus autem
 cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis
 fructum habent: cum enim aequaliter se inui-
 cem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte
 Tiresias iudex audiendus est, feminae volupta-
 tem altero tanto maiorem esse virili pronuntians.
 Honestum autem puto, homines non prae amo-
 re sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, vt

ἰδία τι χρηστὸν ἀποίσσονται, στασπεῖν ὅλην παρὰ
 τε λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκείνο μερισμέ-
 νας, ἃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρσχεῖν ὅμοια· τῷ
 το δ' ἐκ ἂν ἐπὶ παίδων εἴποι τις, ἔχ' ἔτω μέ-
 μνην. ἀλλ' ὁ μὲν διαθείς, ἣ νομίζει ποτὲ ταῦ-
 τα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται·
 τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ
 δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγυδόνος
 χαλασάσης, πλέον, ὡς Φασιν, ἔδδ' ἂν ὀχλή-
 σιας, ἡδονὴ δ' ἔδ' ἦτις ἔν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ
 περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τε-
 μένει) γυναικὶ μὲν, ὧ Καλλικρατίδα, καὶ παι-
 δικώτερον χρώμενον ἔξουσιν εὐφρανθῆναι, δι-
 πλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ'
 ἄρ' ἔν

ipfi pro se bonum quiddam auferant, totam ex
 aliquo voluptatem capientes; sed vt partientes
 quod consequuntur, vicissim praebeant similia.
 Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quis-
 quam: non ita insanierit. Verum amator qui-
 dem, prout de his existimat, eximia voluptate
 percepta abit: at passo contumeliam ab initio qui-
 dem dolores et lacrumae; remittentibus autem
 paullum ipso tempore doloribus, nihil amplius,
 aiunt, molestus fueris, voluptas autem nec tan-
 tilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicen-
 dum autem in luco Veneris, muliere quidem,
 Callicratides, etiam puerilem in morem vtenti
 oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed
 femi-

ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπά-
λαισιν.

"Ως" εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς
ἀλλήλους δὲ ἡμῶς ἀποτειχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς
ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἄρρένων ὁμιλίαι, πρὸς
τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ὡς
νῦν, ὧ νεώτεροι χρόνοι, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νο-
μοθέτα, κακὰς ὁδὸς ἄρρενος περὶ φῆς ἐπιναήσας
χαρίζεται τὴν ἴσιν ἐξουσίαν καὶ γυναῖξιν· ἀλλήλους
ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ἐργάνων
ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράσιον
αἰνυγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ γυναῖκος, ὡς
ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἦκον ὄνομα (αἰ-
σχύ-

femineum fructum nullo modo mas praebere
potest.

28. Itaque si vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis inuicem, qua-
si interiecto pariete, abstinemus. Si vero decet
viros cum viris consuetudo, in posterum etiam
ament se inuicem mulieres. Age iam, nouum
saeculum, et peregrinarum voluptatum legisla-
tor, cum nouas virilis libidinis vias excogitave-
ris, aequam potestatem feminis etiam indulge:
secum inuicem, ut viri, coeant; lasciuorumque
instrumentorum commenta substringentes, por-
tentosum sterilem aenigma, cum muliere mulier,
ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro

σχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπεύτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνῖτις ἔσω Φιλαινίς, ἀνδρεγύνχας ἔρωτας ἀσχημονῆσα. καὶ πόσω κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφῇ βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς θηναῖκα θηλύνεσθαι;

Τοιαῦτα συντόνως μεταξὺ παθανόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. εἴκει δέ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μεδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιάς, Ἐφρη, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς κατε-
δεῖσθαι

perueniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, seminares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriam irrumperem masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

29. Talia contentius, et tanquam qui mouere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam et ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piammentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens coniectis in Atheniensem oculis Ludi, inquam, et risus, Callicratide, me sedere ratus arbitrum,

δοῖσθαι προσδοκήσας, ἐκ οἷδ' ὅπως ὑπὸ τῆς
 Χαρικλῆος δεινότητος ἐπὶ σπαρταίτερον ἦγμαι.
 σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγω περὶ Φόνε καὶ
 πυρκαϊᾶς, ἥ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμε-
 νος, ὑπερφυῶς ἐπαθῆνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν,
 εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας.
 Περικλῆς δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς
 Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐνὶ τῷ
 σῷ λόγῳ διατρέψας, μᾶς τῶν ἐν Πνυκί δημη-
 γοριῶν ἀναμνησθέντι.

Μικρὸν ἐν ἐπισχῶν ὁ Καλλικρατίδας (εἴηκεν
 δὲ ἀπὸ τῶν προσώπων μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν
 ἀγωνίας μεσὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχε-
 ται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησίᾳ, καὶ δικαστήρια, καὶ
 πολι-

*bitrum, nescio quomodo a Chariclis vebementia ad
 seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Mar-
 tio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut
 veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum
 commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tem-
 pus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque
 suadam, et oratorum decem armatas aduersus Ma-
 cedoniam linguas, in vna hac tua versari oratione;
 neque concionis in Pnyce vnus iam esse memorem.*

30. Parum igitur cum sustinuisset se Callicra-
 tides (videbatur autem, quantum ex vultu lice-
 bat colligere, plenus et ipse certaminis esse) ora-
 tionem contrariam exorsus est. Si concio mulie-

πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετὰσία, στρατηγὸς
 αὖν, ἡ προσάτης ἐκχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν
 ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτί-
 μων. σχεδὸν γὰρ ἔδδ' αὐτὰ περὶ αὐτῶν, ὅπο-
 σοι πρᾶχεν κατὰ σοφίαν ἐδόκην, εἴ τις αὐ-
 ταῖς τὴν τῷ λόγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, ἔτω μετὰ
 σπαρδῆς αὖν εἶπον. ἔχ' ἡ Σπαρτιάταις ἀνθρωπι-
 σμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ θεὸς ἀριθ-
 μῶται γυναικῶν Ἀρης· ἄχι τὸ μελιχρὲν αὐχνη-
 μα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου
 σοφίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περι-
 κλῆς οὕτως αὖν Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλὰ
 ἐπειδήπερ εὐπρεπὲς ἀρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέ-
 γειν, εἴπωμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν· σὺ δὲ
 ἴλεως

ribus, et tribunalia, et civilium rerum esset com-
 munitio, Imperator tu quidem aut praetor delige-
 reris, et aeneis te per fora statuis, Charicles, ho-
 norarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illa-
 rum praestare sapientia visae sunt, si quis illis
 dicendi potestatem permitteret, tanto studio di-
 cerent: non illa armata contra Spartanos Tele-
 filla, propter quam Argis in feminarum numi-
 nibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum
 gloria Sappho, et filia sapientiae Pythagoreae
 Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae caus-
 sam egit. Verum enimvero quandoquidem vi-
 rum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dica-

Ἰεῦρας Ἀφροδίτη γυνοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προσκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τᾶττε λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενόηθησαν, ἁσμένως τὴν ἀφρομένην ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρ-
ρὴν ἔρως κοινὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐχαίμην γὰρ ἂν, εἴπερ ᾗν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπή-
κοον ποτε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνισον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκεία δένδρεσιν εὐτυχέστερον, ἐγ-
γὺς ἡμῶν ἐσάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαίδρα προσ-
ἀνγκλισις ᾗν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
στων ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τὰχα ἂν ὥσπερ
ἡ ἐν Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἱερὰν
ἀπορ-

dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optauerim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter et Lyceo arborem feliciorē, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affecutus est. Ipsa forte velut illa Dodonae fagus, sacram erumpens de

ἀπορήξασα Φωνήν, τὰς παιδικὰς εὐφήμεσεν
ἔρωτας, ἔτι τᾷ καλᾷ μεμνημένη Φαίδρα. πλὴν
ἐπεὶ τᾷτ' ἀμήχανον·

— ἢ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεὰ τε σιόοντα, θάλασσά τε ἠχέουσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμεθα, καὶ
πλεονέκτημα Χαρικλῆς ἐστὶν ἡ Κνιδος· ὅμως
τάληθές εἰ προδώσομεν, εἰζάντες ἔκω.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαίμων ἑράνιε, καίριος πα-
ράσηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων
ἔρος, εἰ κακὸν νήπιον, ὅποῖα ζωγράφων παῖ-
δες χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπρος ἐγέννησεν
ἀρχή, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀ-
φανῆς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφω-
σας.

de rāmis vocem, pueriles amores formōsi Phaedri
adhuc recordata probauerit. Verum cum fieri
hoc nullo modo possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;
cum peregrini in aliena terra relictī simus, et
praerogatiua Chariclis sit Cnidus: tamen verum
non prodemus, concedentes ignauiae.

32. Modo tu nobis, caelestis genī, opportune
ades, amicitiae cognitor, arcanorum reuelator
Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt
manus, sed quem seminandi princeps origo ge-
nuit ab ipsa statim natiuitate perfectum. Tu
enim ex obscura et profusa informitate vniuersum
hoc

σας. ὥσπερ ἂν ὅλα κόσμῳ τάφον τινὰ κοινὸν
ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκείνο μὲν ἐς
ἐσχάτῃ τартάρῃ μυχῷς ἐφυγάδευσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδήρεαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος ἔδξς,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτῃ δεθὲν φρεσὶς, τῆς ἐμπαλιν
ὀδῇ εἵρηγται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν
νύκτα πετάσας, παντὸς ἀψύχῃ τε, καὶ ψυχῇ
ἐχσιντος ἐγένεθ' ἡμιερῶς· ἐξαίρετον δὲ ἐγχερά-
σας ἐμόνοϊαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ Φιλίας πᾶ-
θῃ συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀνάγκῃ καὶ ἀπαλῆς ἔτι ψυ-
χῆς ἡ εὐνοϊα συνεκτρεφόμενη, πρὸς τὸ τέλειον
ἀνδρῶται.

Γάμοι

hoc formasti. Igitur velut commune quoddam
vniuersi mundi sepulcrum auferens, circumfusus
illi chaos, hoc quidem in vltimi recessus tartari
fugasti, vbi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,
vti perrumpenda nunquam custodia vinctum a
reditu arceatur: ac splendida luce obscuram no-
ctem explicans, inanimatorum omnium anima-
torumque factus es opifex: eximie autem homi-
nibus concordia affundenda honestas amicitiae
affectiones coniunxisti, vt ex innocenti et mollī
adhuc anima simul enutrita beneuolentia ad viri-
lem maturitatem perueniat.

33. Nu-

Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὗρηνται
 Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, Φιλοσόφῃ
 καλὸν ἐστὶ ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ
 τῆς περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπε-
 ται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς παρὰ τὴν χρεῖαν
 ἐπιδεῖται· καὶ πάντα τῆς ἀναγκαίας τὸ καλὸν
 κρεῖττον. ἄχρι μὲν ἔν ὃ βίος ἀμαθὴς ἦν, εἰδέ-
 πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐ-
 σχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συν-
 εσέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρό-
 νος, καὶ παρέσχεν εὐρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐ-
 σπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπι-
 γιγνομένων ἀπὸ λογισμοῦ τῆς ἀνάγκης ἀφεθέν-
 τες

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis
 remedia, inuentae sunt: solus amor masculus
 honestum philosophae mentis imperium est. Quae-
 cumque autem praeter necessitatem decoris causa
 exercentur, ea maior consequitur honor, quam
 quibus usus quaedam indigentia adiecta est: et
 omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Do-
 nec ergo imperiti erant homines, necdum satis
 otii ad quotidiana meliorum experimenta habe-
 rent, contenti praesentibus intra ipsa se necessaria
 continebant; vrgensque tempus bonae viuendi
 rationis inueniendae opportunitatem non praebe-
 bat. Postquam vero vrgentes illae indigentiae
 finem habuere; posterorumque ingenia, necessi-
 tate

τες ἠσυχάζοντες, ἐπινόουν τι τῶν κρείττονων ἐκ
 τῆς κατ' ὀλίγον ἐπισήμῃ συνηύξοντο. τῷτο
 δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεσέων τεχνῶν ἐνεσις εἰ-
 κάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμε-
 νοι, τῷ κατ' ἡμέραν λιμῷ Φάρμακον ἐζητοῦν,
 εἰδ' ἄλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς
 ἀπορίας ἐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰ-
 καίαν πόαν ἐσιτῶντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύτ-
 τοντες, καὶ τὰ πλεῖστα ὀρυὸς κάρπῳ ἐσθίοντες.
 ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόχοις ζωοῖς μετὰ χρόνον ἐρρίφη,
 σπόρον δὲ πυρρὴ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπι-
 μέλειαι, εὐρῆσαι κατ' ἔτος ἐκνεύζοντα· καὶ ἔδδ'
 μανεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρυὺς σάχυος ἀμείνων.

Τί

tate soluta, otii satis nata sunt melioribus inue-
 niendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt.
 Hoc nobis de vilioribus illis licet conicere. Vix
 nati erant primi quidam homines, cum quoti-
 dianae famis remedium quaesire: tum depre-
 hensi a praesente inopia, cum indigentia, quod
 melius esset, eligendi facultatem non concederet,
 fortuita herba vescebantur, cum et molles radices
 effoderent, et quercus plerumque fructum ede-
 rent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis
 animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem at-
 que hordei videbant agricolarum curae, quam
 inuenerant, quotannis instaurari. Nec adeo in-
 saniat quisquam, qui spica meliorem dicat quer-
 cum.

34. Quid

Τί δ' ἐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τῷ βίῃ, σκέπης
 δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες
 ἡμφέσαντο; καὶ σπῆλυγγας ὄρων, κρύας κα-
 ταδύσεις ἐπενόησαν; ἢ παλαιῶν ῥιζῶν (3), ἢ
 φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τῶν μί-
 μῃσιν,

34. Quid vero? nonne principio statim vitae,
 indigentes tegumento homines, excoriatorum
 pellibus animalium induebantur? et montium
 speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rur-
 sus radicum plantarumque *asseruandarum* siccas
 cauernas? Verum *coepit* ab his imitationem,
 trans-

13. Ἡ πάλαι ῥιζῶν] Suspicio legendum ἢ πάλαι, ut disjunctioni modo seruiat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius seruire apparet, V. G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137. ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπιμινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδῇ ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent et *versus*. Sic Noster paullo post c. 35. extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἃ δὲ αὐθις — ὁ βίος ἐξεῦρεν. *Gesner*. Etsi scio αἱ πάλαι ῥίζαι aequae Graecum esse atque παλαιαί, tamen obsecundaui Solano (παλαιῶν volenti) quia sensus aduerbii foret alius, et hic ineptus; nam οἱ πάλαι sunt quidem antiqui; sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non sunt amplius, sed *inueteratae* et *robustae*. Reitz.

μησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μεταγόντες, ὕψη-
 ναν μὲν ἑαυτοῖς χλαυίδας, οἰκὸς δὲ καίσαντο,
 καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχνην τὸν χρό-
 νον λαβῆσαι διδασκαλον, ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕψης,
 τὸ καλλίσον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελεῶν δομα-
 τίων, ὕψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτελείαν
 ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν
 εὐανθεσί βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλην
 ἐκῆξή γε τῶν τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπισημῶν, ἀ-
 Φωνος ἔσα, καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην,
 ὥς ἀπὸ μακρᾶς θυσεως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας
 ἀνέτειλεν ἀκτίνας. ἕκαστος γὰρ ευρίωντι, παρε-
 δίδε τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ διαδοχὴ τῶν λαμ-
 βανόντων, οἷς ἑμαθεν ἡδὴ προσιδεῖσα, τὸ ἐν-
 δέον ἐπλήρωσε.

Μὴ
 transferentes semper in melius, texuere sibi lae-
 nas, domus aedificarunt, et sensum artes istarum
 rerum tempus magistrum nactae, pro simplici
 textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vili-
 bus casis, sublimia tecta, et saxa sumtuosa ma-
 chinati sunt, et nudam parietum informitatem
 floridis colorum tincturis pinxere. Verum vna-
 quaeque harum artium ac scientiarum, muta olim
 et profunda obliuione mersa, velut post longum
 occasum paullatim in suos radios exorta est. Vnus-
 quisque enim, si quid inuenisset, suo successorī
 tradidit: tum ipsa accipientium series, addendo
 iis, quae didicisset, quod deficiebat expleuit.

Μὴ δὴ τις ἐρώτας ἀρρένων ἀπαιτεῖτω παρὰ τῶν παλαιῶν χρόνων. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἀσπερμον ἡμῶν Φθαρεῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, καὶ τῆς φιλοπάλης ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμία, μόλις ὑπὸ τῶν μηδὲν ἔχοντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τῶν Φαιῶν ἐμελλον ἦξεν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδερασθῆν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὁ μὴ πρότερον εὖρητο, τῶτο ἐπισηθὲν αὐτῷ ὡς Φαῦλον εὖδυνε· μὴδ' ὅτι τῶν παλαιοτέρων αἱ γυναῖκες συνεδοὶ πρεσβυτέραις ἐπιγραφόμενται χρόνας, ἐλάττω θάτεροι· ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐκτελευμάτων ἀναγκαῖον νομίζοντες.

35. Ne igitur a vetusto tempore masculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congregari necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, et virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil imperuestigatum relinquit, aetuo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolereceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam prauum sub censuram vocare, nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia

necessa-

ζομεν· ἃ δὲ αὐθις ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς
ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγα καὶ γελᾶν ἑναγχος ἐπῆει,
Χαριλῆος ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν
ἐπαινῶντος· ὀλίγα δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας
καὶ μετανόει, γενόμενος Ἑλλην. εἰδὲ γὰρ ὡς ἐν-
αντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχίρει λέγειν, ὑπε-
σαλμένῳ, τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλα-
πτειν 14), ἀλλ' ἐπερμείη Φωνῇ λαρυγγίζων,
Οὐκ ἐρώσσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, εἰδ' ἄρ-
κτοι,

necessaria putemus; quae autem rursus vita, ex-
cogitandi otium necesse, adinuenit, ea tanquam
meliora illis honorare oportet.

36. Equidem paullo ante vix a risu mihi tem-
perabam, Charicle muta animalia et Scytharum
laudante solitudinem: parum aberat, quin prae
nimia contentione, quod Graecus esset, ipsum
poeniteret. Neque enim, ut qui contraria pro-
posito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi
suffurabatur; sed sublata voce, dilatato guttore
boans, *Non amant, inquit, se invicem leones ma-
res,*

14. [Ἐκλεπτειν] Non vereretur vertere *abscun-
didit*, etsi proprie fit, *subtraxit* scil. audien-
tibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis
qui clam aliquid agunt, si non satis notum,
adeatur *Periz.* ad Aelian. III, 47. κλέπτων
τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. *Reitz.*

κτοί, καὶ σῦες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μέ-
νον ὀρεμῇ κρατεῖ· καὶ τί θαυμάσεν; ἃ γὰρ ἐκ
λογισμῶ δικαίως ἂν τις ἐλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ
δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην ἐκ ἑνῶσιν
ἔχεν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἡ θεῶν τις ἄλλος,
εἰ νῦν ἐκὰςω συνέζευξεν ἀνθρώπινον, ἂν ἂν ἐρη-
μία, καὶ βίος ὀρειος αὐτὰς ἐποίμανεν, ἔδῃ ἀλ-
λήλας τροφήν εἶχον. ἐξίσσε δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμά-
μενοι, καὶ μέσην ἐσίαν τῶν ἰδίων ἐκαστος οἰκῶν (15),
ὑπὸ

*tes, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in fe-
minas impetus superat. Et quid mirum? quae enim
ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his,
quae rationes non possunt subducere, propter
suum stuporem habere non licet. Nam si Pro-
metheus, aut Deorum quis alius, mentem uni-
cuique humanam adiunxisset; non solitudo sane
et siluestris victus ea pasceret, neque in cibo se
inuicem haberent: sed aequae ac nos templis ae-
dificatis, et mediis suarum quisque aedium Pe-
natibus,*

15. Καὶ μέσην ἐσίαν τῶν — οἰκῶν] Addi pot-
est hic locus, de Vesta in media domus
parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum
in diatr. de Vesta et Pryt. Gr. tum ad *Callim.*
H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scho-
liis ad *Hesiodi Theogon.* 454. vbi causam
reddidit, cur ἐσία etiam appelletur Terra Ma-
ter, Ceres, δημήτηρ, παρ' ὅσον τῷ παν-
τός. τὸν μέσον λαχέσθαι τόπον ἢ γῆ, ὡς
σῶς

ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ
 παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς Φύσεως κατὰκρίτα, μη-
 δὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προ-
 νοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται με-
 τὰ

natibus, communibus legibus in ciuitate viue-
 rent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa
 natura damnata, quibus nihil eorum, quæ ratio
 suppeditat, accipere a Providentia contigit, inter

G. 3.

alias

σεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Cae-
 terum ἐσίαν f. Vestam hic respondere *Penatibus*,
Laribusque Romanorum hominum; οἴκας
 autem eadem ratione pro pluribus
 membris vnus domus poni, vt *aedes* Roma-
 nis; vix opus est hic admoneri: vt nec illud,
 separatis reuera pluribus aediculis aedes ho-
 nestiorum constituisse, qua de re, qui *Pli-
 mianus* villas, et aedificandi legem a Columella
 1, 6. propositam attentius considera-
 verit, vix est vt dubitet. Illud propius ad
 rem nostram pertinet. Verti hunc locum
 ita, vt μέσσην ἐσίαν referam ad δευράμενοι,
 ac legam οἴκων ἰδίων, quod vnice verum
 puto. Sed si quis, vt adhuc editum est, οἰ-
 κῶν praeferat, ille etiam, vt adhuc factum
 video, interpretabitur, *medios priuatae do-
 mus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια dein-
 de *domum* significabunt, vel totum forte
 praedium, in cuius media parte domus ex-
 structa sit. Notum est illud ex Euangelio
 ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια κ. τ. λ. *Gesner*.

τὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἀρένας ἐπιθυμίας; ἐκ
ἔρῳσι λέοντες, εἰδὲ γὰρ Φιλοσοφῶσιν· ἐκ ἐρῳ-
σιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας καλὸν, ἐκ ἴσασιν.
ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τῶ
πολλὰκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη, βεβαίω-
τάτας ἐρώτων ἐνόμισε τὰς ἀρένας.

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάσῃ βίᾳ συμ-
φορήσας ἐταρκεῖν διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ
τῆς σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπει, μὴδὲ τὸν
ἐράνιον ἐρωτα τῷ νηπίῳ συναριθμεῖ· λογίξῃ δὲ
ὁψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμειθάνων·
ὅμως δ' ἐν λογίξῃ νῦν γε, ἐπειδὴ περ εἰ πρότε-
ρον, ὅτι διπλᾶς θεὸς ὁ ἔρως, εἰ κατὰ μίαν ἑδὼν
Φοιτῶν,

alias res masculis etiam cupiditatibus priuata sunt?
Non amant leones? sed nec philosophantur:
non amant vrsi? Quantum enim oriatur ex ami-
citiis bonum, nesciunt. Sed inter homines pru-
dentia scientiae coniuncta, frequentibus collecta
experimentis, optimum quod est eligens, fir-
missimos amores decreuit masculos.

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae
libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone
pudori nostro et grauitati insultare, nec caelestem
Amorem cum illo infante adnumerare: ei cogi-
ta, fero tu quidem aetatis ista demum aliter di-
scens, verum tamen cogita nunc certe, quando
non prius, duplicem Deum esse Amorem, non
eadem

Φοιτῶν, ἔδδ' ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς
 ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νή-
 πια Φρονῶν, ἔδδνός αὐτῆ τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν
 δυναμένῃ λογισμῷ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφράνων
 ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι
 πόθοι μέλυσιν· ἔτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρας ταύ-
 τῆς ὑβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ Φορᾷ πρὸς τὸ βε-
 λόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ὠγυγίων πατῆρ
 χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱερο-
 πρεπὲς θέαμα, σωφρονέοντων ταμίας παθῶν,
 ἡπια ταῖς ἐκάσῃ διανοίᾳς ἐμπνέει, καὶ λαχόν-
 τες ἴλω τῷδε τῷ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ με-
 μιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κα-
 τὰ

*eadem utrumque via venientem, nec spiritu eo-
 dem animos nostros incitantem. Sed alter, pue-
 riliter omnino, ut arbitror animatus, cuius nulla
 gubernare mentem prudentia possit, multas in
 imprudentium animis colligitur: maxime autem
 illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius
 diem modo durantis contumeliae sodalis, indis-
 creto impetu agens in id quod appetitur. At
 alter Amor Ogygiorum pater temporum, hone-
 stum visu et sacrum undique spectaculum, sana-
 rum promus affectionum, mite quiddam unius-
 cuiusque mentibus inspirat. Hunc deum propi-
 tium nacti mixtam virtute voluptatem amplecti-
 timur. Duplices enim reuera spiritus Amor*
 G 4 *spirat,*

τὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνδὲ
δὲ ὀνόματος ἔχ' ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε·
καὶ γὰρ αἰδῶς, ὠφελείας ὁμᾶ καὶ βλάβης ἀμ-
φιβόλος ἐστὶ δαίμων·

Αἰδῶς, ἥτ' ἀνδρας μέγα σίνεταί, ἥδ' ὀνί-
νησιν.

Οὐ μὲν γὰρ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ
γαῖαν.

Εἰσὶ δὲ δύο, τὴν μὲν κεν ἐπαινήσεις νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν
ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν
προσηγορίαν ἔχεν ἑτυχεν, ὥς ἐρωτὰ καλεῖ-
σθαι, καὶ τὴν ἀκέλασον ἡδονήν, καὶ τὴν σωφρο-
σύνην εὐνοίαν.

Γάμος

spirat, vt est apud Tragicum, idemque nomen
habent affectiones minime similes. Nam Pudor
quoque utilitatis simul et noxae ambiguus Deus
est, Pudor, inquam,

Ex multum prodesse et laedere idoneus idem.

*Nec constituendi genus unum est, sed duo terras
Solicitant, unum, qui nouit, laudibus ornet;*

Alteri inest labe: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem
virtuti appellationem forte accepit, vt amor vo-
caretur et voluptas libidinosa, et sapiens bene-
volentia.

Γάμους ἔσθ', Φησι, τὸ μηδὲν οἶμαι; καὶ τὸ θῆ-
 λυ τῷ βίῃ Φυγαδεύεις, ἵνα πῶς μείνωμεν 16)
 ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώτα-
 τον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνό-
 δα, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερῷ, καὶ ναῶς, ἀργύρου,
 καὶ χρυσῷ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνέμεθα.
 ἀνάγκη γάρ, βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπι-
 θεῖσθαι, τοῖς κελευομένοις πειθαρχεῖν βιάζεται.
 τὸ μὲν ἐν καλὸν αἰρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰ-
 κέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖῳδες. ἄχρι τέκνων
 γυναῖκες ἀριθμοὺς ἔσωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἄ-
 παγε, μὴ μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ Φρονῶν
 ἀνέχε-

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? et mu-
 liebre genus exulare e vita iubes? Deinde quo-
 modo dūremus homines? Optabile quidem erat,
 de Euripidis doctissimi viri sententia, vt absque
 congressu cum mulieribus, in templa et aedes sa-
 cras venientes argento et auro liberos successio-
 nis causa emeremus. Necessitas enim graue cer-
 vicibus nostris iugum imponens imperiis parere
 nos cogit. Quod igitur pulchrum est ratione eli-
 gamus, cedat autem necessitati vtilitas. Libero-
 rum tenuis numerus sunt mulieres. In reliquis
 vero, apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene

G 5

sanus

16. Ἴνα πῶς μ. Iam vidit prior interpres, le-
 gendum εἶτα, de cuius vī in absurda con-
 sequentia indicanda omnia plena sunt. Ges-
 ner.

ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινῶν γυναῖκας ὠραιζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρκντῆρ ἄμορφος ἀλλότριαι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βυκολῶσιν.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρας κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνισταμένης γυναῖκας, ὡσχίῳ νομίσει θηρίων τῶν πρώτας ὥρας ἐνομασθῆναι δυσκληδονίστων (17). ὅθεν ἀκριβῶς οἴκοι καθεύρουσιν αὐτάς, ἔδενι τῶν ἀρρένων βλεπομένης· γράες δὲ καὶ θεραπευνίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστῶσι, ποικίλοις φαρμάκοις κατα-
Φαρμα-

sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cuius vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent.

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auspicatum est. Vnde diligenter domi se concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem et similis ancillarum grex circulo adstant, variis medi-

17. Θηρίων — δυσκληδονίστων] Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῶ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφύμῳ κληδονίσματι. Gesner.

Φαρμεύουσαι τὰ δυσυχῇ πρόσωπα· ἔ γάρ ὕδα-
τος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀποσιφάμεναι
κάρον, εὐθύς ἀπτονται σπινθὲς ἐχομένῃ τινὰς
πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλὰ τῶν διαπασμάτων
συνθέσεις, τὸν ἀηδὴ τῷ προσώπῳ χρῶτα Φαι-
δρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελεῶς πομπῆς, ἄλλο
τις ἄλλῃ τῶν ὑπηρετησῶν ἐγκρατεῖσαι, λεκα-
νίδας ἀργυρεῖς, καὶ προχόας, ἔσποτρά τε, καὶ
καθάπερ ἐν Φαρμακοπόλει, πυξίδων ὄχλον, ἀγ-
γεῖα μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων
σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα
τέχνη θησαυρίζεται.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν
τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ Φαρμάκοις ἐρυθαίνουσιν
δυναμένοις πρὸς ἡλίῳ μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους,
ἴσα

medicamentis infelices vultus inficientes.] Non
enim puro aquae liquore altum somnum ablue-
ntes, statim ad honestum aliquod opus accedunt;
sed multae fucorum compositiones insuauem fa-
ciei colorem laetiozem reddunt: ac tanquam in
publica pompa, aliud alii ministrarum commen-
datum est, pelues argenteae, et gutturnia, specu-
laque, et turba pyxidum, vasa multa infelicitate re-
pleta, in quibus aut dentium deterforiae facultates,
aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est.

40. Maiorem autem partem temporis et operatum
consumit cura capillorum. Aliae enim medica-
mentis rutilare valentibus ad solem meridianum
cincin-

ἴσα τὰς τῶν ἐρίων χροιάς, ξανθῶ μεταβάπτει-
 σιν ἄνθρα, τὴν ἰδίαν κατακρίνεται φύσιν· ὀπό-
 σαις δὲ ἀρκῆν ἢ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν
 γεγαμηκότων πλᾶτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν,
 ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέε-
 σαι· σιδηρὰ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ
 χλιαυθέντα, βία τὴν ἐλίκων ἐλότητα διαπλέ-
 κει· καὶ περιέργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρυῶν
 ἐφελκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ με-
 ταιχμιὸν ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μετα-
 φρένων οἱ ὀπισθεν ἐπισαλφύοντα πλόκαμοι.

Καὶ μετὰ τῷτο, ἀνθοβαφῇ 18) πέδιλα τῆς
 σαρκὸς ἐνδοτέρῳ τὰς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ
 λεπτε-

cincinnos, instar lanarum infectionis, flavo tin-
 gunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*)
 damna res. Quibus autem sufficere nigra coma
 solet; illae maritorum divitias in hanc impendunt,
 totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et in-
 strumenta ferrea, obtuso ignis ardore calefacta,
 vi quadam crispas cincinnos implicant, et minu-
 ta industria ad supercilia usque deductae comae,
 breue fronti interstitium relinquunt: superbe au-
 tem ad scapulas usque posterioris comae animal
 fluctuant.

41. Et post haec florei coloris sandalia intra
 ipsam carnem pedes adstringentia, et tenuissimo
 textu

18. Ἀνθοβαφῇ] quidni *purpurea* intelligamus?
 ἄνθος

λεπτεφής ἐς πρόφασιν ἐσθής, ὑπὲρ τῆ δοκεῖν
 γεγυμνωσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνω-
 ριμώτερα τῆ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως
 προπεπτωκότων μαζῶν, ἅς αἰεὶ περιφέρεισι δεσ-
 μώτας. τί δὲ τὰ τέτων πλασιώτερα κακὰ
 διεξίεναι; λίθους Ἐρυθραίως κατὰ τῶν λοβῶν,
 πολυτάλαντον ἡρτημένας βρίθους, ἢ τὰς περὶ
 καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὠφελον
 ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ 56

Φάνη

textu dicis caussa vestitus, vt nudaē esse videan-
 tur. Omnia autem intra hanc vestem facilius
 agnoscuntur quam facies; exceptis, quae defor-
 miter alioquin prociderent, vberibus, quae in
 vinculis semper circumferunt. Quid opus est di-
 tiora harum mala enarrare? Erythraeos in auri-
 culis lapillos, pondus multorum talentorum, sus-
 pensum habentes, an illos circa manus et brachia
 dracones, qui vtinam veri pro auro dracones
 essent:

ἄνθος enim Graecis non minus quam Lati-
 nis *flos* audit purpurae, siue purpurae succus
 optimus i. e. maxime saturatus, vt *flos lactis*
 vocatur quod pinguiſſimum est in eo. Sic
 que mox ipse verſ. fin. huius capituli πορφυ-
 ρῶν ἄνθος ἐπιφαινέται. Interdum tamen et
 ab effectu fit denominatio, i. e. quod purpu-
 ra iam tinctum, vocatur floridum, propter
 laetum et florum similem colorem. Reiss.

Φάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λί-
θοις Ἰνδικαῖς διάσερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐ-
χένων ὄρμοι καθεῖνται. καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν
ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσός, ἅπαν,
εἴ τι τῷ σφυρῷ γυμνᾷται, περισφίγγων. ἄξιον
δ' ἦν εἰδῆσθαι τὰ περισφύρα σκέλη πεπεδησθαι,
καὶ πειδᾶν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας
ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύν-
τας παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίσεις Φύκεσσι,
ἵμα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πικρὰ χροαῖαν, τὸ
πορφυρεῖν ἄνθος ἐπιφοινίξει.

Τίς ἔν ὁ μετὰ τὴν τσαυτὴν παρασκευὴν βί-
ος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεα-
τῆς ἐπιτρέβων τὰς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ

κακο-

essent: et corona in orbem caput ambit, Indicis
stellata gemmis, suntuosaque ceruice monilia
demittuntur; et ad ultimos pedes miserum descen-
dit aurum, quidquid circa talum nudatur con-
stringens. Dignum autem erat ferro potius crura in
talorum regione compediri. Cumque totum illa-
rum corpus spuriae formositatis pulchritudine dece-
ptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas
inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum
illarum et pinguem colorem florens purpura ru-
bore quodam adspargat.

42. Quae igitur post tantum apparatus vita
est? Statim exitur domo, et spectator unusquis-
que maritos Zelotypia enecat. Numina salutarum

cumque,

κακοδαίμονες ἄνδρες, ἔδδ' αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα,
 Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν
 Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ
 τῷ ποιμένι· τελέται δὲ ἀπόρρητοι. καὶ χωρὶς
 ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δέῃ περι-
 πλέκειν διαφθοράν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τῶν
 ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λυτρά· καὶ
 πολυτελὲς μὲν νῆ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ με-
 τὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρ-
 πλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις,
 ἐκ' ἐτ' ἔδδ' τῷ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχεσθαι
 δυναμένη τί σιτίον, ἄκροις δακτύλοις ἐπιγρά-
 φεσθαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύοντα,
 νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγόμενα 19), καὶ τοὺς
 ἑτερο-

*eum, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa
 norunt nomina, Coliadas forte, et Genetyllidas,
 aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad
 pastorem commissionem. Accedunt sacra arca-
 na, et suspecta sine viris mysteria. Quid enim
 opus est inuoluere animi corruptelam? Cum vero
 ab his rediere, domi statim longa lauacra, ac
 sumptuosa voluptariaque mensa, multaque inter
 viros dissolutio. Cum enim ultra modum op-
 pletae sunt domesticis liguritionibus, nec iam
 capere gula cibum potest, summis digitis per ap-
 posita quasi scribendi causa ductis singula degu-
 stant, noctes inter haec enarrantes, et diuersi
 coloris*

19. Διηγόμενα] Potest defendi. Solent enim mulie-

ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος-εὐνήν γέμα-
σαν· ἂφ' ἧς ἀναστὰς ἑκάστος εὐθὺ λατρεῖ χρεῖός
ἐστι.

Ταυτὶ μὲν ἂν εὐσαθεῖς βίη τεκμήρια. τῶν δὲ
πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσῃ τὸ ἀληθές κατὰ
μέρος ἐξετάσῃ, ὅντως καταράσεται Προμηθεῖ,
τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φιωνήν·

Εἴτ' ἔ δικαίως προσπεπατταλευμένον

Γρά-

coloris somnos, et cubile muliebri plenum mol-
litie: e quo quicunque surgit, balneo statim in-
diget.

43. Atque ista vitae bene sibi constantis indi-
cia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis
singulatim velit verum exquirere, ille profecto
Promethea execrabitur, Menandri illam vocem
eruipens,

Ergo inmerentem dictitant Promethea

Pende-

mulieres noctes, et somnia praesertim, nar-
rare in conuiujs, quae forte ἑτερόχρωτας
ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulie-
res honestae, de quibus hic agitur, θηλύ-
τητος εὐνήν γέμασαν; itaque sollicitor puta-
re, non esse ab auctore διηγόμενα, sed διη-
γῆμαι. Sic autem interpreterer, Noctesne
super haec enarro, et somnos cum diuersi sexus
corpore capto; et cubile muliebri molitiae ple-
num? etc. Gesner.

Γράφουσιν τὸν Πέλοπη πρὸς ταῖς πέτραις,
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπράς· ἄλλο δ' ἔδδ' ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τὰς θεάς,
 Γυνᾶν ἐπλασσεν, ὧ πολυτιμητοὶ θεοί,
 Ἐθνος μικρόν· γαμεῖ τίς ἀνδρῶπων; γαμεῖ
 Λάθριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. . .
 Γαμηλῶ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
 Καὶ Φαρμακεία, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μεθ' ἧς πάντα τὸν βίον γυνή.
 Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίς βίος ὁ δυσ-
 χῆς οὗτος θυμῆρης;

Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς
 τὴν ἀρετὰν τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὁρῶντος ἀνα-
 στας ἐκ τῆς ἀζύγης καίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμά-
 των

*Pendere fixum Caucasi de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
 Formauit idem feminam, o Dei boni!
 Genus scelestum! Ducit aliquis coniugem;*

*Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudat toro:
 Venena debinc, infidiae, morbi, inuidia*

Grauiissima, aeuo femina omni quam fouet.

Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vi-
 ta cordi est?

44. Aequum igitur opponere muliebribus istis
 malis virilem puerorum viuendi rationem. Mane
 surgens de caelibe lecto, reliquum adhuc in ocu-

των ἔτι λοιπὸν ὕπνου ἀπονηφάμενος ὕδατι λι-
τῶ, καὶ χιτωνίσμον καὶ χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις
περικνίς συρράφας, ἀπὸ τῆς πατρίας ἐσίας
ἐξέρχεται κατὰ κεκρυφώς, καὶ μηδέεισιν αὐτῶν ἀπαρ-
τῶντων ἐξ ἐναντίας προσβλέπων. ἀκόλῳθοι δὲ
καὶ παιδαγωγοί, χορὸς αὐτῷ κόσμος, ἔπονται,
τὰ σημανὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατῶν-
τες, ὅς περ ἔκ τε νόος εἰς τομῆς κόμην καταψήχηεν
δυναμένους, ὅδ' ἔσπετρα τῶν ἀντιμόρφων χα-
ρακτήρων ἀγραφὰς εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολὺ πτυ-
χαι δέλται κατὰ σπιν ἀκλουθῆσθαι, ἢ παλαιῶν
ἔργων ἀρετὰς φυλάττεσθαι βίβλοι· καὶ εἰς Με-
σσην δέοι φοιτᾶν, εὐμελὲς λῦρα.

Πᾶσι

lis somnum simplici aqua postquam abluit, sacra
chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna
domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eo-
rum, qui ex aduerso veniunt, contuitus. Pe-
dissequi autem illum et paedagogi, decens ca-
terua, sequitur, honesta illa virtutis instrumenta
manibus tenentes, non secti ferra pectinis inci-
suras mulcere comam aptas, neque specula, ob-
iectarum formarum nec pictas imagines; sed vel
multiplices tabellae at tergo sequuntur, aut anti-
quorum operum virtutes seruantia volumina; et,
si ad musicam eundum sit, canora lyra.

Ἡᾷσι δὲ τοῖς Φιλοσόφοις ψυχῆς 20) μαθή-
μασι λιπαρῶς ἐκπαθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνηια
τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς
ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπύνη. Θεσσαλοὶ γὰρ
ἵπποι μάλισιν αὐτῶ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα
πυλωδομησάσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικά,
ἀκοντας ἀφιεῖς, καὶ βέλη δι' εὐτόχῃ δεξιᾷς
ἀποπαύλων. εἶθ' αἱ λιπαρὰ παλαῖσται, καὶ
πρὸς ἡλίκ, μεσημβρινὴν θάλαπος ἐγκονίζεται τὸ
σῶμα πυκνόμενον· οἳ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων
ἀπο-

45. Peractis diligenter omnibus philosophae
mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi il-
lius circuli bonis saturatus est animus, liberali-
bus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim
equi curae illi sunt, et cum paullum iuventutem
ipse suam equulei instar agitavit et subegit, bel-
licam rem in pace meditatur, emittens iacula, et
tela certa manu vibrans. Tum palaestrae vinctae,
et ad meridianum solis calorem densandum cor-
pus in pulvere volutatur, stillantesque de certa-

H 2

minum

20. Τοῖς Φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim
Φιλοσόφῃ vt ad ψυχῆς referatur, cui pro-
prie est adiunctum Φιλοσοφον esse. Iucun-
diusetiam cadere sic iunctura videtur. Cer-
te sine fraude fuerit interpretationem ita in-
stituile. Gesner.

ἀποσαλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' ἑς λητρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παιδῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελόμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσει μαρτυρέμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; ποιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπαμετρέησας, ἡδέως ὕπνῳ καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν ἐπὶ χρένον.

Τίς ἐκ αὐτῶν ἐρασῆς ἐφύβη γένοιτο τοιᾶντα; τίς δ' ἔτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαί, πηρεοὶ

minum labore sudores: post quos breues balneae, et sobrietatem instanti paullo post operi seruans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigauit, vespera finem operibus imponente, vbi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suauiores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat.

46. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo coeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis

πηροί δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' ἐκ αὐ-
 τῶν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλ-
 λωνα δὲ ἐν λύραις, ἵππαστῆν δὲ ὡς Κάστορα, θείας
 δὲ ἀρετὰς διὰ θνητῶν διώκοντα σώματος. ἀλλ'
 ἡμεῖς μὲν, δαίμονες ἄνθρωποι, βίος εἴη διηκεκῆς
 ἕτος, ἀπανταχοῦ τῶν φίλων καθέζεσθαι, καὶ πλη-
 εῖν ἡδὺ λαλῶντος ἀκούειν, ἐξίοντι δὲ αὐτῷ συν-
 ἐξέναι, καὶ παντὸς ἔργου ποινωμένην ἔχειν. εὖ-
 ζῆατο μὲν ἂν ἐρῶν τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινῆς
 βίης, τὸν σεργιόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεύσαι,
 μηδεμιᾶς τύχης περιέσσαντα βάσκανον ἐπὶ ἡρείαν,
 εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος
 ἐπιφάσκειν αὐτῷ, κάμνοντι συνοσέσω, καὶ
 δια-

mentis cogitationes? Quomodo non amet aliquis
 Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equi-
 tem instar Castoris, diuinasque in mortali corpore
 virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o
 caelestes Dii, vita haec sit perpetua, ex aduerso
 amici sedere, et ex proximo suaue loquentem
 audire: exeuntem deducere, et omnium rerum
 cum illo communionem habere! Atque amator
 quidem aliquis optauerit, per inoffensam et ni-
 hil vacillantem vitam, sine vllō dolore ad fene-
 stram peruenire amicum suum, inuidam for-
 tūnae nullius noxam expertum. Si vero, quae
 humanae naturae lex est, morbus illum attigerit,
 aegrotabo cum laborante, et per tempestuosum

διὰ χειμερίᾳ θαλάττης ἀναγομένῳ συμπλεύσασμαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιέψῃ, τὸν ἴσον ἑμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ μισῶν ἐκτῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ Φιλῆσά τις πρὸς αὐτὸν εὐνοικῶς ἔχοντας· εἰ δὲ λησὰς ἢ πολέμικας θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὅπλασάμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολαὶ τοῖς μετ' ἐκτῖνον ὑπ' ἐμῷ σεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν ἅμα Φοτέροισι ἐπιχῶσαι τάφον, ὁσέρις δὲ ἐκκαίξαντας ὁσέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόην ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.

Ταῦτα δ' ἔκ πρώτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τὰς ἀξίας ἔρωτες, ἀλλ' ἢ θεοῖς γείτων ἡρώϊκῃ
Φρένῃ-

mare nauigantem comitabor: et, si tyrannica vis vincula ei iniiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, et amabo, qui beneuolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma sumam: et, si moriatur, viuere non sustinero: vltimaque mandata iis, qui post illum cari mihi erunt, dedero, commune vtrisque monumentum vti aggerent, ossibusque ossa permiscentes neque mutum puluerem discernant.

47. Haec vero non primi sancient amores aduersus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sensus

Φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως,
 ἄχρι θανάτου συνέξέπλευσε. Φωκίς ἐν νηπίων
 ἔτε χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδην συνῆψε· θεὸν δὲ
 τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσότην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τὴν βίαν συνέπλευσαν· αἷμα
 Φότρεσσι Κλυταμνήστραν ἀνέσχευε, εἰς Ἀγαμέμνονα
 νοστέοντες, ὑπὸ σιφῶν Ἀγίσθους ἐφονεύετο·
 τὰς Ὀρέστην ἐλαυνέσας πεινῶν Πυλάδας ἐνόσχε
 μάχῃ, κρινόμενα συγκοινωνήσαντο, τὴν δὲ ἔρω-
 τικὴν Φιλίαν ἀδελφοὶ τῆς Ἑλλάδος ὄρεσις ἀνέ-
 κτησαν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἐσχάτης Σκυθῶν τέρμα-
 νας ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων
 πῆς γὰρ Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντες, εὐθὺς ἡ
 μητρικῆς αἰτοῦς ἀρκυὸς ἐξεμοδόχησε, καὶ
 τῶν

hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae
 amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit.
 A puerilibus inde annis, Orestis Pyladen Phocis
 copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tan-
 quam in uno vitae nauigio veci sunt. Ambō
 Clytaemnestram, tanquam *ambae essent* Agames-
 monis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus
 occisus est. Furiis Oresten agitantibus magis la-
 boravit Pylades. Iudicio cum illo periclitatus
 est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae
 finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum
 terminos nauigarunt, aegrotans alter, alter eum
 curans. In Tauricam enim tellurem egressos
 occisae matris vitrix furia hospitio statim excepit,
 H 4 circum-

τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περιεσώτων, ὁ μὲν ὑπὸ
τῆς συνήθους μαίνης πεσὼν ἔκειτό· Πυλάδης δὲ
Ἄφρον τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,

Πέπλη τε πρὸς κάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς,
ἐκ ἐρασῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδοκινύμενος
ἦθος. ἡνίκα γέν ἐκρίθη πατέρη μένοντος ἐπὶ τῷ
Φονευθῆναι, τὸν ἄτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κο-
μιῶντα γράμματα, μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφο-
τεροὶ θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν πατέρει ζῶντι ζῆν
ἑαυτὸν ἡγάμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολάς
Ὀρέστης, ὡς Πυλάδε λαβεῖν ἀξιώτερον, μόνον
ἐκ ἐρασιῆς αὐτ' ἐρωμένε γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τὸν δ', ἐμὲ βάρος μέγα.

Ὁ ναυσολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ πᾶς συμφοράς.

120

καὶ

circumstantibusque barbaris, alter a consueto fu-
rore prolapsus iacebat: Pylades vero.

Spiritum auferēbat, corporis curam gerens,

Tectum pepuli firmo iacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum
ostendens. Cum enim iudicatum esset, manente
altero. ut occideretur, Mycenae abire alterum,
qui literas eo ferret, manere quisque pro altero
volunt, rati unusquisque se vivere in vivente al-
tero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam
digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum
non amator pro amato.

Istum perire, mi nimis graue est onus,

Nam quidquid est mali, mea naui vebo.

et

καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲν δαῖτῳ δίδω,

Πέμψω γὰρ Ἀργός, ὥς τοι καλῶς ἔχῃ.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρεῖζων κτενέτω.

Καὶ γὰρ ἔτι ὡς ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐν παι-
δων ὁ σπαρτάσις ἔρως ἐντραφείη, ἐπὶ τὴν ἡδὴ
λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πά-
λαι Φιληθὲν, ἀμοιβαίως ἔρωτας ἀνταποδίδωσι.
καὶ δυσχερὲς αἰσθῆσθαι ποτέρου πότερος ἐραστῆς
εἴη, ὡς περ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τῷ Φιλεσαντος
εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίαν πεσόντας εἰδῶ-
λε. τί δὴ ἔν τῷ κατ' ἡμᾶς βίῃ ξένην αὐτὸ τρυ-
φὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὀρισθὲν, ἐκ διαδο-
χῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ
δεξά-

et paullo post ait:

Isti quidem da litēras,

Hic ibit Argos, hic tuum negotium

Curabit; at nos, qui potest, necet.

42. Sic enim uniuersum se habet. Nempe
cum innutritus a pueris inde honestus amor ad ae-
tatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est,
ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores reper-
dit, difficile ut sit ad animaduertendum, utrius
vter amator sit? tanquam a speculo, sic a bene-
volentia amantis, simili ad amatum simulacro re-
flexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae no-
strae luxuriam exprobras, quod diuinis legibus
definitum, successione quadam ad nos delatum
est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente,

δεχόμενοι, μεθ' ἀγνῆς διανοίας νεωκροῦμεν. ὁλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μῶνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρον κείνος ἐλαφρότατα κῆροι
Τὸν φιλέεισιν.

αἴγε μὲν Σωκρατικὴ διδασκαλία, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκείνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμέν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ἐς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὠνησε, καὶ τὰ παιδαγωγεῖν ὡς μάλιχα ὠφέλῃν προσήκατο.

Δεῖ

tanquam rem sacram seruiamus? Felix enim vere de sapientium virorum sententia,

... cui iuuenescit equus, puerique ministrant.

Nam fert aetatem mollior ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, et splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuuat, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime vtilem, adiecit verat.

Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρεῖν ὡς Ἀλκιβιάδῃ. Σωκρά-
της, ὅς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνας ἐκοι-
μήθη. καὶ ἔγωγος τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει
τῶν λόγων ἡδίστα προσθεῖναι ἂν ἅπασιν κήρυγμα.

Αἴθε γὰρ ὦ κέροις ἐπ' ὀμμάτων λίχνα φέ-
ροντες,

Ἐρχίος 21) ὡς ὑμῖν ὤρεται παιδαφιλεῖν.

Ὡδὲ νέων ἐρεῖοιτε, πόλιν κευανδρὸν ἔχοιτε.
Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίσκοι, σωφράνως παῖσιν
ἀγαθοῖς πρόσσιτε, μηδὲς ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα
τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς
πλευ

49: Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiā-
dem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris
fominum dormiuit. Atque ego Callimachium il-
lud ad omnes praeconium in fine orationis luben-
s posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrans vocatis,

Erchias ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros peritote; virisque implebitis urbem.
Haec cum sciatis iuvenes, modeste ad bonos pue-
ros accedite, neque paruae voluptatis causa lon-
gam beneuolentiam effundentes, usque ad matu-
ram

21. Ἐρχίος] Quis est ille Erchius? Xenophon
puto, de quo Diog. Laërtius Ἐρνοφῶν Γρυλ-
λα μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων
Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἐρχίος est, qui
alias Ἐρχιεύς dicendus erat. *Gesner.*

πλασά τὰ τῷ Φιλῆν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' ἑρῆνιον ἔρωτα προσκυνῶντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παιδῶν βεβῶια τηρεῖτε τὰ πάθη. ταῖς γὰρ ἔ-
τω Φιλῆσιν, ἡδίστος μὲν ὁ τῷ ζῆν χρόνος, οὐ-
δευμῖας ἀπρεπῆς συνειδήσεως παραικίσεως, αἰοί-
διμοι δὲ μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι
κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ Φιλοσόφων παισὶ πιεῦεν,
αἰθήρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τὰς ταῦτα ζηλοῦν-
τας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι
τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

Τοιαῦτα τῷ Καλλικρατίδῃ σφόδρα νεανικῶς
σεμνολογησαμένῃ, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρῃ λέ-
γειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν
κατιέναι. δεομένων δ' ὁ, τι φρονοίην ἀποφῆ-
νασθαι,

ram aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libi-*
ditis habete. Sed, caelesti illo inuocato Amore,
in senectutem a pueris inde stabiles seruate affe-
ctus. Qui enim ita amant, illis suauissimum vi-
vendi tempus, turpi nulla conscientia in *anima*
habitante; nobilis autem post mortem ad omnes
fama exit. Si vero fides habenda philosophorum
filiis, aether post terram excipit hos, qui his re-
bus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
tui, praemium virtutis habent immortalitatem.

50. Ista Callicratides iuuenili quodam ardore
et graui oratione cum protulisset, Chariclen, di-
tere volentem denuo, repressi: quod tempus
erat descendendi ad nauim. Rogantibus autem,

vt

νασθαι, δι' ἐλίγῃ τὰς ἑκατέρω λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίῃ, Φημί, καὶ παρημε-
 λημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων εἶ-
 κεν ἀπεσχεδιάσθαι· διηνεκῆς δὲ, καὶ, νῆ Δί',
 ἐρρώμενης Φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἰχνη-
 σχεδὸν γὰρ ἔδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰ-
 πεῖν ἐτέρω δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλή μὲν
 ἡ τῶν πραγμάτων ἀμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν
 λόγων δεινότης, ὡς' ἔγωγε ἀν' εὐξαίμην, εἶπερ
 ἦν ἐν δυνάτῳ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκείνος ὁ
 Κόθορνος, ἢν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσχ βαδί-
 ζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ περ ἀνήσειν ἐκ εἰκόνατε, καὶ
 αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν ἔ-
 κέρικα διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναί
 μοι δίκαιον, ἀποφανῆμαι.

Γάμοι

vt quid sentirem pronuntiare vellem, perpensa
 paululum vtriusque oratione, *Non ex tempore, in-*
quam, et negligenter, sodales, orationem quisque
suam videmini depropèrassè; sed perpetuae profecto
et robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent,
quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa
rerum peritia eminuit, tum mīdior etiam vis verbo-
rum. Itaque optauerim, Theramenes, si fieri pos-
 set, ille corthurnus esse, vt victores ambo aequo pede
 incederetis. Verum enimvero quandoquidem remis-
 suri non videmini, et ipse inter nauigandum de iis-
 dem rebus flagitari non decreui; id quod maxime in
 praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo.

51. Nu-

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελές πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὅποταν εὐτυχῶνται· παιδικὸς δ' ἔρωτας, ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσοφίας ἔργον ἡγᾶμαι. διὸ δὴ γαμήτεον μὲν ἅπασι, παιδερασεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἤκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθηναῖς ἢ Κόρινθος εἴξει.

Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδᾶς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστη· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρίκλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτῳ κατὰ κριτόν· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει σφόδρα σοβαρῶς. εἰ-

κασεν

51. *Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, et beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit.*

52. *Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, laetabundo valde incessu progrediebatur; putares nauali*

κασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας νικτα-
νευαυμαχηκίται, καὶ τὲτό γε τῆς κρίσεως ἀπω-
νάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐξιάσαντος αὐτῆ τὰ-
πινίμια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρε-
νέστερος. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορη-
σάμην ἐπὶ τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχῆς
ὑπερδουμάζων, ὅτι δυσχερεστέρω μέρει δυνατῶς
συνηγέρισεν.

Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ διατριβή, καὶ τὰ παρὰ
τῇ Θεῷ λαληθέντα σπεδὸν ἱλαρὰν ἄμα, καὶ
παιδιὰν εὐμεστον ἐσχηκότα, τῇ δὲ πῇ διεκρίθη.
σὺ δέ, ὦ Θεόμνησε, ὁ τὴν ἑωλὸν ἡρώων ἐκκαλε-
σάμενος μνήμην, εἰ δικασῆς τότε ἦσθα, πῶς ἂν
ἀπε-

nuali ad Salamina praelio Persas ab illo supera-
tos. Atque hunc certe iudicii mei fructum ha-
bui, quod splendidius nos, tanquam triumphali
coena excepit. Erat enim alioquin etiam in vi-
ctu magnificentior. Submissa autem voce Chari-
clem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius*
commemorata, perpetuo vehementer admirari me
dicens, quam potenter difficiliore partes tuitus
fuisset.

53. Sed illa in Cnido commoratio, et habiti
in Dene sacro sermones, qui lactum simul studium,
et eruditum lulum habuerant, hoc fere modo
expetiuere. At tu, Theomneste, qui antiquam
illam nobis memoriam euocasti, si tum iudex
fuisses,

ἀπεφύγω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτιδὴν ἢ Κόροιβον
οἶει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σὲ δικάϊως
κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἀκρας
ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ
ῥόμην, ὀλίγῃ τὸ βραχὺ τῷτο δωμάτιον αὐτὸν
ἡγάμενος εἶναι τὸν νεῶν ἐκείνων. ὅμως δ' εἴ (ἐδὲν
γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἐορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως
καὶν περιέργος ἦ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τὰς ἀγᾶν
ὑπὸ τῷ παιδεραστῷ κατωφρευόμενας λόγους εἰδού-
μαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν ἔπειτα πάνυ θυ-
μῆρες ῥόμην, ἐφύβω παιδὶ συνδιημερεύοντα,
Τανταλείας δίκας ὑπεφέρειν, καὶ τοῖς ὀμμασι
τῷ

fuisse, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sententiam? Qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin paruulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, grauitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non

τῇ καλλεῖ μονονεχί προσκλύζοντος, ἐξὸν ἀρύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. ἔ γάρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ἔδ' ἀπαντὰ καθεμένα καὶ λαλῆντος ἀκχεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὀψεως, ἵνα ἴδῃ, καὶν θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἀκρων γὰρ δακτύλων καὶν μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς ταῦτα, τρίτην πεῖραν ἐπάγει Φιλήματος, ἐν εὐθὺ περιέρχον, ἀλλ' ἡρέμα χεῖρ καὶ προσεγγίσας χεῖρας, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἵχνοϋ καταλιπὼν. εἴτα πρὸς τὸ παρθένον ἀρμόζομενος, αἰεὶ λεπταῖς ἐρεοῖς μὲν ἀσπασμασὶν ἐντέτη-
κεν,

non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tollerare tamen sitiim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex aduerso sedentem et loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: et ubi contemplatus est, cupit adnoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia adinuens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspitionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi
Luc. Op. T. V. I illique.

κεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διασέλλων ἡσυχῇ τὸ σῶμα.
 τῶν ἐκ χειρῶν ἑδαιμίαν περίησιν ἀργὴν· αἱ γὰρ
 Φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδο-
 νὴν συναπτέσιν· ἢ λαθρίως ὑγρῶς ἢ δεξιά κατὰ
 κόλπα οὔσα, μασὰς βραχὺ τὴν Φύσιν ὑπερο-
 δῶντας πιέζει. καὶ σφρηγώσης γαστρὸς ἀμφα-
 λαφές τοῖς δακτύλοις ἐπιδράττεται ὁμαλῶς.
 μετὰ τῷτο καὶ πρωτόχην ἀνδρὸς ἤβης. καὶ τί
 τᾶρρητ' ἀναμνησθήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης τυ-
 χῶν ἐξέσας ὁ ἔρως, θερμότερα τινὸς ἀπτεται
 πράγματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προσκοιμισάμενος,
 κατὰ τὸν κωμικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν ἔτω παιδεραζεῖν γένοιτο. μετὼρ
 ρολέσχα δέ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ἐφεῦν
 ὑπέρ

illiquefcit, interdum etiam placide os diducens,
 nullamque manum otiofam esse patitur; cum ma-
 nifestae illae sensibilibus partium complexiones vo-
 luptatem conglutinent. Aut igitur latenter lu-
 brico lapsu dextra sinum subiens, mammillas pre-
 mit paulum vltra naturam tumentes, et durius-
 culi ventris rotunditatem digitis molliter percur-
 rit, post haec etiam primae lanuginis in pube
 florem. Et quid arcana illa oportet remeti-ri?
 Tantam nactus opportunitatem amor, calidius
 quoddam opus occipit: deinde a feminibus ex-
 orsus, illa, vt ait Comicus, percutit.

54. Mili quidem hoc modo amare pueros con-
 tingat. Sublimes illi nugatores autem, et quot
 quot

ὑπὲρ αὐτὰς τὰς κροτάφας ὑπερήρηκας, σεμνῶν
ὀνομάτων κομψεύμασι τὰς ἀμαθεῖς ποιμαίνε-
τωσαν· ἐρωτικός γὰρ ἦν, εἴ τις παρ, καὶ ὁ Σω-
κράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλα-
νίδα κλιθεὶς, ἐκ ἀπλήξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμά-
σης, εἰδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἡγα-
πᾶτο, μέχρι τῆς κατ' ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

ἄλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσίτις ἡδονή.
ζένων γέν' Ἀχιλλεύς τὸν Πατρόκλου θάνατον,
ἀταμιεύτω πάθῃ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη.

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλ-
λίων·

τὰς

quot philosophiae supercillum ultra ipsa tempora
sustulere, honestorum verborum phaleris impe-
ritos pascant. Amator erat, si quisquam, Socra-
tes, sub eadem cum illo laena iacens Alcibiades,
non sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque
enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus
est, ut e regione federet,

Acacidit intentus, dum cesseret fundere carmen:
sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas.
Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu
parum custodito in verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

τάς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλησι κωμάδας,
 οὐδὲν ἄλλ' ἢ δῆλός ἐραστὺς νομίζω. τάχα Φήσας
 τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθὴς
 γε, νῆ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὐτ'
 ἀνέξομαί σε, Φίλε Θεόμνηςε, ἄλλην ἀρχὴν κα-
 ταβαλλομένην τρίτων λόγων, ἧς ἀκχεῖν ἐν ἑορτῇ
 μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δέ, τῶν ἐμῶν ὠτων σφύ-
 ρω ἀποικιεῖν. ἀφήμενοι δὲ τῷ παρέλκειν πλείω
 χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν,
 ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυρᾶν. ἐστὶ δ' ἐκ
 ἁτερπῆς ἡ θέα, τῶν ἐν Οἷτῃ παθῶν ὑπομιμνή-
 σκασα τὰς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocan-
 tur, nihil aliud quam profectos amatores arbitror.
 Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at
 vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC.
 Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae
 orationis quasi fundamentum iacentem, cuius
 initium tantum festo die audire fas est, reliqua
 vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa
 autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt,
 mora, in forum prodeamus. Iam enim conue-
 nit rogam Deo accendere: nec iniucundum spe-
 ctaculum, eorum quae in Oeta Deo usu venere,
 praesentes admonens.

Εἰκόνες

Λυκῖνος καὶ Πολύστρατος.

ΛΥΚ. **Α**λλ' ἢ τοιῶτόν τι ἄρα ἐπάσχον οἱ τῇ
 Γοργῷ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἐναγχος
 ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα
 ἰδὼν. αὐτὸ γὰρ τῷ μῦθῳ ἐκείνο μικρὸν δέω λί-
 θος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ἰ)
 ὑπὸ τῷ θαύματι. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυῆς
 τι τὸ θέαμα Φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ
 Λυκῖνον ἐξέπαλξε γυνὴ τις ἔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν
 τῶν

Imagines.

Lycinus et Polystratus.

LYC. Numquid ergo tale quid usu veniebat his,
 qui Gorgonem vidissent, quale usu
 nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam
 quandam feminam videnti? Parum enim abest,
 quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sum
 factus, ac prae admiratione diriguerim. P O L.
 Insolitum, Hercle, spectaculum ais, et valde
 violentum, si quidem Lycinum etiam mulier ali-
 qua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem,
 I 3 idque

1. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua,
 oleo, melle, lacte; saepius de aquis et flu-
 minibus cum concreescunt, coagulantur.
du Soul.

τῶν μεραινίων καὶ πάνυ ξαδῖως αὐτὸ πάσχεις·
 ὥςθι θᾶττον ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινή-
 σειεν, 2) ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ ἔχῃ παρ-
 ἐσάναμι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ἐπιδακρύοντα γὰρ
 πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τῆ Ταντά-
 λα. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίς ἡ λιθοκοιὸς αὐτῇ Μέ-
 δεσσα ἡμῖν ἐστὶ, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν;
 καὶ γὰρ; οἶμαι, Φθονήσεις ἡμῖν τῆς θύας, καὶ δὲ
 ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον πᾶ καὶ αὐ-
 τοὶ παραπεπηγέναι σσι ἰδόντες. ΛΤΚ. Καὶ μὴν
 εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς καὶ ἐκ περιωπῆς μόνον
 ἀπίθης ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάν-
 των.

idque facile admodum sic afficeris, vt facilius ali-
 quis totum Sipylum loco moueat, quam te ab-
 ducat a pulchris, quo minus adstes illis hians,
 et saepe illacrimans etiam, vt illa ipsa Tantalii
filia. Verum dic mihi, quae nobis est illa Me-
 dusa saxifica, et vnde? vt nos quoque eam vi-
 deamus. Neque enim, puto, inuidebis nobis
 spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex
 propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo ob-
 rigescere. LYC. Quin illud scito, illa te, si vel
 ab alta eam specula adspexeris, attonitum, et
 magis

2. Ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν]
Elfner. haec Luciani adferens ad *Marci* XI,
 23. monet, iis aequae atque his Luciani ver-
 bis significari *rem grauem et insuperabilem*.
Reitz.

των ἀκίνητοτερον ἀποφανεῖ. καίτοι τὸτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ κἀκείνη προσβλέψῃ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποσῆναι αὐτῆς; ἀπώξει γάρ σε ἀναδυσάμενι ἐνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ Λίθορ ἢ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον.

ΠΟΑ. Πάύη, ὦ Λυκίνε, τεράσιόν τι κάλλος ἀναπλάττων· ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνὴ ἐστίν; ΛΥΚ. Οἶμαι γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὅς δέδια μὴ σοι ἰδόντι ἀσθενὴς τις ἐπαυέσθαι δόξω, παρὰ τοσῶτον ἀμείνων φανεῖται· πλήν ἀλλὰ ἥτις μὲν, καὶ ἂν εἰπὲν ἔχομαι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνέχων τι πλῆθος, καὶ ἄβραμ πάνυ πολλὰ, καὶ

magis quam statuæ sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, et minus letale vulnus, ipse si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Reuinctum enim te quorsum voluerit abducat, quod magnes facit in ferro.

2. P O L. Define, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, et alius circa illam apparatus splendidus, et eunuchorum multitudo,

καὶ ὅλως μᾶζόν γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν τύχην
 εἶδομαι τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τῆνομα
 ἐπύθε σύ γε, ἥ τις καλοῖτο. ΑΤΚ. Οὐδαμῶς,
 ἢ τῆτο μένον, τῆς Ἰωνίας ἐσί. τῶν θεατῶν γάρ
 τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρήλθε, τοι-
 αῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ
 θαυμάζον ἔδεν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πό-
 λεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. εἶδομαι δὲ
 μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ἔτως
 ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

ΠΟΛ. Οὐκ ἔν ἐπεὶ λίθε τέτό γε ὡς ἀληθῶς
 ἐποίησας, ἔτε παρακολέθησας, ἔτε τὸν Σμυρ-
 ναῖον ἐκείνον ἐρόμενος, θῆς ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς
 οἶον

et ancillae sane multae, atque in vniuersum ma-
 ior, quam pro fortuna priuata, res videbatur
 esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem,
 quomodo vocaretur? L Y C. Nequaquam, nisi
 hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim
 aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales
 quidem, inquit, sunt formae Smyrnenfes, nec mi-
 rum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem
 pulcherrimam prouulit.* Videbatur autem mihi
 Sinyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo
 illa gloriabatur.

3. P.O.L. Quandoquidem igitur hoc vere pro
 lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque in-
 terrogaueris Sinyrnaeum illum, quatenam esset:
 certe

οἶόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν ἔτιω
γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὅρῳς ἠλίκον τῆτο ἤτησας,
κατὰ λόγων δύναιμι, καὶ μάλιστά γε τῶν ἐμῶν,
ἐμφανίσαι. ἔτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μό-
λις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρράσιος,
ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἡ εἴ τις Φειδίας, ἡ Ἀλκαμένης.
ἐγὼ δὲ λημανῶμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς
τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκίνε, ποῖά τις
ἦν τὴν ὄψιν; καὶ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ
φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς
τραυμῆς ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλές εἰς
αὐτὸς ποιήσεν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινὰς
εἰκόνων τεχνιτῶν παρακλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον,
ὥς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς
τῆτο

certe formam illius, quantum eius fieri potest,
sermone ostende. Forte enim sic eam agnouero.
LYC. Vides quantum sit, quod petisti, non est
facultatis dicendi, meae praesertim, declarare ad-
mirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut
Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si
quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero
exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Ly-
cine, qualis erat specie? Neque enim periculo-
sus ille conatus, si viro amico ostendas imagi-
nem, quomocunque lineae se habeant. LYC.
Quin tutius mihi facturus videor, si veterum il-
lorum artificum quosdam ad opus aduocem, uti
mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc

τῆτο Φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσέ-
των ἐτῶν ἀποθανόντες; ΛΤΚ. Ῥαδίως, ἡν-
περ σὺ μὴ ὀκνήσης ἀπακρίνεσθαι τί μοι. ΠΟΛ.
Ἐρώτα μόνον.

ΛΤΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε,
τῇ Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΤΚ. Οὐκ ἔν-
καί τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν; ΠΟΛ.
Νὴ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλ-
λιστον. ΛΤΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγου-
σιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρα-
σθεῖη τις τῷ ἀγάλματι, καὶ λαθὼν ὑπολει-
φθεῖς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλ-
ματι, τῆτο μὲν σοι ἄλλως ἰσορεῖσθω. σὺ δὲ
(ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε
ἀπό-

intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante an-
nos mortui? LYC. Facile, si quidem tu non gra-
veris aliquid mihi respondere. POL. Interroga
modo.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Po-
lystrate, in urbe Cnidiorum? POL. Sane. LYC.
Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti.
POL. Ego vero, ita me Iupiter, operum Praxi-
telis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam
audisti, quam narrant de ea ciues, amore ali-
quem captum statuæ clam cum relictus esset in
templo, coisse, quoad eius fieri potuerit, cum
statua. Atque illud quidem alias tibi referatur:
iam vero, hanc enim, ut ais, vidisti, age, mihi
illud

ἀποκρίναί, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν
Ἀλκαμένης εἰώρακα. ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἄν
ὦ Λυκίῃ, ὁ ῥαθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον
τῶν Ἀλκαμένης πλασμάτων παρῖδον. ΛΥΚ.
Ἐκείνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, ἐκ ἐξερήσομαι
σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ
τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ.
Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦ-
τα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίας ἔργων τί μάλι-
στα ἐπῆνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν,
ἣ καὶ ἐπιγράψαι τένομα ὁ Φειδίας ἤξιώσε; καὶ,
τὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ
δορατίῳ.

ΛΥΚ.

illud quoque responde, an illam etiam in hortis
apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti? POL.
Equidem omnium, Lycine, sum negligentissi-
mus, si pulcherrimum Alcamenis signorum prae-
teruidissem. L Y C. Illud quidem, Polystrate,
non exquiram, an, cum saepe escenderis in ar-
cem, Calamidis Solandram contemplatus fueris?
POL. Vidi et illam saepius. LYC. Sed satis ista.
Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudasti?
POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Miner-
vam*) cui etiam inscribere nomen suum Phidias
voluit? et Amazonem, per Iovem, innixam
hastaе.

5. LYC.

ΛΤΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἐταῖρε, ὥς τε συνήτ' ἄλλων τεχνιτῶν δέησι. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τέτων, ὥς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σαρκεῖον ἐπιδείξω, τὸ ἐξαιρετόν παρ' ἐκάστης ἔχουσιν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τέτι γένοιτο; ΛΤΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τῶδε παραδόντες τὰς εἰμένας τῷ λόγῳ ἐπιτρέψωμεν αὐτῷ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἀρμόζειν, ὥς ἂν εὐρυθμότατα δύναιτο, Φυλάκτων ἅμα τὸ συμμυγῆς ἐκείνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἶδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τούτων μίαν τινὰ συνθεῖς, ἐκ ἀπέδωσαν ἀπεργάσεται.

ΛΤΚ.

5. L Y C. Pulcherrima, fœdalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age iam ex omnibus hisce, vt potest, coagmentatam tibi vnam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem. P O L. Et quomodo illud fieri potest? L Y C. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, et componere, et concinnare, quam commodissime possit, seruata simul commiscendi proportionem et varietate. P O L. Recte. Sumat sane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis vsura sit, aut quomodo ex tot diuersis componens vnam aliquam, non absurdam effectura sit.

6. L Y C.

ΑΤΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ἔρῃ παρέχει γιγνο-
μένην τὴν εἰκόνα, ὥδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνί-
δε ἡμέσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβὼν· εἰδέν γὰρ
τῆ ἄλλῃ σώματος, γυμνῆ ἔντος, δεῖσεται· τὰ
μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ἐφρύων τε
τὸ εὐγραμμον, ἑάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέ-
λης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν
ἅμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τῷ το
διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκῶν· τὰ μὴ-
λα δέ, καὶ ὅσα τῆς ὀψέως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλ-
καμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέ-
τι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ
δακτύλων τὸ εὐάγωνον, ἐς λεπτόν ἀπολῆγον,
παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τῆ παν-
τός

6. LYC. Atque ista tibi videndam prae-
bet, cum existit, imaginem, de illa, quae Cnido ve-
nit, solum caput iuvens; reliquo enim corpore,
cum nudum fit, nihil opus habebit. Et comam
quidem, ac frontem, et supercilia quasi ad amu-
sim facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles.
Etiam oculorum mobilem hilaremque gratiam,
prout Praxiteli visum est, servabit. Malas au-
tem, et quae in aduerso vultu eminent, ab Al-
camene et illa in hortis Venere assumet, et in-
super manus extremas, et volarum proportionem,
et molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec
inquam et ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus
circum-

τὸς προσώπῃ περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἀγα-
λὸν, καὶ ῥίνα σύμμετρον, ἣ Λημνία παρέξει, καὶ
Φειδίας ἔτι. καὶ σώματος ἀρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ
τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἣ Σω-
σάνδρᾳ δὲ καὶ ὁ Κάλამις αἰδοῖ κοσμήσασιν αὐ-
τήν· καὶ τὸ μειδίωμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσ-
περ τὸ ἐκείνης ἔσαι· καὶ τὸ εὐσχαλές δὲ καὶ κόσ-
μιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν
ὅτι ἀνάλυπτος αὐτὴ ἔσαι τὴν κεφαλὴν. τῆς
ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλικίον ἂν γένοιτο; κατὰ
τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τέτο
κατὰ τὸν Πραξιτέλῃ μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ
Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσεσθαι ἢ εἰκὼν;
καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτε-
λεσθῇ;

ΠΟΛ.

circumscriptionem, et genas teneras, et nasi pro-
portionem, Lemnia praebebit et Phidias; etiam
oris commissuram idem, et ceruicem sumtam ab
Amazone. Sofandra vero et Calamis verecundia
ornabunt illam; et risus tenuis ac latens sicut
illius erit, itemque compositus et decens ami-
ctus a Sofandra, nisi quod haec nuda caput erit.
Aetatis autem atque incrementi mensura quae-
nam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime.
Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur.
Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futu-
ra imago? et maxime si accuratissima ratione per-
ficiatur?

7. POL.

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναϊότατε, καταλέ-
λοιπας τι κάλλος ἔξω τῷ ἀγάλματι, ἔτι πάν-
τα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; ΛΥΚ. Τὸτο
μικρότατον, ὦ Φιλότῃς, εἰ μὴ σοι δόξει ὀλί-
γα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροῶς, καὶ τὸ ἐκά-
στῳ πρέπον· ὡς μέλαινα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅπο-
σά μέλαινα, λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ
ἐρίθμημα ἐπανθῆν· καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει
τῷ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν προσδεῖν. πρόθεν οὖν καὶ
ταῦτα περιστάμεθ' ἂν, ἥ παρακαλέσασμεν δη-
λαδὴ τὲς γραφέας, καὶ μάλιστα ὅποσοι αὐτῶν
ἀριστοὶ ἐγένοντο κερᾶσθαι τὰ χρώματα, καὶ
εὐκαιρὸν πειεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ
παρακεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ
ἐκείνος

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissi-
me, pulchritudinis aliquid extra imaginem; qui
sic omnia in illam contulisti? LYC. Atqui hoc
minimum est, amice, nisi videntur pauca tibi ad
formae decus conferre color, et cuiusque rei con-
decentia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra,
alba autem quae oportet esse talia, et ruborem
ubi decet efflorescere. Et quantum ad haec talia
forte illud, quod maximum est, nobis adhuc
deest. Unde igitur et haec parabimus? an ad-
vocemus scilicet pictores, et maxime quotquot
illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, et
tempestive allinendis. Nempe advocetur Poly-
gnotus,

ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· ἔτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ Ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές, οἷαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ἔτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένην, ὡς συνεσάλθαι μὲν ὅσα χρή, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλὰ. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δεῖξάτω, κατὰ τὴν Πανάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκόν, ἀλλὰ ἑναιμον ἀπλωῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Ἀετίων ποιησάτω.

Μᾶλλον δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφῶν Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνωρος καὶ Ἀπελλῆ δεδэгμεθα οἶον

gnotus, et Euphranor ille, et Apelles, et Aëtio. At hi diuisis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus vero superciliorum decorem, et ruborem suffusum genis, qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint quae debent, fluctuant autem pleraque. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente et Apelle, assumimus. Qualem

οἶαν γάρ τι τοῖς Μενελάῳ μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεί-
 νος ἐπέβαλλεν, εἰς φαντι εἰκάζας ἡρέμα πεφοι-
 κυμένῳ, τραϊόνδε ἔσω τὸ πᾶν· ἔδ' αὐτὸς ἔτος
 καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινα
 πρηνῆς αὐτῇ. συνεπιλήψεται τὰ ἔργα αὐτοῦ
 καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, οἷς ἰοβλέφασθαι ἐξεργᾶ-
 σθαι δαί. καὶ Φωκαεὶ δὲ Ὀμηρος ποιήσει, καὶ
 λευκώλενα, καὶ ῥεδρόαντυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυ-
 σῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάζει πολὺ δικαιότερον ἢ τῇ
 τῇ Βρισηΐῳ.

Ταῦτα μὲν ἔν τε πλαστικῶν καὶ γραφικῶν καὶ ποιη-
 τῶν παῖδες ἐργάσανταί. ἃ δὲ πᾶσιν ἐπακθεῖ-
 τάταις, ἢ χρίσιν, μάλλον δὲ πᾶσαι ἅμα, ὁπό-
 σαι χέριτες, καὶ ὅσοι ἔσονται περιχορευοῦντες,
 τίς

lem enim, ille Menelai femoribus colorem indu-
 xit, chori ea comparans leniter purpurascens, tale
 fit, uniuersum. Idem vero oculos etiam pingat,
 et amplis quidem reddat conspiciendam: adiuuabit
 illi opus etiam Thebanus poeta, qui supercilium
 elaboraret. Etiam *rufus amantem* faciat Homerus,
 et *candidis lacertis*, et *roseis digitis*, et aureae Ve-
 neri similem faciet iustius, multo quam Brisei fi-
 liam.

g. Atque ista quidem, statuariorum, et picto-
 rum, poetarumque filii efficient. Quod autem
 in hisce omnibus floris instar enitet, Gratia, quin
 omnes simul, quotquot sunt Gratiae, et quot-
 quot sunt Amores, qui choreas circa illam ducunt,

Luc. Op. T. V.

K

imita-

τίς ἂν μιμήσασθαι δύνατο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκίνε, Φῆς, καὶ διήπτετός ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ ἔραν' ἔγειοιτο. τί δὲ πρᾶσσασαν εἶδες αὐτήν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο συνελημμένον· καὶ εἰσὶν καὶ τὸ μέντοι ἀναγινώσκεσθαι αὐτῷ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μετὰ δὲ προϊῶσα, διαλέγετο τῶν παρομαρτέντων τινί, καὶ οἶδ' ὅ, τι· ἔγὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδίασασα γε, ὦ Πολύστρατε, ὁδόντας ἐξέφηνα· πῶς ἂν εἰπείμι σοι, ὅπως μὲν λευκὰς, ὅπως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλας συνηρμοσμένας; εἶπε καλλίσον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν σιληπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, ὥτως ἐπὶ σίχῃ ἐπεφύκεσαν·

imitari quis possit? P O L. Divinum quidam dicis, Lycine, et a Ioue reuera demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? L Y C. Librum tenebat manibus, bifariam conuolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, et sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis et aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur
autem

κεσαν· ἐκοσμῶντο δὲ μάλιστα τῷ τῶν χειλέων
ἐρυθματι. ὑπεφαίνοντο γὰρ αὐτὸ δὴ τῷ τῷ
Ὀμήρῳ ἐλέφαντι τῷ πρὶς ὅμοιοι, ἐχ' οἱ μὲν
πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεση-
κότες, οἷοι ταῖς πλείστας, ἀλλὰ τις πάντων
ἰσοτιμία καὶ ὁμόχρεια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσ-
εχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα καὶ
θαῦμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερ-
πεπαικός.

ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σα-
φῶς ἦν πῶς καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τέτοις τε
αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνέχας
δέ-τινας ἐπεσθαι αὐτῇ ἔφη, νῆ Δία, καὶ στρα-
τιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνῆσαν, ὡ μαινά-
ρις,

autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim
nitebant, *fecili* apud Homerum *ebori* fimiles,
non hi quidem illorum latiores, alii vero emi-
nentes, aut distantes, quales plerisque: sed quae-
dam omnium aequalitas, et color idem, et una
magnitudo, et aequae iuncti: in uniuersum au-
tem magnum quoddam miraculum spectaculum-
que, humanam omnem pulchritudinem ex-
celsens.

10. POL. Quiesce. Iam enim apertissime in-
telligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud
colligens, et patria. Dixisti autem etiam eunu-
chos aliquot eam secutos, et profecto etiam quos-
dam milites: illam Imperatoris coniugem, cele-

ρις, τὴν αἰοδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δέ
 ἐστὶν αὐτῇ τένομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τέτο γλα-
 Φυρόν, ὦ Λυκίῃ, καὶ ἐπέρασον. ὁμώνυμος γάρ
 ἐστὶ τῇ τοῦ Ἀβραδάτε ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα
 πολλάκις ἀκέσας Ξενοφῶντος ἐπαινῶντός τινα
 σώφρονα, καὶ καλὴν γυναικα; ΛΥΚ. Νὴ Δία,
 καὶ ὥς περ γε ὀρῶν αὐτήν, ἔτω διατίθεμαι, ὅπερ
 ταν κατ' ἐκείνῳ περ ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ
 μονονεχί καὶ ἀκῶ λέγῃσθης αὐτῆς, ἃ πέποιή-
 ται λέγῃσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα
 ἦν παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄρις, σὺ μὲν ὥσπερ τινα
 ἄσραπὴν παραδραμῆσαν, ἅπαξ εἶδες αὐτήν, καὶ
 ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα
 καὶ

bratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est
 illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venia-
 stum, Lycine, et amabile. Est enim cognos-
 minis pulchrae illi Abradatae vxori. Nosti, cre-
 bro qui audieris, Xenophontem laudare mode-
 stam quandam et pulchram mulierem. LYC.
 Ita sane est, et quasi viderem illam, ita anima-
 tus sum, quoties ad illum locum legendo perue-
 nio: ac tantum non audio dicentem, quae di-
 xisse traditur, et vt armauerit virum, et quomo-
 do in pugnam illum deduxerit.

II. POL. Verum tu quidem, vir optime,
 fulguris instar illam praetercurrentem semel vidi-
 sti, et videris ea, quae in promptu sunt, corpus
 et

καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινῶν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς
 ἀγαθῶν ἀθάνατος εἶ, ἐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος
 ἐκείνόν ἐστιν αὐτῆς μακροῦ τινι ἄμεινον, καὶ θεοσι
 ἀξέσπερον τῷ σώματι. ἐγὼ δὲ, συνήδης γάρ εἰ-
 μί, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνῆς ὡν
 καὶ γὰρ ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμέτερον καὶ Φι-
 λανθρωπὸν, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφρο-
 σύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τῷ κάλλει ἐπαινῶ.
 ἄξια γὰρ προεκκρίσθαι ταῦτα τῷ σώματι·
 ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν
 ἐσθῆτα πρὸ τῷ σώματι θαυμάζοι. τὸ δ' ἐν-
 τελεῖ κάλλος, οἶμαι, τῷτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ
 αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετῇ, καὶ εὐμορφία σώ-
 ματος. ἀμέλει πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορ-
 φῆς

et formam dico, laudare: bonorum autem ani-
 mae eius nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit
 ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* prae-
 stantior ac diuinior. Ego vero, familiaris enim
 sum, et saepe cum ea, popularis quippe, locu-
 tus. Etenim, ut ipse etiam nosti, mansuetudi-
 nem, et humanitatem, et magnanimitatem et
 temperantiam, et eruditionem, ante pulchritudi-
 nem laudo: digna enim ista, quae praeferantur
 corpori; alioquin irrationale fuerit et ridiculum,
 velut si quis vestimentum prae corpore admiretur.
 Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum
 in eodem homine conueniunt et animi virtus et
 forma corporis. Videlicet multas tibi ostende-

Φῆς μὲν εὖ ἠκέσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνέσας τὸ
 κάλλος, ὡς καὶ μόνον Φθουγξαμένων ἀποθανεῖν
 αὐτὸ, καὶ ἀπομυρταίνεσθαι, ἐλεγχόμενον τε καὶ
 ἀσχημονᾶν 3), καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν ποιησῶ τι-
 νι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καὶ γε αἱ τοιαῦται ὁ-
 μοιαί μοι δοκῶσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς, καὶ καὶ
 γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεῶς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος,
 λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῷ
 καὶ γραφαῖς δινηθισμένος· ἐνδον δὲ ἦν ζητῆς
 τὸν

rim, quarum forma quidem bene habet, caete-
 rum vero turpitudine formam afficientes, adeo
 ut vel loqui exorsis ea emoriatur, et marcescat,
 et ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignita-
 tem se cum mala domina, anima, viuere. Et
 sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegy-
 ptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcher-
 rimum est et maximum, lapidibusque pretiosis
 exornatum, auro et picturis distinctum. Intus
 vero

3. Ἐλεγχόμενον τε καὶ ἀσχημονᾶν] Qui at-
 tente hanc ῥῆσιν inlpxerit, ille non optime
 eam conuinctam deprehendet. Interpretatus
 certe sum, quasi transpositis paullum verbis
 legatur ἀσχημονᾶν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ'
 ἀξίαν συνὸν κ. τ. λ. Cum scinēl ἀσχημο-
 νᾶν post ἐλεγχόμενον stare, opus fuit nouo
 καὶ, quod restituto ordine, quem verum
 putamus, superfluum est. *Gesner.*

τὸν θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἵβις, ἢ τράγος, ἢ αἰλκρας. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἐνεστίν. ἔτι οὖν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κακόςμηται τοῖς δικαίαις κασμήμασι. λέγω δὲ ἐκ ἐσθῆτι ἀλκρυεῖ, καὶ ὄρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσοις ταῦτα ὄρεται.

Λ Τ Κ. Οὐκ ἔν, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μῦθου ἀμειψαί αὐτῷ τῷ μέτρῳ, Φασίν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὥς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν. ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προσάττεις· ἔγὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι

vero Deum si quaeras, aut finius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit iustis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo et monilibus, sed illis quae praedixi, virtute, et modestia, et aequitate, et humanitate, et reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur

12. Λ Υ Κ. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, ipsa mensura, aiunt, vel melius etiam, potes enim; et quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. Π Ο Λ. Non parvam, sodalis, materiam certaminis iniungis. Neque enim simile

πᾶσι προφανές ἐπαινεῖσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανί-
νισαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκεῖ συνεργῶν καὶ αὐ-
τὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, ἃ πλασῶν εἰδὲ
γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς
τὰς ἐκείνων κενόνας ἀπευθῆναι τὸ ἄγαλμα, καὶ
δείξαι κατὰ τὴν ἀρχαίων πλάσκειν, κατεσκευασ-
μένον.

Καὶ δὴ πεποιήσθω. αὐδήεσσα μὲν τὸ πρῶ-
τον, καὶ λίγιστα, καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ
τῆς ἡλιωτῆτος, περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τῆς Πυ-
λίας γέροντος ἐκείνης, ὃ Ὀμηροῦ ἂν εἴρηκε. πᾶς
δὲ ὁ τόνος τῆς φθέρματος, οἷος ἀπαλώτατος,
ἔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡμεῖσθαί, ἔτε
πάλυ λεπτός, ὡς θαλυτάτος τε εἶναι, καὶ κομι-
δῇ

est id laudare, quod in omnium oculos incurrit,
et ea quae videri non possunt sermone declarare.
Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus ha-
bere ad hanc imaginem, non statuariis solis, ne-
que pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad re-
gulas exigere possim signum, et ostendere anti-
qua illud arte perfectum.

13. Quin iam fiat! Eloquentem primum et argu-
ta: atque illud; *Dulcior a lingua facis*, de ipsa
potius, quam de Pylia illo sene, Homerus di-
xisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissi-
mus, neque grauis, qui cum virili conueniat,
neque tenuis omnino, qui et nimis muliebris
fit,

δῆ ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν παῖδι μήπω
 ἡβασκοντι, ἡδύς, καὶ προσηνής καὶ πρῶως πα-
 ραβυόμενος ἐς τὴν ἀκοήν, ὡς καὶ παυσαμένης ἔναυ-
 λον εἶναι τὴν βοήν, καὶ τι λείψανον ἐνδιατρίβειν
 καὶ περιβομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνεσαν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἔχνη τῶν λό-
 γων μελιχρὰ ἄττα, καὶ περὶ ἃς μετὰ ἐπὶ τῆς
 ψυχῆς ἀπολημπάνεσαν. ὁπότεν δὲ καὶ τὸ κα-
 λὸν ἐκείνο ἄδῃ, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν,
 τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι,
 καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἅμιστα γὰρ ὡς
 πρὸς ἐκείνην ἄπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἴπης,
 ἰδιῶτις κἀκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα
 τὴν φωνὴν ἀφίησιν.

Ὅρ-

fit, et omnino fractus; sed qualis fuerit pueri
 nondum pubescentis, suavis, et blandus, et pla-
 cide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum
 desiit, resonent adhuc verba, et reliquiae quae-
 dam intus maneat, circumsonetque aures velut
 echo quaedam, producat auditum, et vestigia
 verborum mellita quaedam, atque persuasionis
 plena in animo relinquit. Cum vero etiam
 pulchrum illud canit, et maxime ad citharam,
 tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones,
 et cicadas, et cycnos: imperita enim cantus, ad
 illam si comparentur, *istaec* omnia. Et si Pan-
 dionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, et ri-
 dis, etli' multipliciter sonoram vocem emittat.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότα-
τοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὥς καὶ τὰ αἴψυχα
ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι,
εἴ γε ἔκυσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας,
παρεσῆκσαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς
τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὥς
μὴ παραβαίνειν τι τῆ ῥυθμῶ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ
ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρησθαι τὸ ἄσμα, καὶ
συνωδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμόχροειν τῇ
γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δα-
κτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πέθει
ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακί ἐκείνῳ καὶ τῷ ἀνὰ
τὴν Κιθαριῶνα μεταξὺ βεκολῶντι, καὶ κιθαρί-
ζειν μελετῶντι; ὥς ἦν πατε, ὦ Λυκίε, καὶ
αὐδῶ-

14. Orpheus autem et Amphion, qui vel ma-
xime demulcendis auditoribus valebant, ut ina-
nimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi,
puto, si audirent, relictis citharis adstarent si-
lentio audientes. Servare etenim exquisitissima
ratione harmoniam, ne quid rhythmum egredia-
tur, sed sublatione tempestiva ac positione diuen-
sum habere cantum, et consonare citharam, et
eadem tempora linguam plectrumque custodire,
et faciles digitorum tactus, et molles membrorum
flexus, unde haec contigissent isti Thraci, et illi
alteri per Cithaeronem inter boum curam medi-
tanti citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam
canen-

αἰδέσθης αὐτῆς ἀνάσῃ, ἔκείτι τὸ τῶν Γοργόνων
μόνον ἔση παπονδῶς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενό-
μενος; ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἴση, ὁποῖον
τι ἦν. παρεξήλῃ γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκλημένος,
πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἦν κη-
ρῷ ἐπιφραῖξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τῆς κηρᾶς διαδύ-
σταί· σοι τὸ μέλος. τοιᾶτόν τι ἄκασμά ἐστι
Τερψιχόρης τινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιό-
πης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέληττα, καὶ
παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ, συνελὼν,
φαίνῃ τὸν, τοιαύτης μοι τῆς ῥῆδης ἀκασσὴν νόμιζε,
οἶαν εἰπὸς εἶναι τὴν διὰ τοιᾶτων χειλῶν, δι' ἐ-
κένων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιᾶσαν. ἑώρακας δὲ καὶ
αὐτὸς, ἦν Φημι, ὥς κη ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ

canentem illam audieris, non iam illud solum,
quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, vt
lapis fias ex homine; sed etiam quid fuerit illud,
quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adsta-
bis enim, bene noui, delinitus, patriae obli-
tus et familiae. Et licet cera obturaueris aures,
etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis au-
ditio est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpome-
nes, aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas
omnis generis complexa illecebras. Vno verbo
comprehendens dixerim, eum mihi cantum au-
dire te puta, qualem esse conuenit, qui per la-
bra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem
ipse, quam dico: itaque puta te etiam audisse.

15. Ac-

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τῷτο τῆς Φωνῆς, καὶ κα-
θαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι ὁμιλεῖται σωμύλη, καὶ
πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, ἐδὲ θαυ-
μάζειν ἄξιον· πατριὸν γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονι-
κόν, ἐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσιν τῶν Ἀθη-
ναίων κατὰ τὴν ἀποκρίαν. ἐδὲ γὰρ ἐδ' ἐκεῖνα
θαυμάσαμεν ἂν, εἰ καὶ ποιήσει χαίρει, καὶ τὰ
πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῷ Ὀμήρῳ πολίτης ἔσα.
μία μὲν δὴ σοι, ὦ Λυκίῳ, καλλιφωνίας αὐτή,
καὶ ὠδῆς εἰκὼν, ὡς ἂν τις ἐπὶ τὸ ἑλαττόν εἰκὰς
σεε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, ἐ γὰρ μία
ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι διέ-
γνωκα, ἦττον γὰρ τῷτο, καὶ γραφικῶς συντε-
λεσθέν,

15. Accuratus enim ille sermo, et Ionica pu-
ritas, et quod arguta in consuetudine loquendi,
et multum Gratiarum Atticarum habet, neque
admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit,
et ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter cam
oportebat, quae ipso coloniae iure, Atticae ci-
vilitatis sit particeps. Neque vero illud admiratus
fuerim, si poësi etiam gaudet, et multum in ea
verliatur, quae Homeri cuius sit. Nimirum haec
vna tibi, Lycine, pulchri sermonis illius et can-
tus imago, prout possit eam aliquis in deterius
effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim
vnam uti tu e multis compositam ostendere decre-
vi. Minus enim hoc fuerit, etiam propria picto-
ris

λεσθέν, καὶ ἄλλη τοσαύτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνταμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταί, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράφεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἐορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' ἐν λῶϊσιν ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρεε δ' ἐν, ὡς ἂν ἔσιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκ ἔνδεδυκέν γε πάντων καλῶν παιδείαν ἠγεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ μάλα ταύτων, ἐπὶ σά μελετήτᾳ, Φέρε καὶ ταύτην ἥδη συζησώμεθα, παιμῖλιν μέντοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κα-
τά

ris arte si perficiatur, tot pulchri species, et multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa. L. Y. C. Diem festum, Polystrate, et publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est in quo maiorem a me gratiam inire possis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem esse eruditionem necesse est, earum praesertim, quae meditatione constant; age hanc quoque iam constituamus, variam quidem et multiformem, ut neque hac
parte

τὰ τέτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς· καὶ
 δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ
 Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, ἔχ ὥσπερ ἡ Κλειώ,
 καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι,
 ἐν τι ἐκάσῃ ἐπισημένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσ-
 ἔτι τὰ Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ
 ποιητῶν μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενήνοχασιν,
 ἡ συγγραφεῖς ἰσχυρήκασιν, ἡ φιλόσοφοι παρη-
 νέκασιν, πᾶσι τέτοις ἡ εἰκῶν κεκοσμήσθω· ἐκ
 ἄχρι τῆ ἐπιμεχεῖσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος
 δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις 4) ἐς κόρον κατα-
 βαφεῖ-

parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pin-
 gatur ergo ita, vt vniuersim omnia de Helicone
 bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia,
 aut Calliope, aut reliquae, vnum quiddam vna-
 quaeque sciens, sed quae sunt omnium; et insu-
 per Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quae-
 cumque enim vel poëtae versibus ornata protule-
 re, aut retulerunt historici, aut philosophi ad-
 monuerunt, omnibus illis exornata imago esto,
 non vt colorem tantum traxerit, sed vt alte de-
 scendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta
 sit.

4. Δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae sint
 δευσοποιαὶ φάρμακα, forte intelligi melius
 poterit, si quis conferat locum e Ciceronis
 Hortensio a Nonio seruatum 4. 405. *Vt ii,
 qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius
 lanam medicamentis quibusdam, etc. Plura
 de*

βαφῆσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. ἔ γάρ ἐσθ' ὅ, τι τοῖστον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας πέρι μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀνακείσθω καὶ αὕτη· ἔ μεμπτή γάρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δέησαι δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐτῷ Ἰωνικῷ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιοργοὶ αὐτῶν, Αἰσχίνης Σωκράτης ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλώτατος
ΤΕΧΝΙ-

fit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, et lineis omnibus absoluta.

17. POL. Posthaec vero sapientiae, et prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, vno quidem et ipso Ionico, pictores autem et opifices illius Aeschines Socratis sodalis, et ipse Socrates,

imitan-
de hoc argumento diximus ad Quinct. 12,
10, 75. Gesner.

τεχνιτῶν ἀπάντων, ὅσω καὶ μετ' ἔρωτος ἔγρα-
 Φον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτης ἐκείνην Ἀσπασίαν,
 ἥ καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς
 συνῆν, καὶ Φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέ-
 μενον, ὅπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύ-
 τητος ἐς τὰ πολιτικά, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δρι-
 μύτητος ἐκείνη προσῆν, τὸτο πᾶν ἐπὶ τὴν ἡμε-
 τέραν εἰκόνα μεταγὰγωμεν ἀκριβεῖ τῇ σάθμῃ.
 πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγγρά-
 πτο, αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἐστὶ. ΛΥΚ.
 Πῶς τὸτο Φῆς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκίνε, ἐκ
 ἰσομεγέθεις εἶναι Φημί τὰς εἰκόνας, ὁμοίας ἔ-
 στας· καὶ γὰρ ἴση καὶ δὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἢ τότε πο-
 λιτεία,

imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quan-
 tum etiam cum amore piugebant. Nempe illam
 ex Mileto Aspasiā, quicum Olympius ille, ad-
 miratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non
 malum prudentiae exemplum proponamus, et
 quantum in illa rerum peritiae, et acuminis circa
 ciuilia negotia, et celeritatis in cogitando, et acri-
 moniae fuit, illud omne in nostram imaginem
 accurata regula transferamus: nisi quatenus illa
 quidem in parua quasi tabella picta erat, haec au-
 tem Colossaea magnitudine est. LYC. Quorsum
 illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali
 magnitudine esse imagines, similes cum sint.
 Neque enim par est, ac ne prope quidem, Athe-
 nien-

λιτεία, καὶ ἡ παρ᾽ ἑσά τῶν Ῥωμαίων δύναμις.
ὥς εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ με-
γέθει γε ἀμείνων αὐτῇ, ὡς αὖ ἐπὶ πλατυτάτῃ
πίνακος καταγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανὼ
τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτί-
μα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλύνειν, ἡ Θεα-
νῶ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν· ἡ Σαπφῶ
δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτί-
μα δὲ, ἔχ᾽ ἃ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, εἰσι-
κῆα ἔσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσιν τε
καὶ συμβεβλῖαν. τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, Λυκίῃς,
ἐνακείσθω ἡ εἰκὼν.

ΛΥΚ.

nienſium quae tum erat reſpublica, praefenti Ro-
manorum potentiae. Itaque licet, quantum ad
ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine
haec praefantior, tanquam in tabula latiore de-
picta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Thea-
no illa, et Leſbia poëtria, et ſuper illas Diotima.
Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum con-
ferat ad picturam; Sappho autem vitae elegan-
tiam: Diotimae vero non iis ſolum, propter
quae Socrates illam laudauit, ſimilis erit, ſed re-
liqua etiam prudentia et conſilio. Taliſtibi haec
etiam imago, Lycine, propoſita ſit.

Luc. Op. T. V.

L

19. LYC.

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος ἔ-
 στί· σὺ δὲ ἄλλας γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος,
 καὶ ἐταῖρα, καὶ Φαιανθρωπίας, ἢ τὸ ἡμέτερον ἐμ-
 Φανικὴ τῆ τρέψε, καὶ πρὸς τὰς δεομένους προσ-
 κῆς. ΠΟΛ. Εἰκάσθω ἐν καὶ αὐτῇ Θεανοῖ τε
 ἐμείη τῇ Ἀντήνορας, καὶ Ἀρήτη, καὶ τῇ θυ-
 γατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάα, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐμ
 μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην,
 Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἢ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς
 τῆς γεγενηθῶ, καὶ τῆς πρὸς τὴν συνόντα εὐ-
 νοίας, ὡς κατὰ τὴν τῇ Ἰκαρίῃ μέλῃς εἶναι τὴν
 σφύρα καὶ τὴν περὶ φρονι, ὑπὸ τῇ Ὀμήρου
 περιγεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Εὐρυπύκῃς
 εἰκόνα ἔγραψεν) ἢ καὶ, τῇ Δία, κατὰ τὴν ὁμο-
 ρου

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias
 iam pinge, benignitatis, amice, et humanitatis,
 quae mansuetum ingenium declaret, et propi-
 tium aduersus indigentes animum. POL. Simi-
 lis ergo ipsa quoque reddatur, cum Theano illi
 Antenoris uxori, tum Aetiae et eius filiae Nau-
 sicae, et si qua alia in magnis rebus moderate
 fortunam habuit.

20. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae
 pingatur, et ad virum beniuolentiae imago, ita
 ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi et
 prudenti ab Homero depictae. (talem enim Pene-
 lopes inaginem ille pinxit) aut etiam, modius
 fidius,

ἡμεῖς αὐτῆς τὴν τῷ Ἀβραδάτῃ, ἧς μὴρὸν ἔμι-
 κροσθέν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλῃν καὶ
 αὐτήν, ᾧ Πολύστρατε, ἀπειργάσω, καὶ σχε-
 δόν ἤδη τέλος καὶ ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν
 γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ὀπταίνων.
 ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἐτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν
 ὀπταίων περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικαί-
 τῳ ὅγκῳ γενομένην αὐτήν, μήτε τύφει ἐπὶ τῇ
 εὐπραγίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώ-
 πινον μέτρον ἐπαρδῆναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ·
 φυλάττειν δὲ ἐπὶ τῷ ἰσοπέδῳ ἑαυτὴν, μηδὲν
 ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονῆσαν, καὶ τοῖς
 προσῖδοσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τῶ ὁμοῖκ προσ-
 φέρεσθαι, καὶ δεξιῶσις καὶ φιλοφροσύνας φι-
 λοφρο-

sius, illi cognomini huius, Abradatae coniu-
 gi, cuius paullo ante mentionem fecimus. LYC.
 Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate.
 Et prope iam finem tibi habent imagines, totum
 enim animum persecutus es, per partes illam
 laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxi-
 ma laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto
 fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur,
 neque supra humanam mensuram effertur fortu-
 nae fiducia, sed in eodem se plano continet, ni-
 hil ineptum aut insolens sapit, et adeuntes ciui-
 liter atque aequaliter tractat, et in praefationibus
 salutationibusque praestat humanitatem. Quae

λοφρονεῖσθαι, τοσάτω ἡδίες τοῖς πρόσκολλᾶ-
 σιν, ὅσω καὶ παρὰ μείζονος ὁμῶς γενέμεναι οὐ-
 δὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὅποσοι τῷ μέγα
 δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐ-
 ποιίαν ἐχρήσαντο, ἔτοι καὶ ἄξιοι μάλιστ' αὐτῶν
 παρὰ τῆς τύχης δαδέντων ἀγαθῶν ὠφθησαν.
 καὶ μόνοι ἂν ἔτοι δικαίως τὸ ἐπίφθονον δια-
 φύγοιεν. εἰδείς γὰρ ἂν φθονήσετε τῷ ὑπερέ-
 χοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν
 αὐτὸν ὀρεῖ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἀθηνεΐ-
 νην ἐπ' ἀνδρῶν κῆρατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑπο-
 δεέσερον πατᾶντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώ-
 μας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆς τύχης· ἐπει-
 δὲν αὐτὰς ἢ τύχῃ μηδὲν τοιῆτον ἐλπίσαντας,
 ἄφνω

quidem tanto sunt his, qui cum illa versantur,
 iucundiora, quo maior est, a qua proficiscuntur,
 nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo
 qui magnis opibus non ad superbiam vtuntur,
 sed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni
 bonis a fortuna datis videntur. Ac soli isti inui-
 diam effugerint merito: neque enim *temere* quis-
 quam eminenti inuideat, si moderate illum vti
 videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius
 Ates per capita hominum ingredi, et conculcare
 quidquid est imbecillius: quale quid humilis ani-
 mi hominibus, imperitia quadam fortunæ, vsu
 venit. Cum fortuna illos, nihil tale sperantes,
 subito

αἴφῃ ἀναβιβάσῃ εἰς πτηνόν τι, καὶ μετάρσιον
 ὄχημα, ἃ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ'
 ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἄναντες βιά-
 ζονται. τοιγαρὲν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος
 αὐτοῖς τάχιστα τῆ κηρῆ, καὶ τῶν πτερῶν πε-
 ριέρουόντων, γέλωτα ἐφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλῇ
 εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ
 κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς,
 καὶ μὴ πάνυ ἐπῆρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηρῆ ἦν
 αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ
 ἀνθρώπειν τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότε-
 ροι μόνον τῶν κυμάτων ἐρεχθέντες, ὥς μέν-
 τοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ
 παρέχειν αὐτὰ μόνω τῷ ἡλίῳ, ἅττι δὲ ἀσφα-
 λῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διεπτήσαν· ὅπερ
 καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε τοιγαρὲν
 ἄν

subito in alatum et sublimem curram sustulit,
 non manent in statu, nec deorsum respiciunt,
 sed ardua semper vrguent. Itaque velut ille Ica-
 rus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque
 alis, risum debent, praecipites in mare et fluctus
 delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis vfi, nec
 nimium tolluntur, memores de cera esse factos;
 sed humanitus dispensant volatum, et satis ha-
 bent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper
 adspergine madescant alae, nec vni eas soli prae-
 beant: hi vero secure simul et prudenter trans-
 volant. Quod quidem in hac vel maxime laudet

ἐν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν
καρπὸν, εὐχομένων ταῦτα τε αὐτῇ παραμύθου
τὰ πτερὰ, καὶ ἐπὶ πλεον ἐκέρχον τὰ γαθαί.

ΛΥΚ. Καὶ ὅτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω.
ἄξια γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη
καλὴ ἔσα, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐ-
τῶν τὴν ψυχὴν σκέπασα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τῷ
τὸ μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅπως ἐστὶν αὐτῷ,
εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτῷ καὶ Φῶσφι τοιαύτην
καὶ συνῆσαν αὐτῷ παθεῖν αὐτόν. ὅ γὰρ μικρὰν
ἔβλετο εὐδαιμόνημα γυνή, - παρὲν ἧς αὖ τις εὐλό-
γως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰπῶσι, χρυσαίη μὲν αὐ-
τῇ Ἀφροδίτῃ εἰρίζον τὸ κάλλος, ἔργα δὲ

aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fru-
ctum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi
alas manere, tum plura subinde bona adfluere.

22. LYC. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim;
quippe quae non corpore modo, ut Helena ista
pulchra sit: sed pulchriorem et amabiliorem sub
istis mentem tegat. Decebat vero etiam, ma-
gnum Imperatorem, bonus adeo et placidus qui
sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis
beatum esse, ut sub illius imperio et nasceretur
talis femina, et iuncta illi ipsum amaret. Ne-
que etiam partium felicitatis argumentum mulier,
de qua cum ratione aliquis Homericum illud di-
cat: cum aurea illam Venere de forma contendere,

opera

αὐτὴν Ἀθηναίη ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ σὺν ὅλῳς ἐκ αὐτῆς παραβλήθειν αὐτῇ, ὡς ὁδοῦς, εἰς Φυήν, Φησὶν Ὁμηρὸς, ὅτι ἂν Φρένας, ἔτε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῆς, ὦ Λυκίη, ὥστε εἰδομένη, ἀναμιζάντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἦν τε συζευχάσας, τὴν τῷ σώματος, καὶ ὡς ἐγὼ τῇ φυχῇ ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἀπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν ἅπασιν ὁρμάζουσιν, τοῖς γε νῦν ἔσσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρω ὄσομένοις. μονιμωτέραι γὰρ τῶν Ἀπελλῶν, καὶ Παρράσις, καὶ Πολυγνώτῃ γένοιτ' αὖν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρίσμενη, ὅσω μὴ ξύλα, καὶ κηρὶ καὶ χρωμάτων πεποιήται,

opera autem illam aequiparare Minervae. Mulierum enim in uniuersum nulla ei comparatur. Non membra, ut Homerus ait, aut instar, non mentem aut denique facta.

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permistis iam imaginibus, tum ea quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, hunc ipsum libellum proponamus, admirandamque exhibeamus tum his qui nunc sunt, tum qui erunt isti posterum. Durabilior enim Apellis et Parrhasii et Polygnotti tabulis fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno aut cera, et pigmentis facta est, sed adspi-

ἀλλὰ ταῖς παρὰ Μουσῶν ἐπινοίαις εἰκασαί, ἥπερ
ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος
καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tae a musis commento efficta, quae quidem ac-
curatissima imago fuerit, quippe quae pulchritu-
dinem corporis atque animae virtutem simul de-
claret.

ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.

Πολύστρατος καὶ Λυκῖνος.

ΠΟΛ. Εγώ σοι, ὦ Λυκίνε, φησὶν ἡ γυνή, τὰ
μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεΐδον τὴν εὐνοίαν
πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τῆς συγγράμματος. οὐ
γὰρ ἂν ἔτως ὑπερεπήνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐ-
νοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς,
τοῖόν

Pro imaginibus.

Polystratus et Lycinus.

POL. Magnam equidem, Lycine, sic ait mu-
lier, tuam perspexi in me beneuo-
lentiam ex tuo scripto et honoris significationem.
Neque enim adeo supra modum quisquam lau-
daverit, nisi scribat cum benevolentia. Me au-
tem

δέ εἰν· ἔδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς
τὸν τρίπον, ἀλλὰ μοι δοκῶσιν οἱ τοιῶτοι γή-
τες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν
δὲ τοῖς ἐπαινοῖς μάλιστα, ὅταν τις ἐπαινῇ με,
φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρως ποιῶμενος τὰς ὑπερ-
βολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγα δεῖν ἐπιφράττο-
μαι τὰ ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεῦν μᾶλλον ἢ
ἐπαινῶ εὐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι γὰρ τῆδε οἱ ἐπαινοὶ ἀνεκτοὶ εἰσιν, εἰς
ἔσον ἂν ὁ ἐπαινέμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λε-
γομένων προσὸν ἑαυτοῦ. τὸ δὲ ὑπὲρ τῆτο, ἄλ-
λότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολ-
λοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς
ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λό-
γῳ.

tem vt noris, talis sum. Neque alias gaudeo
his, qui adulatorios mores habent; sed videntur
mihi tales impostores esse, et ingenio minime
liberali: maxime vero in laudibus, si quis me
laudet vehementer nimis, et ultra modum, ex-
cedens vera, erubescō et tantum non obturo au-
res: eaque res irrisioni potius quam laudi similis
mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, qua-
tenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae
dicuntur, singula. Quod autem ultra est, iam
alienum est, et manifesta assentatio. Quamquam
multos, inquit, gaudere noui, si quis in eo-
rum laudibus ea etiam, quae non habent, ora-

γω· οἶον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζει τῆς
ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις ἔσσι τὸ Νιρέως καλῶς ἢ τὰ
Φάωνος περιθεῖν. οἶοντα γὰρ ὑπὲρ τῶν ἐπαι-
νῶν ἀλλοτρίως σφίσι καὶ τὰς μορφάς, καὶ
αὐτοὶ ἀνηβήσεν αὐθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ εἶχ' ἔτιωσ' ἔχει, πολλὰ γὰρ ἂν ἡ ἐπαι-
νος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτῷ ἀπολαύσαι
δυνατὸν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ
ὁμοίον μοι δοκᾷσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν
εἴ τιτι ἀμόρφῳ προσωπῆεν εὐμόρφον ἐπιθεῖν
τις Φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ καλῷ φρονοίῃ
καὶ ταῦτα περιαιρετῷ ὄντι, καὶ ὑπὲρ τῆς τυχόν-
τος συντριβῆκαί δύναμένῳ, ὅτε καὶ χειροτέριος
αὐ

tioni adiungat: verbi causa, si senes ob ipsum
imaturae aetatis robur beatos praedicet, aut de-
formibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis cir-
cumponat. Putant enim a laudibus formas quo-
que sibi mutatum iri, et futurum ut iuvenescent
denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantiuis enim
pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque et
substantiam illius percipere ex tali excessu liceret.
Iam vero idem visu illis, inquit, venire mihi
videtur, ac si deformi homini personam formo-
sam aliquis imponat, isque pulchritudine illa su-
perbiat, idque cum ea auferri facile, et ab uno-
quoque conteri possit, quo facto magis etiam
fiat

ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος ἂν
ὕφ' οἷω κέκρυπτο· ἢ καὶ, ἢ Δί', εἴ τις ὑπο-
δυσάμενος κοδάρνησ, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίβει
περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὀλεσπύχῃσι ὑπερ-
ῆχουσιν· ἀμέλειτο γὰρ καὶ τοιάτῃ τις.

Ἐφθ' ἡγεῖται, τίνα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν
ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολλὰ
τῷ συμμέτρῳ ἀπεδέσσων, ἐπαινέσθαι πρὸς τι-
νας ποιητὰς ἐν ἄσματι ποιεῖ ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ
τε καὶ μεγάλη ἔν· αἰγείρω δ' αὐτῆς εἰκαζεν ἐκεί-
νος τὸ εὐμηκὲς τε καὶ ὀρθιον· τὴν μὲν ἀνὰ γὰρ
νοσθεῖ τῷ ἑπῶνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς
τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείων· τὸν ποιητὴν
τε

fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus,
et qualis sit, et qua re conditus latuerit, appa-
reat. Aut etiam, ita me Iupiter, si quis parvus
cothurnis subligatis de magnitudine contendat,
cum hisce qui tota vlna ab aequo solo *super ipsum*
emineant. Talis enim facti meminerat.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pul-
chram de caetero et decentem, sed parvam ean-
dem, et multum a iusta statura deficientem, lau-
datam a poeta in carmine, cum propter caetera,
tum etiam quod pulchra et magna esset, qui
populo arbori compararet proceram illius erectam-
que staturam. Atque illam quidem gestire ad
laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret,
et manum mouere: poetam vero saepe idem ca-
nere,

τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὄρωντα τὰς ἡδοίτας
ἐπαίνεσθαι, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσ-
κύψαντα πρὸς τὸ ἄς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο,
ὦ ἄτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσης τὴν γυναικά;

Παραπλήσιον δέ, καὶ μακρῷ τέττα γελοιοῦται.
ὅσον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκῃ γυναῖκα.
τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ
ταλάντε, ὅσις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν
κάμην. καίτοι Φαλαγγὰ ἐτύγχανεν ἔσα, καὶ
ἔδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἐαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ
ἑμῆς, ἔτω διακείμενη τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων
εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρὰς τέττα ἐπεκόνθει,
ἦκε πῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας τὰς
τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ἄλλας τινὰς πλο-
κάμους

nere, videntem nimirum quantum laudibus de-
lectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad
aurem illius inclinatus diceret, *Desine quaeso, ne
facias, ut surgat etiam mulier.*

5. Simile huic, et multo magis hoc ridicu-
lum quid Stratonicen fecisse vxorem Seleuci.
Poëtis enim certamen proposuisse de talento, quis
melius laudaret illius comam, licet catua esset,
ac ne paucissimos quidem suos capillos haberet.
Et tamen cum sic affectum caput haberet, sci-
rentque omnes a longo hoc illi morbo accidisse;
audiebat execrabiles poëtas, cum hyacinthinos
illius crines dicerent, et plexus quosdam infle-
terent

καὶ μὲς ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τὰς μηδὲ ὅ-
λως ὄντας εἰκάζοντων.

Ἀπάντων ἔν τῶν τοιᾶτων κατεγέλα, τῶν
παρεχόντων αὐτὰς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει
δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γρα-
φαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξ-
απατᾶσθαι θέλῃσι. χαίρεισι γὰρ, ἔφη, τῶν
γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὖμορ-
φότερον αὐτὰς εἰκᾶσωσιν· εἶναι δὲ τινες, οἳ
καὶ προσάττεισι τοῖς τεχνύταις, ἢ ἀφελεῖν τι
τῆς ῥινός, ἢ μελάντερά γραψάσθαι τὰ ὀμματα,
ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι,
εἴτα λανθάνειν αὐτὰς ἄλλοτρίας εἰκόνας σεφα-
νέντας, καὶ ἔδὲν αὐτοῖς ἐσικῆας.

Ταῦτα

sterent cincinnorum, et apiis eos, qui neque
essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praebe-
rent se adulatoribus: adiungebatque, non in lau-
dibus solum, verum etiam in picturis similiter,
demulceri multos decipique velle. Gaudent enim,
inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchrio-
re illos specie exprimunt: esse autem, qui iniun-
gant etiam artificibus, aut auferre quid a naso,
aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud
adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare
signa aliena, et nihil sibi similia.

7. Haec

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινῶσα τῷ συγγράμματι, ἃν δὲ πῆτο ἀφέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρῃ καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασκῶ ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε ἂν ἐκείνα ἡξίουν, ταῖς ἡραιαῖς παρὰ θεῶν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρετῇ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀγίσταις, καὶ γὰρ αὐαὶ καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δαίμονας καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν καὶ κατὰ τὴν Κασσιόπειαν εἶναι δόξω, τοῦ τοιῆτον ἔπαινον προσηυμένη. καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη ἀντιτίθεσθαι, Ἥρῃ δὲ καὶ Ἀφροδίτῃ ἑσέβει.

Ἔπειτα

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, vnum hoc non ferens, quod deabus illam Iunoni et Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope et Arete, et Theano, ne dum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum et metulose aduersum Deos animo adfecta sum. Metuo igitur, ne Cassiopeiae fatum simile sustinere videar, laudem eiusmodi si admisero. Et tamen solis illa se conferebat, Nereidibus: Iunonem autem et Venerem cotebat.

8. Τα-

Ὡς, ὦ Λυκίνε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς, ὡς ἀκρίτου αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσει αὐτὴν τὸ βιβλίον ἔτω περινοσῆν, ὥσπερ νῦν σοι διακρίνεται, καὶ μάλα εὐσεβῶς ἀδὲ ἐσίως τὰ πρὸς τὰς θεάς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τῷτο δόξαι, εἰ ὑπομένει τῇ ἐν Κνιδίῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ἐμοίᾳ λέγεσθαι. καὶ σε ὑπεμίμησκει τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημικῶν, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφη αὐτὴν, καὶ ἀνακρινόμενὴν ὑπὲρ τὸ ἀνδρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιημένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπόν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν ἔρανόν ἀναβιβάζεις τὴν γυναικα, ὡς καὶ θεᾶς αὐτὴν ἀπεικάζειν.

Ἡξίε

8. Talia itaque, Lycine, rescribere te et immutare iussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse libellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat autem impie a se factum, et suam culpam visum iri, si Cnidiae aut illi, quae in hortis colitur, Veneri similem te dici patiatur: admoneratque te eorum, quae in fine libri de ipsa a te dicta sunt, cum modestam et a fastu alienam laudasti, quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec ipsa dicta; supra caelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis etiam deabus eam dicas similem.

9. Pe-

Ἡξίε δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ὅς τῳ ἀρχιτέκτονος ὑπισχυμένῳ τὸν Ἀθῶ ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ μορφώσιν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὅρος ἅπαν εἰσέναι γενέσθαι τῷ βασιλείῳ, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν, ἃ προσήκατο τὴν τερατεῖαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τέλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, ἃ πιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἀθῶ κατὰ χώραν εἴην ἐκέλευσε, μηδὲ κατασμικρύνειν ὅρος ἄτω μέγα πρὸς μικρῷ σώματος ὁμοιότητα. ἐπὶ νει δὲ τὸν Ἀλεξάνδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μείζω τῶτον τῷ Ἀθῶ ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεσάναι, ἐν ταῖς τῶν αἰεὶ μεμνησομένων διανοίαις.

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudentiorum se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut uniuersus mons statua fieret regis, duas manibus vrbes tenens; non admittit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingentem, et ut suo loco relinqueret Athon imperauit, neq. montem ita magnum ad parui corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim

νοίας· ἃ γὰρ μικρὰς εἶναι γνώμης ὑπεριδὼν ἔτω
παρωδόξῃ τιμῇ.

Καὶ αὐτὴν ἐν τῷ μὲν πλάσματι ἐπαινοῦν,
καὶ τὴν ἐκινόσαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ
τὴν ἐμβυότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικύτων
ἀξίαν, μηδὲ ἐγγυὲς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκα
καὶ γε εἶσαν· ὥστε ἀφ᾽ ἑσέοι σοι ταύτην τὴν τιμὴν
καὶ προσκυνεῖς αὐτὰ ἀρχέτοπα παραδεγμένα.
σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα πάντα ἡσπᾶναι αὐτήν, μὴ
δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔσω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπι-
σομίσῃ 1) μέ, Φησιν, ἐμπεριπατῆσαι αὐτῇ.
καὶ αὐτὴν δὲ σοι εἰπὼν θενεῖλατο.

Ἀπὸ,

enim parui animi esse, incredibiliter magnam
adeo honorem despiceret.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud
tuum laudare, et excogitatas imagines; similitu-
dinem autem non agnoscere: neque enim illis se,
ac ne propemodum quidem, dignam, quin ne-
que aliam, quae quidem sit mulier. Itaque re-
mittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia
illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius
virtutes lauda, neque pede maior sit calceus, ne
supplantet me, inquit, in illo incedentem. Et
iam illud dicere me tibi praecepit.

11. Au-

1) Μὴ καὶ ἐπισομίσῃ] Quid calceus laxus va-
leat ad ἐπισομίσειν, ad obdurandum, equi-
dem me iuxta cum stupidissimis ignorare fa-
ctor. Vt intelligamus, valere laxum cal-
Lac. Op. T. V; M. ceum

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴτε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνεσάναι τὰς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπιμελεῖσθαι τὰς Ἑλληνοδόκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερβλήται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥς ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρεφώσιν οἱ Ἑλληνοδοκοὶ τὴν εἰκονα.

Ταῦτα

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus maiores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellenodicis, ne quis verum excedat, et accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellenodicae deficiant.

12. Haec

ceum ad euerendum, ad supplantandum illum, qui eo vitur, ad hoc non magna opus est sapientia, et miror viros doctos, qui concocere potuere calceum, et abstruuntem. Vtrum autem Lucianus pro ἐπισομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσχεσίῃ, an abstrusiore quodam vsus sit, quod nondum inueni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam Solanum, qui dederit, ne inambulante subuerat. Gesner.

Ταῦτα μὲν ἔλθγειν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκίνε, ὅπως μετακοσμήσης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσης τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέρανε, καὶ ὑπὲρφριττε μεταξὺ ἀναγινωσκομένων, καὶ παρηγεῖτο τὰς θεὰς ἰδεῶς εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρητὰ ληθές εἰπείν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιῶτόν τι εἰπείν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκέων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν 2) τοῖς γεγραμμένοις.
ἐπεὶ

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, vt retractes librum, et talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, et cohorruerit dum legerentur, et Deas, vt propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebri ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scri-
M 2 ptis

2. Οὐδὲν ἐπλημμέλησα ἐνορῶν] Qui ad totam huius loci sententiam attenderit, illum videre puto, haec, vt leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, ἄδὲν πλημμέλημα ἐνώρων, vel ἐνέωρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum: et ita dedisse iam video Solanum. Gesner.

ἔπει δὲ ἐταίρῃ ἐπεσημειώσθαι, καὶ αὐτὸς ἀρχαῖαν
τὰ ἑκοίᾳ γυγνώσκων περὶ πάντων· καὶ περὶ πάντων
οἷον τι ἔπαυον, οἷς ἐπὶ τῶν ὑποκείμενων πύχνα
μαρτυρίων. ἢ μὲν πάντες ἐγγράφειν νομιμῶς τε, καὶ
ὕπο τῶν, ὁφθαλμοῖς αὐτῶν, εἰδὼν ἀκριβῶς δια-
γνώσκοντες· ἢ δὲ ἀποσπαστὰς ἐκ τῆς συρρέτης
διασημαίοντες ἰδόμεναι, ἀπαντα παρὰ τὴν κατὰ φύσιν
νέουσι τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ εὖ εἶδος ἔχοντα.

Τὸ δὲ ἄνθρωπον εἶναι Ἀφροδίτῃ καὶ Ἡρᾷ ἐφ-
κάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντιγρῶς εἶναι εὐτελεῖν τὰς
θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις ἔχῃ ἔτω τὸ μικρὸν
μεῖζον γίγνεται τῇ παραδόσει, ὡς τὸ μεῖζον
ἀποσπρέμνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατὰ
ἐπὶ

ptis animaduerti. At postquam illa suam signifi-
cavit sententiam, ipse quoque similia de his fe-
tire incipio. Atque simile quid mihi usu vetat
iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis
cernimus. Si enim plane ex proximo, et sub
ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate dis-
cernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex
iustae proportionis distantia spectemus, dilucide
omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus
recte habent.

13. Nimirum homo quae sit, eam Veneri et
Iunoni similem pronuntiare; quid aliud est, quam
aperte detrudere deabus? In talibus enim non
tam quod paruum est maius sit illa compositione,
quam minuitur maius, dum ad humiliter depri-
mitur.

καταμένον· οἷον· εἴ τις αἶμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν
 μέγιστος, ὁ δὲ πάντῃ ἡλικίᾳ χαμῆς ἦλος, εἴ-
 τα δὲ διαφέρει ἐπατάσσει αὐτὸς, ὥς μὴ ὑπερέχῃ
 διατέροι του ἴτερον, ἢ τῷ βραχυτέρῳ ὑπερνω-
 τεραμένῳ πᾶσι γένοιτ' αὖν, καὶ ὅτι μέλινος αἶ-
 μα παρὰ πῶς ἐπεγαύει ἐκυτόν. ἀλλ' εἰ μέλινος
 ἀνδρὶνος Φανόταται, ὁ μέγιστος ἐκείνος ἐπικύψει
 καὶ κατεμίσσεται ἀποφανοῖ ἐκυτόν. ὡσαύτως
 δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, ἔχ' ὅπως ἀν-
 δρῶς μέγιστος γίνεσθαι, ἢν τις αὐτὸν θεῶν ἀπ-
 φαίξῃ, ὥς τὸ θεῶν ἀνδρὶ ἐλαττεῖσθαι πρὸς
 τὸ ἐνδόν ἐπικλῶμενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὲρ ἀπορίας
 πῶν ἐπιγένηται, ἐπὶ τὰ ἀράγια ἐκτείνοντο. τις
 πρὸς λόγον, ἥτοι καὶ αὖν, ἢ τοῖς αἰτίαν ἔχον
 ἀπὸ ῥαβδίας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων

καλλή

mitur. Velut, si qui vna eant, vnus quidem
 admodum procerus, at alter statura valde humi-
 li; deinde oporteat aequare illos, ne alter supra
 alterum emineat; non minore supra modum ex-
 tendente se hoc fiat, si vel maxime in summos
 se digitos erigat: sed si debent aequalis stature
 videri, maior ille inclinabit se *scilicet*, et se o-
 stendet humiliorem: sic diuinam naturam (in tali
 comparatione) minui necesse est, et ad imbecil-
 lius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad
 caelestis sermonem extendat aliquis, minorem
 ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc
 faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas,

κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἡρᾷ εἰκάσας
αὐτὴν ἐτόλμηςας, ἔδδ' ἐν δέον.

Ὡς τὸ αἶγαν τῆτο καὶ ἐπίφθονον ἀφαίρει,
ὦ Λυκίη. ἔ γάρ πρὸς τῆ σὲ τρέπε τὰ τοιαῦ-
τον, ὅς ἔδ' ἄλλως ῥαῖδιος πρὸς τὰς ἐπαίνους καὶ
πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν ἐκ οἷδ' ὅπως
ἀθρόαν πεποιήσαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδωψι-
λευόμενος, καὶ ἐκ τῆ τέως φειδομένη ἄσωτος
ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκείνο
αἰσχυνθῆς, εἰ μεταρρυθμίῃς τὸν λόγον ἤδη δι-
δδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν ἔτω ποιῆσαι,
ὅποτε ἐξεργάσατο τοῖς Ἡλείοις τὸν Δία. ζάν-
τα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὅποτε το-
πρῶτον ἀνὰ πετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπα-
κύν

Veneri illam et Iunoni similem dicere ausus es,
sine vlla necessitate.

14. Itaque quod nimium est et inuidiosum au-
fer, Lycine: neque enim tuorum tale quid mor-
um est, qui neque alias facilis ad laudes et
promptus esse soleas, sed nunc nescio quomodo
subitam mutationem feceris ista liberalitate, at-
que ex parco ad illum diem prodigus in laudan-
do exstiteris. Verum neque illud te pudeat, si
retractes librum iam in vulgus editum: quando-
quidem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Io-
vem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas
aediculae, cum primum illis remotis opus osten-
deret,

καὶ τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπ' αὐτῶν· ἡτιῶτο δὲ, ὁ μὲν τὴν εἶνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέσσον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι, εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θαυτοί, αὐθις τὸν Φειδίαν, ἐγχελεύσαντες αὐτὸν, ἐπαγορεύοντες καὶ ἐνθουσιάζοντες τὸ ἄγαλμα πρὸς τὰ τοῖς πλείστοις ὀρθῶς καὶ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβαλὴν δὴμῳ τασάτε, ἀλλ' αἰεὶ ἀναγκῶν ὑπάρχειν τὰς πολλὰς περιττότερον ἔρῃν τῷ ἐνός, καὶ Φειδίας ἤταυτὰ σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παρ' αὐτῷ, ἐταῖρός τε, καὶ εὖνός ὢν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷός ἐστιν ὃν ῥήτωρ ἐλάλῃθεις με ῥῆσιν γὰρ ἔτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τούτῃν ἐξενόχας κατὰ τοῦ συγγραμματος, ὥς

deret, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse et correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat paruum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant vno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, et ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignovui! Orationem quidem adeo longam, et tantam contra scriptum meum accusationem protulisti,

ὥς μὴδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας εἶναι καταλεί-
πεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε εἰ δικαστικὸν ἐποίη-
σατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην κατὰδικατήσας
τῆ βιβλαίου, μὴ παρόντος αὐτῶ τῆ συνηγήσεως
ῥᾶσον δέ, οἶμαί, τῆτό ἐστι, κατὰ τὴν παροι-
μίαν, Μόνον θάνατον κρατεῖν· ὥς ἂν θαυμα-
ρὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐάλωμεν, ὅτε ὕδατος ἡμῶν ἐγ-
χυθέντος, ὅτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλ-
λον δὲ τῆτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ
κατηγόροι καὶ δικασαὶ ἦτε. πότερά δ' ἔν ἐθέ-
λοις, ἀγκλήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγει,
κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν 3), παλινωδίαν
τινὰ

tulisti, ut neque spes mihi defensionis vlla relicta
sit. Verum enim vero hoc non pro forma et con-
suetudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
iudicata causa iudicium dedisti contra libellum,
non praesente ipsius aduocato. Facillimum au-
tem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum
solus curras. Itaque nihil mirum, si et nos causa
cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque con-
cessa causae dicendae facultate. Potius autem,
quod quidem omnium minime conveniebat, ac-
cusatores iidem fuistis et iudices. Vtrum igitur
vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Hi-
merensis poetae exemplo palinodian scribam; an
vero

3. Ἱμεραῖον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmi-
ne lacerat Helenam, et, coecitate sibi a fra-
tribus

τινὲς συγγράφω; ἢ δώσωτέ μοι ἐφ' ἑστίον τινὰ
γενέσθαι τὴν δίκην; ΠΟΛ. Νῆ Δι', ἤνπερ
ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. εἰ γὰρ ἀντιδίκους, ὡς
εὐφής, ἀλλ' ἐν φέροις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν.
ὧγὼ δέ, καὶ συνεξεταξέσθαι σοι ἔτομος ἐπὶ
τῆς δίκης.

ΑΤΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνα ἀναφρόν, ὦ Πολύστρατε,
ὅτι μὴ ἐκείνης παράσης ποιήσομαι τὰς λόγους.
μακρῶ γὰρ ἂν ἄνω ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη
ἐπ' ἐντολῆς ἀπολογησασθαι. ἀλλ' εἰ μοι τοιού-
τος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷός παρ'
ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένηται, τολμήσω ἀναρρίψαι
τὸν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκίνα, τέττε

γα

tero protocandi mihi copiam dabit? P O L.
Per Iouem, siquidem habueris quod de iure di-
cas. Neque enim aduersariis, ut tu vocas, sed
inter amicos causam dices. Ego vero idem iu-
diciū tecum subire paratus sum.

16. L Y C. At illud molestum, Polystrate,
quod non illa praesente habebo orationem: lon-
ge enim sic esset melius. Iam vero necesse est
mandata alteri causam defungi. Verum si talis
mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa
ad me fuisti, iacere aleam audebo. P O L. Bono
animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim

M 5

malum

tribus illius intermissa, palinodia eum placa-
vit. Gesner.

γε ἔνεκα, ὡς καὶ Φαῦλον με ὑπακριτὴν ἔχων τῆς
 ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὥς
 αὐτὸν μᾶλλον ρηγμένον εἶναι. ΛΤΚ. Καὶ μὴν πάν-
 τῶν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς ἔτῳ σΦε-
 δρᾶν τὴν κατηγορίαν. ἔμως δὲ, σὲ ἔνεκα ἐπι-
 τεμῆμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμῶν τοίνυν
 ταῦτα αὐτῇ ἀπάγγελθε. ΠΟΛ. Μηδ' αὖτως, ὦ
 Λυκίε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρώσης λέ-
 γε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐ-
 τήν. ΛΤΚ. Οὐκ ἔν περὶ ἔτῳ σοι δοκοῦν,
 ὦ Πολύστρατε, ἢ μὲν πάρεσι, καὶ περὶ ἑκείνης δη-
 λατῇ ἐκείνης, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγελλας·
 ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λέγων ἐνέρχεσθαι
 καίτοι, καὶ γὰρ ἐκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὁ πέπονθα,
 ἔκ

malum me defensionis tuae apud illam actorem
 habebis, si breuiter dicere studeas, quo facilius
 memoria complectar. L Y C. Atqui longissima
 mihi oratione opus erat, aduersus vehementem
 adeo accusationem. Veruntamen tua causa in
 compendium mittam defensionem. A me igitur
 ista illi renuntia. P O L. Nequaquam, Ly-
 cine. Sed tanquam illa praesente habe oratio-
 nem; tum ego apud illam te imitabor. L Y C.
 Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa
 iam adest, et prior dixit nimirum quaecumque
 tu ab ipsa mihi renuntiasti; nos autem oportet
 altero iam loco dicere incipere. Quamquam, ne-
 que enim dicere apud te piget, quid mihi acci-
 derit,

αὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πε-
ποίηκας, καὶ, ὡς ὄρας, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δάδα-
κα, καὶ μονοναχὶ καὶ ὄραν αὐτὴν αἶμα, καὶ τὰ
πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν.
ἄρξομαι δ' ὅμως· εἰ γὰρ οἷόν τε ἀνκιδύναι, ἤδη
παρέσσης. ΠΟΛ. Καί, νῆ Δία, πολλὴν τὴν εὐ-
μένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· Φαίδρα γὰρ,
ὡς ὄρας, καὶ προσηνής, ὥς εἰ θαρρῶν λόγα τὸν
λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλας,
ὡς Φῆς, καὶ πέρα τῶ μέτρε ἐπαινέσας, οὐχ
ὄρω ὅτι τηλικούτον ἐπῆνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὲ
ταῦτα ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν
πρὸς

derit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc
negotium reddidisti: atque, ut vides, fudo iam,
et pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam
mihi videor, multamque mihi perturbationem
haec res obiecit. Veruntamen incipiam; nam
subducere me, ipsa iam praesente, non est inte-
grum. POL. Ac multam, ita me Iupiter, be-
nevolentiam ipso vultu prae se fert: Hilaris enim,
ut vides, et propitia est. Itaque fidenter oratio-
nem habe.

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima,
cum vehementer, ut ais, et ultra modum lauda-
verim, non video qua in re laudauerim tantum,
quantum ipsa de te praeconium illud protulisti,
quod

πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῃ τιμῇ δέξῃ· σχε-
δὸν γὰρ ἀπ' αὐτῶν τὴν τιμὴν μᾶλλον, ὡς εἴρηκα παρὶ
σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοὶ προσ-
έγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπὲρ ἀξιοῦσας με διαλαβεῖν
παν. εἰ γὰρ αὖ ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγχαίρειν;
ὥς ταύτη γὰρ ἂν ἔκως ὑπερβάλλωσθαι τοὺς
ἐπαίνους, ἀλλὰ πάλιν καταδεδέσθην με δοκίμῃ τῆς
ἀξίας διηκνέσθαι. σέβει γὰρ, ἡλικίᾳ τῆς παρ-
έμπροσθεν, ὡς καμμένεδες πρὸς ἐπίδειξιν τρόπου
χρηστῆ, καὶ γυναικὸς ὀρθῆς· ὡς ὅσαι τὸ θεῖον μὴ
ἐκ παρέργου σέβουσιν, αἶποι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώ-
που ἀρεταὶ ἀνείν. ὥς αὖ πάντως μετακρίσει
σοὶ ὅσοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἀγαλλμα ἐπ' ἀνορθώ-
σασθαι,

quod magni adeo facis honorem numinis. Pro-
pe enim illis quae de te dixi omnibus illud maius
est: et venia mihi debetur, si non hanc quoque
tibi imaginem depinxi, quae propter ignoran-
tiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam
pinxisssem. Itaque hac quidem parte adeo non
excessisse modum in laudando mihi videor, ut
potius multo tenuius quam pro dignitate dixe-
rim. Considera igitur quantum hoc sit quod
praetermisi, quoniam immensum ad boni moris, et
recti animi demonstrationem; quatenus, quicun-
que divinum numen non obiter colunt, iidem
etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque
si omnino retractare orationem oporteat, et si si-
mula-

παύσαι, ἀφαιεῖν μὲν εἴη ἂν τι τολμήσωμι αὐ-
 τῷ· ἡ προσθήκη δὲ καὶ τῆτο, ὥς τινα κεφαλὴν
 τοῦ πατρὸς ἔσθω, καὶ κορυφὴν. ἐπ' ἐκείνου μέ-
 νει καὶ πᾶν πολλὴν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμο-
 λογαῖ. ἐμὴ γὰρ ἐπαγγελία τοῦ μισθίου τῷ σὺ
 τρέφῃ, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετέες, μηδὲ τῶν
 μετὲν ἐπεποίησε σοι· ἀπαρὼν ἔγκας τῶν πρᾶγμα-
 των, οὐδ' τὰ πρᾶγματα ἀπὸ τοῦ μισθίου τῷ λέγου,
 ἐπίστωσθαι τῷ σπῆναι τῇ ἀλήθειαν. καὶ γὰρ μὴ
 προσπαύσῃ καὶ τοιαῦτα τῶν ἐκασμῶν, ἀλλ'
 κινεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς καὶ μείζον ἢ κατὰ τὸ εἶδος
 λέγου, μετρίως καὶ ὀλιγομετρίως τῶν διανοίας
 δεύειν εἶναι. καὶ ἄλλ' ὅσα περ εἰς πρὸς τὸ εἶναι
 παύσαι αὐτὸ ἔτω διακειμένη τυγχάνεις, τοσού-
 τῳ

mulacrū corrigere; auferre quidem de illo ni-
 hil auiam, sed illud tanquam caput totius operis
 atque verticem adiecerim. Verum eo nomine
 gratiam tibi me, et magnam quidem, habere fa-
 teor. Cum enim illam animi tui moderationem
 laudauerim, et quod nihil in te superbum, nihil
 tumidum praefens rerum amplitudo produxit;
 et tales ob causas libellum accusans, veritatis
 fidem laudationi fecisti. Etenim non auide rape-
 re ad te talia praeconia, sed pudore propter ea
 confundi, et maiora quam quae tibi conueniant
 dicere, id ipsum uerū modesti et ciuili animi
 specimen est. Verum quanto magis ad ipsas lau-
 des sic affecta animo es, tanto te demonstras fortis-
 mis

αὐτῷ ἀξιοτέρων ὑπερεπαινῆσθαι ἀποφαίνουσα
 σεαυτὴν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τῷ Διογένης λόγον
 περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὅς ἐροῦμέν τινας,
 ὅπως αὖ τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, εἴη,
 καταφρονήσῃς. Φαίην γὰρ αὖ καὶ αὐτός, εἰ τις
 ἔροιστό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαινέσῃς; ὅπ-
 σοι ἐπαινῆσθαι μὴ θέλῃσιν.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω
 τῷ πράγματι. ὑπὲρ δὲ ἔχρη ἀπολογήσασθαι,
 τῷτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ
 Ἑρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων
 εἶλκῃ. ταῦτά σοι ἐκμετρεῖς ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ
 τὸν πόδα. περὶ αὐτῶν δὴ τέτων ἐρῶ. καίτοι
 παλαιὸς ἔτος ὁ λόγος, ἀνευθύνας εἶναι ποιητὰς
 καὶ

mis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Dio-
 genis dictum tibi res peruenit, qui interrogante
 quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi?
 si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quo-
 que, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima lau-
 de digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt, et
 a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa
 dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri* et *quae*
in Hortis colitur, et Iunoni et Mineruae similem
 dixi, cum formam tuam effingerem: haec mo-
 dum tibi pedemque excedere visa sunt: de his
 igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum illud
 dictum est, ad causam dicendam non vocari
 pot-

καὶ γραφέας. τὰς δὲ ἐπαινέοντας καὶ μᾶλλον
αἶμα, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς,
ὡλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο 4). εὐλευθερον
γάρ τι ὁ ἔπαινος, ἔδ' ἔστιν αὐτᾶ μέτρον εἰς μέ-
γεθος ἢ βραχύτητα νομοθετημένον, ἀλλὰ τᾶ-
το μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσει-
ται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανῇ τὸν ἐπαινέμενον.
ἂ μὴν ταύτην ἐγὼ βαδίσαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω
ἢ ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκείνο δέ σε Φημί, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορ-
μὰς τῶν ἐπαινετικῶν τέτων λόγων, ὡς χρὴ
τὸν

poëtas, et pictores, et qui laudant, hosque mi-
nus etiam, putq, et si humi et pedestri, vt nos,
oratione, non per metra ferantur. Liberum
enim quiddam laus est: nec est modus illius ad
magnitudinem aut breuitatem lege constitutus:
sed hoc solum videt vndique, vt in summa ad-
miratione ponat, et aemulatione dignum osten-
dat eum qui laudatur. Verum hac non ince-
dam equidem, ne alterius consilii inopia hoc fa-
cere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales esse nobis laudandi lo-
cos et formas, vt is qui laudat, imaginibus simi-
litudi-

4. Ἄλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο.] Notanda
locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, metris h. e.
oratione ligata vti, quemadmodum contra,
χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, orationem prosa-
ντι. Bos.

τὸν ἐπαινῶντα, καὶ εἰόσι καὶ ὁμοιωσάτωι προσ-
 χρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τέτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν
 εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιστο· ἐκ
 ἦν τις τοῖς ὁμοίοις παρὰβῆλῃ, εἰδ' ἦν πρὸς τὸ
 ὑποδεέστερον ποιῆται τὴν παρὰθεσιν, ἀλλ' ἦν τις
 πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἶον τε προσβιβάζῃ τὸ ἐπ-
 αινέμενον, οἶον, ἦν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἁ-
 λώπενος μεῖζω εἶναι αὐτόν, ἢ αἰνέρεα, ἀρ' οὐ
 ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; ἐκ αὖ εἰ ποῖς
 ἀλλὰ μὴν εἰδ' εἰ λύκῳ Φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρ-
 χον, εἰδ' ἄτῳ μεγάλῳ τι ἐπῆνεσεν; ἀλλὰ πῶς
 τὸ ἴδιον τῷ ἐπαινῶν ἀποτελεῖται; ἦν ὁ κύων τῷ
 λέοντι ἐοικέναι λέγεται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκὴν.
 ὡς τὸν Ὀρίωνος κύνα ἐπαινῶν, εἶπε· ὡς ποῖς
 ἔστιν

litudinibusque utatur. Et in hoc laudandi opere
 illud fere maximum, bene comparare. Porro
 illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis
 paribus aliquid compareret, neque si ad vilius quid
 collationem instituat, verum si quis ad aliquid
 excellentius, quantum eius fieri potest, illud
 quod laudatur admovent. Velut si quis in laude
 canis dicat, illum vulpe maiorem esse, aut fele,
 numquid talis videtur tibi laudare scire? Non
 sane dixeris. Sed neque si lupi dicat parem il-
 lum esse, neque sic magno opere quidquam lau-
 daverit. Sed ubi id quod proprium est laudis
 efficitur? Si canis leoni par dicatur et magnitu-
 dine et robore. Ut Orionis canem laudans poëta
 leo-

Λεοντοδαμῶν αὐτὸν· ἔτος γὰρ δὴ κυνὸς εὐτελὲς
ἔπαινος. καὶ πάλιν εἰ τις Μίλωνά τιν ἐκ Κρο-
τωνός ἢ Γλαῦκον τιν ἐκ Καρύσσε, ἢ Πολυδαμῶν
τὰ ἐπ' ἀνέσσει θεῶν, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον
ἑκάστον αὐτῶν γυναῖκος γενέσθαι, καὶ ἂν οἷε γέ-
λασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τὰ ἐπαινε; ὅτε
γε εἰ καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν,
εἰς τὸ ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἐπαινον; ἀλλὰ πρὶν
ἐπ' ἀνέσει ποιητῆς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ
Πολυδαμῶνα· εἰς γὰρ φησὶς ἀνατίνασθαι ἀναι-
τή· ἀνατίνας τὰς χεῖρας; εἰς σιδάρεον Ἀλκίμα-
να; τί ποτε; ὅρα γὰρ ὅτι οὐκ οἶσιν αὐτὸν δεῖν· εἰ καὶ
μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε,
καὶ οὐτὰ αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἀγανακτήσας τοῖς
ἐφ' ἃ

leonem domitorem vocavit. Haec enim sane per-
fecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem
Crotoniatem, aut Glaucum ex Carysto, aut Po-
lydamantem laudare volens, deinde dicat, fortio-
rem quamquemque illorum fuisse muliere, non
derisum illum in patas ob laudis vecordiam? cum
etiam si videret illum viro superiorem esse diceret,
neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo
laudat Glaucum nobilis poeta? Neque Pollucis
vim, dicens, protensus am aduersarias illi manus,
neque gerentem Alcmenide narum. Vides qualibus
illum Diis comparauerit, vel potiozem etiam
fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se
Luc. Op. T. V. N prae-

ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαγγέμενος,
 ἔτε· ἐκείνοι ἡμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιη-
 τήν, ὡς ἀσεβῆντα περὶ τὰν ἑπαινον, ἀλλὰ εὐ-
 δοκίμεν ἀμφοῖ, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλή-
 νων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιη-
 τῆς, ἐπὶ τε τοῖς αἰθέρι, καὶ ἐπ' αὐτῷ τέτρω
 μάλισα τῷ ἄσματι· μὴ δὲ θαυμάσης, εἰ καὶ
 αὐτὸς εἰκάσαι βελλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαίνῳ
 τι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμεν τῷ παρα-
 δείγματι, τῷ τοῦ ὑποβαλλόντος τῷ λόγῳ.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπαμνήσθης, ὅτι μὲν
 καὶ σὺ μισοῖς τὰς κολακικὰς, ἐπαινῶ μέν σε, καὶ
 εἰ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δὲ σοὶ διακρίναν, καὶ
 ὀρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν
 τοῦ

praesidibus athletarum Diis oppositum laudari;
 neque illi vel Glaucum vel poetam vlti sunt, tan-
 quam impie se circa laudem illam gerentes; sed
 in gloria et honore ainbo apud Graecos fuere,
 alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum
 propter alia, tum propter hoc ipsum maxime
 carmen. Noli ergo admirari, si et ipse, com-
 paratione vti cum vellem, quod erat laudaturo
 necessarium, exemplo usus sum altiore; ratione
 hoc ipsi subiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentio-
 nem fecisti; quod odio habes adulatores, laudo
 te equidem; neque aliter oportebat. Volo au-
 tem tibi iam discernere, ac finire cum laudantis
 opus,

τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν ἔν κόλαξ, ἄτε
 τῆς χρείας ἔνεκα τῆς ἑαυτῆ ἑπαυνῶν, ἀληθείας
 δὲ ὀλίγον ποιῶμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντὰ ὑ-
 περεπανεῖν οἶεται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προσ-
 τιθεὶς παρ' αὐτῆ τὰ πλείω, ὥς μὴ ἂν ὀκνήσαι
 καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ
 Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα φάναι τῶν ἐπὶ Ἴλιον
 στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διομόσαι-
 το δ' ἂν καὶ τὸν Κροῖστος υἱὸν ὀξυμοώτερον εἶναι
 τῷ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδορ-
 κέναι τῷ Λυγκέως, ἥνπερ μόνον καρδῶνά τι ἐλ-
 πίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δὲ γε αὐτὸ τοῦτο
 ἑπαυνῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ
 προσθεῖη τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ'
 ὑπάρ-

opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum laudando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur, et Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime iuuenem fuisse: iurauerit autem etiam Croesi filium audire acutius Melampode, et Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At alter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is est, qui mentistur quidquam vel addat eorum, quae plane non adsunt; sed quae

τῷ τῶν πρὸς τὴν καλαρίαν καταναλωμένῳ
ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ ἐνοχλημένον τὸν Δημήτριον
ἐτι μμερὶς ἐχρῆσθετο.

Οὐ μόνον δὲ τὰτο ἐκάτερε αὐτῶν γινώσκοντες
ἐστὶ, τὸ τὰς μὲν καλαρίας καὶ οὐκ ἐν τῇ καὶ ψεύσεσθαι
τὰ χαρίσασθαι, ἐνεκα τοῖς ἐπαινεμένοις
ἐξαίρετον δὲ τὰς ἐπαινετὰς τὰ ὑπαρχόντα πρὸς
ἐαυτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ σιωπῇ διακρίνεισθαι
ὅτι οἱ μὲν καλαρίαι, ἐφ' ὅσον οἱονεὶ τὸ αὐτῶν
χρῶνται, τὰς ὑπερβολὰς, οἱ ἐπαινετὰς δὲ καὶ
ἐν αὐταῖς σιωπῇ σιωπῇ, καὶ ἐν τῇ
οἷον μνησθῇ. ταῦτα σοὶ ἀπὸ πολλῶν οἷον
καλαρίας καὶ ἐπαινετὰς, ἀλλ' ὅσον δειγμάτων, ὡς μὴ
πάντες ὑποπτεύσῃς τὰς ἐπαινετὰς, ἀλλὰ δια-
κρίνῃς.

tor, omnibus adulandi rationibus confutis, lau-
darent vexatum a tui Demetrium, quod mo-
dulate sciret.

21. Non solum autem hic utriusque generis
character est, quod adulatores non dubitant men-
tiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; lau-
datores autem extollere student, quae ad sunt;
verum etiam illa se non parva distant, quod
adulatores quantum possunt utuntur hyperbolis,
laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt,
et intra terminos se continent. Haec tibi pauca
de multis sunt adulationis ac verae laudis spe-
cimina, ne omnes omnino laudantes suspectos
habeas,

κρίνης, καὶ παραμετρῆς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἐκ-
 ατερον.

Φέρ' ἔν, εἰ δοκεῖ, πρόσταγε τοῖς ὑπ' ἐμῆ εἰρη-
 μένοις τὰς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς μάθοις εἶτε
 τῷ τῷ εἶτ' ἐκείνῳ εἰκόασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν τι-
 να ἀμορφον ἔσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι
 ὁμοίαν, γόνος ἂν, καὶ τῇ Κυναίθῃ κολακικώτε-
 ρος ὄντως νομιζομένη· εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχε-
 σαν, οἷαν πάντες ἴσασιν, καὶ πάνυ ἐκ πολλῆ δια-
 σήματός ἦν τὸ τόλμημα.

Τάχα ἂν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰρηνας, ἐπ-
 αινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπί-
 φθονον μὲντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν,
 ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὕσαν.
 ἐγὼ

habeas, sed discernas, et sua vtrumque mensura
 metiaris.

22. Age igitur, si videtur, admoue his, quae
 dicta a me sunt, regulam vtramque, vt videas,
 huic ne an illi conueniant. Etenim si deformem
 quandam statuae Cnidiae similem dicam, im-
 postor sane, et Cynaetho ipso magis adulator vere
 habear: si vero talem, qualem omnes norunt;
 non sane magni ille ausus interualli fuerit.

23. At forte iam dixeris, quin iam dixisti, lau-
 dare quidem pulchritudinis nomine tibi permis-
 sum esto. Verum inuidiae non obnoxiam opor-
 tebat laudationem facere, nec similem Deabus
 dice-

ἐγὼ δέ, ἤδη γάρ με προάξεται τάληθές εἰπεῖν,
 ἔθεός γε, ὦ βελτίστη, εἰκασα, τεχνιτῶν δ'
 ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθῃ, καὶ χαλκῷ, ἢ
 ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγενημένα, ἢ ἀσεβές, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰ-
 παῖεν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τῆτο εἶναι τὴν Ἀθηναῶν
 ὑπεύληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον· ἢ
 τῆτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πρα-
 ξιτέλης ἐν Κνίδῳ, ἔπειτα πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ'
 ὅρα μὴ ἄσεβον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεὶς εἰκόνας ἀνεφάρτεας
 εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει· ἐγὼ γε ὑπολαμβάνω.
 Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἰ-
 κασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος

ταύ-

dicere hominem. Verum ego, iam enim *ipsum*
me verum ad se dicendum inuitabit, non profe-
 cto Deabus, o praestantissima, similem dixi ho-
 minem, sed bonorum artificum operibus, e la-
 pide, et aere, vel ebore perfectis. Quae autem
 facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus di-
 cere, non puto impium: nisi forte hoc tu Mi-
 neruam existimas, quod est effectum a Phidia, aut
 illud Caelestem Venerem, quod in Cnido fecit
 Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide
 ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum
 veras imagines supra humanam imitationem esse
 positas, equidem arbitror.

24. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* simi-
 lem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque

τρεψιν ἐτερόβην τὴν οὐδὲν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ ἀ-
γαθοὶ ποιηταὶ καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὀ-
μήρος, ἐν καὶ νῦν ἀναβιβάσασμαι συναγορεύσον-
τά μοι ἡ εὐρεῖα μηχανή, μή κχι καὶ αὐτὸν
σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι, εὐχάσασμαι τοῖνυν αὐτὸν, μάλ-
λ' οὐδ' ἐπὶ σὲ ὑπὲρ αὐτῆς (καὶ γὰρ διαμνημονεύεις
εὖ ποιεῖσα, τὰ χαριεστάτα τῶν ἐρραυωδῶμενων
αὐτῷ) τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὅπου ταν πρὸς τῆς
αἰχμαλωτῆς λέγει τις Βρισηίδος, ἐπὶ χερσὶ
Ἀφροδίτῃ μέλει, σπένδει τὰν Πατρώϊον; αἰτὰ
μετὰ μικρὸν, ὡς ἔχ' ἰκανὸν εἰ μὴν τῇ Ἀφρο-
δίτῃ εὐκλείη ἔσται.

Εἶπε δ' ἄρα, (Φησὶ) κλαίονσα γῆνι χερσὶ
δεύσιν.

ποτ' ἔτι οὐκ ἔσται καὶ ἔτι οὐκ ἔσται
ποτ' ἔτι οὐκ ἔσται καὶ ἔτι οὐκ ἔσται

primus ego istam viam secuerim; sed multi ac
boni poëtae, et maxime civis ille tuus Homerus,
quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut
fieri non potest; quin ipse mecum damnetur.
Interrogabo igitur illum; potius vero te pro illo
(meministi enim, in quo bene facis, venustissi-
ma quædam illius carminum) quid de illo tibi
videatur, cum de captiva dicit Briseide, Nam au-
reæ Veneri, similem Troiliæ mortem Patrocli: tam
paullo post, quasi non satis foret, ἢ τὸν σὺν ἑμὶ
Veneri sit.

Sic fatur, inquit, lacrumans par sanctis fe-
minis. Cum

Ἐπὶ μὲν τοῖς τῷ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσῃν αὐ-
 τὸς Φειδῶ ἐποίησατο τῶν θεῶν, καὶ ὥς ἐτα-
 μεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὁμῶς
 ματὰ μὲν, Φησί, καὶ κεφαλὴν ἰκλόν αὐτὸν εἰ-
 νοῦ τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεΐ δὲ τὴν ζώνην, ἑξέρου δὲ
 τῷ Ποσειδῶνι, διακρῶν τὸν ἀνθρώπου κατὰ με-
 λη πρὸς τοσέτων θεῶν εἰκόνας, καὶ αὖ πάλιν,
 βροτολογιῶν Ἀρεΐ, Φησὶν, ἑρδιον εἶναι, καὶ
 ἄλλον ἄλλῳ, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τῷ Ἥρῃ μα-
 θεοείκελον πολλάκις τὸν Ἰηκέως. ἄλλα ἐπ' ἀνεί-
 με αὐθις ἐπὶ τὰ γυναικεία τῶν παραδειγμα-
 των· αἰεθεὶς γὰρ δὴ πᾶς αὐτῷ λέγοντος·

Ἀρτεμίδι ἰκλῆν, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ
 Οἷ δ' Ἀρτεμις εἰσι κατ' ἕρεας.

Οὐ

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis
 ipse pepercerit, et quam illorum imagines pro-
 portione quadam dispensarit, qui oculis quidem et
 capite similem eum dicat Ioui, quod ad balteum
 autem Marti, ac pectus Neptuno, in sua hominem
 membra diuidens pro totidem Deorum imagini-
 bus. Ac rursus homicidae Marti similem ait esse,
 et alium alii: Dei specie Pbrygem Priami, Dei
 similem saepe uatum Pelei. Sed redeo rursus ad
 exempla muliebria. Audis enim sane illum di-
 gentem:

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, et
 Qualis Diana in montibus errat.

26. Non

Οὐ μόνον δὲ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφύρβη κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπέεικασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐσι τὰ τοιαῦτα, ὥς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ τοῖς θεαῖς εἰκόσι διακεκόσμηται, ὥς ἢ καὶ κῆνα ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. ἔτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐσιν, ὥς Ὁμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γὰρ τῆς Ἥρας ὀφθαλμούς, τοῖς τῶν βοῶν εἰκασεν, ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη, τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγορεύει, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχισον τῇ Ὁμήρῳ ποιήσει ὠμιληκότων;

Καίτοι

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in vniuersum tot sunt in hoc genere, vt nulla poëscos pars sit, quin diuinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum et similitudinum ratio a censura libera est, vt Homerus Deas ipsas non dubitauerit laudare a deterioribus. Iunonis enim *oculos comparauit bubulis*: alius autem aliquis *superpiliis violaceis Venerem* dixit: *roseis enim digitis insignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus versati sunt?

27. Quam-

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἐτι μετριώτερα,
 εἰ τις θεῶν εἰκέναι λέγῃται· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς
 ἡρώδης αὐτὰς παροὶ ἐμμένοντες τὰς τῶν θεῶν
 Διόνυσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζηνῶνες,
 καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαιοὶ προδαγγοῦσιν ἑα-
 νοί, Λητώ δέ, γυνὴ τις ἐγένετο Εὐαγόρης καὶ
 Κυπρίων Βασιλέως, καὶ οὕτως ἐκ ἡμετέρων ἡρώδης
 ἡ θεός, διαρμένη κέθον αὐτὴν ὡς περ τὴν Νιδῶν

27. Quamquam, quae ad formam pertinent,
 adhuc moderatiora sunt, iis si quis Deo similis
 esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum,
 quod iam imitati sunt, Dionysii, et Hephæstio-
 nes, et Zenones, et Poseidontes et Hermactes
 cognominati. Latona autem mulier quaedam fuit
 Euagorae Cypriorum regis: et tamen non indi-
 gnata est Dea, cum posset illam, Niobes instar,

5. Διονύσιοι καὶ ἩΦ.] Pendebam, animi ali-
 quando, essent ne haec nomina Latine con-
 vertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet
 lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum
 id genus lectoribus pereat, eadem historia ad
 minimum, ut Bacchum, tyrannum, utrimque
 Syraculanum, Vulcanum, non amicum Ale-
 xandri, Iphigeneam, non Elestem illum, et al-
 terum Stoicae sectae principem, etc. sed
 quosvis alios: melius videtur relinquere
 Graeca. Taspicioni et inquisitioni Deorum, quae
 primo condempnatorum possunt origine legi-
 timae: Gesnerus, si et hoc obicit non, inquit
 illud, quod nulli tantummodo et ad aliqui tantum
 bonum

ὅτι ἀπὸ τῆς αἰγυπτίας. ἐγὼ γὰρ πᾶς Αἰγυπτίος, οὐ
πὲρ καὶ δεῖσιδάμονες αὐτοὶ εἰσι πάντων, ὅμως
τοῖς θεοῖς ἐνὸμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους
ὄψεσθαι τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ ἐρχοῦ ἐσιν.

Ὡς οὐ προσέειπες τὸ τοιοῦτον, ψοφοδεῶς
διακείσθαι πρὸς τὸν ἐπαινον. εἰ γὰρ τι ἐκ τῶ
πυγμαλίωνι πεπλημμελήται ἐς τὸ θεῖον, σὺ
μὲν ἀνευθύνος αὐτῶ, ἔκτος εἰ μὴ τινα νομίζεις
ἀκροασθῆναι εὐθύνῃ δίνῃ, ἐμὲ δὲ ἀμυνόντα οἱ
θεοὶ, ἐπεὶ δὲ πρὸ ἐμὲ τὸν Ὅμηρον καὶ τὰς ἄλλας
ποιήτας ἀμυνόνται. ἀλλ' ἐδόξω ἐδῶ τὸν
ἀριστον τῶν φιλοσόφων ὁμιλῶντα, εἰκότα θεῶν

ἑκείνους καὶ τὰς ἀλλὰς εἰκότας. του
lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui
quidem omnium sunt superstitionissimi, tamen
diuinis hominibus ad satietatem abutentes. Fere
enim pleraque apud illos de caelo sunt.

28. Itaque tuum non est, meticulose adeo affe-
ctam esse ad laudes. Si quid enim in scripto ad-
uersus numen peccatum sit, tu quidem rea mi-
nime illius es: nisi quam putas etiam auditio-
nis poenam esse. Me vero tum Dii punient,
cum ante me Homerum et alios poetas vici fue-
rint. At illi nondum nec optimum philosopho-
rum viri sunt, qui Dei imaginem esse dixit ho-
minem.

6. [Τὸν ἀριστον Φιλόσοφον] Platonem ita si-
gnari, vix est dubium. Atque apud illum
esse, quae huc referri possunt, constat, v.

τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ~~ἐτι~~ ἔχων
πρὸς σέ εἰπῆν, Πολυστράτε ἕνεκα τάττε παύσο-
μαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένας

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τῆτο δυνατόν ἐτι,
ὦ Λυκίνε· μακρὰ γὰρ εἴρηται σοι καὶ ταῦτα καὶ
ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχυνόμενον· πειράσσομαι δ'
ὁμῶς ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἤδη
ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὥτα,
ὥς μὴ τι παρεμπесὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν
αὐτῶν, εἴτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν
θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύ-
στρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνη· ἐγὼ δέ, ἐπείπερ
ἅπαξ

minem. Multa adhuc ad te dicenda cum ha-
beam, Polystrati huius causſa definam, vt me-
minisse possit dictorum.

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lyci-
ne; Longa enim a te habita est oratio, idque
ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illo-
rum meminisse, et vt vides iam ad illam abire
festino, obturatis auribus, vt ne quid incidens
aliud ordinem illorum confundat, ac deinde ac-
cidat mihi, vt exhibiler a spectatoriſus. L V C.
Ipsi tibi curae erit, Polystrate, vt optime agas.
Ego

g. de rep. 6. p. 476. A. vbi probat illud
Homericam δεοειδές τε καὶ δεοεικέλον. Ges-
ner.

ἄρα σοι τὸ δράμα παραδεδωκε, νῦν μὲν ἐκ
ποδῶν ἀποσησομαι· ὁπότεν δὲ τὰς ψήφους
ἀνακρίπτωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς
παρέσομαι, ὁψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ
αἰγῶνος ἔσται.

Ego vero quandoquidem semel personam tibi tra-
didi, nunc statim discedam. Cum verò senten-
tias renuntiabunt iudicum, tum iam ipse quo-
que adero, visurus quis certaminis exitus futu-
rus sit.

Τόξαρις, ἢ Φιλία.

Μνήσιππος καὶ Τόξαρις.

ΜΝΗΣ. Τί φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέση καὶ
Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς
εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ
Μνήσιπ-

Toxaris seu amicitia.

Mnesippus et Toxaris.

ΜΝΗΣ. Αἰν' tu, Toxari, sacra facitis Orestis ac
Pyladi vos Scythae, et Deos esse il-
los, creditis? ΤΟΧ. Sacra facimus, Mnesip-
pe,

Μησιππε, θύομεν· οὐ μὴν θεοὺς γὰρ οἰομένους
εἶναι, ἀλλὰ ἀνδρας ἀγαθοὺς. ΜΝΗΣ. Ἄν-
μος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανόν-
θυσιν ὡς περ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ
καὶ ἐορταῖς καὶ πανηγύρεσσι τιμῶμεν αὐτοὺς.
ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; τοῦ γὰρ
ἤ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὐαὶ;
ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσους· εἰ καὶ οἱ νεκροὶ
ἡμῖν εὐμενοὺς εἶναι· εὐ μὴν βίβια καὶ ἥρωες τοὺς
ζῶντας ἀμείνονι οἴομεθα προέξουσιν· μεμνημένοι
τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγέ-
μεθα γὰρ οὕτως αὖ ἡμῖν πολλοὺς ἰσχυροὺς αὐ-
τοῖς ἐδελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ.

pe, sacra facimus: verum, non quo Deos ab-
tremur esse, sed viros bonos. ΜΝΗΣ. Leni-
tem apud vos viris etiam bonis post mortem sa-
crificare, tanquam Diis? ΤΟΞ. Non hoc modo,
sed diebus festis etiam celebratibusque illos ho-
noramus. ΜΝΗΣ. Quid inde venantes? Neque
enim sanc, vt propitii vobis sint, sacrificatis illis,
vtpote mortuis. ΤΟΞ. Fortasse neque istuc ma-
le, si mortui etiam sint nobis propitii. Verum-
tamen etiam viventium ratione melius nos arbi-
tramur facturos, si memoriam virorumq; præstan-
tissimorum usurpemus, mortuos etiam honore
prosequentes; putamus enim, sic futurum, vt plu-
res nobis illorum similes velint fieri.

2. ΜΝΗΣ.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκε-
τε. Ὁρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα
θαυμάσαντες ἰσοθέες ἐποίησασθε, καὶ ταῦτα,
ἐπὶ λυθας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίας;
οἷγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία περιπεσόντας οἱ τότε
Σκυθαὶ συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι
καταδύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι,
καὶ τῆς Φερραῆς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασι-
λέα κτείνανσι, καὶ τὴν ἰέρειαν παραλαβόντες, ἀλ-
λὰ καὶ τὴν Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥ-
χοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τῷ κοινῷ
τῶν Σκυθῶν νόμῳ. ὥς· εἰ διὰ ταῦτα τμήατε
τὰς ἀνδρας, ἐκ ὧν φθάνοιτε πολλὰς ὁμοίους
αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τούντε ὕθην αὐτοὶ
ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει
ὑμῖν

2. M N E S. Recte ista statuitis. Sed quo in
primis nomine admirati Oresten ac Pyladen ho-
nore Diis aequastis, idque, apud vos aduenae
cum essent; et quod maximum, hostes? qui
quidem, cum illos naufragio eiectos, qui tum
erant Scythae, comprehensos abduxissent, im-
molandosque Dianae, insidiati carceris custodibus,
superatoque praesidio, et regem interfecerint,
et adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana,
nauigio, derisa communi Scytharum lege, eua-
ferint. Itaque propter ista si honoratis illos viros,
fieri non potest, quin multos illis reddatis similes.
Atque hinc ipsi iam ad antiqua respicite, vtrum
Luc. Op. T. V. O bene

ὡμὴν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλά-
δας καταίρην. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκέτε τάχιστα
ἔτιωσ' ἀπαθεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, πᾶν
περιδοίπων θεῶν τὸν αὐτὸν πρῶτον ὑμῖν ἐκ τῆς
χωρῆς ἀποβενδύεσθαι, εἴτ' ἰσχυομαι ἀντὶ πάν-
θεων εἰς ἀντικῆ, τὰς ἐπ' ἑκάστου αὐτῶν τιμα-
τας ἀνδράσι ἐνδείξεσθαι, καὶ ἱεροσύνης ὑμῶν ἡγε-
δύσεσθαι εἰς θεοὺς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ πάντων Ὀρέστη καὶ Πυλάδην
τιμᾶτε, ἅλλ' εἰσέρχεται ἄλλο, καὶ Τόραξ ἐν ἄγαν τῷ
θεῷ ὑμῶν ἐπρὸς αὐτοῦ ἀνδρῶτα καλὰν εὐχὰν
εἶναι δίκον ὡσανυτοῦς, ἑδὲ αὐτὸν κατὰ τὸν νόμον
πάντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νομίζατε, καὶ
ἱερεῖοις

bene vobis cunctis, multos in Scythiam Orestes
et Pylas appellere. Etenim mihi quidem vide-
mini quam celerrime hac ratione impii ipsi et
sine Diis futuri, si reliqui Di ex eodem modo e ve-
stra vobis regione in peregrinam abducentur.
Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros,
qui eorum educendorum causa venerint, con-
secrabit, et sacrilegi qui apud vos fuerint, his
tanquam Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum causa
Orestem ac Pyladem honoratis; verum utinam forte
Toxar, beneficium vobis praestiterit, quod tan-
dem nos sine illo, cum omni Deo non habere-
tis, iam contra ea sacrificando Deos vindicatis,
atque

ἱερείοις ὀλέγου δεῖν τότε πεποιημένοις ἱερεῖα νῦν
 προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δοξοίη, καὶ
 ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν,
 ὦ Μνησίππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἀ
 κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, ἔτω μέγα τόλ-
 μημα τολμήσαι, καὶ τοσούτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν
 ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπειρά-
 του ἔτι τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν
 ἐπὶ τῆς Ἀργεὺς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων,
 μὴ καταπλαγέντας, μήτε τὰς μύθας τὰς ἐν
 αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας,
 ὅτι ἄξενος ἐκκαλεῖτο, οἶκ, οἶμα, ἀγρίων ὄρνων
 περιουκέντων καὶ ἐπικίδαν ἐάλωσαν, ἔπως ἀν-
 δρείας

atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum
 victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim
 istaec videri possunt, et rebus olim gestis con-
 traria. ΤΟΞ. Etiam ista quidem, Mnesippe,
 generosa illorum virorum *facta*, quae enarra-
 sti. Quod enim, duo cum essent, magnum
 adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria na-
 vigationem ingressi, expeditionem in Pontum
 suscipere, intentatum adhuc Graecis, praeter
 illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant;
 nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas,
 neque appellationem timentes, cum Inhospitalis
 vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, popu-
 lis circum eum habitantibus; quod capti cum
 O 2 essent,

δρείως χεῖσασθαι πῶς πράγματι, καὶ μὴ ἀγα-
πήσας εἰ διαφυλάσσονται 1) μόνον, ἀλλὰ τιμω-
ρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν
Ἀρτεμιν ἀναλαβέντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦ-
τα ἔθρυμασά, καὶ θείας τιμῆς ἀξία πα-
ρα πάντων, ὅποσοι ἀρετὴν ἐπαινῶσιν; ἀτὰρ ἔ-
ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἤρω-
σιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ
θεῖον ἄλλο ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ
πλῶ

essent, viriliter adeo in ea re se gesserunt, nec
satis habuere, si incolumes ipsi euaderent, ve-
rum vindicata regis iniuria, et ablata Diana inde
soluerunt, quomodo haec non admiranda, non
diuino quodam apud omnes, qui virtutem lau-
dant, honore digna? Verum non ista nos in
Oreste et Pylade spectantes pro Heroibus illos
tractamus.

4. MNES. Dic ergo iam, quid praeclarum
et diuinum aliud perfecerint. Quantum enim
ad

1. Διαφυλάσσονται } Mallem cum Solano
διαφεύζονται. Versio Gesneri utramque
lectionem complexa est. Hinc nihil mu-
taui; neque enim nego διαφυλάττεσθαι
esse saluum manere; integrum se seruare;
sed quia ad fugam e-custodia magis pertinet
historia, et fuga ipsa sic etiam euasisse inco-
lumes satis indicat; et egregius Cod. hanc
lect. suppeditat, magis ad illam feror. Reitz.

πλὴν καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλὰς ἂν σοὶ θείε-
 ρας ἐκείνων ἀποδείξαιμι τὰς ἐμπόρους, καὶ μα-
 λιστα τὰς Φοίνικας αὐτῶν, ἃς ἐς τὸν Πόντον,
 ἀδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τῆς Βοσπόρου μόνον
 ἐσπλύνοντας, ἀλλὰ πανταχῶς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ
 βαρβαρικῆς θαλάττης ἐκτυλιζομένους· ἅπασαν
 γὰρ ἔτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα ἀγριαλόν, ὡς εἶπεν,
 διερευνησάμενοι καὶ ἑκάσον ἔτος, οἷός τ' ἐμε-
 τοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν, ἕως κατὰ τὸν
 αὐτὸν λόγον θεὸς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπὴλως
 καὶ ταπεινοπώλως, εἰ τύχοι, τὰς πολλὰς αὐ-
 τῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄνκε δὴ, ὦ θαυμάσιε, καὶ σιόπει καὶ
 ὅσον ἡμεῖς οἱ Βάρβαροι εὐγνωμονέσερον ὑμῶν πε-
 ρὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἶγε ἐν Ἀργεὶ μὲν

καὶ
 ad navigationem profectioemque, multos ego
 tibi diuiniore illis mercatores ostenderim, et
 inter hos maxime Phoenices, non in Pontum
 modo, neque ad Maeotida usque et Bosporum
 navigantes, sed utique et Graecum mare percur-
 rentes et Barbarum. Omne enim isti litus, et oram
 omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis,
 fero auctumni domum suam reuertuntur. Hos
 tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupo-
 nes et fallamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, et vide, quan-
 tum barbari nos aequius de bonis viris quam vos
 iudicemus: quandoquidem Argis et Mycenis

καὶ Μυκηναίς, ἀδὲ τὰ Φον ἐνδοξόν· ἐς τὸν ἰδεῖν Ὀ-
ρέστ· ἢ Πυλάδα· παρ' ἡμῶν δὲ καὶ νεὸς ἀποδέ-
δεται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροισι, ὥσπερ εἰκὸς
ἦν, ἐταίροισι γε· ἄσπερ καὶ θυσίαι προσάγονται,
καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε ἔδεν, ὅτι
ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθὰς κερρί-
σθαι· ἔγὰρ ἐξετάζομεν ἔδεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγα-
θοὶ εἰσιν, ἔδὲ Φθονῶμεν, εἰ μὴ Φίλοι ὄντες
ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπανῆντες δὲ αὖ ἐπραξαν,
οἰκίσκας αὐτὰς ἀπὸ τῶν ἔργων· παῖδάμεθα. ὃ δὲ
δὴ μάλιστα καταπληγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων
ἐπανῆμεν, τὲτό ἐστιν, ὅτι ἡμῶν ἔδοξαν Φίλοι
ἔσσι δὴ αἰρετοὶ ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς
ἄλλοις νομοθέται κατασῆναι, ὡς καὶ τοῖς
Φίλοις

neque monumentum nobile videre est Orestae
aut Pyladis: apud nos autem et templum illis ex-
structum est simul ambohus, ut conueniebat so-
dalibus, et sacrificia offeruntur, et alius omnis
honor habetur. Neque quidquam obstat, quod
peregrini, non Scythae fuerint, quo minus bo-
ni viri iudicati sint. Neque enim inquirimus,
cuius honesti bonique viri sint, neque inuide-
mus, licet amici non fuerint, si honesta perpe-
trarunt. Dum vero quae fecere laudamus, no-
strates, quantum ad res gestas, facimus. Quod
autem maxime attoniti in viris illis laudamus,
hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi
omnium fuisse, et velut legesatores aliis consti-
tuti,

Φίλοις ἀπάσης τύχης κοινωεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυ-
θῶν τὰ ῥήματα θεράπευσθαι.

Καὶ ὡς μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἐ-
παθόν, ἀνκηράσαντες εἰς πρῶτον οἱ ἡμῶν ἐπὶ σή-
λης χαλκῆς ἀνέδδσαν εἰς τὸ Ὀρέστειαν, καὶ νό-
μον ἐποίησαντο, πρῶτον τὸ τοιαῦτα καὶ παι-
δεύμα τοῖς παισὶ τοῖς ἀφ' ἑτέρας εἰναίτην σή-
λην ταύτην. καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ γαργαράνα δια-
μνημονεύσαι. τῷ ττον γὰρ τένομα ἔμαστος αὐ-
τῶν ἐπὶ λῶδοιτο τὸ πατρός, ἢ τὰς Ὀρέστειαν καὶ
Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσκειν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πε-
ριβόλῳ τὸ μετ' αὐτὰ, ὅπως ἡ σήλη δηλοῖ,
γραφῆς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασιμετα δεικνυ-
ται πλεον. Ὀρέστειαν αὖτε τῷ Φίλῳ, εἴτα ἐν
τοῖς

tuti, quomodo oporteat in societatem omnis for-
tunae cum amicis venire, et sic ab optimis qui-
busque Scytharum coli.

6. Et, quae secum invicem aut pro se subie-
runt, ea relata in literas maiores nostri in aerea
columna dedicavunt in Oresteo, lata lege, pri-
mam disciplinam et institutionem pueris nostris
esse hanc columnam, et quae scripta in illa sunt,
viri memoria comprehendunt. Itaque facilius sui
patris nomen unusquisque illorum obliuiscatur,
quam Orestae atque Pyladis, facta ignoret. Sed
in conspecto etiam templi eadem, quae columna
indicat, picturis expressa ab antiquis, ostendun-
tur: navigans Orestes funul cum amico; deinde

τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσθης αὐτῶν πῆς νεῶς συν-
 ειλημένος, καὶ πρὸς τὴν θυρίαν σκαρφαλω-
 μένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται 2)
 αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ,
 ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ Φε-
 νεύων τὸν Θῶαντα, καὶ πολλὰς ἄλλας τῶν Σκυ-
 θῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰ-
 Φιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἅλ-
 λως ἐπιλαμβάνονται τῷ σκάφει ἤδη πλέοντος
 ἐκκρεμακνύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαί-
 νειν.

inter rupes fracta illorum naui comprehensus, et
 ad sacrificium paratus; et Iphigenia iam illos im-
 molat; e regione vero in altero muro, iam exu-
 tus vinculis depictus est, Thoantem interficiens,
 et Scytharum multos alios; ac denique vt solvunt,
 Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem
 frustra manus iniiciunt naui iam eunti, suspensi
 e gubernaculis, ac tentantes incendere: tum vt
 nihil

2. Κατάρχεται] Verti immolat. Seruius ad Aen.
 10, 541. Immolari proprie dicuntur hostiae
 non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam
 falsam. Et laudat statim locum Catonis in
 Origg. Boves immolatos priusquam caederen-
 tur profugisse in Siciliam. Iam hoc esse
 καταρχεσθαι satis docebit ipse poëta Od.
 Γ. 445. et ibi Eustathius. Nempe Nestor
 ibi χέρνιβη π' ἑλοχύτας τε κατήρχετο.
 Gesner.

νεν πειρώμενοι, εἴτ' ἔδεν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐ-
τῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τέττα, ἀπονή-
χονται πρὸς τὴν γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδαι
εὖς ἂν ὁπόσῃν ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυν-
το ἐν τῇ πρὸς τὰς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίη-
κε γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελῶντα μὲν τῶν
καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τὰς ἐπι-
Φερόμενους θατέρω, καὶ πρὸ ἐκείνων ἀπαντῶν
πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' ἑδεν τι-
θέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν Φίλον,
καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνον Φερομένην πληγὴν προαρπά-
σας τῷ σώματι.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν
τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πισὸν, καὶ Φιλέ-
ταρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τῷ πρὸς
ἀλλήλους

nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim
eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero
vel maxime videat aliquis quantam sibi inuicem
beneuolentiam in conflictu cum Scythiis exhibue-
rint. Fecit enim pictor vtrumque, negligentem
oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui
irruunt in alterum, et pro illo occurrere tentan-
tem telis, et nihil curantem, si ipse moriatur,
modo feruet amicum, et intentatam illi plagam
suo corpore *velut* praeripiat.

7. Hanc nempe tantam illorum beneuolentiam,
et malorum communionem, et fidem, et socia-
litatem, et veritatem firmitatemque amoris mu-

ἀλλήλους ἔριτος, ἢ ἀνθρώπινα ταῦτα φήθημεν
εἶναι, ἀλλὰ τινός γνῶμης βελτίονος, ἢ κατὰ
αὐτὸ πολλὰς τὰς ἀνθρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατὰ
ἔρον ὁ πλεὺς εἶη, τοῖς φίλοις ἀγανακτῶν, εἰ
μὴ ἐπίσης κοινωνήσας τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ
μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, εἶχοντα, μόνους
ταῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἐν καὶ τῷ
ὅτε ὅπως εἰδῆς, ἐδὲν Σκύθῃ Φιλίῳ μείζον οἶον-
ται εἶναι, ἐδὲ ἔστιν ἐφ' ὧ αὖ τις Σκύθῃς μάλ-
λον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονήσῃ φίλῳ
ἀνδρὶ, καὶ κοινωνήσῃ τῶν δεινῶν· ὥσπερ ἐδὲν
ὄνειδος μείζον παρ' ἡμῖν, τῷ προδότῃ Φιλίας
γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυ-
λάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν
ἀγα-

tui; haec, inquam, non humana esse putavi-
mus, sed praestantioris cuiusdam animi, quam
est in plerisque his hominibus, qui, dum se-
cundus est cursus, indignantur amicis, si non
in aequam iucundorum partem veniant: si vero
vel paululum quiddam illis restauerit, *isce* ab-
eunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut
hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia maius
esse existimant; nec est in qua Scythes magis
sibi placeat, quam si cum amico laborare illi con-
tingat, et in societatem aduersorum illius venire:
quemadmodum maius nullum apud nos probrum,
quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Pro-
pter haec Orestem honoramus et Pyladem, qui
prae-

ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διεντηγμένους, ὃ πρῶτον
ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τᾶνομα ἐπὶ
τάτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράνκας καλεῖσθαι·
τῆτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φιωνῇ, ὥσπερ ἂν
εἴ τις λέγει, Φίλιοι δαίμονες.

ΜΝΗΣ. ὦ Τόξαρι, εἰ μόνον ἄρα τοξεύειν
ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν
ἄλλων ἀμείνεις, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων
πιθανώτατοι. ἡμεῖς γὰρ τέως ἄλλως γινώσκον-
τι, ἤδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ἔτι
Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθετε
δέ με, ὃ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πᾶ-
ν γὰρ ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρε-
στεῖα

praestiterint Scytharum bonis, et in amicitia
eminuerint, quod primum omnium admiramur.
Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Cora-
tos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut
si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES. Igitur non sagittis modo, Toxari,
boni fuerunt Scythae, et rebus bellicis praestan-
tiores aliis, verum etiam in dicendo maxime o-
mnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc
diem sentienti, iam et ipsi recte facere videmini,
cum diuinis adeo honoribus Orestem Pyladem-
que afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pi-
torem etiam bonum esse. Lucidissime enim no-
bis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti,
et

στῆναι εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ
τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' ἐκ ἐμῆ-
σθην ἂν ἔτω ποτὲ περισπένδασον εἶναι Φιλίαν ἐν
Σκύθαις· ἅτε γὰρ ἀξένες καὶ ἀγρίαι ὄντας αὐ-
τὰς, ἔχθρα μὲν αἰεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργὴ καὶ θυ-
μῷ, Φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τὰς οἰκειοτάτας ἐπα-
ιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἅ πε-
ρὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίενσι τὰς πα-
τέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τὰλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων
καὶ δικαιότεροι τὰ πρὸς τὰς γονέας καὶ ὀσιώτε-
ροι ἐσμέν, ἐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι Φιλοτιμηθεῖην
πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ Φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστέ-
ροι τῶν Ἑλλήνων Φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίας
λόγος

et pugnam virorum, et quae pro se invicem ex-
cepere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita
studiose coli inter Scythas amicitiam, quippe ut
inhospitales et agrestes, in inimiciis semper ver-
sari illos arbitrabar, et ira, et excandescencia;
amicitiam vero neque inter coniunctissimos sus-
cipi; colligens ista tum e reliquis, quae de ijs
audimus, tum inde, quod parentes mortuos in
cibo habent.

9. ΤΟΧ. Vtrum in reliquis etiam nos et iu-
stiores aduersum parentes Graecis, et religiosio-
res finis, de eo in praesenti tecum non conten-
derim. Amicos autem Scythas multo Graecis
amicis fideliores esse, et maiorem amicitiae ratio-
nem

λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾷδιον
 ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ
 πρὸς ἀχθιδόνα με ἀκροῆς, ἣν εἶπω τι ὧν κα-
 τανενόηκα, πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμε-
 νος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὰς μὲν περὶ Φιλίας
 λόγους ἀμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ
 ἔργα δὲ αὐτῆς, ἃ μόνον ἃ κατ' ἀξίαν τῶν λό-
 γῶν ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε
 αὐτήν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθὸν ἐστίν· ἐν δὲ ταῖς
 χρεῖαις προδόντες τὰς λόγους, δραπτευέστε, καὶ
 οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅπῃ ταν
 ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν
 σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύουσιν; ἐπαινεῖτε, καὶ
 ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλή-
 λων

nem inter nos esse, quam apud vos, demonstra-
 tu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos
 oro, ne moleste me audias, si quid eorum dixe-
 ro, quae, postquam diu inter vos versor, obser-
 vavi. Vos enim mihi videmini verba quidem
 de amicitia melius aliis posse facere; et opera il-
 lius non tantum non pro dignitate illorum ver-
 borum meditari atque exercere: sed sufficit vo-
 bis laudasse illam; et quantum fit bonum osten-
 disse. Cum autem opus ea est; proditores ora-
 tionis vestrae, nescio quomodo mediis ex operi-
 bus transfugitis. Et quando vobis tragoedi ta-
 les amicitias in scenam productas ostendunt, lau-
 datis et plauditis; illisque pro se invicem pericli-
 tanti-

λων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ ἄδῃν
 ἄξιον ἐπαινῆς ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχεσθαι τοκ-
 μᾶτε, ἀλλ' ἦν πᾶ Φίλος δεηθεὶς τύχη, αὐτί-
 κα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνειράτα, σφύρονται ὑμῖν
 ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκείναι τρα-
 γωδίαί, τοῖς κενοῖς τέτοις καὶ κωφοῖς προσω-
 πείοις εὐκότας ὑμᾶς ἀπολιπᾶσαι, ἃ διηρημένα
 τὸ σῶμα, καὶ παμμέγεθες κοχληνόντα, ἐδὲ τὸ
 σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅ-
 σον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λό-
 γοις, τοσούτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτῶμεν.

Εἴγ' ἐν δοκῇ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τὰς μὲν
 παλαιὰς Φίλας ἀτρέμεϊν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ
 ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν·
 ἐπεὶ

tantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero
 nihil laude dignum praestare pro amicis audent;
 sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut
 insomnia, aufugiunt vobis auolantque e vestigio
 multae illae tragoediae, inanibusque his et mu-
 tis personis similes vos destituunt, quae diducto
 rictu, et immane quantum hiantes, ne minimum
 quidem sonum edunt. Nos contra ea, quan-
 tumcunque disputationibus de amicitia habendis
 inferiores forte sumus, tantum rebus ipsis prae-
 stamus.

10. Quare, si videtur, ita nunc agamus. An-
 tiquos amicos patiamur quiescere, si quos aut
 nos, aut vos de prisco aetuo adnumerare possi-
 mus:

ἐπεὶ κατὰ γε τὸτο πλανεύεσθαι ἂν, πολλὰς
καὶ ἀξιοπύκτας μάρτυρας τὰς ποιητὰς παρεχό-
μενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν,
καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἐ-
ταιρείαν, ἐν καλλίσοις ἔπεσι καὶ μέτροις ῥαψω-
δῶντας. ὀλίγας δὲ τινὰς προχειρισάμενοι, τῶν
καθ' ἡμᾶς αὐτὰς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησά-
μενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικά, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνι-
κά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τέτοισι κρατῇ, καὶ ἀμεί-
νως παρὰσχῆται τὰς Φίλκας, αὐτὸς τε νενικη-
κὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτᾷ ἀνακηρύξει, καλλίσον
ἀγῶνα, καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὥς ἐγω-
γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μενομαχῶν ἡττη-
θεῖς, ἀποτυηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυ-
θικῆς

mus: unam hac quidem parte vos viceritis, mul-
tos eoque dignos fide testes dantes poetas, qui
Achillis et Patrocli, amicitiam, et Thesei atque
Perithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis
versibus et numeris canant: sed paucos quosdam
de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt,
promanens, quorum enarramus facta, ego qui-
demi Scythica, tu autem Graeca; et vter his vi-
cerit, et meliores produxerit amicos, ille victor
erit, suamque praecunq patriam ornabit, pul-
cherrima et honestissimo peracto certamine. Nam
multa quidem libentius mihi videor solitaria pu-
gna superatus dextram praecidendam praebere,
quae

θικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἡ χεῖρων ἄλλα κατὰ Φιλίαν κερκίσθαι, καὶ ταῦτα Ἑλλήνος; Σκυθῆς αὐτὸς ὢν.

ΜΝΗΣ. Ἐσι μὲν, ὦ Τόξαρι, εἰ Φαῦλόν τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἶω σοί, πολεμιστῇ μονομαχεῖσθαι, πάνυ εὐστόχος καὶ τεθηγμένεος παρεσκευασμένω τὰς λόγους· εἰ μὲν ἀγενναῖς γε ἔτω καταπροδὲς ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑπαχωρήσῃ σοι. καὶ γὰρ, ἂν εἴη πᾶνδαινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιον ἡττηθῆναι τόσους τε τῶν Σκυθῶν, ὅποσος οἱ τε μῦθοι δηλᾷσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαί, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγώδισας· Ἑλληνας δὲ πάντας, τόσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σὲ αἰῶναι. εἰ γάρ

quae Scythicae gentis poena est, quam deterior alio in amicitia iudicari, idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

II. MNES. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam aptus ad scopum, et acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignaue adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, et antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praedicare, velut in tragica scena enarrasti: Graecos vero universos, tot gentes, et tot urbes, deserta caussa

γὰρ τὲτο γένοιτο, ἔ τὴν δαξίαν ὥσπερ ὑμεῖς,
 ἀλλὰ τὴν γλώτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πότε-
 ρον δὲ ὀρίσθαι χρή τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν φίλων
 καὶ τῶν πράξεων, ἢ ὅπως ἂν τις πλεονε-
 χῇ λέγειν, τοσάτω εὐπορώτερος δόξαιεν εἶ-
 πρὸς τὴν νίκην; ΤΟΞ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ὀρί-
 σθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ'
 εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεροι φαίνονται αἱ σὺν
 τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν ἔσαι· καριώτεροι
 δηλονότι ἐργάζονται μοι τὰ πρᾶγματα, καὶ
 θᾶττον εὐδάσσω πρὸς τὰς πληγὰς. ΜΝΗΣ.
 Εὖ λέγεις, καὶ ὀρίσθωσαν ἐπὶ σὺν ἡμεῖς· πέρ-
 τε ἔμοιγε δακτύλων ἑκατέρω. ΤΟΞ. Καί μοι δακτύ-

caussa atque superari. Hoc enim si fiat, non dex-
 tram, ut apud vos, sed linguam abscindi ius-
 tum fuerit. Vtrum vero finiri nobis oportet nu-
 merum amicarum actionum; an quo plures quis
 proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbi-
 tur instructior? TOX. Nequaquam. Sed defini-
 tum hoc esto, ne in multitudine earum insit ro-
 bur, sed in eo quae sint praestantiores: et si pe-
 netrabiliores tuae narrationes tanquam tela, meis
 aequales licet numero, grauiora nempe facient
 mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.
 ΜΝΗΣ. Recte dicis: et finiantur, quot satis
 sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur
 sufficere. ΤΟΞ. Et mihi videtur. Dis prior.

Lex. Op. T. V.

P

sed

πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομασάμενος ἤ μὴν ἀ-
ληθῇ εἶναι. ἄλλως γὰρ ἂν πλαττεῖν τὰ τρι-
αῦτα, ἢ πᾶν χαλεπὸν καὶ ὁ ἐλεγχος ἀφανής.
εἰ δὲ ὁμολογῆς, ἔχ' ἔστιν ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ.
Ὁμολογῶ, μ' τε καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ
σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἰκαρὸς ὁ Φίλιος;
ΤΘΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ἡμῶ-
ν καὶ σὺ ἐν τῷ ἑμαυτῷ ἀγάγεις.
ΜΝΗΣ. Ἰσοτείνων ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἡ μὴν
ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ καὶ πρὸς ἑαυτὸν, ἢ πα-
ρὰ ἄλλων, ἀπίσταν οἶσιν τε ἔν. οὐδ' ἀκριβέας ἐκ-
πυνθανόμενος; εἶναι καὶ μηδὲν πρὸς ἑμαυτῷ ἐπι-
τραχεύδων; καὶ προσηνέειν σὺ τὸν Ἀγαθο-
κλῆες καὶ Δηνίαν Φυλίαν διγυρόσσαν, ἀοίδιμον
ἐν

sed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin
enim fingere talia non admodum difficile, et con-
vincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem
negatorum irreligiosum fuerit. ΜΝΗΣ. Iuremus,
aut quid opus esse iurato arbitaris. Quis vero
tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Phi-
lius? ΤΘΞ. Sane. Ego autem patrum tibi in
mea oratione iurabo *iussurandum*.
ΜΝΗΣ. Audiat igitur Iupiter Philius,
me, quaecumque ad te dixerō, aut, quae ipse
sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri
potuit cura exquisiverim, neque quidquam tra-
gicae fabulositatis additurum. Ac primum Aga-
thoclis et Diniae amiciciam engrabo, decantatam
inter

ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ἔτος
ὁ Σάμιος ἔ' πρὸ πολλῶ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς
Φιλίαν ὡς ἔδειξε, τὰλλα δὲ ἔδεν ἀμείνων Σα-
μίων τῶν πολλῶν, ἔτε ἐς τὸ γένος, ἔτε ἐς τὴν
ἄλλην περιεσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφε-
σίῳ, Φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλέ-
τει ἄρα εἰς ὑπερβολὴν, καὶ ὥσπερ εἰνὸς, νεό-
πλατον ὄντα, πολλὰς καὶ ἄλλας εἶχε περὶ αὐ-
τὸν, ἱκανὰς μὲν συμπιθεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συν-
εῖναι, Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντα. τέως
μὲν ἐν ἐν τέτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο,
καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, ἔ' πάντῃ χαί-
ρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας ἔδεν
αὐτὸν

inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non
diu est cum vixit, amicitiae quidem caussa, vt
ostendit, praestantissimus, caeterum vulgo Sa-
miorum nihil melior, neque genere, neque co-
piis aliis: Diniae autem Lysionis F. Ephesio ami-
cus a pueris inde fuerat. Diues erat Dinias ultra
fidem, et quod facile credas, de homine diui-
tias nuper demum nacto, multos quoque alios
circa se habebat, ad compotandum quidem ido-
neos, et voluptatem suo conuictu parandam, ab
amicitia autem tantum, quantum est maximum,
remotos. Adhuc quidem igitur in hisce nume-
rari etiam Agathocles, et vna esse, et vna pota-
re, quamquam non valde illa consuetudine gau-
deret. Dinias etiam nihilo maiore illum in pre-

αὐτὸν ἐντιμώτερον εἶχε τῶν κολλήκων· πολλοὶ
 ταῖον δὲ καὶ προσέβηκεν, καὶ πολλὰ ἐπιτιμῶν
 καὶ Φορτικὰς εἶσεν, ὑπομιμνήσκων καὶ τῶν
 προγόνων, καὶ φυλάττειν παρὰ γούλων, ἃ καὶ
 τὰ πολλὰ καμῶνται, ὅτι πάντες αὐτῷ κτησάμε-
 νος κατέβηκεν· τῶς δὲ διὰ ταῦτα καὶ ἐπὶ τὰς κο-
 μὰς ἐπύχον ἐστὶ αὐτόν, ὥστε αἱ μὲν καὶ ἐκείνη
 ἐκώμαζεν, λαμβάνειν περιεπακοσίων ἁγνὰ δοκῶν.
 Καὶ δὴ ποτε ὑπὸ τῶν κολλήκων ἀνέκων ὁ Λάδης
 λῆος ἀνατίθεται, καὶ εἶπεν αὐτῇ Χαίρετε,
 Δημώμενος γυνὴ, ἀνδρὸς ἐπαφῶν, καὶ πρῶ-
 τε Ἐφασίων τῶν πολλοῦ καὶ καὶ γρημμάσκειν τε
 εἰσεφάτα παρὰ τῆς ἀνέκων αὐτῶν, καὶ σέφει
 νοὶ ἡμετέρων, καὶ μὴλὰ τινα ἀποδεδηγμένα,
 καὶ

tio habere, quam adulatores. Tandem retinens
 offensas, est, quod crebris illum reprehenderat,
 et importunus visus, qui maiorum illum recto-
 neret, suorum, et servans iuberet, quae in ulto la-
 bore patris, ipse reliquisset. Itaque propius
 ista neque ad comminationes amplius illum re-
 hibuit, sed solus, cum cibus paravit, subducere, quae
 se Agathorci studuit.

13. Itaque ab adulatoribus illis, persuasum
 aliquando sibi, miser, petitum, tamen ipse, acce-
 sam Chiriacam, Democritus, uxorem, Chiriaci
 viri, atque iocunditatem Ephesorum, prius, sanguine
 ventitant, illi, et muliere, et die illi, et coram se
 minaccidit, et mala quaedam, et dentaria, et

καὶ ἀλλὰ ὁποῦσα καὶ μετὰ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑσθλῶν μη-
 χαροῦντων, καὶ τοὺς μὲν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενα
 τὰς ἐσθλὰς, καὶ ἀναφύλαττον τὸ πρῶτον ἐρ-
 οῦσθαι μαρτυροῦσας, ἐπαγγελλάται καὶ τὸ γε-
 νὸς καὶ μάλα τοῦ καλοῦ εἶναι οἰκόμενοι ὁ ἄλλος ἀν-
 λαθῶσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. καὶ ἡ Χαρί-
 κλη καὶ δὲ ἦν ἀσθενὴς καὶ γυνή, ἐταρμαίνουσα δὲ ἐκ-
 τὸς καὶ τὴν προσευχέντος αἰεὶ, καὶ εὖ πάντα
 εὖ ὁλίγω ὁδολήσας τις, καὶ εἰ προσπύσας μό-
 νον, εὐδὺς ἐπέτασε, καὶ δὲος ἔδωκε ἦν, καὶ ποί-
 αταί τοι Χαρίκλειο. δαμῆ δὲ καὶ τὰ ἄλλα τεχνί-
 τες, καὶ ἦν τινα βίβλη τῶν ἐταρμαίνοντων ἐκπα-
 σταθμὴν ἐποίησεν· καὶ ἀμφιβόλον ἔτι οὐκ ἔστι ὅλον

illa quae machinatur contra adoleſcentulos le-
nitas, dum paulatim ſuis artificiis amores illis in-
ſpirant, et accendant ultro amari ſe puſantes.
Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos
praefertim, qui pulchri ſibi videntur, dum im-
prudenter in retia incidunt. Erat autem Chari-
cles muliercula haud illepada, ſed ſupra modum
meretriz, quae ſeius ſemper eſſet, oſi quem forte
includeret, etiam ſi paruo admodum amore quis
vellet: et ſi quis adſpiceret modo, inuēbat ſtatim,
nec unquam metus, ne forte Charicles repugna-
ret. Erat etiam alioquin mira artifex, ſupra
quamvis meretricem, illiciendi amatores, et
ambiguus qui adhuc eſſet, ſubingando totum, et

ὑποπεισασθεθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτείνων,
καὶ προσημαῦσαι, ἄρτι μὲν ὄρη, ἄρτι δὲ κο-
λακεία. καὶ μετὰ μικρόν ὑπερσφίξ, καὶ τῷ
πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειται δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκατα-
τήτο ἀπάνταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανή-
ματα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἐρασῶν.

Ταύτην ἔν τότε δι' Δινίαν κόλακες παραλαβόν-
τες βάνχσιν ἐπὶ τὸ μεράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπε-
κωμῶδον, συνωθῶντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς
Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλὰς ἤδη νέας ἐκπρωχλή-
σασα, καὶ μυρίας ἔρωτας ὑποσηναμένη, καὶ οἴ-
κας πολυτελείαντας ἀνατρέψασα, ποικίλῃσι καὶ
πολυγύμνασιν κακὸν, παραλαβῶσα εἰς τὰς χεῖ-
ρας ἀπλοῖκον καὶ ἄπειρον τῶν τοιχίων μηχανη-
μάτων

qui iam teneretur intendendi, et magis accen-
dendi nunc ira, nunc adulatione, et paullo post
fastidio, et simulata ad alium inclinatione: ac
tota vndique ad haec composita erat mulier, mul-
tasque parauerat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adfiscunt Diniae adula-
tores contra adolescentem, et vt secundarum par-
tium actores subseruiunt, in Charicleae illum
amorem impellentes. Illa vero, quae multos
iam adolescentes supplantauerat, et mille amores
simulauerat, et domus opulentas euerterat, mul-
tiplex quoddam ad subactum longa exercitatione
infortunium; haec igitur nocta intra manus suas
simplicem et imperitum talium artificiorum iuue-
nem,

ματῶν ὑσάνισσόν, ἢ ἀνῆκεν ἐν τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα 3), ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἀγρίας, καὶ τῷ καταδαίμονι Δινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς εἰσὶν ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμματῖα, καὶ συνεχῶς πεμπομένη 4) τὴν ἄβραν, ὡς ἐδά-
κρυσε;

nem, non dimisit ex unguibus, sed complexa undique et configens, cum iam ex omni parte illum teneret, et ipsa a sua praeda periit, et misero Diniae mille malorum causa fuit. Nam primo statim illos demittit in eum *hami instar* codicillos, et allegatam subinde ancillam, ut lacri-

R 4

metur,

3. Διαπείρασα] Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, *hami* imaginari liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51. περιπάτη, *hama* traiectus est; idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθιέναι, de quo nota proxima. *Gesner*

4. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominatiuus πεμπομένη postulat verbum finitum, cuius Chariclea subiectum fit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη actius significatione posse poni, mihi quidem non constat. Vtrique rei medebimur, si leuissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η et ι iungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομέ-

νην

κρυσε, καὶ ἀπαρτυπνυσε, καὶ τέλος, οὕτως ἀπαρ-
 ξει, ταυτήν, ἡ ἀφ' ἧς ὑπὸ τῷ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ
 παλαιός, ἐπέσθην καλῶς εἶναι, καὶ παρ' Ἐφε-
 σίων γυναικῶν περιπόδοιτο, καὶ περ συνιενέχθη
 πολλὰ ἀνιστοῦσθαι.

Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥῶμαι, οὕτως τὸ εἶνός, ἀλώ-
 σθαι, ἐμελλεν ὑπὸ γυναικῶς καλῆς, καὶ πρὸς
 ἑαυτὴν τὴν ἐμιλῆσαν ἐπισκλήνης, καὶ ἐν καιρῷ
 δεμαρῶσαι, καὶ μετὰ τῶν ἀργῶν ἀλσενῶς, ὑπο-
 στανῆσαι, καὶ ἀπύοντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰς-
 ἑλθόν-

metur, et vigilet, tandem vt suspensura se sit
 prae amore misera; donec persuasum est beatulo,
 pulchrum esse, et Ephesiorum vxoribus expeti-
 tum. Ac tandem multis precibus exoratus cum
 ea congregitur.

15. Et hinc iam facile, vt apparet, fuit illum
 expugnari a pulchra muliere, quae sciret ad vo-
 luptatem attemperare subs sermones, et plorare
 opportune, et inter sermones miserabiliter inge-
 miscere, et abeuntem iam complecti, et ingre-
 dienti

την τὴν ἔβαν, et ad καλὴν, refecturus, quod
 piscatorium esse et ad hamum pertinere, vel
 nostri Luciani piscator satis docet, in cuius
 sine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur in-
 terpretando secuti sumus, et binas, quasi
 escas, binos hamos dedimus, hinc rodicil-
 los, hinc ancillam. Gasner.

ελθόντι προσδραμῶν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς
 αὐτὴν μάλιστα ἀρέσκει, καὶ περὶ καὶ αὐτῶν, καὶ κινθα-
 ρίσσαι· οἷς ἅπασιν κατὰ τὴν Δηνίαν ἐνέσχητο. καὶ
 ἔπειτα ἦσθετο πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχον
 ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, ἄλλο
 ἐπὶ τέτοις ἐπενόει. καὶ τὸν ἀθλιὸν ἀπώλλυε.
 κίεον τε γὰρ ἐξ αὐτῆς σκήπτρεται. ἰκνὸν δὲ καὶ
 πᾶστο, βλάκην ἐρξην προσεκφυρῶσαι. καὶ ἐκ-
 τι εὐφοίτα πρὸς αὐτὸν, Φυλάττεσθαι ὑπὸ τῶν
 ὄρων λέγουσα, πεπηγμένῃ τὸν ἔρωτα· ὁ δ' ἐκ-
 ῥῶ οἷς τε ἦν Φέρειν τὸ πρᾶγμα, εὐδὲ ἠνείχετο
 μὴ ἀρῶν αὐτήν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τὰς κόλα-
 κας εἰσπεμπε, καὶ τὸνομα τῆς Χαρικλείας ἐπα-
 βοῶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπα-
 ποίητο

diem accurrere, et eum ornatum adhibere, quo
 maxime placeret, et interdum canere etiam, ac
 citharam pulsare, quibus illa omnibus aduersus
 Diniam via est. Et cum sentiret iam illum labo-
 rare, et maceratum ab amore molitumque esse,
 aliud insuper excogitat, quo perderet miserum,
 nempe vterum se etiam ex illo gerere: valet au-
 tem hoc etiam, ad stolidum amatorem magis ac-
 cendendum: nec amplius ad illum ventitat, cu-
 stodiri se a viro dicens, qui audierit de amore.
 At ille rem non ferre, neque pati posse, quod
 non videret illam, sed lacrimari, et intro mitte-
 re adulatores, et nomen Charicleae inclamare,
 eiusque statnam, (de candido marmore facta erat)

ποίητο δὲ λίθῳ λευκῷ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὴν δαφνὸς ἐκυλίνδετο, καὶ λύττα ἦν ἀκριβοῦς τὰ πρῶτα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, ἢ κατὰ μῆλα καὶ σεφάνες ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνομίαι 5) ὅλαι, καὶ ἀγροί, καὶ θεραπείαι, καὶ ἑσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὅποσον ἐθέλησεις. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ Αὔσωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γανόμενος, ἐξήντητο ἤδη, καὶ ἐξευκρίνεται.

Εἶτα ὡς ἦδη αὖτος ἦν δὴ, ἀπολιπῶσα αὐτὸν, ἄλλαν τινὰ Κρήτη νεανίσκην τῶν ὑποχρυσῶν εἶθῃσαι,

amplectens eiulare. Tandem huic se abiiciens voluitur, resque in confessum furorem exit. Dana enim non pro portione malorum et corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, et agri, et seruae, et vestes floridae, et auri quantum vellet. Et quid multa? Breui tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta iam et vacuefacta erat.

16. Deinde cum iam siccus ille et aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem iuuenem, de

5. Συνομίαι] *Insulae*. Nimirum tales *insular* siue coniuncta aedificia intelligit, quales *Sueton. Caes. c. 41.* vbi vid. Interpp. *Reisz.*

6. Αὖτος ἦν] Nota est metaphora de iis qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt. *Reisz.*

ἐθῆρα, καὶ μετέβαιον ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτῷ, καὶ σῖνος ἐπίστυεν. ἀμελῆμενος δ' ἂν ὁ Δεινίας, εἴη ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κοράνων, καὶ οἷνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεισαν, ἔρχονται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλοι εἰδότες ὡς ἔχουσι παρηρῶς τὰ πράγματα αὐτῶ. καὶ αἰνδύμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγρεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερφίαλ πῆς γυναικὸς, τὸν ἀντερασθῆν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς ἐβιώσεται μὴ ἔχι συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἀκαίρον εἶναι νομίσας ἐν τῷ ἀπορνήμονε εἶναι τῷ Δεινίᾳ, διότι ἐπὶ προσίετο μόνον αὐτὸν τῶν Φίλων 7),
ἀλλὰ

de auratis illis, venata, ad illum transit: et illum iam amabat, et ille amari se credebat. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque iam ad Cretensem illum amatum transferant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, sinorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, et denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed

7. Μόνον αὐτὸν τῶν Φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν

ἀλλὰ τὰς κόλακας αὐτῷ προσέθηκε, τούτοις ἢ μό-
 νην εἶχε πατρῷα οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπὸ παλαιότη-
 τος, ἤκειν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τεύχεα
 τα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας ἐκ τῆς Φιλίας εὐθὺς ἦν
 τῇ Χαριacleae, καλὸς ποδὲν αὐτῆς γεγενημένος
 καὶ αὐτῆς ἡ ἀδελφὴ, καὶ τὰ γράμματα τῆς, καὶ μέ-
 γιστος, ὅτι μὴ πολλὰ χρόνα ἀφύκετο, καὶ καὶ τὴν κό-
 λην οὐκ ἐθεον, ἐπὶ καὶ ἀμνηστῆρας καὶ ἄλλους
 εὐνοῦμον ἐκ ὄντα τῶν Δεινίαν τὸν νεώτερον.

sed praetulisset sibi adulatores. Cum uero data,
 quam solam habebat Sami, domo paterna, ve-
 nit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis
 Dinias iam non obscurus esse Charicleae, pulcher
 quodammodo factus denique: et rursus ancilla, et
 codicilli, et reprehensio, quod diu non uenif-
 set; adulatores etiam concurrere, facturi spicile-
 gium, cum viderent, esse adhuc Diniam salem,
 quem conederent.

17. Cum

τῶν Φίλων latitudinem quandam habere, et
 eos etiam comprehendere, qui speciebus tenuis-
 modo sunt tales. Sed videtur tamen oppo-
 nere sibi inuicem velle auctor τῶν Φίλων, et
 τὰς κόλακας vehementius certe locutum
 esse, si ita dederit, nemo facile negauerit.
 Equidem ita interpretatus sum. Gesner.

Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἦσαν παρ' αὐτήν, καὶ ἦν περὶ τῶν πρώτων ὕπνου, καὶ εἰδὼν ἦν, ὁ Δημόναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἡμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τὴν τε αὐλὸν ἀποκλείειν ἐπέδρε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δηνίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπαιτῶν, καὶ ἑξίφας ὡς ἐπὶ μαχητὴν στρατάρχης. ὁ δὲ συνιδὼν ἡ κατὼν ἦν, μοχλὸν τινὰ πλησίον κείμενον ἀσπάσας, αὐτὸν τε ἀποκτείνει τὸν Δημόνακτα, πατάξας εἰς τὸν πρόταφον, καὶ τὴν Χαρικλείαν, ἡ μὲν πληγὴ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλὰ κίς, καὶ τῷ ἑξίφει τὸ Δημόνακτος ἕσπερον. ὧς δ' οἰκνέται τέως μὲν ἐστῆσαν

αὐτὰς

σαν

οὐκ

17. Cum autem venturum se ad illam condixisset, et venisset circa primam quietem, et intus esset, Demonax, Charicleae maritus, siue temere illud senserit, siue re cum vxore composita, utrumque enim dicitur: confurgens velut ex insidiis claudi iubet ianuam aulae, et comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, strictoque velut in adukterum gladio. At ille videns quantis in malis esset, correpto vecti quodam prope iacente, tum ipsum Demonactem percussio tempore interfecit, tum Charicleam, nec vna hanc plaga, verum et vecti saepius, et deinde Demonactis gladio. Serui autem, qui muti adhuc

σαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τῷ πράγματι ἐκ-
 πεπληγμένοι, εἴτα πειραμένοι συλλαμβάνειν,
 ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τῷ Ξίφει, ἐκείνοι μὲν
 ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλι-
 κῆτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑω
 παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι
 τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ἵδ-
 τι ἀποβήσεται σκοπᾶντες· ἑωθεν δὲ οἱ στρατη-
 γοὶ παρῆσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο)
 καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, εἰς αὐτὸν ἔξαρ-
 νον ὄντα μὴ ἔχει πέφονευκέναι, ἀπάγασι παρὰ
 τὸν ἄρμοςήν 8), ὃς ἤρμοζε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ
 δὲ

adhuc adstiterant inopinata re perculsi, iam com-
 prehendere illum conati, cum ipsos quoque gla-
 dio inuaderet, se subducunt. Dinius patrato fa-
 cinore clanculum exit, et ad auroram usque mo-
 ratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta,
 et de futuris, quem res exitum habitura esset,
 considerant. Mane vero adsunt magistratus (re iam
 rumoribus dilata) et comprehensum Diniam, qui
 nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesi-
 dem, qui tum regebat Asiam, abducunt. At
 ille

8. Τὸν ἄρμοςήν } Nondum satis video causae,
 cur hac appellatione non Praesidem et Re-
 ctorem Prouinciae ordinarium, vno verbo
 Proconsulem Asiae intelligamus. Libera
 quidem ciuitas Ephesus, sed quam tamen
 Pro-

δὲ βασιλεῖ τῇ μεγάλῃ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' ἔπολὺ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ Φεύγειν εἰς αἰὲς τεταγμένος ὑπὸ τῆ βασιλέως.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς καὶ τὰλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν Φίλων, καὶ πρὸς ἑδὲν ἐνδέσθην. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφυγεν ὁ Δεινίας, ἑδὲ τότε ἀπελείφθη τῆ ἐταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, vnam Cycladum, exulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore.

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum nauigauit cum illo in Italiam; et in iudicium venit amicorum solus, et nulla in re illi defuit. Et cum iam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damians,

Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus Romanarum dignitatum appellationibus vti, vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγα βασίλεια appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναρμοςὴν legatum Praefidis arbitror intelligi. *Gesner.*

αὐτὸς ἐκυτᾷ, διέτριβον ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευ-
γεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ πανταπασιν ἠπόρεν τῶν
ἀναγκαίων, παρδὸς ἐκυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι,
συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τᾶτα ἀπο-
φέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα
δὲ ἐπιμήκισον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθάνοντος
ἐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἐκυτᾷ ἠθέλησεν, ἀλλ'
αὐτᾷ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυρόμενος καὶ τε-
θνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλον. Τᾷτό σοι ἔργον
Φίλε' Ἕλληνας, ἃ πρὸ πολλᾷ γινόμενον· ἔτη γὰρ
ἐκ οἷδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' ᾧ Ἀγαθο-
κλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἶθ' ἄγε,
ὦ Μνήσιππε, ἀνώματος ὦν ταῦτα ἔλεγες; ἵνα
καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, ἔτω Σκυθικόν
τινα

damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo,
et cum omnino rebus necessariis deficerentur, lo-
cata purpurariis opera, cum his urinaret, merce-
dulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotan-
tem quoque diutissime curavit; agrie mortuo quo-
dem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in
insula mansit, qui mortuam etiam amicum re-
linquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum
amici Graeci non ita diu ante contigit. Annū
enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris
mortuus est Agathocles. ΤΟΧ. Utinam iuratu-
rus, Μνήσιππε, ista narrares, ut etiam fidem
negare illis possem; adeo Scythicum quendam

τινα φίλον τὸν Ἀγαθοναέα τῶτον δηγήσω·
πλὴν δεῖδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

ΜΝΗΣ. Ἀκχε τοῖσιν καὶ ἄλλων, ὦ Τόξαρι,
Εὐθυδικὸν τὸν Χαλκιδεά. διηγείτο δέ μοι πε-
ρὶ αὐτῷ Σίμυλος ὁ καύκλῃρος ὁ Μεγαρεὺς, ἐπο-
μοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς θεωρακίσται τὸ ἔργον. πλεῖν
μὲν γὰρ εἶπῃ ἐξ Ἰταλίας Ἀθήνας περὶ δύσιν
Πληιάδος, συλλογισάμενος τινὰς ἀνθρώπων κα-
μίζων, ἐν δὲ ταῖσι εἶναι τὸν Εὐθυδικόν, καὶ
μετ' αὐτῷ Δάμωνα τὸν Χαλκιδεά, καὶ τῶτον
ἐτάλῃον αὐτῷ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐ-
θυδικὸν ἐρρωμένον καὶ κατεργόν· τὸν δὲ Δάμω-
να ὑπὸ χροὸν καὶ ἀσθενέον, ἄσπετον νόσον μακρὰς,
ὡς ἐδόκει, αἰνισάμενον. ὅχρει μὲν ἐν Σικελίας
εὐτυ-

amicum, Agathoclem istum narraſti. Verum
metuo, ne quēth alium dicas illi ſimilem.
19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari,
Euthydicum Chalcidenſem: narraſti autem mi-
hi de illo Simylus naueclerus Megarensis, iurans,
ſe factum vidiffe. Nauigaſſe nimirum ſe dixit
ex Italia Athenas verſus circa Vergiliarum oca-
ſum, cum veſtēribus hinc inde collectis: in hiſce
autem fuiſſe Euthydicum, et cum illo Damonem
Chalcidenſem, hunc illius ſodalē: fuiſſe, au-
tem æquales, cæterum Euthydicum valeſtem
ac robuſtum, Damonem vero ſubpallidum et im-
becillum, qui e longo morbo videretur modo
convaleſciſſe. Atque ad Siciliam uſque feliciter
Luc. Op. T. V. Q ipſos

εὐτυχῶς διαπλευῖσαι ἔφη ὁ Σίμυλος σφᾶς.
 ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπερῶσαντες, ἐν αὐτῷ
 ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγαν αἰεττε-
 πτεῖν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν ποταμὰ, εἰ αὐτὰς λή-
 γοι, τεκρυμίας τινὰς, καὶ τραβίλους, καὶ χαλά-
 ζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνες κακὰ; ἐπεὶ δὲ ἤδη
 σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψυχῆς τῆς
 κεραιᾶς 9) πλέοντας, ἐπὶ καὶ σπείρας τινὰς ἐπι-
 συρμένους 10), ὡς τὸ ῥέθριον ἐπιδέχασθαι τῆς
 ἁρμῆς,

iplos nauigasse, retulit mihi Simylus. Superato
 autem freto, in ipso iam Ionio nauigantes, tem-
 pestate oppressos maxima. Quid attinet dicere
 multa illa, fluctus decumanos, et turbines, et
 grandines, et reliqua tempestatis mala? Cum
 vero iam prope Zacynthum essent, nude nauigantes
 antenna, et spiras quasdam ad impetum
 vadæ excipiendum trahentes, media circiter no-
 cte,

9. Ἀπὸ ψυχῆς τῆς κεραιᾶς] Contractis nempe
 nantarum ministerio, aut celeritatis causa
 abscissis, aut abruptis denique a vento velis,
 nudaæ sunt antennæ. Hoc est in Actis Apo-
 stolicis XLVII, 12. χαλάσαι τὸ σκεῦος.
 Gesner.

10. Σπείρας τινὰς ἐπισυρμένους] Primo adia-
 mus Plutarchum περὶ ἀδολοσχίας p. 90.
 Νεὺς ἀρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμ-
 βάνονται, σπείρας καὶ ἀγκύρας τὸ ταχὺς
 ἀμβλύνοντες. Σπείρας igitur adhibetur in
 tem-

ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσάτω σάλει
ναυτι-

te, nauseantem; ut in tanta agitatione, Damo-
nem

Q 2

tempestate ad cursum navis retardandum, et frangendum obtundendumque quasi impetum. Scholium ad Odyss. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλας κάλως, δι' ὧν ἔλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici in spiram conuoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia *Spira*, inquit, *funis nauticus in orbem conuolutus*, et laudat *Pacuvii* versum, haud dubito, quin in tempestatis descriptione a poeta positum; *Quid cessaris facii eiicere spiras sparteas?* Huc refero etiam *Isidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae*, funes quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo *curcubas* vocant. Servata res ad recentiora usque saecula. Laudantur in Glossario *Dufresniano* Voc. *Spera* n. 3. Glossae ad *Fr. Barberini* Documenti d' amore, p. 273. *Ligantur plures fascies et proiciuntur in aquas retro naues, ut non sic naues currant, fractis ibemonibus: et dicuntur sperae, quae faciunt tardare progressum.* Praestant ergo *Spirae* naui iactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo sarmata, *Schlepp-reiff* vocant rustici. *Gesner.*

καυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, εἰπὼν ἐγκυφῶτα εἰς
τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεῶς βριαί-
τερον εἰς ὃ κενύθει μέγας ἐπιπλαθείσης, καὶ τῷ
πύμακτος στυπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ
τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ πέλαγος, ἃ δὲ γομνὸν τὸν
ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ βῶλον δύνασθαι νῆν· εὐθύς
ἐν βῶν πνιγόμενον, καὶ μόγῃς αὐτὸν ὑπερέ-
χοντα τῷ κλύδωνος.

Τὸν δὲ Εὐθυδικον, ὡς ἤκασε (τυχεῖν δὲ γυ-
μνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) εἰπὼν αὐτὸν εἰς τὴν θά-
λασσαν, καὶ καταλαβάντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπ-
γορευόντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα,
τῆς σελήνης καταλαμπάσης) συμπαρανήχεσθαι,
καὶ συγκυφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐ-
τοῖς

nem vomuisse proclinato versus mare corpore.
Tūm naui, puto, violentius in eam partem in
quam intubuerat, inclinata, et fluctu simul de-
pellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne
nudum quidem miserum, vt natare posset faci-
lius. Statim igitur clamasse iam suffocandum,
et vix supra fluctus se tenentem.

20. Euthydium vero cum audisset, (fuisse
autem forte in cubili nudum) abiecit se in ma-
re, et comprehenso Damoni, iam victo ac de-
spondenti animum, (videri potuisse autem plera-
que fulgente luna) adnataste, eumque subleuasse.
Illos autem cupiisse quidem opem ferre, et mi-
seratos

τοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δέ, μεγάλην τῷ πνεύματι ἐλαυρομένους· πλὴν ἐκείνῳ γὰρ παύσασθαι, Φελλὰς τε γὰρ πολλὰς ἀφείναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντιῶν τινας, οἷς ἐπὶ τῶν ἀπονήξαντο, εἰ τῆς αὐτῶν περὶτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάδραν αὐτὴν, ἃ μικρὰν ἔσαν. ἐννέησαν τοίνυν πρὸς θεῶν, ἥν τινα ἂν τις ἄλλαν ἐπιδείξιν ἐπιδείξαι το εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα Φίλον, ἐκ νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ἔως ἡκριωμόναν, ἢ ῥοιωνήσας τῷ θανάτῳ; καὶ μοι ἐπ' ἀφ' ὧν μῶν λάβε τὴν ἐπανάσασιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τῷ ὕδατος ἐπικλωμένῳ, τὸν ἀφρὸν περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν. εἴτα ἀποπνευγόμενον ἐκείνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα,

καὶ

seratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis frustra multa illis proiecisse, et contos aliquot, ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, et ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis aliud specimen ostendat firmitus benivolentiae aduersus amicum, delapsum poctu in mare adeo efferatum, quam si in mortis ipsius societatem veniat? Et inguere mihi animo fluctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum feruentem spumam, noctem, desperationem: deinde illum iam suffocandum, et vix capite eminentem, tendentemque

καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπι-
πηδῶντα εὐθύς, καὶ συνέχοντα, καὶ δεδιότα μὴ
προαπόληται αὐτῷ ὁ Δάμων. ἔτω γὰρ ἂν μά-
θοις, ὡς ἐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τῷτον Φίλον τὸν
Εὐθυδικόν διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε,
οἱ ἄνδρες, ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία
ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ἔμετρίως δεδοικα ὑπὲρ αὐ-
τῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν,
καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθηναῖσιν, ἀμφω Φιλο-
σοφῶντες, ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνον εἶ-
χε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτὸς τὸν μὲν ἐκ-
πύπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους,
ὅς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ
τέτε

manus amico: hunc vero desilientem statim, et
natantem vna, ac metuentem, ne ante se Damon
pereat: sic enim discas minime ignauum me tibi
hunc etiam amicum narrasse, Euthydicum.

21. TOX. Vtrum vero interierunt, Mnesippe,
illi viri, an aliqua illis ex insperato salus conti-
git? nam haud mediocriter equidem illis metuo:
MNES. Bono esto animo, Toxari: seruati sunt,
et nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi.
Simylus enim haec sola habuit dicere, quae
quondam illa nocte viderat, excidere alterum,
alterum saltu istum sequi, natare ambos, quan-
tum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Eu-
thydi-

τά τε αἰ ἀμφὶ τὸν Εὐδαιμόνιον αὐτοῦ διηγέσθαι. τὸν
 τὸ μὲν γὰρ πρῶτον Φιλαρχὸς τισὶ περιέσποντος, οὐ
 ἀνέχετο ἐπὶ τέττων ἐαυτῶν, καὶ ἀπέστηχεσθαι
 πονήσαντα. οὐδὲν δὲ τὴν ἀποβάδραν ἰδόντας,
 ἤδη πρὸς εἰς, προσεήλθοιεν τε αὐτῇ, καὶ τὸν
 λοιπὸν ἐπὶ φάλαγγας, εὐμερῶς προσερχόμενοι τῇ
 Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ Φαῦλος αὐτῶν, ὡς ἔφησε, ἵνα
 ἂν εἴποιμι, ἤκετον ἤδη τρίτον, ἄλλον ἔδωκεν
 χεῖρῶν αὐτῶν. Εὐδαιμόνας Κορινθίος, Ἀρεταῖος
 τῷ Κορινθίῳ καὶ Χαριζείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις
 ἐκέχρητο εὐποροῖσι οὐσι, πενήσας αὐτῶν.
 ἔπειτα δὲ ἀπέθνησκεν, διαθήκας ἀπέλειπε, τοῖσι
 μὲν ἄλλοις ἰσὺς γαλοῖας, σοὶ δὲ ἐν αἰδῶνι τοῖς
 αὐτοῖς δοξοῦσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν

thydicus primo quidem cum in suberis, quae in
 dam frustra incidissent, illis se sustinuisse, et se
 gre narrasse postridie autem ponte navis confra-
 cto, versus lucis exortum, ad illum adnataisse, et
 eoque consensu, quantum supererat spatii, fa-
 cile ad Zacynthum appulisse.

Post hos autem non malos, ut ego dixi-
 mus, audi iam tertium alium, nihil illis deterio-
 rem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio
 et Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copio-
 sis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens au-
 tem testamentum reliquit, aliis forte ridiculum;
 tibi vero nescio an tale videatur, viro bono et

τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρῶτων ἀμει-
 λωμένων. ἐγγράπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολεί-
 πο Ἀρεταῖω μὲν τὴν μητέρα μετρεΐσθην, καὶ
 γερουσιασθῆναι, Χαριζείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου
 ἐκδῶναι μετὰ προίκοις, ἐπόσθη ἂν πλεῖστην ἐπι-
 δῶναι παρ' αὐτῆς δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ
 πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἤδη γάμου)
 ἦν δὲ τι ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ
 τὴν ἐμείνε μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τῶ-
 νων ἀναγνωσθεσῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πε-
 νίαν μὲν εἰδότες τῆ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δὲ,
 ἢ πρὸς τὰς ἀνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοῶντες, ἐν παι-
 διῷ τὸ πρᾶγμα ἐποιῶντο, καὶ ἀδείς ὅσις ἔγε-
 λῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαριζεί-
 νος

magni amicitiam aestimanti, et de primo illius
 praemio certanti. Scriptum autem in illo erat,
*Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandam-
 que illius senectutem; Charixeno autem filiam meam
 collocandam dote, quam maximam dare e re sua
 familiari poterit. Erat nempe illi mater anus,
 et puella nuptiis iam matura. Si vero aliterutri
 illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea acci-
 dat, etiam illius partem alter habeat. His apertis
 tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, ami-
 citiam autem, quam cum illis viris habuerat,
 ignorarent, pro ludo rem habere, et nemo non
 ridens abire. Quamquam, inquebant, Aretaeus*

νος οἱ εὐδαίμονες κληρον διαδέχονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσασιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τῷ νεκρῷ.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὥς ἤκουσαν, ἤκον εὐθὺς διαιτῶντες II) τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν ἂν Χαριξένος πέντε μῶνας ἡμέρας ἐπιβίῳς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνην, καὶ τὴν

et Charixenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem soluerit Eudamidae, et viventes ipsi heredem habebunt mortuum.

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte

Q 5

adsci-

II. Διαιτῶντες] Quanquam διαιτάω plerumque significat *vivo*, *versor*, *dego*; dubitari tamen non potest quin et significet *dispono*, *ordino*, *compono*, *discepro*. Noster in *Abdicato* c. XI. Ἦν δὲ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικασὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit διαιτᾶν, nempe *disceptare*, *cognoscere causam*. Sic apud *Dionysium Halicarn.* I. IV. Ἀρχαιοι. δικασαὶ καθεζόμενοι διήτων. *lenf.*

τὴν αὐτῇ μερίδα παραλαβεῖν, πρόσθε τε τῇ Εὐ-
 δαμίδᾳ τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα. καὶ ἔτι
 πολλὰ ἐκδεδωκεν, ἀπὸ ταύτων πέντε, ὡς εἶ-
 χες, δύο μὲν τῇ αὐτῇ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τε-
 φίλῃ ἐκιδῶς, καὶ τὸν γάμον γε αὐτῶν ἐπὶ μακ-
 ῆμέρας ἤζιωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Το-
 ξάρη, ὁ Ἀρεταῖος ἔτος; ἄρα Φαῦλον παραδει-
 γμα Φιλίας παρασχῆσθαι, τριαῦτα κληρονομή-
 σαι, καὶ μὴ προσῶς τὰς διαθήκας τῆ Φίλης; ἢ
 τίθεμεν καὶ τῆτον ἐν ταῖς τελευταῖς ψήφοις μίαν
 τῶν πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ ἔτος μὲν καλὸς
 ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα
 τῇ θάρσει, ὃ εἶχε περὶ τὰς Φίλεις. ἐδήλωε γάρ
 ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς.

adscita, et matrem alit Eudamidae, et filiam hu-
 per elocavit, de quinque, quae habebat, salen-
 tis duo quidem filiae suae, duo autem amici
 filiae in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in
 eundem diem collatis. Quid tibi videtur, To-
 xari, Arctaeus hic, paruumne se exemplum am-
 icitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non pro-
 dito amici testamento? an ponimus hunc quoque
 in perfectis calculis, ut de quinque vntis sit?
 ΤΟΧ. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam
 multo magis admiratus sum fiduciae causa, quam
 de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque
 eadem pro illis fuisse facturum, etiam si non scri-
 pta

εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἀγραφὸς κληρονόμος τῶν τοιαύτων.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίην· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλεσιος, ὥς ἐδοκεῖ· παρεκάλητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιπορεῖν, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιόν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύνειον. εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ἔτος καὶ ὠραῖος ὢν ἀνέχεται παροχρεμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν,

διη-

pta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES. Recte dicis. Sed quantum tibi narrabo Zenothemin Charimolei F. Massiliensem. Ostensus autem est mihi in Italia, cum legatione pro patria fungeret, vir honestus, et magnus, et dives; ut videbatur. Assidebat autem illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, et exausso oculo foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, et cui appropinquare nolles, terriuelamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iste et formosus sustineret vehi secum talem mulierem, ille qui virum mihi ostenderat, qui

accu-

διηγείτο τὴν ἀνάγκην τῆ γάμῃ, ἀκριβῶς εἰδὼς
 ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτει γάρ, εἶπεν, τῷ πατρὶ τῆς δυσμορφῆς
 ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλατύνει καὶ
 τιμωμένῳ ὁμότιμος ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκρά-
 τῃς ἀφῆρεθῇ τὴν εἰσὶν ἐκ καταδίκης, ὅτε περ
 καὶ ἀτίμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀπο-
 φηνάμενος γνώμην παράνομον. ἔτω δὲ οἱ Μασ-
 σαλιῶται κολάζομεν, εἶπεν, εἰ τις παρὰ νόμον
 γράψῃεν. ἐλυπείτο ἔν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ
 τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ ἐκ πλασίσιας πένθης, καὶ ἐξ
 ἐνδόξεα ἀδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐ-
 τὸν ἡνία θυγάτηρ αὐτῆς, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ οὐτω-
 καὶδε-

accurate nosset omnia, Massiliensis et ipse, ne-
 cessitatem illarum nuptiarum mihi enarrauit. Me-
 necrati, nimirum ait, patri deformis istius mu-
 lieris amicus erat Zenothemis, diuiti, honorato,
 eiusdem ipse quoque fastigii. *Procedente* vero
 tempore Menecrates iudicio facultatibus suis pri-
 vatus est, quo tempore etiam honos illi a *secentis*
senatoribus ademptus, ut qui sententiam contra
 leges tulisset; ita autem, inquit, Massilienses
 punimus, si quis contra leges aliquid promulget.
 Tristis ergo Menecrates tum propter damnatio-
 nem, tum quod ex diuite pauper, et ex nobili
 ignobilis paruo adeo interuallo factus esset; ma-
 xime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam
 et

καὶ δακρυέτις ἔσα, ἣν ἔδὲ μετὰ πάσης τῆς ἐσίας
τῷ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο,
ἠξίωσεν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ῥα-
δίως παραλαβεῖν, 12) ἔτω κακοδαίμονα ἔσαν
τῆς ὀψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καταπίπτειν πρὸς
τὴν σελήνην αὐξανομένην.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνοθέμιν ἀπώδύρετο,
Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, ἔτε γὰρ ἀπορή-
σεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σε ἄξιον
τῷ γένει εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα
δεξιῶν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἦγεν εἰς
τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε ἐσίαν πολλὴν ἔσαν ἐνεί-
ματο

et duodeuiginti annorum, quam nec cum omni
patris substantia, quam ante damnationem habue-
rat, voluisset aliquis vel ignobilium et pauperum
facile, cum infelici illa forma, ducere. Diceba-
tur autem etiam concidere ad Lundæ incrementa.

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin,
ille, *bono, inquit, animo esto, Menecrates, nec
enim necessaria tibi deerunt, et filia tua dignum
suo genere sponsum inueniet*: ac cum his dictis de-
extra illius prehensa domum secum suam illum
deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum
illo

12. Παραλαβεῖν] Proprium esse de vxore re-
cipienda, domum deducenda, multis docet
Elsner. ad Matth. I, 20. μὴ φοβηθῆς πα-
ραλαβεῖν τὴν γυναῖκα σου. Rottm.

ματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνόν παρασκευασθῆ-
 ναί κελεύσας, εἰσία τὰς Φίλικας, καὶ τὸν Μενε-
 κράτην, ὡς δὴ τινὰ τῶν ἐταίρων πεπεικὼς ὑπο-
 σῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνη-
 το αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα
 δὴ μεσὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δεδεξο,
 εἶπεν, ὦ Μενεκράτες, παρὰ τῷ γαμβρῷ Φιλο-
 τησίαν· ἄξιμά μοι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυ-
 γατέρα Κυδιμάχην· τὴν προῖκα δὲ πάλαι ἔλη-
 Φα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τῷ δὲ ἄπαγε
 λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηρόθεμι, μὴ ἔτω μα-
 νείην, ὥς περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα, κό-
 ρη αἰσχυρῇ καὶ λελωβημένῃ συγκαταζευγνύμενον.
 ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην,
 ἀπῆει εἰς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε,
 δακνο-

illo diuidit, et coena parari iussa amicos excipit
 conuiuio, ipsumque Menecratem, velut amico-
 rum alicui persuasisset puellae nuptias. Cum vero
 coenati essent, et Dis libassent; hic plenam illi
 phialam propinans, Accipe, inquit, a genetro po-
 culum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam fi-
 liam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quin-
 que et viginti. Illo vero dicente, Apage, noli hoc
 facere Zenorhemi, nec ita ego insaniam, ut videre
 te possim, iuuenem et pulchrum, puellas turpi et
 male affectae iunctum. At ille, haec dicente
 patre, ablata sponsa in thalamum abit, et inde
 prodit paullo post. virginitate illius interfecta:
 et

διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν
ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντα ὡς ὁρᾷ περιαγόμενος
αὐτήν.

Καὶ ὅχ' ὅπως ἐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλ-
λὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔσκειν, ἐπιδεικνύμενος ὡς
καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰ-
σχρῶν, καὶ πλάττει, καὶ δόξης, ἀφοροῦ δὲ ἐς
τὸν Φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· οὐδὲ οἶσται
χοίρῳ πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου τῶν ἐξακο-
σίων γεγονέναι. πλην ἤδη γε τέτων ἔτιωσ' αὐ-
τὸν ἡμεψάτο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγ-
καλον ἐκ τῆς αἰσχίσεως αὐτῷ ταύτης ἐγένετο·
καὶ πρῶτον γε, ἐπεὶ ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν
ἀπατῆρ εἰς τὸ βαλκυτήριον, θαλλῷ ἐσεμμένον,
καὶ

et ab illo inde tempore cum illa viuit vehementer,
illam amans, et vbique, vti vides, illam secum
circumducens.

26. Et tantum abest, vt huius eum matrimo-
nii poeniteat, vt potius glorianti eo videatur si-
milis, ostendens contemni a se vel pulchra vel
turpia corporis, et diuitias, et splendorem; re-
spici vero amicum et Menecratem, quem non
putet detergiorem ad amicitiam suffragiis sexcento-
rum factum. Veruntamen pro his hoc iam ipsi
praemium fortuna retulit: puer enim illi pul-
cherrius ex turpissima hac natus est. Et nuper,
cum suis illum manibus intulisset in Senatum
pater, ramo *olivae* redimitum, et pulla veste in-
durum,

καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλσενότερον Φα-
 κείη ὑπὲρ τῆ πάππυ, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλα-
 σε πρὸς τὰς βελευτάς, καὶ συνεκρέτει τῷ χεῖ-
 ρει· ἡ βελλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίη-
 σι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπί-
 τιμός ἐσι, τηλικῶτ' συνηγόρῳ χρησάμενος
 πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης
 ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τῆ Φίλε,
 ὡς ὁρᾷς, ἔμικρά, ἐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἀν Σκυθῶν
 γενόμενα· οἷγε καὶ τὰς πικλῆκας ἀκριβῶς τὰς
 καλλίσας ἐκλέγασθαι λέγονται.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ ἐκ ἄλ-
 λων εἶναι, Δημητρίῳ τῷ Σκυνίῳ ἐπιλαττόμενος.
 συνακλουσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος,
 Ἀντι-

datum, ut miserabilior videretur, pro suo depre-
 cante, arrisit Senatoribus puer, et plausum mani-
 bus dedit. Fractus autem eo spectaculo senatus,
 damnationem remisit Menecrati; et iam honori-
 bus restitutus est, aduocato tali apud Senatum
 usus. Talia, Massiliensis dixit, acta a Zenothe-
 mi in amici gratiam, non parua, ut vides, ne-
 que a Scythis multis expectanda, qui quidem
 pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur
 eligere.

27. Superest nobis quintus; et videor mihi
 non alium dicturus, Suniensi Demetrio praeter-
 misso. Cum nauigasset enim in Aegyptum De-
 metrius

Ἀντιφίλος τῷ Ἀλωπεκῆδον, ἐταίρῳ ἐκ παίδων
 ὄντι καὶ συνφύθῃ, συνῆν καὶ συνεπαίδευετο,
 αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικήν ἀσκησιν ἀσκάμενος ὑπὸ
 τῷ Ροδίῳ ἐκείνῳ τοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντιφίλος ἰα-
 τρικήν ἀεὶ ἐμελέτα· καὶ δὴ ποτὲ ὁ μὲν Δημή-
 τριος ἐτυχὲν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν κατὰ
 θεῶν τῶν πυραμίδων καὶ τῶ Μέμνονος· ἦκουσ
 γὰρ ταύτας, ὕψηλās ἕσας, μὴ παρέχουσαι
 σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα θεῶν πρὸς ἀνατέλλοντα
 τὰ ἥλιου τέτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θεῶς
 μὲν τῶν πυραμίδων, ἀνταίσεως δὲ τῶ Μέμνο-
 νος, ἀναπεπλεύειν κατὰ τὸν Νεῖλον 13), ἔκτον
 ἤδη

metris cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris
 inde ſodalit et equanti, ibi vna vivebat atque in-
 ſituebatur, Cynicus ipſe ſocietas exercitationes,
 ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem me-
 dicinam meditabatur. Aliquando Demetrius per-
 egrinatus per Aegyptum Pyramidas viſurus et
 Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis
 altas, umbram non præbere. Memnonem au-
 tem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo
 cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac
 Memnonis audiendi, aduerſo Nila ſextam iam
 men-

13. Ἀναπεπλεύει κατὰ τὸν Νεῖλον] *Aduerſo*
Nilo nos interpretamur, ob verbum ἀνα-
 πεπλεύει, et ipſam rationem itineris, ab
 Alexandria, vt apparet, in Aegypti interiora

ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θαλάσσιον, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.

Ὁ δὲ ἐν τούτῳ συμφορὰν ἐχρήσατο, μάλα γενναίᾳ τινὲς φησὶ δεομένη. εὐκείνης γὰρ αὐτῆς Σύρος, καὶ τένομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱερῶν τοῖς τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθε τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀναβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κτύβου χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυρᾶς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Συρῷ· εἴτ' ἐμπεσόντες (ἐάλωσαν γὰρ τι ἀπεμπολοῦν-
τες)

mensē nauigaucrat, relicto Antiphilo, quem via et aestus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoso amico indigeret. Seruus enim illius Syrus nomine et patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita, ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi spoliato Deo, phialas ex auro duas, et sceptrum aureum ipsum quoque, et canino capite sigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Dein de incidentes in vincula (deprehensi enim fuerant venden-

instituti. Aduerso fluuio nauigauit Deme-
trius, sed non vno tenore, verum ut passim
ad dextram, ad sinistram excurreret. Quin
plusquam perfecti ratio etiam hic habenda:
sermo est de profectioe; iam poterat oc-
cupatus esse in reditu. Gesner.

τες) ἅπαντα εὐθύς ἔλεγον σρεβλόμενοι ἐπὶ τῷ
 τροχῷ, καὶ ἀγόμενοι ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τῷ Ἀν-
 τιφίλῃ, καὶ τὰ Φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ τινὶ
 ἐν σκοτεινῷ καίμενα. ὁ, τε ἔν Σύρος ἐδέδετο
 εὐθύς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτῷ Ἀντίφιλος· ἔτος
 μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τῷ διδασκάλῃ ἀνα-
 σπασθεὶς· ἐβοήθει δὲ ἄδεις, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως
 ἐταῖροι, ἀπεσρέφοντο ὡς τὸ Ἀναβείδιον τετυ-
 ληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἠγᾶντο εἶναι, εἰ
 συνέπιόν ποτε ἢ συνεισιᾶθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ
 λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ
 τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ὥχοντο Φεύγοντες.

Ἐδέδετο ἔν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη
 χρόνον, ἀπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ
 δεσμῷ

vendentes aliquid) omnia statim, rota cum tor-
 querentur fassi sunt, ductique in hospitium An-
 tiphili venerunt, protuleruntque res furtivas sub
 lectulo quodam in obscuro iacentes. Syrus ergo
 vinctus statim est, et herus illius Antiphilus; hic
 quidem, dum magistrum audit, abstractus, au-
 xiliante nemine, sodalibus qui adhuc fuerant,
 eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio vio-
 lasset, auersantibus, impiatosque se putantibus,
 si quando cum ipso computationem aut coenam
 obiissent. Caeteri autem serui duo, conuasatis,
 quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vinctus igitur miser Antiphilus iam satis
 diu, et pro impurissimo omnium, quotquot ma-

δεσμωτηρίῳ, μιαιώτατος εἶναι δεκῶν. καὶ ὁ
ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, εἰσιδαίμων ἀνδρῶ-
πος ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρῆσθαι τῷ θεῷ,
βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεσπιάς. αἱ δ' ἀπολογού-
ται ποτὲ λέγων, ὅς ἑδὲν τοῦτον εἰσάγειν, ἀν-
αίσχυντος ἐδόκει· καὶ πολλὸ πλεον ἐπὶ τῷ ἐμ-
σῆτο. ὑπενόσει τοιγαρὲν ἤδη, καὶ πότῃρας εἶ-
χεν, οἷον εἰπὸς χαμῶ καθευδόντας, καὶ τῆς νυ-
κτός ἑδὲ ἀποτεινόν τὰ σκέλη δυνάμει, ἐν τῷ
ξύλῳ κατακλιθεῖσθαι· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ
κλειὸς ἦκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς
δὲ τὴν νύκτα εἶεν ὅλον καταδεδεσθαι· καὶ μὴ
καὶ τὰ οὐρήματος ἢ δυσασμίας, καὶ τὸ πνίγος,
ἐν ταύτῳ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐξανοχισμένων
καὶ

lesci in carcere erant, habitus fuerat et com-
mentariensis Aegyptius, supersticiosus homo, pu-
tabat gratum facere se Deo, et illius vicisci in-
iurias, si grauis instaret Antiphilo. Si vero quan-
do causam diceret, se nihil tale fecisse, impudens
videbatur, maioriq; eam ipsam ob causam erat
in odio. Iam igitur aegrotabat aliquantum, et
male habebat, vt probabile erat qui iaceret hu-
mi, et ne noctu quidem extendendorum pedum
facultatem haberet, inclusorum nempe nervo:
interdiu enim numella sufficiebat, et manus altera
compedita: noctu autem vinciri totum oportebat.
Verum etiam foedus odor carceris, et aestus,
multis in eodem loco vinctis et anguste confertis,

καὶ μόλις ἀναπνεύοντων, καὶ τῷ σιδήρεϊ ὁ ψόφος καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, αἶψα ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθη, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς ἔτω σιληρᾷ τὴν διαίταν.

Ἀπαγορεύαντος δὲ αὐτῷ, καὶ μηδὲ σιτοῦν εἰρησθῆναι θέλοντος, ἀφαινεῖται ποτὲ καὶ ὁ Δημήτριος, ἔδωκεν εἰδώς τῶν ἤδη γεγενημένων, καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον δρεμῆλος ἐλθὼν, τότε μὲν ἐκ εἰσοδεύθη, ἔσπερα γὰρ ἦν, καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι καλεσθεὶς κῶς τὴν θυραν ἐκάλει, φερεῖν ταῖς ριμάσσιν παρακτευσάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πάλαι δὲ ἰκτεύσας καὶ παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐξίτηται τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενή-

vixque respirantibus, et ferri stridor, et parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia; velut insueto talium viro, et ad durum adeo victum non exercitato.

30. Iam despondebat animum, iam nec cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius, nihil eorum sciens quae contigissent. Vbi vero rescivit ubi erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non admittitur: erat enim vespere, commentariensis clausa diu iam quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui iam praee malis nosci vix poterat, et circum-

γνημένον, καὶ περὶ τῶν ἀνεσιχοπεῖτο καὶ ἕκαστον
 τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν αἱ τὰς οἰκείας
 νεκράς, ἤδη ἐώλων ἔντων ἀναζητῶντες ἐν ταῖς
 παρατάξεσι. καὶ εἰ γε μὴ τέτομα ἐβόησεν, Ἀν-
 τίφιλον Δεινομένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγγήασεν αὐ-
 τοῖς ἦν, τοσούτον ἤλλαυτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς
 δὲ τὴν Φωγὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσ-
 ἰόντας, διαστείλας τὴν κέρην, καὶ ἀπαγαγὼν
 αὐχμηράν καὶ συμπεπιλημένην, εἰδείξεν αὐτὸν
 τοῖς ἦν, αὐφω μὲν αὐτίκα πίπτειν ἰληγγιά-
 θαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ θάλα. χρόνῳ δὲ ἀ-
 ναλαβὼν αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημή-
 τριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος
 παρ' αὐτῷ, θάρρειν τε παρακαλεῖσθαι· καὶ διε-
 λῶν

iens singulos victorum inspicit; ut solent qui
 suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie.
 Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dino-
 menis F. diutius etiam, quis esset, ignoraturus
 erat, adeo malis illis immutatus fuerat. Cum
 vero voce agnita exclamaret, et illi accedenti,
 dimouens atque abducens a vultu comam squa-
 lidam conciliatamque, se quis esset ostenderet;
 ambo quidem statim; vertigine ab inexpectato
 spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem
 temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum
 recreans Demetrius, distincte singula uti se ha-
 berent ab eo cum sciscitando comperisset, bono
 illum animo esse iubet, et dimisso palliplo dimi-
 dia

κῶν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἡμῖς αὐτοῖς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐπεὶ διδωται, ἃ εἶχε πικρὰ καὶ ἐκτερυχωμένα ῥάκη περισπάσας.

Καὶ τὸ ἀπὸ τὰς, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπελεόμενος αὐτῶ καὶ θεραπεύων. παραδὼς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπορίαις, ἔωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, καὶ ὀλίγον ἀπέφερσεν ἀχθοφορῶν. καὶ ἐπαυκθὼν ἐν τῇ ἔργῃ, μέρος μὲν τῆ μιᾶς τῶν δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τιθασσὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν. τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὴν τῇ φίλῃ θεραπείαν ἰκανῶς αὐτῷ διήκει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλω παραμυθούμενος. ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τῇ δεσμοτηρίῃ, σιβάδιον

dia ipse parte amicitur, alteram dat illi, detrahit sordidis detritisque, quos habuerat, pannis.

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi et ministerium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus mercedem referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo eius solandi causa; nocte autem ingruente non procul a ianua carceris,

τι ποιησάμενος, καὶ Φύλακῃ υποβαλλόμενος, ἀν-
 τεκάλυετο. χρόνον μὲν ὑπὸ τῆς αὐτῆς δούλης, εἰς-
 ων μὲν ὁ Δημήτριος ἀκαλύπτως, εἶπον δὲ Φέ-
 ρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφίλος.

Ἰσχυρὸν δὲ ἀποθνήσκοντος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ
 ληστῶ τινος ὑπὸ Φαρμάκειον, εἰς πόλιν, Φύλα-
 κή τε ἀκριβὲς ἐγένετο, καὶ οὕτως παρῆναι τις ἐς
 τὸ οἶκον τῶν λελημμένων, ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ
 ἀνήμερος, καὶ ἔχων ἄλλως παρῆναι τῷ ἐταίρῳ
 προσαγγέλλας αὐτὸν προσελθὼν τῷ συνημο-
 νῷ (14), εἰς εἴη κακομενηνὴς τῆς ἐπὶ τὸν Ἀναβιν

teris, in lectulo quem substratis sibi foliis fecerat,
 quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in
 modum vivere, intrans nullo prohibente Deme-
 trius, Antiphilus autem lenius ita ferens calami-
 tatem.

32. Postea, cum latro aliquis in carcere mor-
 tuus esset a veneno, ut putabatur: et custodia ac-
 curate fieri, nec admitti quisquam solutorum in
 carcerem. Qua de re inops confidit et aegre fe-
 rens, cum alia conditione adesse non posset ami-
 co, Legatum Praefecti adiens ipse se desert, ac
 si expeditionis contra Anubim susceptae socius
 fuisset.

14. Συναρμος ἤ] Vti supra c. 17. τὸν ἀρμοςὴν,
 Proconsulem, Praesidem certe et Rectorem Pro-
 vinciae Ordinarium intelligebam: ita hic συν-
 αρμοςὴν Legatum dici arbitror, cui manda-

ἐπιβελῆς. ὡς δὲ τῆτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθύς
εἰς τὸ δεσμοτήριον, καὶ ἄχθεις παρὰ 15) τὸν
Ἀντιφίλων (τῆτο γὰρ μάλα πολλὰ μετεύσας
τὸν δεσμοφύλακα ἐξαιγάσατο παρὰ αὐτῷ πλη-
σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δε-
δεσθαι) ὅντα δὲ καὶ μάλα εἰσεῖς τὴν εὐ-

νοισιν.

fuisse. His autem dictis abducitur statim in car-
cerem, et [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim
aegre multum supplicans a commentariensi im-
petraverat, ut prope Antiphilum, et numellis
iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime be-

R 5

neuo-

ta a Praefide iurisdicção. Non missos esse
in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules
aut Proprætores, cum fascibus, sed ἐπαρχας
Praefectos Augustales, minori et equestri
dignitate homines, notum est, et monuit
Sponb. diss. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen
manet, Luciano ἀρμόσην esse magistratum
ordinarium, συναρμόσην, eius vicarium. Ille
ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paullo post
vocatur. Gesner.

15. Καὶ ἄχθεις παρὰ] Sentio hic aliquid a
facilitate et candore Luciani alienum. Non
offenderer, si illud ἄχθεις abesset, quod
ut signarem, ductus in versione latina vncis
inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἄχθεις aliud
verbum dederit auctor, quod melius huc
conveniat. Gesner.

νοικον, ἣν εἶχε πρὸς αὐτόν, ἀμελῶν μὲν τῶν κατὰ
 αὐτὸν δεινῶν· καί τοι ἐνόσησε καὶ αὐτός· ἐπὶ
 μακρὸν δὲ ὅπως ἐκείνος μάστιγα καὶ καθευδή-
 ναι, καὶ ἥττον ἀνιάσεται· ὥς ῥᾶον ἔφερον μετ'
 ἀλλήλων κακοπαθόντες.

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὼν ἐπαύσαν
 ἐπὶ πλῆθον αὐτὰς δυσυχέοντας· εἰς γὰρ τῶν δε-
 δεμένων, ἃ οἶδ' ὅθεν ῥίνης εὐπορήσας, καὶ συκ-
 ωμότας πολλὰς τῶν δεσμοτῶν προσλαβὼν, ἀ-
 ποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέδαντο ἑξῆς, τῶν
 κλοισὶν εἰς αὐτὴν διεκρομένῳ, καὶ ἀπολύει ἅπα-
 τας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγας ὄντας
 τὰς Φύλακας, ἐπηδῶσιν ἄθροοι. ἐκείνοι μὲν
 ἐν τῷ πικραυτίῳ, ἐνθα ἐδύνατο ἕκαστος, δια-
 σπαρέν-

nevolentiam declaravit, qua illum complectere-
 tur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quo-
 que aegrotans, curaretque, ut ille et quiesceret
 plurimum, et minus affligeretur. Itaque paulo
 lenius ferebant mala communia.

33. Aliquamdiu post vero eiusmodi quiddam
 incidens, ulteriori illorum infelicitati finem im-
 posuit. Vincitorum enim unus liniae copiam ne-
 scio unde nactus, assumtis in coniurationem com-
 peditorum pluribus, dissecat catenam qua dein-
 ceptis vinclis erant, insertis in illam numellis, et
 soluit omnes. At illi interfectis facite paucis cu-
 stodibus, cateruatim erumpunt. Atque isti in
 praesens dispersi quo quisque poterat, plerique
 postea

σπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν οὐ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν ἔμειναν, καὶ τὰ Σύρα λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντες. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτοτρεφάμενός τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνης μετ' ἐκκρίσεως τὰς διωζομένους, μεταστειλάμενος δὲ τὰς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσεν τῶν δεσμῶν, ἐπαίνεσας ὅτι μόνοι ἐκ ἀσέδρασαν· ἀλλ' ἐκ ἐκείνων γὰρ ἠγάπησαν, ἔτις ἀφίσμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς ἀσπικρά, εἰ δόξοι κακῆργοι ὄντες, ἐλέη ἢ ἐπιμύω τὰ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφῆσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασεν τὸν διμασῆν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξοτῆσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν ἄδεν ἀδικοῦντας, ἐπαινέ-

postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque Antiphilus suo loco manserant, et Syrum quoque prehenderant iam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos mittit; accessitum autem cum amico Demetrium vinculis liberauit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi non satis habebant se ita dimitti; sed proclamat Demetrius, et graui oratione ostendit, iniuriam sibi fieri non paruum, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et congerunt denique iudicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admil-

ἐπαυέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἡνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ βέλτερον δώρησάμενος παρ' αὐτῷ, δραχμῆς μὲν μυριάς τὸν Ἀντίφιλον, δις τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

Ὁ μὲν ἔν' Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτῷ διαμυρίαὶ ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχετο ἀπ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἰνδοκίην, παρὰ τῆς Βραχμῆνας, τοσῶτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἀν' εἰκότως νομίζετο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ἔτι γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, εἰς ἃν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστίν, ἀφαισθαι ὀλίγοις δυνάμενος· ἔτι ἐκείνῳ ἔτι

admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena; quam iniuste vincti sublebat, et turpiter e sua re familiari afficiens utrumque; Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto tantum Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis viciis mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanas; sic allocutus Antiphilum; Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret; neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque ibi opus esse

ἔτι δὲν Φίλα, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων
 γεγενημένων. Τοιῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες
 Φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ
 ἡμᾶσι μέγα φρονέοντας, καὶ αὐτὰς ἂν σοι τὰς
 λόγους διεξῆλθον πολλὰς καὶ ἀγαθὰς ὄντας, ὥς
 ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐτῶν
 μὲν ἔδεν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τῶν Ἀντιφίλων δέ,
 καὶ ἀακρῶν προσέτι καὶ ἱκατεύων, καὶ τὸ πᾶν
 ἐφ' αὐτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μασιγέμενος ὁ
 Σύρος ἀμφοτέρους ἀφίησιν αὐτάς.

Ἐγὼ μὲν ἐν ταύταις ὀλίγαις ἀπὸ πλειόνων, ὥς
 πρῶτας ἢ μνήμη ὑπέβαλε, διηγησάμην σοι ἀ-
 γαθὰς καὶ βεβαίας Φίλας. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη
 μεταβάς ἀπὸ τῶν λόγων, σοὶ τὴν ἑήτρην παρα-
 δίδωμι.

*esse amico, cuius iam res in facili essent. Tales,
 Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante
 nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos
 quoque sermones tibi referreim, multos illos et
 bonos, quos Demetrius habuit in iudicio, pro se
 ille quidem causae nihil dicens, verum pro An-
 tiplilo, lacrumans insuper et supplicans, et in
 se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus
 ambos absoluit.*

35. Ego quidem igitur paucos hosce de mul-
 tis, quos primos subiicit memoria, tibi enarraui
 bonos firmosque amicos. Quod superest iam de-
 cedens, agendi partes tibi tradq. Tu vero ne de-

δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χεῖρας ἐρῶς τὰς Σκυ-
 θας, ἀλλὰ πολλῶν τέτων ἀμείνεις, αὐτῷ σοι με-
 λήσει, εἴ τι καὶ τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὥς
 μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγα-
 θὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην
 μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπακνέσας,
 ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ῥήτωρ Φαινόμενος.
 ΤΟΞ. Εὐγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύν-
 νεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ ἔ πάνυ σοι μέ-
 λον, εἰ ἀποτμηθεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς
 ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαι γε ἤδη, μηδὲν ὥσ-
 περ σὺ καλλιλογησάμενος, ἔ γάρ Σκυθικὸν τᾶ-
 το, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα ὑπερφθόγγη-
 ται τὰς λόγους. προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο
 παρ'

deteriores dicas Scythas, sed multum his melio-
 res, tibi ipsi curae erit, si quidem dextram curas,
 ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem
 esse: alioquin ridiculus fueris qui, Oreste et Py-
 lade plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro
 Scythia tua malus orator videare. ΤΟΧ. Bene-
 facis, Mnesippe, quod etiam incitas me ad ora-
 tionem, quasi non vehementer labores, ne prae-
 cidatur tibi lingua, si victus oratione fueris. Ve-
 rum iam statim incipiam, nihil studens, uti tu,
 verborum elegantiae: neque enim Scythicum
 istuc, praesertim ubi res ipsae magis quam verba
 loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis,
 qualia

παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξέληλυθας ἐπαινῶν, εἴ
τις ἄπεικον ἔγγμεν ἀσχερὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις
ἀργύριον ἐπέδωκε γαμικμένη θυγατρὶ Φίλῃ ἀν-
δρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, ἢ Δί', εἴ τις παρ-
σχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδήλῳ τῷ μι-
κρὸν ὑσσερὸν λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελεῖ ταῦ-
τα, καὶ μεγαλουργόν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἐνὶ εὐδείῳ.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι Φόνους πολλὰς, καὶ
πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἵν' εἰ-
δῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερα ἔσι, παρὰ τὰ Σκυ-
θικὰ ἐξετάζεσθαι. καὶ τοὶ οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ
πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπ-
αινέεται· ἔδὲ γὰρ ἔδὲ εἰσιν ὑμῖν ἀΦορμαὶ ὑπερ-
μεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βα-
θεῖαν

qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indota-
tam deformemque uxorem duxit, aut si quis pe-
cuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta,
et, per Iouem, si quis vincendum se prae-
buit, cum manifestum esset, paullo post solutum iri.
Valde enim ista vilia, et magnificum in illis aut
virile adeo nihil quidquam inest.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, et
bella, et mortes pro amicis *susceptas*, ut scias lu-
dum esse vestra, cum Scythicis si comparentur.
Quamquam non praeter rationem illud vobis ac-
cidit, sed conueniens est illa parua a vobis lau-
dari. Neque enim sunt vobis occasiones ingen-
tes ostendendae amicitiae, in alta pace viuenti-
bus :

θεία βίβσιν, ὥσπερ ἐδ' ἐν γαλήνῃ μάθῃς, εἰ
ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐσί' χειμῶνος γὰρ δείσει
σοὶ πρὸς τὴν διάγνωσιν· παρ' ἡμῖν δὲ σὺννεχῆς
οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπελαύνουσα ἄλλοις, ἡ ὑπο-
χωρῶμεν ἐπιόντας, ἡ συμπεσόντες ὑπὲρ τομῆς
ἡ λείας μαχόμεθα· ἐνθα μάλιχα δοὶ φίλων ἀ-
γαθῶν, καὶ διὰ τῆτο ὡς βαβαιοτάτα συντιθέ-
μεθα τὰς Φιλίας, μόνον τῆτο ὅπλον ἀρχὸν
καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπὼν βάλωμαι, ἐν τρόπον
ποιούμεθα τὰς Φίλας, οὐκ ἐκ τῶν πότιν, ὥσ-
περ ὑμεῖς, ἐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἡ γὰρ τῶν ἡν-
ἀλλ' ἐκ παιδὸν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ με-
γάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τῆτον ἀπαν-
τες

bis: ut nec per ferentem discas, bonūne sit gu-
bernator; tempestate enim ad faciendum tibi iudiciū opus est. Apud nos autem bella perpetua,
qui aut inuadimus alios; aut excipiamus qui nos
aggrediuntur, aut subita concussione pro praenis
aut praeda pugnemus. Hic maxime amicitis bonis
opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coi-
mus amicitias, solum hoc telum inuictum et via
superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, quā ratione
faciendus amicos; non de comminationibus uti
vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia,
aut vicinus sit; sed si quem videamus virum for-
tem, et magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festi-

τες ὑπεύδομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τῆτο ἡμᾶς ἐπὶ τῶν Φίλων ποιεῖν ἀξιῶμεν, ἐκ πολὺ μνησθεύομενοι, καὶ πάντα ὁμῶς πράττοντες, ὥς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς Φιλίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δοξάωεν εἶναι. καὶ πείσαν προκριθεὶς τις ἤδη Φίλος ἦ, συνθῆκαί τὸ ἀπὸ τῆτος, καὶ ὄρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἣν δέη, ὑπὲρ τῆς ἐτέρας τὸν ἕτερον καὶ ἔτω ποιεῖμεν. ἀφ' ἧ γὰρ ἐντεμόντες ἀπαξ τὰς δακτύλους, ἐνσαλαζώμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη αἶρα βάψαντες, αἷμα ἀμφοτέροι ἐπισχόμενοι πίωμεν, ἐκ ἑσιν ὃ, τι τὸ μετὰ τῆτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἂν καὶ ἐφείτα· δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσεῖναι· ὥς ὅς τις ἂν πολυφίλος ἦ, ὁμοίος

festinamus omnes, et quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis conciliandis facere operae pretium censemus, multum precantes, et omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec reliculi esse videamur. Et si quis praelatus aliis, et iam amicus sit; fedus deinde et iusiurandum maximum, victurum simul, et moriturum, si opus sit, unum pro altero. Et sic facimus. A quo enim tempore incisus semel digitis instillauerimus sanguinem in calicem, et intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus; nihil est quod post ea nos dissoluat. Ac pernissimum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis

ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοι-
χευομέναις γυναιξί. καὶ οἴομαθα ἐκτ' ὁμοίως
ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτῇ εἶναι, πρὸς πολλὰς
εὐνοίας διακρεθεῖσαν.

Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρῶτην γενο-
μένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομά-
τας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος ἀρχμαλώτε Ἀμι-
ζώκε τῇ Φίλῃ αὐτῇ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμῶ-
μαί σοι τὸν ἡμέτερον ὄρκιον, ἐπεὶ καὶ τῆτο ἐν
ἀρχῇ διωμολογησάμην, ἃ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον
καὶ τὸν Ἀκινάκην, ἃδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε,
ψεῦδες ἐρῶ περὶ τῶν Φίλων τῶν Σκυθικῶν.
ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σε ὁμνύοντος ἔδει-
κνυμι, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν ἄδυνα θεῶν ἐπωμό-
σω.

videtur vulgaribus illis et adulteris mulieribus:
putamusque non amplius aequae firmam illius ami-
citiam esse, per multas benivolentias diuisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae
super deinum contigere. Dandamis nimirum
in praelio cum Sauromatis abducto in captiuita-
tem Amizoco amico suo —, quin prius iurabo
tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc
etiam initio mihi tecum conuenit, Non ego, ita
me Ventus et Acinaces, mendacium apud te,
Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES.
Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando.
Interim bene est, quod per Deum nullum iura-
sti.

σω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; ἔ σοι δοκᾷσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; ἔτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον ἂν ἐν ζωῇ τε καὶ θανάτῃ; ὁπότεν ἔν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὁμνύομεν, ταῦτα ὁμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δέ, ὅτι ἀποθνήσκων ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ δία γε τῆτο, καὶ ἄλλας ἂν ἔχοιτε πολλὰς θεάς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οἶζόν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ἔστος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγάσας ὁδούς. ΤΟΞ. Ὅρῳς, τῆτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικαννικόν, ὑπερκρῶν μεταξὺ καὶ διαφθειρών μετὰ τὸν λόγον·
ἐγώ

sti. T O X. Quid sis? Non videntur tibi Diū esse Ventus et Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita et morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus et Acinacem: eatenus iuramus, quatenus, vitae caussa Ventus (aër) est, Acinaces vero mortem efficit. M N E S. Verum si propter ista, etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, et Hastam, et Cicutam, et Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est, infinitas praebebat, quae ducant ad se, vias. T O X. Vides, quam contentiose illud agas et instar rabulae, interpellans et peruertens orationem meam. At ego dum tu di-
S 2 cebas,

ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σὲ λέγοντός. ΜΝΗΣ.
 Ἀλλ' ἐκ αὐθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τούτῃ
 πάντῃ γὰρ ἐρθῶς ἐπετίμησας· ὥς θάρσυνόν, τό
 γε ἐπὶ τέτῳ λέγε, ὥς μηδὲ παρόντες ἐμὲ τοῖς
 λόγοις, ἔτω σιωπήσομαι σοι.

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας
 Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' ἧ τοῦ ἀλλήλων αἵ-
 μα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν
 Σαυρομάται. μυρίοις μὲν ἱππεύσιν· οἱ πα-
 ροὶ δὲ, τρεῖς τοσούτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο.
 οἷα δὲ ἔκ προειδομένρις τὴν ἐφόδον αὐτῶν ἐπὶ-
 πεσόντες, ἀπαντας μὲν τρέπαςι, πολλοὺς δὲ
 τῶν μαχίμων κτείνεσι· τὰς δὲ καὶ ζῶντας ἐπὶ-
 ἀγασθ.

cebas, quietus eram. MNES. At non iterum
 certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim re-
 ste me increpuisti. Itaque audacter, quae se-
 quuntur dicito: quasi nec intersim tuo sermoni,
 ita silentium tibi praestabo.

39. TOX. Quartus dies proecesserat amicitiae
 Dandamidi et Amizocae, ex quo sanguinem alter
 alterius una biberant: cum regionem nostram in-
 vadunt. Sauromatae decem millibus equitum: pe-
 destrium vero copiarum tertium tantum contra
 nos venisse dicebatur. Cum autem nos impru-
 dentes huius inuasionis opprimerent, vertunt
 in fugam omnes; multosque armatorum interfici-
 unt, alios autem abducunt viuos; praeterquam

ἀγασί, πλὴν εἴ τις ἔφθη διανηξάμενος εἰς τὰ
 πέραν τῆ ποταμῆς, ἔνθα ἡμῖν πρὸ ἡμῶν τῆ στρα-
 τοπέδα, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· ἔγω γὰρ
 ἐσκήνωπαμεν τότε, ἐπὶ οἶδα ὅ, τι δόξω τοῖς
 ἀρχιπλεοναῖς ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρως τὰς ὁχθὰς
 τῆς Ταναΐδος. αὐτοὺς ἔν ἡ τε λεία περιηλαυνε-
 ῖτο, καὶ τὰ ἀρχμαλῶτα συνέχετο, καὶ τὰς σκη-
 νὰς διήσπαζον, καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνου-
 ῖτο, αὐτάνδρας τὰς πλείους αἰλισκομένας. καὶ
 ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας,
 καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠκνόμεθα τῷ πρᾶ-
 γματι.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐκλῶκει γὰρ, ἐ-
 βῶκε πρὸν Φίλον ὀνομασί, κακῶς δεδεμένος, καὶ
 ἀπερμήνησσε τῇς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος.

si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis
 transnataret, ubi nobis dimidiis exercitus, et
 pars plaustrorum erat: sic enim, tum castra po-
 lueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum,
 ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda
 abduci, captiva corpora comprehendere, diripere ta-
 bernacula, plaustra capi cum ipsis pleaque ve-
 ctoribus. Et in oculis nostris contumeliam infe-
 rebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae
 res pessime nos habuit.

40. Amizoces autem cum duceretur, captus
 epim erat, nominatim inclamat amicum, duri-
 ter vinctus, et calicis admonet sanguinisque.

αἰχσας ὁ Δάνδαμις, ἔθ' ἔτι μελλήσας, ἀπάν-
των ὀρώντων, διανήχεται εἰς τὰς πολεμίους·
καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμάνοι τὰς ἀκοντας,
ῥημίσαν ἐπ' αὐτὸν ὥς κατακεντήσουσιν· ὁ δ' αὖ
ἐβόα τὸν Ζίριν. τότε δὲ ἦν τις εἶπε, εὐεστε
Φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὥς ἐπὶ λύ-
τροις ἦκοντα καὶ δὴ ἀναχθεῖς πρὸς τὸν ἀρχον-
τα αὐτῶν, ἀπῆται τὸν Φίλον· ὁ δὲ λύτραι ἤτε-
ρη γὰρ προήσασθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπάρ αὐτῷ
λάβη. ὁ Δάνδαμις δέ, ἃ μὲν εἶχον, φησὶν,
ἅπαντα διήρπασαι ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι
γυμνὸς ἀποτελέσαι, ἔτοιμος ὑποσῆναι ὑμῖν, καὶ
πρόσαιτε ὅ, τι ἂν θέλης· εἰ βέλει δέ, ἐμὲ αἰ-
τὶ τότε λαβὼν, κατὰχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι
Φίλον.

Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cuncta-
tus, omnium in conspectu ad hostes transnatat.
Ac Sauromatae telis sublati impetum in illum
faciunt, ut confossuri. At ille Zirin clamat. Hoc
vero si quis dicat, non iam illum interficiunt,
sed tanquam redimendi causa aduenientem reci-
piunt. Itaque abductus ad ducem illorum, ami-
cum repetit: hic pretium postulat, negatque se
dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dan-
damis, quae habebam, inquit, ea omnia a vobis
direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere,
subire vobis paratus sum: et impera quidquid vo-
lueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, et,
quomodocumque tibi collibueris, abutere. At Sau-
roma-

Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἦγοντα· σὺ δὲ, ὣν ἔχεις μέρος καταβαλὼν, ἀγού τον Φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι καὶ βέλστα λαβῆν; ὁ δὲ τὰς ἰφθαλμὰς ἤτησεν, ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκίπτειν αὐτὰς· καὶ περὶ δὲ ἐξενέοντα, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, περὶ λαβῶν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπανήει, ἐπερείδομενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διακηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τὸ το γεγόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκυθας, καὶ ἐκείτι ἠττάσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν ἐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῶν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τὰς Φίλως πίσις, καὶ τὰς Σαυρομάτας

romata, non oportet, inquit, omnino te retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu parte eorum, quae habes, data amicum abducas licet. Rogat Dandamis, *Quid tandem veller accipere?* Hic oculos petit. At ille statim effodiendos praebet, cumque effossi essent, et iam pretium haberent Sauromatae, assumpto Amizoce redit illo innixus; et simul transnatantes salui ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque iam se victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum esse ab hostibus, manente apud nos honesto animo, et erga amicos fide.

μάτας δὲ τὸ αὐτὸ ἔμετρίως ἐφόβησε, λογιζο-
 μένας πρὸς αἷας ἀνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχεῖν-
 ται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τότε ὑπερέσχον,
 ὥς νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖ-
 στα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἀμάξας ἐμπρή-
 σαντες, ὄχοντο Φεύγοντες. ὁ μὲντοι Ἀμιζώ-
 κης ἐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ
 τῷ Δανδάμει, ἀλλὰ τυφλωσας καὶ αὐτὸς ἑαυ-
 τόν, ἀμφοτέρω καθηνται ὑπὸ τῆς κοινῆς τῶν
 Σκυθῶν δημοσίου μετὰ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.
 Τί τοιῶτον, ὦ Μνησιππε, ὑμεῖς ἔχετε ἄν
 εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλες σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς
 πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βέλαι,
 ὥς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καὶ τοι ἐγὼ
 μὲν

Verum etiam Sauromatos non mediocriter eadem
 res perterruit, cogitantes, contra quos viros, pa-
 ratos quidem, pugnaturi essent, etsi impruden-
 tes tum superauerant. Itaque proxima nocte,
 relictis plerisque pecudum, incensisque plaustris,
 fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non por-
 erat, videre se, caeco Dandamide; sed ipse quo-
 que se excaecat, iamque sedent ambo, atque
 ex publico a communi Scytharum cum multo
 honore aluntur.

42. Quid tale, Mnesippe, vos dicere possitis,
 et si quis alios tibi decem supra illos quinque
 enumerare permittat, et iniuratus si lubet, ut
 etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi
 rem

μέν σοι γυμνόν· τὸ ἔργον διηγήσασθην· εἰ δὲ σύ
τινα τοιούτων εἴαγες, εὖ εἶδαι, ὅπως ἂν κοινὰ
ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκέλευε ὁ Δανδα-
μης· καὶ ὡς ἐτυφλῆτο, καὶ ἃ εἶπες, καὶ ὡς ὑπ-
οκῆρς, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐκτεφρημένοι
οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανήσασθαι
εἰσέδατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἄκκε, γὰρ καὶ ἄλλα ἰσότητων, Βελίτταν, Ἀ-
μιζοκαί τεταυ ἀπολέων· ὅς ἐπει κατεσπασθέντα
ἐκ τῆ ἔπαις ὑπὸ λέοντος εἶδε Βασθην τὸν Φίλον
(ἅμα δὲ ἑτυχάν θηρώοντας) καὶ ἦδ' ἄλλων, πε-
ριλααίνας αὐτῷ, ἐναεφύκει τῷ λοφῷ, καὶ
τοῖς ὀυξίν ἐσπάρασσε, καταπλήσας καὶ αὐτὸς,
ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρῷ, καὶ πρὸς ἑσπᾶ,
πρὸς

rem nudam exposui. Si vero tu talem quem-
dam diceres, bene noui quantas venustates ad-
mistrurus esses narrationi, quibus verbis supplica-
verit Dandamis, et quomodo excaecatus fuerit,
et quae tum dixerit, et vt redierit, et vt cum
plausu illum Scythae receperint, et alia, quae
vos machinari auribus soletis.

42. Audi iam et aliam aequo honore dignum,
Belittam, Amizocae huius consobrinum: qui cum
equo detractum a leone Basthen amicum videret,
vna autem erant in venatu, et iam leo comple-
xus hominem fauces illius innuassisset, et laceraret
eum vaguibus: defiliens ipse quoque a tergo ir-
ruit in belliam, eamque detrahit, in se dum ir-

πρὸς ἑαυτὸν παραζύνει, καὶ μετὰ γων, καὶ διὰ
 τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τὰς δακτύλους, καὶ
 τὸν Βάσθην, ὡς οἶόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώ-
 μενος τῷ δήγματι. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς ἐκεί-
 νου ἡμιθνήτα ἤδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεσφά-
 Φη, καὶ συμπλακαίς ἀπέκτεινε καὶ κῆνον· ὁ δὲ
 ἀποδιήσκων τὸ γὰρ ποσοῦτον ἔφθη κατὰ ξας
 τῷ αἰνάνῃ τὸνλέοντα εἰς τὸ σῆνον, ὥστ' ἅμα
 πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτὰς,
 δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἓνα μὲν τῶν
 Φίλων, ἓνα δὲ κατ' ἀντίκρυ τῷ λέοντος.

Τρίτην δὲ σοι διηγῆσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν
 Μακύντη Φιλίαν, καὶ Λονχάτη, καὶ Ἀρσακό-
 μα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας ἔτος ἡράσθη Μαζαίας
 Λευ-

ritat, et traducit inferens intra dentes illius suos
 digitos, et Basthen, quantum fieri poterat eri-
 pere morfui tentans: donec leo, relicto illo iam
 semianimi, versus in Belittan, eumque comple-
 xus, ipsum quoque interemit. Atque ille iam
 moriens ante tamen sic acinace leonem in pecto-
 re percussit, ut simul omnes morerentur. Nos
 vero sepelivimus illos, duobus prope se inuicem
 tumulis aggestis, vno amicorum, altero autem
 exaduerso leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mnesippe, Ma-
 centis amicitiam, et Lonchatae, et Arsfomae.
 Arsfomas hic amore incensus fuerat Mazaeae
 Leu-

Λευκανόρος, τῷ βασιλευσάμετος ἐν Βοσπόρῳ, ὁ-
 πότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τῆ δασμεῖ, ὃν οἱ Βοσπο-
 ρανοὶ αἰὲ Φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα
 ὑπερήμεροι ἐγγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γὰρ ἰδὼν
 τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένοι,
 ἦρα, καὶ πονηρεῖς εἶχε. τὰ μὲν ἐν περὶ τῶν Φό-
 ρων διαπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχηρημάτιζεν αὐτῷ ὁ
 βασιλεὺς, καὶ εἰσία, ἤδη αὐτὰν ἀποπέμπων.
 Ἔθες δὲ εἶναι ἐν Βοσπόρῳ, τὰς μνηστῆρας ἐπὶ τῷ
 δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἳ τινες
 ὄντες ἀξιῶσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ
 δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνη-
 στῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖ-
 δες, καὶ Τυγραπάτης ἢ ὁ Λαζῶν δυναστεῖς, καὶ
 Ἀδύρ-

Leucanoris B. Bosporanorum reguli, cum legatus
 ad eum esset tributi causa, quod semper nobis
 soluentes alioquin Bosporani, tertium iam men-
 sem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur
 cum vidisset Mazaeam, magnam et pulchram
 virginem, amare illam, et inde animo aeger esse
 coepit. Ac te tributo negotium perfectum iam
 erat: iam responderat illi rex, iam discessus causa
 conuiuio illum excipiebat. Moris autem est in Bos-
 poro, ut proci in coena petant puellas, dicant-
 que, qui sint, qui recipi in affinitatem postulent.
 Iam forte accidit, ut plures in ea coena proci ad-
 essent, reges et regum filii, et Tigrapates in his
 erat, Lazorum regibus, et Adyrmachus Mach-
 lyinae

Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλιδίνης ἀρχὸν, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μακρότερον ἑκάστον προσκυγεῖλαντα ἐξυτὸν, διότι μακροσώμενος ἔστι, δεῖπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακοιμένοις ἐκείνων ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ παύσωνται, δεῖπνῶντες κατέλθοντα Φιάλην ἐπισπεῖσαι κατὰ τῆς τραπέζης καὶ προσεύεσθαι τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαινῶν καὶ ταῦτα, ὥς τις ἢ γένος, ἢ πλέκx, ἢ δυνάμεως ἐπιδείξει. Πολλῶν ἐν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπουδαίων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας ἀντιπάλους καταριθμησαμένων, τέλει ταῦτα ὁ Ἀρσάκης αἰτήσας τὴν Φιάλην, καὶ ἑσπεύοντα ἐπὶ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν αἶνον, ἀλλὰ ὑβριστικῶς δοκεῖ τῷτο εἰς τὸν θεόν.) πινὼν δὲ ἀμυσί, Δού

lyinse princeps, et alii multi. Oportet vero procorum vnumquemque, cum se indicavit, *μημῖται* nuptiarum se causa venisse, coenare cum aliis, et quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poscere, libare in mensam, et procum se puellae profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam dives, quam potens sit.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, et petiissent *puellam*, et regna sua atque divitias enumerassent, ultimas poculo petito Arsacem, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, *quae* contemelia potius in Deum videatur) sed epota haustu vno phiala, *De* mibi,

μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σε Μα-
ζαετηρικῶς ἔχειν, καὶ ἐπιτηδειοτέρῳ τέτων
ἀντιμίσπασα γὰρ ἐπὶ τῷ πλέτῳ καὶ τοῖς κτήμα-
σι, πᾶ δὲ Λευκαῖος θαυμάζαντος (ἠπίστατο
γὰρ πόνητος πόν Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν
πολλῶν) καὶ ὁμοῦν, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ
πόσας ἀμάξας ἔχεις; ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ
ὑμεῖς πλεονᾶτε. Ἀλλ' εἰς ἀμάξας, ἔφη, ἔχω,
καὶ δὲ ἄλλους, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ
ἀγαθοὶ, οἵσι καὶ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν
ἐγκατασθὲν ἐπὶ πᾶσι, καὶ παρώφθη, καὶ με-
θύων ἐδοξεν. ἔωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων
Ἀδύρμαχος ἑμᾶλεν ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν
Μαεώταν, παρὰ τὰς Μιάλχους.

Ο

*mibi, Rex, inquit, filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad diuitias et possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arfacoman et de vulgo Scytharum, atque interrogante, Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arfacoma? hae enim vestrae diuitiae. At ego, inquit, neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus propter ista est, et contemptus, et pro ebrio habitus. Altero autem mane perlatum caeteris est Adyrmachus, abdu-
cturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes.*

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μνηστῶν
 τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τῆ βασιλείας,
 καὶ γελασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δα-
 ξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμεν αὐτῷ τὸν
 πλῆτον, ὅπόσος ἐστί μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα,
 καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐνοίαν τὴν ὑμετέραν πο-
 λὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέρην τῆς Βοσπορανῶν δυ-
 νάμεως. ἀλλ' ἐμὰ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν
 ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ
 Μάχλυϊ παρεδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι
 χρυσᾶς γε Φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμά-
 ξας τετρακλίνες ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ
 βῆς πολλὰς. ἔτως ἄρα προστίμησεν ἀνδρῶν ἀ-
 γαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα πε-
 ρίεργα,

46. Domum vero reuersus Arsacomas indicat
 amicis, quam contemptim habitus esset a rege,
 quam derisus in conuiuio, eo quod pauper visus
 esset: Cum tamē, inquit, narrarem illi meas di-
 uisias, quantaē sunt, vos nempe, Lonchates et Ma-
 centes, et beniuolentiam vestram, praestantiorē
 longe et firmiorem Bosporianorum opibus. Haec
 vero cum dicerem, vos ille quidem derisui et con-
 temtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abduce-
 dam tradidit sponsam, quod aureos se phialas ha-
 bere decem diceret, et plaustra quaternorum lecto-
 rum octoginta, et oves bouesque multas. Sic ergo
 praetulit viris bonis pecudes multas, et pocula vanae
 pretia-

ῥίονα, καὶ ἀμάρταν βαρύνει. ἐγὼ δὲ, ὦ Φίλοι,
 δι' ἀμφοτέρων ἀνιώμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μα-
 ζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις ἐμε-
 τρώς μὴ καδίκετο· αἶμα δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης
 ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετῆν ἐκάσω ὑμῶν
 τῆς ἀτιμίας, εἴγε ἔτω βιάμεν, ὥς ἀφ' ἧ συνε-
 ληλύδαμεν, εἰς ἀνθρώπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ
 ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. ἔ. μόνον
 ἐπέειπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἑκάστος ἡμῶν ὁ-
 λως ὕβρισα, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς ἔν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς
 παρῆσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἐρ-
 γον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνῶμαι Ἀρσακόμα τὴν
 κεφα-

pretiositatis, et plaustra grauiā. At ego, amici
 duplici de caussa angor: etenim amo Mazaeam, et
 contumelia in tot hominum conspectu mihi illata pro-
 funde in animum meum descendit. Nec minori au-
 tem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim con-
 tumeliae pars ad vestrum unumquemque peruenit;
 si quidem ita viuimus, ut, a quo tempore coimus,
 unus simus, doleamus iisdem rebus, laetemur iis-
 dem. Non hoc solum, iubiungit Lonchates, ve-
 rum unusquisque nostrum totus iniuria affectus est,
 cum ista tibi enenerunt.

47. Quomodo igitur, Macentes inquit, in prae-
 sens consulimus? Diuidamus, ait Lonchates, opus.
 At, ego quidem polliceor Arsacoma caput me alla-
 turum

κεφαλὴν νομιεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν
 νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη.
 σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ
 στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τούτο δεῖσθαι) ἡ-
 μᾶς αὐτῷ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασπεύδαζε
 ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλεί-
 στην. ῥᾶστα δ' ἂν πολλὰς προσαγάγοις, αὐτὸς
 τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν ἐκ ὀλίγων ὄντων οἰ-
 κείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζεο ἐπὶ τῆς βύρσης τῆς
 βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς ἔ-
 χεν, αὐτὸς ἐπὶ τῇ Βοσπόρῃ ὁ Λογχάτης· ὁ Μα-
 κέντης δὲ ἐπὶ τὰς Μαχλύας, ἱππότης ἐκότερος·
 ὁ δὲ Ἀρσανάμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιω-
 ταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν
 οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ

turum Leucanoris: te autem oportet sponsam illi
 adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, pergit,
 Arfacoma, interea, cum credibile sit exercitu post
 haec et bello opus futurum, hic manens, coge et pa-
 ra arma, et equos et reliquas copias quam amplissi-
 mas. Facillime autem plurimos tibi conciliaueris,
 cum et ipse sis vir bonus, et nos non paucos habea-
 mus familiares: maxime vero si bubulam pellem in-
 sederis. Placuerunt ista. Atque e vestigio, ut
 erat, in Bosporum pergit Lonchates: Macentes
 vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsa-
 comas domi manens agit cum aequalibus, et fami-
 liarium copias armat: tandem etiam pellem insidet.

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὴν βύρσαν ἔτσι
 ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεῖς τις πρὸς ἑτέρω, ἀμύνα-
 σθαι βελλόμενος, ἰδὼν καὶ ἑαυτὸν ἐν ἀξίωμα-
 χος ὦν, βῆν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρεῖα μετακίψας
 ἤψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν,
 καίθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὰπίσω παραγαγὼν
 τὰ χεῖρα, ὥσπερ οἱ ἐν τῶν ἀγκύων δεδεμένοι,
 καὶ τὐτὸ ἐστὶν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρα-
 κειμένων δὲ τῶν κρεῶν τῷ βοῶς, προσιόντες οἱ
 εἰσιῶσι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βελλόμενος, μοῖραν ἑκα-
 εὐς λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα,
 ὑπὸ χροῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἡππέας
 παρέχειν ἀσπίτας καὶ ἀμίσθας, ἡ δὲ δέκα, ὁ δὲ
 πλῆρες, ἡ δὲ ἐπ' αὐτὰς ἡ περὶ, ὅπως αὐτὸν δύνη-
 ται.

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetu-
 do ita se habet. Si quis iniuria laesus ab alio,
 et vicisim volens, videt se parum imparem bello
 esse, sacrificati bouis carnes concisas coquit. Ipse
 vero stratum huius pellē insidet, manibus post
 tergum reiectis, ut qui in ipso brachii flexu re-
 vincti sunt. Et haec sanctissima apud nos sup-
 plicandi ratio. Appositarum vero carnum bouis,
 accedentes familiares, et caeterorum quisquis
 vult, patte unusquisque sumit, incendens de-
 xtro pede pellē, pollicetur pro viribus, hic qui-
 dem quinque equites se praebiturum, quibus ne-
 que cibaria illi neque stipendia debeat, alius de-
 cem; alius plures; alius armatos, aut pedites.

ται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὃ πενέστατος. ἀθροί-
ζεται γὰρ ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε,
καὶ τὸ τοιῆτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ
συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε
καὶ ἔνορκον ἔν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης,
ὄρεος ἐστίν. ὁ μὲν ἔν' Ἀρσακόμας ἐν τέτοις ἦν.
καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἵππεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς πεν-
τακισχιλίας, ὀπλίται δέ, καὶ πεζοί, συνάμ-
φότεροι δισμύριοι.

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὸν
Βόσπορον προσέερχεται τῷ βασιλεῖ διοικημένῳ
τι τῆς ἀρχῆς, καὶ Φησὶν ἦκειν μὲν ἀπὸ τῆς κοινῆς
τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλη πρᾶγματα
κομίζων. τῷ δὲ λέγειν καλεῦσαντος, Οἱ μὲν
Σκυ-

quotcumque possit; alius, pauperrimus nempe,
se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna in-
terdum multitudo: ac talis exercitus cum fir-
missimus est ad una manendi constantiam, tum
inuietus hostibus, iuratus quippe; cum pellem
inscendere sacramentum sit. In his ergo occupatus
erat Arfacomas, collectis ad ipsum equitibus ad
quinq̄ues mille, armatorum vero, et peditum
in summa viginti millibus.

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum de-
latus adit regem pro imperio agentem aliquid, et
venire se a communi Scytharum ait, priuatim
autem res illi magnas ferre. Dicere autem iussus,
Scy-

Σκύθαί, Φησί, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιῶσι, μὴ ὑπερβαίνειν τὰς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῆς τραχίως νέμειν· τὰς δὲ λησὰς, ἃς αἰτιάσθε ὡς κατατρέχοντάς ὑμῶν τὴν χώραν, ἃ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεσάλευσαν.

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τῆς Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρῶτον παρὰ σέ, καὶ, οἶμαι, διότι αὐτήσας τὴν θυγατέρα ἂν ἔτυχε παρὰ σέ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμην ἡμέραν ἤδη
κάθη-

Scythae, inquit, communia illa et quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem (asperam regionem) maneat: latrones autem illos, a quibus percurfari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed priuatim sui unumquemque lucri causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiari me iusserunt.

50. At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arfacoma Marianae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, et indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam non impetrauit, et iam septimum diem pellem insi-

καθῆται, καὶ συνῆκται στρατός ἐκ ολίγος αὐτῶν.
 Ἦλκσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροί-
 σθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συμ-
 ἔσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν,
 ἠγνόων. Ἀλλ' ἐπὶ σέ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ πα-
 ρασκευή· ἐμοὶ δὲ εὐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ· καὶ
 ἀχθεταί διότι προτιμῶμαι αὐτῷ ὑπὸ τῶν γε-
 ραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι.
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴνέτεραν σε θυγατέρα Βαρ-
 κέτιν, ἔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, ἀναίς
 μακρὰν σοι ἤξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῇ κομίζων.
 Ὑποσχέσμαι, ἔφη ὁ βασιλεὺς, μάλα περὶ δόξης
 γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς αὐ-
 τοῦ Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέ-
 πτησεν αἰεὶ τὰς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὀ-
 μοσον,

dei, collectumque habet exercitum non parvum. Au-
 diueram, inquit Leucanor, ipse quoque colligi in-
 pelle copias; contra nos vero coire, et Arsacomen
 ducem esse, ignorabam. Estimvero contra te, Lohi-
 strates, ait, apparatus ille. Meus vero Arsacomas
 inimicus est, et indignatur me sibi praeferrī ab ho-
 norariis, et omnibus rebus haberi praestanti-
 rem. Si vero mihi promiseris alteram filiam suam
 Barcein, quae nec aliis rebus indignus talis gener
 sum; non ita multo post veniam caput tibi illius ad-
 ferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui
 causam irarum Arsacomae, de nuptiis, scitot,
 et alioquin semper formidaret Scythas. Lancha-
 tes

μοσαν, ἔφη, ἢ μὴν Φυλάξαι τὰς συνθήκας, μὴ
 δὲ ἀπαρνησασθαι. τότε ἡδὴ τῶν γενομένων,
 καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν ἄραν ἠθέλεν ὀμνύειν,
 Μὴ σὺ γε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπὶ δὴται
 τῶν ὀρωπῶν ἐφ' ὅτῳ ὀρκομωτῆμεν, ἀλλ' εἰς
 τὰ ἱερὰ τὰ Ἄρεος τῆτι εἰσελθόντες, ἐπικλη-
 σάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκυσάτω δὲ μὴ-
 δει. εἰ γὰρ τι τῶν πύθοιτα Ἀρσακόμας,
 δέδια μὴ προθύσῃται με τῷ πολέμῳ, χεῖρα ἔ-
 μμεν ἢ ἄν περιβεβλημένος. Εἰσὶ ὦμεν, ἔφη ὁ
 βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι παρρωτάτω.
 μηδεὶς δὲ παρέσω εἰς τὸν νεῶν, ὃν τίνα μὴ ἐγὼ
 καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι
 δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπι-
 σχωὺν τῇ ἑτέρᾳ τὸ σῶμα, ὥς μὴ βοήσῃε, παῖε

παρὰ

tes vera iura, inquit, servaturum te pœctâ; ne-
 que negaturum. Hic, dum ista iam fierent, et
 ille extensa in caelum manu iam iuraturus esset,
 Ne hic; inquit, ne quis forte videntium suspicietur,
 qua de re iuremus; sed in hoc Martis templum in-
 gressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente ne-
 minē. Si quid enim horum audiat Arsfacomus, me-
 tuo ne ante bellum me caedat, qui manu non par-
 vam iam circa se habeat. Intremus, Tox ait: Vos
 verò longissime recedite, neque in templo acsis quis-
 quam, quem ego non vocauero. Cum vero
 ipsi quidem intrassent, recessissent autem satelli-
 tes: stricto acinace, altera manu os ne clamaret

παρὰ τὸν μασόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν,
 ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μεταξύ διαλεγό-
 μενος δῆθεν αὐτῷ. καὶ διὰ ταχέων ἤξεν λέγων,
 ὡς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ἔτως
 ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον κα-
 ταλειοίπει τὸν ἵππον, ἀναβάς, ἀφιππάσατο
 εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ ἐκ ἐγένετο αὐτῷ,
 ἐπιπολὺ ἀγνοησάντων τὸ γεγόνός τῶν Βοσπο-
 ρανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας
 σασιαζόντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπό-
 σχωσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσανόμα παραδὲς
 τὴν κεφαλὴν τῷ Λευκάνορος. ὁ Μανέντης δὲ,
 καθ' ὁδὸν ἀνέσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γεγόμενα, ἦκεν
 εἰς

occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput
 abscissum tegens chlamyde exit, inter *exeundum*
 velut loquens cum illo, et statim se rediturum,
 dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et
 sic delatus ad illum locum, vbi reuinctum equum
 reliquerat, eo consensu Scythiam curriculo re-
 petit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam
 est, quid actum esset diu ignorantibus Bospor-
 anis: tum vbi rescissent factiose de regno decer-
 tantibus.

51. Atque ista quidem Lonchates fecit, im-
 pleuitque promissum tradendo Leucanoris capi-
 te. Macentes autem, audito in ipsa via, quid
 in Bosporo gestum esset, peruenit ad Machlyes,
 et

εἰς τὰς Μάχλυνας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς
 τὸν Φόναν τῷ βασιλέως, Ἡ πόλις δέ, ἔφη, ὦ
 Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασι-
 λείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προσάσας, παραλάμ-
 βανε τὴν ἀρχὴν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν
 ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμα-
 ξῶν ἐπέσθω, ῥᾶεν γὰρ ἔτω προσάξεις Βοσπο-
 ρανῶν τὰς πολλὰς, ἰδόντας τὴν Λευκάνορος θυ-
 γατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδί
 ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ ἔσαν
 τὴν Μαστίραν ἡγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι
 ἤκω παρὰ τῶν Μαστίρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλα-
 νίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν
 ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιιδεῖν ἐς Εὐβίοντον
 περιελθῶσαν τὴν ἀρχὴν· ἐς ἀδελφὸς ὢν νόθος
 Λευ-

et annuntiata primum morte regis, Ciuitas, in-
 quit, te, Adyrmache, generum regis ad regnum
 vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum
 occupa, turbatis rebus praesens auxilium: puella
 vero post te in plaustis sequatur. Facilius enim
 sic Bosphoriorum tibi vulgus conciliaueris, regis fi-
 liam si viderint. Ego vero Alanus sum, et virginis
 a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram
 duxit Leucanor. Et iam a Mastirae tibi fratribus
 venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut
 quam celerrime venias in Bosporum, nec patiare
 transferri impetum in Eubioium, qui frater no-
 strus

Λευκανόρος, Σκύθας μὲν ἀπὸ φίλος ἐστίν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακεντής, ὁμοσκέυος καὶ ὁμογλωττός τοῖς Ἀλαναῖς ὢν· κοῖνα γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαί· πλὴν ὅτι ἔπ᾽ ὅπῳ κομῶσιν οἱ Ἀλανοί, ὥσπερ οἱ Σκύθαί· ἀλλὰ ὁ Μακεντής καὶ τὲτο εἶμαρ αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὅπως αὖτις ἦν ἑλαττόν κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τῷ Σκύθῃ· ὥς ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μασείρας καὶ Μασαῖας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐκείναις ἐτοίμος ἄμα σοὶ ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἢ ἐθέλης, μένειν τα εἰ θεοί, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τὲτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθέλησάμην αὖ, ἀφ' αἵμα-

xibus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis et lingua Alanorum similis, communis enim iste Alanis et Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scythae comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Masaeae cognatus esse.

52. *Et iam, inquit, Adyrmachus, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, et ducere virginem. Hoc vero, et magis quidem velim, ait Adyrmachus, te, con-*
sanguini-

αἷματός οὐτα σε Μαζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ
 ἄμα ἡμῶν ἦς ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἵππῳ ἐνὶ πλοίῳ
 ἔκχεαίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀν-
 τὶ πολλῶν αὐτὴ γένηται. ταῦτα ἐγένετο· καὶ ὁ
 μὲν ἀπῆλκυσε, παραδὼς τῷ Μακέντῃ ἄγειν πρὶν
 Μαζαίαν, παραδόνον ἔτι ἔσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν
 ἐπὶ τῆς αἰμαδῆς ἦγε αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέ-
 λαβεν, ἀναθέμενός ἐπὶ τὸν ἵππον (ἐτετραπεύ-
 κει δὲ ἄλλαν ἄνα σφίσιν ἵππῳ ἐπεσθαι) ἀνα-
 πηδήσας καὶ αὐτὸς, ἀκέτι παρὰ τὴν Μακῶτιν
 ἦλκυσε, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν,
 ἐκ δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μετράων ὄρη, διαναπαύων
 μεταξύ τὴν παιδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχ-
 λῶν εἰς Σκυθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἔπερ-
 δῇ

*sanguineus qui sit, puellam ducere. Si enim simul
 eas nobiscum in Bosphorum, equite vno plures fue-
 rimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum in-
 star mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille
 quidem discessit, tradita Macentae, quam dedu-
 ceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo qui-
 dem die in plauastro ipsam duxit. Cum vero nox
 ingruisset, ea in suum equum imposita (paraue-
 rat autem alium vnum equitem, qui se sequere-
 tur) cum ipse quoque insilisset, non iam iuxta
 Macotin pergit: sed versus mediterranea defle-
 tens, uti dextros haberet Mitracorum montes,
 recreata interposita quiete puella, tertio die iter
 ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque*

δὴ ἐπαύσατο τῷ δρόμῳ, μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμῳ, Δεῦρο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμῶ τὴν ὑπόσχεσιν. τῷ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπισον τῷ θεάματος καταπληγέντος, καὶ χάριν ὁμολογῆντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτῷ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τέτοις, τοῖον δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά με χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ Φιλοφρόνως ἐπαμειβήθη καμνέσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἶόν τε ἦν, εἰς ἓνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν

equus illi, cum finito cursu paullum stetit, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arfacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promissum*. Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, et gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *aliud me a te facere*. *Quod enim gratias tibi eorum nomine, quae feci, agis, id eiusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaueris, et benigne curaueris laborantem*. Proin ridicule nos quoque egerimus, si olim permisti, et quoad eius fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putamus,

μὲν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλα τῶ σώματος· ὑπὲρ αὐτῶ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὄν τῶ ὅλα εὖ πάσχοντος. ἔτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσανόμα χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκασε τὴν ἐπιβελήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον ἔκῃτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίотος ἤρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτῶ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος ἔμετὰ πολὺ καὶ ἔτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τὰς Ἑλλήνας, Ἀλανὰς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτας ἐκατέρως δισμυρίδας· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύ-

mus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit: pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsa-
coma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosphorum non iam perrexit; iam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reuerfus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem et Sauromatas auxiliares cuiusque generis vicies millenos. Coniunctis

στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύμναχος, ἐν
 νέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τέτων τὸ
 τρίτον, ἵπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐ-
 τὸς μετέσχον τῆς ἐξοδῆς, αὐτοῖς ἐπιδὼς ἐκ τῆ
 βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατόν) ἃ πα-
 λῶ ἐλάττον τῶν τρισμυρίων συντείς ἱππεῖς
 συναθροισθέντες, ὑπεμένομεν τῇ ἐφοδῶνι ἐ-
 στρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσέλα-
 τας εἶδομεν αὐτὰς, ἀντετήγομεν, περὶ περὶ
 τὰς τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολῆς μάχης
 καρτεράς, ἐνεδίδε ἤδη τὰ ἡμέτερά, καὶ παρα-
 φήγγυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διέκλεθη
 τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφουγεν, εὐ-
 πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀπαχήμεναι εἰς

καί

iunctis autem copiis Eubiotus atque Adymachus,
 nonaginta millia ambo conficiebant: quorum ter-
 tia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam
 ipse quoque expeditionis pars fui, qui dedecum
 illis in pelle tum equites meo stipendio militan-
 tes centum) triginta millibus non multo paucio-
 res, computatis quidem equitibus, impetum go-
 rum Arfacoma duce excepimus: et cum admo-
 ventes videremus, contra illos equitatu prius
 emissio duximus. Cum diu fortiter pugnatum
 esset, iam cedere nostri, iam perumpi phalanx,
 et tandem in duas partes scindi Scytharum exer-
 citus. Atque altera pars quidem se subducere,
 non illa quidem aperte victa, sed recessus illa
 fuga

καὶ ἡ Φυγή. εἰδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπι-
 πάλῃ διώκειν· τὸ δὲ ἡμῖσι, ὅπερ καὶ ἔλαττον,
 περισχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον
 πανταχοῦθεν, ἀφθόνησ ἀφιέντες τῶν οἰσῶν καὶ
 ἀκοντίων, ὥς· πάνυ ἐπονῆντο ἡμῶν οἱ περιε-
 σχημένοι, καὶ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὄπλα.
 Ἐν τῷτοκ δὲ ὁ Λονχάτης καὶ ὁ Μακέντης
 ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προκινδύ-
 νευόντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λον-
 χάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν,
 καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον· ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρ-
 σακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγήσα-
 μενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τὰς Φίλας, προσ-
 βαλὼν

fuga videbatur: cum neque Alani multum per-
 sequi illos auderent. Alteram vero partem, ean-
 demque minorem, circumuentam Alani et Mach-
 lyes caedebant undique, magna sagittarum iacu-
 lorumque vi immixta: valde itaque laborare no-
 stri, qui ita conclusi tenerentur, iamque multi
 arma proficere.

155. Forte fortuna in his erant Lonchates at-
 que Macentes, iamque vulnerati, cum primi se
 periculis obtulissent, ambusto *salarica* femore
 Lonchates, Macentes autem *percuſſo* securi capi-
 te, et hasta humero. Quod sentiens Arsfcomas,
 qui inter nos reliquos versaretur, indignumque
 ratus, si relictis amicis abiret, admotis equo cal-
 cari-

βαλὼν τὰς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυ-
νε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥς
τὰς Μάχλυας μὴδὲ ὑποσῆναι τὸ ῥόθιον τῆ θυ-
μῆ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν.
ὁ δὲ ἀνακτησάμενος τὰς Φίλκας, καὶ τὰς ἄλλας
ἅπαντας παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρ-
μαχον, καὶ πατάξας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχέ-
να, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου,
διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν ἔ-
μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τέτοις ὥς ἐκρά-
τῃμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἀνέπι-
πολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφθίλετο. εἰς
δὲ τὴν ἐπιᾶσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων ἦγοντες
ἐδέοντο Φιλίαν ποιῆσθαι. Βοσποράνοί μὲν ὑπο-
τελέσεν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχόμενοι,

Μάχ-

caribus, et sublato clamore, per hostes infensa
copide equitat, vt neque animosum illius impe-
tum sustinerent Machlyes, sed transeundi facul-
tatem illi darent. At ille recuperatis amicis hor-
tatus omnes irruit in Adyrinachum, eumque im-
pacta ad ceruicem copide ad zonam vsque diui-
dit. Illo vero cadente, quicquid erat Machlyum,
neque ita multo post Alani quoque diffugiunt,
et post hos etiam Graeci. Sic de nouo nos superiores,
persecuturi illos amplius et caesuri eramus, nisi
nox opus intercepisset. Postridie supplices ab ho-
stibus veniunt amicitiam secum fieri petentes,
Bosporani duplum pendere tributum polliciti,
Mach-

Μάχλυες δὲ ὁμήρεας δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ
δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου ἐκείνης, Σινδιανὸς ἡμῖν χει-
ρῶσασθαι ὑπέσθησαν ἐκ πολλῶν διεσῶτας. ἐπὶ
τάτοις ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρ-
σακόμα καὶ Λογχάτη· καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκεί-
νων πρυτανευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνή-
σιππε, τολμῶσι πειεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν Φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύ-
θοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἀ-
νεμος εἶεν, ἔς ὧμοσας, εἰ γὰρ τις ἀπιστοίῃ αὐ-
τοῖς, ἔ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν αὐν. ΤΟΞ.
Ἀλλ' ἔρα, ὦ γενναῖε, μὴ Φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπι-
στία ἤ, πλὴν ἐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλ-
λα

Machlyes dare obfides parati; Alani vero pro ista
inuafione Sindianos, a longo inde tempore a no-
bis diffidentes, in potestatem nostram se redactu-
ros recipiebant. His conditionibus persuaderi no-
bis passi sumus, cum primo omnium ita visum
esset Arfacomae et Lonchati, et ipsis tractantibus
vniuersum negotium, pax facta est. Talia, Mne-
sippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, et fa-
bulis similia. Atque ignoscat mihi Acinaces ac
Ventus per quos iurasti. Si quis enim fidem iis
neget, non valde videatur reprehendendus. TOX.
Quin vide, generose, ne inuidia sit illa vestra
credendi cunctatio. Verumtamen non deterrue-
ris me neganda fide, quo minus alia de hoc ge-
nere

λα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γηγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μένου, ὦ ἄριστε, μηδὲ ἔτιωσ ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, οἷς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλανά τὴν διαθέων, καὶ ἐς τὸν Βόσπορον ἀπαιῶν, εἰς ἐπανιών, πᾶν μὲν κατεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πεισέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετῶντι, καὶ διὰ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῶν τῇ ἀνοή συμπερινοσῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄκυσσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τένομα, ὑπηρετήσεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπήεν οἰκοθεν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἀμασειν τὴν Ποντικὴν· ἐν προαβολῇ δὲ ἐς τοὺς ἀπὸ Σκυθίας προσπλέα-
σιν

nere dicam, quae facta a Scythis noui. MNES. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis vsus sermonibus, vt modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrens, et abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es. T O X. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breuiter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sissinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo profisciscer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin nauigau: opportune autem obiecta est e Scythia nauigantibus haec vrbs, Caram-

εἰν ἔ πολὺ τῆς Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις.
εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἐταῖρος ἐκ παιδὸς ὡς
ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι
σκεψάμενοι, καὶ τὰ πλοῖα ἐς αὐτὴν μετασκευα-
σάμενοι, ἡγοράζομεν (16), ἔδὲν πονηρὸν ὑφορώ-
μενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀνασπάσαν-
τες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ
ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα καταλιπεῖν.
ἐπανελ-

Carambi non multum distans. Sequebatur me
Sisinnus, meus a puero inde sodalis. Nos ergo
diuerforio ad portum quaesito, sarcinulisque de
navi in illud translatis nihil mali suspicati, in fo-
rum prodimus. Interea vero fures quidam clau-
stris detractis omnia efferunt, ut nec tantum re-
linquerent, quantum in illum nobis diem suffice-
ret.

16. Ἡμεῖς μὲν ἔν καταγωγὴν τινα — ἀγορά-
ζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Κατα-
γωγὴ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἶκημα, quod
sibi viderunt, conduxerunt, compararunt
et eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες,
hoc est, in forum urbis profecti. Hesych.
ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβεισθαι. Ari-
stophanes Λυσιστρατῇ pag. 860. Lugd. edit.
Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογεί-
τονι. Thucydides lib. VI. pag. 214. Καὶ
ἐσελθόντες ἡγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Ιατ-
Γρηγοριαν.

ἐπανελθόντες ἐν οἴκαδ', καὶ τὰ γεγονὸς μαθεύ-
 τεσ, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς ἔσιν,
 ἢ τῷ ξένῳ, ἐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συ-
 κοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, οἷς
 ὑφείλετο ἡμῶν τις Δαρεικὴς τετραμοσίης, καὶ
 ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τὰπίδας τινας, καὶ τὰλλα
 ὅποσα εἶχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παράπτων ἃ, τε
 πράξομεν, ἄποροι παντάπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ
 γενόμενοι· καί μοι μὲν ἔδοκει, ὥς εἶχον, αὐτῶ
 παραβύσαντα ἐς τὴν πλευράν τὸν ἀκινάκην ἀπ-
 ἔλθεῖν τῷ βίβ', πρὶν ἄγενης τι ὑποσῆμαι ἀπ-
 μῶ ἢ δίψει πιεσθέντα· ἃ δὲ Σισίννης περὶ αὐ-
 τῆτο, καὶ ἰκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς
 γὰρ

ret. Domum ergo reuerfis, audito quid factum
 esset, in ius vocare vicinos, qui multi essent,
 aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sy-
 cophantae plerisque videremur, si diceremus ab-
 stulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, et
 vestem multam, et stragula quaedam, et quae
 habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti condi-
 tione nostra, quid ageremus, inopes opanium
 rerum in regione peregrina facti. Ac mihi qui-
 pem videbatur, vt habebam, e vestigio adacto-
 in latus acinace de vita abire prius, quam humile
 quidquam fame aut siti subigente admitterem.
 At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid
 tale

γὰρ ἐπινόησεν ἔλεγεν, ὅθεν ἔχομεν ἰκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τῆς λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἦκεν ἡμῖν ἐκ τῆς μισθῆς ἐπισιτισάμενος. ἔωθεν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπὴν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες 17), ἕς τρίτην ἡμέραν διαγωνιῆσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτὸς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμέ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν πλάσιόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα

tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu baiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium et honestorum iuenum. Hi autem pecunia auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Iamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, et, Ne amplius, inquit, pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die diuitem te reditum.

V 2

59. Haec

17. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *militēs conscribere*. Alciph. I. Ep. XI. p. 44. Vbi Bergler. de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. Macab. XII, 43. Reitz.

Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ μεταξὺ ἀποζη-
σαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θεάς, ἐθεώμεθα καὶ
αὐτοί. παραλαβὼν γάρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι
καὶ παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς
τὸ θέατρον· καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν
πρῶτον θηρία κατακοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν
διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφίε-
μενα, κακέργας τινάς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ
εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινα παραγαγὼν ὁ
κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅσις ἂν ἐθέ-
λῃ τὰ τῷ μονομαχῆσαι, ἦκειν εἰς τὸ μέσον, δρα-
χμας ληψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης,
ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδή-
σας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ἦται. καὶ
τὸν

59. Haec dixit. Atque aegre interiecto tem-
pore vitam tolerantes, instante iam spectaculo,
spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assum-
tum velut ad iucundum quoddam nouumque
spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Iam-
que spectamus assidentes, primo bestias isaeulis
confici, et exagitari canibus, et in vinctos quos-
dam homines, maleficos, vt coniiciebamus, im-
mitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum pro-
cerum quendam iuuenem producens praeco edi-
ceret, qui cum hoc pugnare vellet, progredere-
tur in medium, pugnae pretium accepturus
drachmas decies mille: hic surgit Sisinnus, ac
cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma
poscit,

τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ Φέρων, ἐνεχέρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσασαι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκούντα· ἢν δὲ πέσω, θάψας με ὑποχώρει ἀπίσω εἰς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ τέτοις ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὄπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ ἔκατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς κατασὰς ἐμάχετο· καὶ τὰ μὲν πρῶτον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην, ὥς αἷμα ἔρρει πολὺ· ἐγὼ δὲ προεπεθνήκειν ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀντίπαλον, παίει εἰς τὸ σῆρον, καὶ διήλασεν, ὥς αὐτίκα ἐπεπτώκει πρὸ τοῦ ποδοῦ αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων

poscit, et mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, et in manus mihi tradit: ac, si quidem, inquit, vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas reuertere. Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curuato ense succisus poplitem, sanguis vt copiosus proflueret; et ego prae metu pene ante mortuus essem. At ille obseruans inferentem se audacius aduersarium, percussus illius pectus transfadigit, vt statim ante pedes illius concide-

νων καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ τραύματος, ἐπειάθει
 τῷ νεκρῷ, καὶ μικρῷ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυ-
 χή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέστησα καὶ παρεμυ-
 θησαύην. ἐπεὶ δὲ ἀφῆτο ἤδη νενικηκώς, ἀρά-
 μινος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπο-
 λὺ θραππευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἕξι μέχρι νῦν
 ἐν Σκυθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χλωδὸς
 δὲ ἐστὶν ὅμως ἀπὸ τοῦ τραύματος. τῆτο, ὦ
 Μνήσιππε, ἔκ ἐν Μάχλυσιν, ἐδ' ἐν Ἀλανίᾳ
 ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι
 δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πέρεισιν Ἀμαστριανῶν,
 μεμνημένοι τὴν μάχην τῷ Σισίνῃ.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγη-
 σάμενος, παύσομαι. ἤκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύ-
 χας

cideret: ille autem fessus et ipse vulnere, infidet
 mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quoque
 anima relinqueret. At accurrens ego excitavi
 hominem et consolatus sum, et cum iam pro
 victore dimitteretur, sublatum illum portavi do-
 mum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, et est
 nunc adhuc in Scythis, ducta sorore mea, claudus
 tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter
 Machlyes neque in Alania factum est, vt testibus
 carcat, et fides illi queat negari; sed multi ad-
 sunt Amastrianorum, qui meminerunt pugnae
 Sisinnis.

61. Quintum tibi adhuc Abauchae facinus
 cum narrauero, desinam. Venit quondam hic
 Abau-

χας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος
καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλισα, καὶ παιδία δύο.
τὸ μὲν ἐπιμαξίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη
ἐπ' ἐτίς ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἐταῖρος αὐτῆς
Γυνδάνης, ἕτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τῆς τραύμα-
τος, ὃ ἐτέτρωτο ἰατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λησῶν,
ἐπιπεσόντων σφίσι· διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐ-
τὰς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν, ὥς ἐξάνια
ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόν-
των (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερώῳ τινὶ κατοικῶντες)
πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περι-
εκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλόξ ἀπανταχόθεν
τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὲ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύ-
χας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα,
καὶ

Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens se-
cum uxorem, quam maxime amaret, et liberos
duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem
septem annorum puella. Socius peregrinationis
amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam
a vulnere, quo percussus erat in via a latronibus,
impetum in ipsos facientibus: dum enim contra
hos repugnat, feritur illi femur, ut neque infi-
stere prae dolore posset. Noctu autem dormien-
tibus illis, forte fortuna enim in suprema con-
tignatione diuersabantur, incendium oritur ma-
gnum; clausa erant circum omnia, circumdederat
domum undique flamma. Hic ergo excitatus
Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum de-

καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος,
καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἀράμενος
τὸν ἐταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσας,
καθ' ὃ μὴδέπω τελείως ἀπεκένκωτο ὑπὸ τῆ πυ-
ρὸς 18)· ἡ γυνὴ δὲ Φέρεσα τὸ βρέφος ἔπειθε,
ἀκαλαθῆν κελύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμί-
φλεκτος ἀφῆσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης,
μόλις

mouisset inhaerentem sibi vxorem, ipsamque sa-
luti suae consulere iussisset, sublato *in humeros*
amico, descendit. Et euasit erumpens ea parte,
qua nondum plane igne inualescente arcebatur.
Mulier autem infantem gerens sequuta est, se-
qui se iussa puella: atque ipsa semiuustulata infan-
tem ex vlnis passia decidere, vix flammam trans-
siliit,

18. Ἀπεκένκωτο ὑπὸ τῆ πυρὸς] Potest vt-
cumque intelligi haec lectio, vt expressimus,
iuuante ellipsi in κατὰ ita explenda, κατ'
ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μὴδέπω τελείως
ἀπεκένκωτο. Vt ἀποτευχίζειν est muro
discludere, qui murus commeatum interci-
piat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significauerit incen-
dio discludere et arcere. Ast viderint tamen,
qui possunt, an non iuuat liber aliquis, quo
legere liceat ἀπεκένκωτο, sententia plana
et interpretis non egente. Sic enim non
abundet nomen πυρὶ. Caeterum de verbo
διεκπαίειν diligenter egit *Kuster*. ad *Ari-
stoph.* *Plut.* 805. *Gesner*.

μοῖς διεπήδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθῆσα καί κεινὴ ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνεῖδισέ τις ὕπερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδὲς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὴς ποιήσασθαι μοι ῥᾷδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται ἔτοι· Φίλον δὲ ἐκ ἂν εὐροίμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιᾶτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πῆρ' ἂν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένος.

Εἰρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τέττας προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἶη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμῆσθαι δέοι. τίς ἔν' ὁ δικάσων ἐσίν; ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἷς, ἔ γάρ ἐκαθίσταμέν
τινα

filiit, et post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea obiiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque vxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere inuenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi beniuolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromptis. Iam tempus fuerit iudicari, vtri nostrum lingua vel dextra amputanda sit. Quis igitur iudicabit? MNES. Nemo. neque

τινα δικασὴν τῷ λόγῳ· ἀλλ' οἶσθα ὃ δρᾷσμεν;
 ἐπειδὴ νῦν ἀσκοπα τετοξέυκαμεν, αὐθις ἐλθόμενοι
 διατητήν, ἄλλας ἐπ' ἐκείνῳ εἰπωμεν Φίλως,
 εἴτα ὅς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτετμήσεται
 τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλώτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν.
 ἢ τῆτο μὲν ἀγροικόν, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν
 ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ ἄδεν ἄλλο ἡγέμαι
 ἀνθρώποις εἶναι τέτα κτῆμα ἀμεινον ἢ καλλιον
 τί ἔχει καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτὰς.
 Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσσεσθαι ἀγαπᾶμεν,
 ἄμφω κικήσαντες, τὰ μέγιστα ἄθλα
 προσλαβάντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης 19), καὶ
 μιᾶς

enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad scopum iaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem et tu amicitiam laudare visus es, et ego nullam homini hac possessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos fodere, amici esse e vestigio, et in perpetuum manere satis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua
 vna

19. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico et Xenophonteo de fonte hausta suauitas. Vide, qui dulce-

μῆας δεξιᾶς, δύο ἐκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμὰς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιᾶτόν τι γάρ ἐσι, συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς Φίλοι, ἀποιῶν τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἀνθρώπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκείνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐς δίκαιον Φίλος γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖ γε λέγεις· καὶ ἔτι ποιῶμεν. ΜΝΗΣ.
Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινά-
κας

vna et vna dextra nacti vnusquisque geminas, et insuper oculos quatuor, et pedes quatuor, et in vniuersum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum et tricipitem. Tres enim, vt mihi videtur, fuisse, simul agentes omnia, vt par erat nimirum, cum essent amici.

63. T O X. Bene sane dicis: et sic agamus. M N E S. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace

dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. vbi fratres in concordiam reuocat, et 2, 4. vbi amicitiam commendat, ἀδὲ αἷ τε χεῖρες ἐκάστω ὑπηρετῶσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προσορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακῶσι, καὶ οἱ πόδες διανύττωσι, τῶτων Φίλος εὐεργετῶν εὐδονὸς λείπεται. Gesner.

κα δρώμεθα, τὴν Φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος.
 ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγε-
 σθαι, πολὺ πισύτερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἢ
 πίνετε. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα, ἐκ ἀνάγκης ἀλ-
 λὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαι-
 νῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ
 μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σρι,
 εἰ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ
 μὴν εὖ ἴσθι, ἐκ αὖν ὀκνήσαμι καὶ ἔτι πορρωτέρ-
 ω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιέτοις φίλοις ἐντυξε-
 σθαι, οἷος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ
 τῶν λόγων.

acinace indigemus ad faciendam amicitiam no-
 stram. Praelens enim disputatio, et earundem
 rerum studium, multum sunt calice illo quem
 bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate
 quadam *et sanctitate*, sed proposito indigere mihi
 videntur. ΤΟΧ. Laudo ista equidem: et iam
 sumus amici, et hospites, mihi quidem tu hic
 in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quan-
 doque veneris. ΜΝΕΣ. At noris, me non pi-
 graturum longius etiam iter ingredi, si tales in-
 venturus sim amicos, qualem te, Toxari, de
 sermonibus tuis cognitum habemus.

Λούκιος, ἢ ὄνος 1).

Aπῆεν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρι-
κὸν τι συμβόλαιον 2) ἐκεί, πρὸς ἀνδρω-
πον

Lucius, siue Asinus.

In Thessaliam aliquando eram profectus: erat
mihi vero quoddam ibi paternum negotium
cum

1. ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de ni-
hilo videtur, quod apud *Phorium* Cod. 129.
p. 165. *Hoeschel.* bis vocatur hic libellus Λε-
κὶς ἢ ὄνος nimirum vt *Ατθίς*, vt *Aeneis*,
etc. agit enim de rebus Lucii. Caeterum
fere est vt assentiar *Phorio* l. c. eo inclinanti,
e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc
breuiorem a Luciano contractam, adspersis
hinc inde iocis, quibus non serio ista narrari
ostenderet. *Gesner.*
2. Συμβόλαιον] Causa hic itineris indicatur,
negotium, speciatim ex contractu, patris.
Hanc esse τὴ συμβολαίᾳ notionem, et forte
vnicam, satis constat ex obseruatis v. g. *Qu.*
Budaei p. 763. *Stephani* in *Thef.* Sic συμβο-
λαίας δίκας interpretantur et Scholia anti-
qua et *Dukerus* ad *Tibucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.*
Solon. p. 156. *Steph.* obaeratis pollicetur *So-*
lon νέμῃσιν, agrorum diuisionem, ac tabu-
las proinde nouas; sed foeneratoribus βε-
βαιώσιν τῶν συμβολαίων, vt rati sint con-
tractus: huic βεβαιώσει opponitur p. 158.
τῶν συμβολαίων ἀγρίεσις. *Gesner.*

πον ἐπιχώριον· ἵππος δέ με κατήγε, καὶ τὰ
σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολέθει εἰς· ἐπορευομένην
ἐν τὴν προκειμένην ὁδόν· καὶ πῶς ἔτυχεν καὶ
ἄλλοι ἐπιόντες ἐς Ὑπάτα, πόλιν τῆς Θεττα-
λίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ ἀλλῶν ἐκοινωνήμεν, καὶ
ἔτιως ἐκείνην τὴν ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλη-
σίον ἤδη τῆς πόλεως ἤμεν, καὶ γὰρ ἤρξην τοὺς
Θετταλὰς, εἴπερ ἐπίσανται ἄνδρα οἰκῶντα ἐς
τὰ Ὑπάτα, Ἱππαρχον τῆνομα, γράμματα δὲ
αὐτῷ ἐκόμιζον οἰκοθεν, ὥς ἐς οἰκῆσθαι παρ' αὐ-
τῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἱππαρχον τῆτον ἔλεγον,
καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκα-
νὸν ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν τρέφοι, καὶ
τὴν αὐτὴ γαμετὴν μόνας. ἔσι γὰρ Φιλαργυρώ-
τατος

cum eius regionis homine. Equus vnus me et
farcinulas vehibat, fernorum sequebatur vnus.
Sic via propofita pergebam. Forte quadam alii
etiam ibant Hypatam, vnde erant, Thessaliae
vrbem, quorum conuictu vtebar. Sicque supera-
ta illa via difficili, prope iam vrbem examus.
Hic ego interrogo Thessalos, noſſentne virum
Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epi-
ſtolam autem illi ferebam domo, vti apud illum
diuerſarer. Illi notum ſibi Hipparchum illum
dicunt, et quo loco vrbis habitet, et argenti
ipſum habere multum, et tamen vnam modo an-
cillam alere, ſuamque vxorem. Eſſe enim ſu-
pra

πατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγε-
γόνευσεν, κηπὸς τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνε-
κτὸν, ἔνθα ὁ Ἱππαρχος ὤκει.

Οἱ μὲν ἂν ἀσπασάμενοί με ὥχοντο· ἐγὼ δὲ
κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ
βραδέως ὑπήκουσε δ' ἔν η γυνή. εἶτα καὶ προσ-
ῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἡρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἱππαρχος·
Ἐνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βεβλόμενος πυνθά-
νη; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ περὶ Δε-
κριανῆ τῆ Πατρῆως σοφιστῆ. Μείνόν με, ἔφη,
αὐτῆ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ὥχετο· εἴσω
πάλιν· καὶ ποτε ἐξελθῆσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελ-
θεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐ-
τὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν
ἀρχῇ

pra modum auarissimum. Cum vero prope ur-
bem essemus, hortus intra eam erat, et domun-
cula tolerabilis, vbi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero ac-
cedens pulso ianuam. Ac vix quidem et tarde,
sed exaudiuit tamen mulier, ac deinde etiam ac-
cessit. Rogo intusne esset Hipparchus? illa ait,
esse; tu vero, inquit, quis es? aut quæ de causa
quaeris? Literas, inquam, illi afferro a Decriano
Patrensi Sophista. Expecta, inquit, me hic, clau-
saeque ianua intro rursus abit. Et tandem reuersa
introire me iubet. Ingressus ego saluto homi-
nem, et reddo literas. Forte autem coenare in-
ceperat,

ἀρχῇ δέπνυα ὦν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλισιδίῃ στε-
νῇ, γυνὴ δὲ αὐτῇ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα
μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς
γραμμικσιν ἐνέτυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν Φίλτατος ἐμοί,
ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκρίανος
εὖ ποιεῖ, καὶ θαρρύν πέμπει παρ' ἐμοὶ τοὺς
ἐταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν
ὄρεῖς, ὦ Λοίμιε, ὥς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὖ-
γνωμον τὸν οἰκοῦντα ἐνεργεῖν· ποιήσεις δὲ αὐ-
τὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξανάκως οἰκήσας. καὶ
καλεῖ τὴν παιδίσκη, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἐ-
ταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θῆς λαβῆσα, εἴ τι κομίζει
σκεῦος, εἴτα πέμπει αὐτόν εἰς βαλανεῖον, ἔχι
γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦ-

ceperat, in angusto accumbens lectulo: mulier
prope ibidem assidebat, apposita erat mensa va-
cua. Ipse inspectis literis, Enimvero inquit, ca-
rissimus mihi et praestantissimus Graecorum Decria-
nus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit so-
dales. Vides autem domunculam meam, Lucī,
quam sit parua illa quidem, sed satis ad ferendum
diuersorem idonea: feceris autem tu domum ma-
gnam, si comiter patienterque diuerseris. Et vocata
ancilla, Palaestra, inquit, ostende meo sodali cu-
biculum, et sumtam ibi pone, si quam habet, sar-
cinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim
viam non modicam.

3. Haec

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δέικνυσί μοι κάλλισον οἰκημάτων, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σε συμπόδιον αὐτῆ παρθεύσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπάσης ἡμεῖς ἀπήκαμεν λασόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβῆσα εἶσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λασάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἶσω εὐδύς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἱππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτῆ. τὸ δὲ δεῖπνον ἔσφύδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδύς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκαμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἶος ἐπὶ δεῖπνῃ ξένῃ, καὶ ἔτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὕστερα

ὁ Ἱπ-

3. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, et pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, imposito etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos lotum abluimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos loti, cum rediissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suaue erat et antiquum. Post coenam compotatio et sermones, ut in coena hospitali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi, cubitum iuimus. Postridie inter-

Luc. Op. T. V.

X

rogat

ὁ Ἱππάρχος ἤρπτο με, τίς μὲν ἔσαι νῦν μοι ὁδός,
καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτᾷ προσμενῶ. Ἄπ-
ειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, ἔοικα δὲ ἐν-
ταῦθα διατρίβειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τῷτο μὲν ἦν σιῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφό-
δρα μέινας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν
ἐπισαμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαι τι παρά-
δοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθάμενον,
καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεᾶς ταύτης δᾶς ἑμαυτόν, πε-
ριεῖν τὴν πόλιν, ἀπορεῖν μὲν τῆς ἀρχῆς τῆ ζή-
τηματος, ὥμως δὲ περιεῖν. καὶ τῷτω γυναι-
κα τινα ὁρῶ προσιῶσαν, ἐτι νέαν, εὐπρεπεμένην,
ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδᾶ συμβαλεῖν. ἰμάτια γὰρ ἀν-
θινά,

rogat Hipparchus; quorsum porro irem, et, an
eoto tempore ibi mansurus essem? *Ab eo, inquam,*
Larissam: puto autem hic me mansurum tres aut
quingue dies.

4. Verum illa quidem simulatio erat: vehemen-
ter autem optabam illic manens invenire aliquam
mulierum magicæ artis peritarum, et videre mi-
raculum quoddam aut volantem hominem, aut
in lapidem mutatum. Huius me spectaculi amori
cum dedissem, circumceo per urbem, unde in-
itium quaerendi facerem laborans: circumceo ta-
men. Inter hæc mulierem video accedere, iu-
venem adhuc, beatam, quantum ex illo *per ur-
bem* incessu licebat colligere. Vestes enim illi
flori-

θινά, καὶ παῖδες σύχνοι, καὶ χρυσίον περι-
 τόν. ὥς δὲ πλησιαίτερον γίννομαι, προσαγο-
 ρεύει με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως·
 καὶ Φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροία εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς
 μητρὸς Φίλην ἀκέρεις· καὶ ὑμεῖς δὲ τὰς ἐξ ἐκεί-
 νης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ ὧς ἔτεκον αὐτῇ· τί
 ἐν ἔχῃ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ
 σοὶ μὲν, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδέσμαι δὲ ἔδεν
 ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα Φεύγων τὴν ἐκεί-
 νη οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτῃ, κατ-
 ἀγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δέ, ἔφη, καὶ κατάγῃ;
 Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη, Μη-
 δαμῶς, εἶπον, ὦ μήτερ, τῷτο εἶπης· λαμπρὸς
 γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμέ, ὥς καὶ ἐγ-
 καλέ-

floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum
 vero accessissem propius, salutat me mulier, ego
 illam vicissim. Tum, Ego, inquit, Abroea sum,
 si quam matris tuae amicam sic vocari audis: et vos
 ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa pepe-
 ri. Quid igitur non apud me diuersaris, fili?
 Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil
 habeam quod accuscm amicum, illius domo fugere.
 Verum animos quidem, carissima, apud te commo-
 ror. Vbi, vero, inquit, diuersaris? Apud Hip-
 parchum. Auarum illum? inquit. Minime vero,
 inquam, Mater hoc dixeris. Splendidus enim et
 sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut lu-

καλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ
 με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει προῤῥωτέρω, καὶ
 λέγει πρὸς ἐμέ, Φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἰπ-
 πάρχῃ γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι
 δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλ-
 λει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακῇσει αὐ-
 τῇ, τῷτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλὰς μετ-
 εμόρφωσεν εἰς ζῶα, τὰς δὲ τέλεον ἀπώλεσε,
 σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥς ἐὺδύς
 ἀρεῖσαι γυναικί· καὶ Ξένος, πρᾶγμα εὐκατα-
 φρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητῶ-
 μένον οἶκοι παρ' ἐμοὶ κάθεται, προσεῖχον αὐτῇ
 ἔδὲν ἔτι. ὥς δὲ ποτὲ ἀφείδην, ἀπῆειν οἶκαδε,
 λαλῶν

*xum illius accusare aliquis facilius possit. At illa
 subridens, et manu me prehensum seducens,
 caue mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem
 Maga enim est pessima, et lasciva, quae ad iuue-
 nes omnes oculum adiiciat. Et si quis illi non ob-
 sequatur, illum arte sua ulciscitur, et multos mu-
 tavit in animalia: alios autem funditus perdidit.
 Tu vero et adolescens es, fili, et pulcher ut statim
 placiturus sis mulieri; et hospes, res quam nemo
 curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi sedere, quod
 olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi.
 Dimissus tandem domum dum abeo, haec apud
 me

λαλῶν πρὸς ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ
 Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τῆς παραδόξου θεᾶς,
 ἔγειρε μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὔρισκε σοφὴν,
 ἣ τεύξῃ τέτων, ὧν ἑρᾶς, καὶ ἐπὶ τὴν θαράπαι-
 ναν τὴν Παλαίστραν ἤδη ἀποδύε· τῆς γὰρ γυναι-
 κὸς τῷ ξένῳ καὶ Φίλῃ πόρρω ἴσαο· καὶ πὶ ταύ-
 τῃς κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ
 συμπλεκόμενος, εὖ ἔσθι ὡς ῥαδίως γνῶσθι. Δῆ-
 λοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ἐπίσανται καὶ καλὰ καὶ
 αἰσχροῦ. ταῦτα λέγων πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆλθε
 οἴκαδε. τὸν μὲν ἔν' Ἰππαρχον ἔκατέλαβον ἐν
 τῇ οἰκίᾳ, ἔδὲ τὴν ἐκείνην γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαί-
 στρα τῇ ἐσίῳ παρήδρευε, δειπνὸν ἡμῖν εὐτρεπί-
 ζουσα.

Καὶ γὰρ

me in via agito. Age sane tu qui cupidum te
 esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi ex-
 cita, et sapiens quoddam inuentum comminisce-
 re, quo ea, quorum amore ardes, consequaris:
 atque in ancillam Palaestram iam accingere (ab
 vxore enim hospitis, et amici longe te remoue)
 atque in hac te volutans atque exercens huius in
 amplexibus, noris facile discere te posse. Servi
 enim dominorum et honesta sciunt et turpia.
 Haec mecum agitans domum intro: ac Hippar-
 chum domi non inuenio, neque illius vxorem.
 Palaestra autem circa focum versabatur, parans
 nobis coenam.

Καὶ γὰρ εὐθύς ἔνθεν ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως,
 ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύ-
 τρᾳ ὁμᾶ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφύς
 ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅσις ἐνταῦθα
 ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ
 χαρίτων μετὸν τὸ κοράσιον, Φεύγοις ἂν, εἶπεν,
 ὦ νεανίσκε, εἴ γε νῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὥς
 πολλᾶ πυρὸς καὶ κνίσσης μεσά. ἦν γὰρ αὐτοῦ
 μόνον ἄψῃ, τραῦμα ἔχων πυρκαυτεν αὐτᾶ μοι
 παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε ἔδεις ἄλλος, ἔδὲ
 θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μὲν ἔγω,
 καὶ τὰ παραδοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω
 πλεόν πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύ-
 νης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ, καὶ ἔδὲ λίθοις βαλλό-
 μενος

6. Atque ego statim inde initium sermonis fa-
 ciens, *Quam concinne, inquam, pulchra Palae-
 stra, cum ollula ista nates circumtorques, et fle-
 ctis? Etiam nobis lubrica titillatione mouentur ium-
 bi. Felix, cui hic intingere contigerit. At illa,
 ut erat dicacula et venusta puella, Quin tu ista
 fugis, inquit, adolescens, si mentem habes et cupis
 vivere, ut multo igni et fumo plena. Si enim vel
 semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic
 mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem
 Deus ille medicus, sanauerit; sed sola ego, quae
 adussero: et quod maxime admirabile, augebo etiam
 morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus
 semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abi-
 gar,*

μενος τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην Φεύξῃ. τί γελαῖς;
 ἀκριβῇ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. ἔ γάρ μόνον
 ταῦτα Φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη
 τὸ μέγα τᾶτο καὶ καλόν, τὸν ἀνθρώπον, οἶδα
 ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ κατακό-
 πτειν, ἥδιον δὲ τῶν σπλάγχνων αὐτῶν καὶ τῆς
 καρδίας ἀπτομαι. Τᾶτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέ-
 γεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄν-
 τα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὀλω ἐμ-
 πρησμῷ ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν
 ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ Φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ
 σπλάγχνα τὰμὰ ῥίψασα, Φρύγεις, καὶ ταῦτα,
 ἔδεν ἀδιμῆντα. ὥς πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύ-
 ταις, ὡς λέγεις αὐτὴ, ταῖς πικραῖς καὶ ἡδέαις
 θερα-

gas, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides?
 veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa
 vilia edulia paro, sed etiam magnum illud et pul-
 ebrum, hominem, novi ego et iugulare, et glubere,
 et concidere: lubentissime autem ipsa viscera, et cor
 adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis.
 Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope
 accesserim, non adussisti per Iovem, sed in totum
 coniecisti incendium: et per oculos meos tuo illo non
 apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera con-
 iecto, me torres, idque quum nulla te iniuria affe-
 cerim. Itaque, per Deos, sana me amaris illis, quas
 modo dicebas ipsa, et suavis curacionibus; neque

θεραπείας· καί με ἤδη ἀπεσφραγμένον λαβῆσα
 δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθελῇς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡ-
 δισον ἐκ τῆς ἀνακαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν
 ἦν, καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατα-
 κοιμήσῃ τὰς δεσπότας, ἔλθῃ εἰςω παρ' ἐμῆ,
 καὶ καθευδήσῃ.

Καί περ δὲ ἀφίκετό ποτε ὁ Ἱππάρχος, λεσά-
 μνοι ἐδειπνᾶμεν, καὶ ποτὸς ἦν συχνὸς ἡμῶν ὁ-
 μιλῶντων. εἶτα ὕπνε 3) καταψευδόμενος ἀνί-
 σμαι, καὶ ἔργω ἀπῆεν ἔνθα ἤκουον. πάντα
 δὲ

*iam iugulatum cape, et glube ut volueris. Illa vero
 in magnum suauissimamque cachinnum effusa,
 de caetero mea fuit: conuenitque inter nos, ut,
 cum cubitum redditis heris ministrasset, intus ad
 me veniret, et mecum cubaret.*

7. Venit tandem Hipparchus, loti coenamus,
 crebrescunt inter sermones pocula: deinde so-
 mnus fingens surgo, abeo, ubi commorabar:
 omnia

3. [Ἦπνε] Quia Edd. vett. et Codd. ου scri-
 bunt pro x, facillime accidere potuit ut u
 cum y permutaretur. Et utique ὕπνον legen-
 dum arbitror. Licet enim καταψεύδεσθαι
 τινὸς pro *mentiri aduersus aliquem*, per ellip-
 sin τῶ κατὰ, quod in composito iam in-
 est, inuenias frequenter, res tamen, quam
 mentior, simulo, accusatiuo efferatur, ne-
 cesse est. Non saltem noui, sic in genitiuo
 usurpari. Reitz.

δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκευάσθω. τῷ μὲν παιδί' ἔξω ὑπέσθωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρεσκήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ οἶνος αὐτῇ παρέσκετο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη τῆς Παλαίστρας παρασκευή. τῶν δὲ σρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπασθω, τὰ μὲν ἔντω γυμνά καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ σεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρών ἑτοιμον, ἔμεινον τὸν συμπότην.

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποναν, σπᾶδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτὲς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαίστρα· Τῆτο μὲν πάν-

omnia hic pulchre parata erant; puero stratum extra *ianuam* erat, mensula cum poculo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, et aqua parata, frigida pariter et calida: omnis ille Palaestrae apparatus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se sunt, nudis, aliis conceptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic computationem inuenissem, comptorem iam meum expectabam.

8. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum et oscula propinantes inuicem: cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Palaestra:

πάντως δὲ σε μνημονεύειν, ὡς νεανίσκει, ὅτι εἰς Παιλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργός, καὶ παλαισμάτα πολλὰ ἔμαθές ποτε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἰδοίς, ἔφην, Φεύγοντά με τὸν ἑλεγχον τέτων ὥς ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφην, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχε μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτη τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὐρῆσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος γίγνε ἐς τὸ ὑπακχεῖν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαισμάτα, καὶ εὐτόνως ἔσαι.

H

Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi iam est, fuerisne acer inter ephebos; et luctae genera multa didiceris. Tu vero, inquam, non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam luctemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo, probationem tibi exhibe. Ego quidem more magistri et praefidis, nomina numerorum, quos volo inueniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obediendum; et imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam, et vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.

Ἡ δὲ ἀποδυσάμενη τὴν ἐσθῆτα, καὶ ῥᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, ὦ μερῶν κιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔνθεν ἐν τῷ μύρῳ, συμπλέξ. τῷ ἀνταγωνισῇ, δύο μηρῶν σπᾶσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διασεισας, αἰώρει, καὶ τῆνε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ ῥήσας, κολῶ αὐτῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφύς ἰσχυέτω, εἴτα ἐξεκύσας κατὰ πλάτας διὰ βεβῶνος, δῆξον, καὶ πάλιν συνῶθει εἰς τὸν τοῖχον, εἴτα τύπτε· ἐπειδὴν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότε ἤδη ἐπιβὰς, ἄμμα κατ' ἰξύος δῆσας, σύνεχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ'

9. Ipsa ergo exutis vestimentis, nuda tota adstantans imperare hinc incepit, *Adolescenzule*, exue te, et ubi de isto te vnguento unxeris, aduersarium complectere. Femur stringens utrumque supinam reclina: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque distinens, tolle et sursum tende crura: tum demittens atque insistens, illi inbaere: ac subiiciens, feri, iamque vulneratum fode iam undique donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extractum telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: et rursus ad parietem impelle: deinde percutite. Vbi vero laxum quid videris, tunc iam inscendens, et circa lumbos constringens, contine,

ἀλλ' ὀλίγον διακαταρτήσας, σύντροχε, ἤδη ἀπολέυσαι.

Καὶ γὰρ ἐπεὶ δὴ ῥαδίως πάντα ὑπήκαυσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαιόματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἅμα ἐπ' ἐγγελάσας, ὦ διδάσκαλε, ὅπως ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπαλαίσαί μοι, σκόπει δὲ, μὴ ἔκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαιόματα ὑποβάλλης, ἀλλὰ γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πληξάταί με, ὦς Φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὴν μαθητὴν· σκόπει ἔν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβης, ἀλλὰ καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων. καὶ ταῦτ' εἰπῶσα, ἐπανίσταται, καὶ θραπεύσασα ἑαυτήν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος

παλαι-

ei tenta non festinare; sed paulum ubi te conuincueris, tum concurre. Iam dimissus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obsecutus essem, et denique finiti nobis essent numeri: ipse quoque ridens dico Palaestrae, *Vides, Magister, quam dextre et obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subiicias: alia enim post alia iniungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lusteris. Hisque dictis surgit, et curato corpore, Iam, inquit, ostendes, utrum iuuenis sis, et nervosus luctator,*

παλαιστής 4), καὶ εἰ ἐπίστραται παλαίειν, καὶ
 παιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίκ. καὶ πεσῶσα ἐπὶ τῷ λῆ-
 γκας ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ
 μέσα, ὥς τιναξας ὀξέαν, ἐπίπρωσον, καὶ βά-
 θυνον, ψιλὸν ὁρῶς αὐτῷ παρακείμενον, τάτω
 χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὥς ἄμμα
 σφίγγε, εἴτα ἀνακλάσας ἐμβαλλε, καὶ σύνεχε,
 καὶ μὴ δίδε διασπῆκ. εἰ δὲ χαλᾷται, θᾶττον
 ἐπάρκας ἀνώτερον μετάθες, καὶ κρέσας κρήβον,
 καὶ σκύπει ὅπως μὴ ἀνασπάσης θᾶττον, ἢ κε-
 λευσθεῖς, ἀλλὰ δὴ κύρτωσας πολὺ αὐτόν, ὕφε-
 λε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὐθις τὴν παρεμβολήν,
 σύν-

lucator, luctuarine scias, et geniculatum opus edere:
 atque in lecto concidens in genu, Age sane, ait,
luctator, babes media. Quatiens ergo acutam, pro-
trude intro et profunde. Nudum vides hic exposi-
tumque iacere, hoc viere: primo autem, ut ratio
postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum im-
pelle et contine, et caue concedas interuallum: si ve-
ro laxetur celerius instans transfer altius, et im-
pulsus occulta: et caue ne celerius imperato retrah-
bas: sed multum incuruans illum, subtrahere; ac in-
fra rursus irruptionem subiiciens contine, teque
moue.

4. Παλαιστής] Ita etiam athletae vocantur qui-
 cumque in aliqua arte egregie exercitati ex-
 cellunt. vid. Wesseling. ad Diod. Sic. L. I. c.
 53. No. 53. Reitz.

σύνεχε, καὶ κῖνε, εἴτα ἄφες αὐτόν, πέπτωκε γάρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἐστὶ σοὶ ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δέ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, ἑθέλω, ἔφην, καὶ αὐτός, ὡ διδάσκαλε, παλαισματα ὀλίγ' ἅττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάρκσον ἐπανασᾶσα, καὶ κἀθήσον, εἴτα δῶσα κατὰ χεῖρος, πάραψαι τὸ λοιπόν, καὶ καταμάττε, καὶ με, πρὸς τῷ Ἡρακλέει, περιλαβῶσα ἤδη κοίμισον.

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὰς ἀγῶνας ἐξέφανεσθα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τῷ τρυφῇ ὥς τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπιελήσμεν. καὶ ποτε ἐπὶ νῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημί πρὸς αὐτήν, ὦ

Φιλτά-

μου. Deinde illum dimitte. Cecidit enim et solutus est, et aqua totus est tuus aduersarius. Ego vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, et asside, deinde manu praebens, tracta caeterum, et subige, et me, per Herculem, complexa, iam sopi.

II. Eiusmodi libidinibus, et ludicris collationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos inuicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Latissam omnino obliuiscerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa veneram. Et dico
ad

Φιλτάτῃ, δαΐζόν μοι μαγγανεύσαν, ἢ μετα-
μορφωμένην τὴν δέσποιναν· πάλα γὰρ τῆς πα-
ραδόξου ταύτης θεᾶς ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἰ τι σὺ
οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥς Φανῆναί μοι
ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ ἐκ ἀπεί-
ρω τῆςδε τῆς τέχνης ἔχειν· τῆτο δὲ οὐ παρ'
ἐτέρου μαθὼν, ἀλλὰ παρὰ τῆς ἐμαυτῆ ψυχῆς
λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν πάλα ἀδαμάντινον,
ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδεμίαν γυναῖκα τὰ
ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτὲ ἐκτένναντα, συλ-
λαβῆσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις,
ἐρωτικῶ πολέμῳ ψυχαγωγῆσα. ἢ δὲ Παλαί-
στρα, Παύσαι, Φησί, προσπαίζων. τίς γὰρ
ᾧδὴ δύναται μαγεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς
τέχνης

ad illam; Ostende mihi, carissima, praestigias fa-
cientem aut transformantem se heram tuam: olim
enim cupidus sum admirabilis spectaculi. Potius
si quid tu nosti, ipsa fac praestigias, ut appareat mi-
hi alia ex alia species. Puto enim te nec imperi-
tam huius artis esse: idque non ab alio auditum,
sed a meo acceptum animo scio: quandoquidem me
adamantinum illum quondam, ut mulieres dicebant,
quique in nullam unquam mulierem oculos hosce ama-
torie intenderim, comprehensum illa arte tua capti-
vum tibi babes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa
deuinctum. At Palaestra, Desine, inquit, iocari.
Quod enim carmen conciliare amorem possit, artis
ipsius

τέχνης κύριον· ἐγὼ δὲ, ὦ Φίλτατε, τέτων μὲν οἶδα ἔδεν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν σὴν, καὶ τήνδε τὴν μακρίαν εὐνὴν, ἔδεν γὰρ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ἔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καρὸς ἐπιτρέψει, σπειράσομαι παρασχεῖν σοι εἰδὲν μεταμορφωμένην τὴν κεκτημένην, καὶ τότε μὲν ἐπὶ τέτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέρας δὲ ὕσερον ἔπολλαῖς, ἀγγέλει πρὸς με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλαι ὄρνις γενομένη πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφην, ὁ καρὸς, ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἥ νῦν ἔχεις τὸν σαυτῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρσεν, ἔφη, καὶ περὶ ἐσπέρας ἦν, ἄγει με λαβῶσα πρὸς τὴν

ipsum dominum? Ego vero, dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, et felicem hunc nostrum lectulum, neque enim literas didici, et invida vera est quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit, studebo an praebeere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post desert ad me Palaestra, velle dominam suam sumpta suis specie volare ad amatum. Et ego, Tempus iam est, inquam, Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; et, cum vespera esset, prehensum

τὴν θύραν τῆς δωματίης, ἔνθα ἐκείνοι ἐκὰς εὐδοῶν
καὶ κελεύει με προσάγειν ἐπὶ τινὶ τῆς θύρας λε-
πτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γηγόμενα. ὁρῶ οὖν
τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομένην, εἴτα γυμνὴ τῷ
λύχνῳ προσελθῆσα, καὶ χόρδης δύο λαβῆσα,
τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῆς λύχνης ἐπέθηκε,
καὶ ῥῶσα πολλὰ τῆς λύχνης κατελάληθεν· εἴτα
κιβώτιον ἄδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον
πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἐνθεν ἀναιρεῖται καὶ προσφέ-
ρει μίαν· ἣ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν
ἐκ οἶδα, τῆς δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐ-
τὸ ἐδόκεν εἶναι. ἐκ τούτου λαβῆσα χρίεται ὅλη,
ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω, καὶ ἀφ' ὧν
πτέρὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ εἰς κερωτίνην καὶ
γρυπῇ

hensum ducit me ad ianuam cubiculi, ubi illi
quiescebant, iubetque applicare oculos rimae
in ianua tenui, et quae fierent speculari. Video
igitur extere se mulierem. Tum nuda ad lucer-
nam accedens, grana duo turis in ignem lucer-
nae imponit, stansque multa ad lucernam loqui-
tur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae py-
xides plurimas haberet, aufert inde promittque
vnam, quae haberet infusum aliquid, quid fue-
rit non noui, quantum ad speciem ipsam quidem,
oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota
se inungit, ab vnguibus incipiens inferioribus,
et subito pennae illi enascuntur, et nasus cornuus

γρηπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ἐρηθρῶν κτήμα-
τα καὶ σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο ἔδεν
ἢ κέρα καὶ νυκτερινὰς. ἐπεὶ δὲ εἶδεν αὐτὴν ἐπτε-
ρωμένην, κρώξασα δεινὴν, καὶ οἷον ἐκείνο οἱ νό-
ρακες, ἀναστῆσα ὥχετο πετομένη ἔξω διὰ τῆς
θυρίδος.

Εγὼ δὲ ὄναρ ἐκείνο οἷον κενὸς δρᾶν, τῶς δα-
κτύλοις τῶν ἐμαυτῆ βλεφάρων ἐπτεμένη, οὐ
πιστεύων τοῖς ἐμαυτῆ ὀφθαλμοῖς; ἔθ' ὅτι βλά-
πριν, ἔθ' ὅτι ἐρηγηόρασιν. ὡς δὲ πικρὸς καὶ
βραδέως ἐπέειπθην ὅτι καὶ καθεύδω; ἐδεόμην τό-
τε τῆς Παλαίστης πτεροῦσθαι καμὲ, καὶ χρίσα-
σαν ἐξ ἐκείων τῶν φαρμάκων ἔλσαι πέτεσθαι με.
ἰβλάσθην γὰρ πείρω μαθεῖν, εἰ μεταμορφώσεαι

ἐκ

fit etque aduncus: verum et reliqua, quaecum-
que adunum propria et signa sunt, habet omnia,
neque quidquam est aliud, quam corvus noctur-
nus. Cum autem pennatam se videret, terribile
quiddam excitans, et sicut illi, corui, tollens se
per fenestram euplat.

13. Ego vero, qui somnium illud me videre
puterem, palpebras ipse meas contingam digitis,
qui oculis ipse meis non crederem, vel videre
eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tar-
de mihi persuasissem me non dormire, rogavi
tum Palæstram ut pennas etiam mihi adderet, et
ex illo unguento unctam volare me sineret. Vo-
lebam enim experimento discere utrum transfor-

matus

ἐν τῇ ἀνθρώπῳ, εἶτα καὶ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσο-
μαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει
τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας,
χρίω ὅλου ἐμαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν ἔ· γίγνομαι δὲ
δυσυχής· ἀλλὰ μοι ἔρα ἄπιστον ἐξηλθε, καὶ οἱ
δάκτυλοι πάντες ὥχοντο, ἐν οἷδ' ὅπῃ, ἔνυχας
δὲ τὰς πάντας τέσσαρας εἶχον, καὶ τέτρες ἄδεν
ἄλλοι, ἡέπλεις, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες,
κτῆνες πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρὰ·
καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περι-
σκόπων, ἑαυτὸν ἐώρων ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώ-
που ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, ἀκῆτι εἶ-
χον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ
τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἡττώμεν αὐ-
τὴν,

matus ex homine, deinde etiam quantum ad
animam avis futurus essem. Atque illa apertō
clam cubiculo affert pyxidem. Et ego vrgens
opus, exutus totum me vngō, et avis quidem
miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, et
digiti omnes nescio quo abeunt, vngues autem
vniuersos non nisi quatuor habeo, eosque nihil
aliud quam vngulas: manusque mihi ac pedes
iumentum pedes fiunt; et aures longae, et facies
magna, ac circumcirca me adspiciens asinum me
esse video, vocem autem hominis ad conque-
rendum cum Palaestra non amplius habeo. In-
terim labio deorsum protenso, et ipso quoque
habitu, vt asinus, vultu deiecto, illam ac-

τῆς, ὅση δύναμις, ἑνὸς ἀντὶ δυνάμεως γενόμενος.

Ἡ δὲ ἀμφοτέρωθεν ταῖς χερσὶ τυφκμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαρα, εἶπεν, ἔγω, μέγα εἰργασμαὶ κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πιξίδων, καὶ ἄλκιμ' ἔλαβον ἐχθρὴν τῇ ταῖς πτερὰ φύσσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ Φίλτατε· ῥῶαν γὰρ ἢ τὰ τε θρασυτεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ πτῆνος, τὸν δὲ ἐρασὴν μοι τὸν ἐμὸν αὐδιστὰ πρὸς δώσεις· ἀλλὰ μοι, Φίλτατε, μίαν νύκτα τῆς τῆς ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ἔρδρε δὲ δευτέρῃ σὺ σὺ σοι ῥόδα, καὶ Φαγῶν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε κατεφύσασα μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέμας.

Ἐγὼ

cusabam, quod asinus pro volucris factus essem.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum*; proae festinatione vivim in pyxidum similitudine peccavi, et aliam arripui, non tam quae penitas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio iumentum, amaroque mibi meum reddes. Sed tu mihi carissimo unicam modo hanc noctem perdura in usino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesta sanaberis. Haec dum dicit aures mihi et reliquam cutem demulcat.

15. At

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ Φρέ-
 νας καὶ τὸν νῦν ἄνθρωπος ἐμῆνος ὁ Λύκιος, δί-
 χα τῆς Φωνῆς. πολλὰ ἔν. κατ' ἐμαυτὸν μεμ-
 ψάμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ τῇ ἀμαρτίᾳ, δα-
 κνὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπισάμην ἐσῶτα
 τὸν ἐμαυτῷ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄκον τῷ
 Ἰππάρχῃ. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἶσω παριόντα,
 δέξαντες μὴ τῷ χάρτε αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρ-
 χομαι, τὰ ὦτα κατακλίναντες, ἔτοιμοι ἦσαν
 τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· καὶ γὰρ συνεχὲς, προ-
 ῥωτέρω ποὶ τῆς Φάτνης υποχωρήσας, ἐσὼς ἐγέ-
 λων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμός ἦν. ταῦτα γὰρ
 ἐνενόησεν πρὸς ἐμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρεα ταύτης πε-
 ριεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο.
 τι.

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus,
 mentem vero atque animum homo, ille Lucius,
 voce excepta. Multum igitur intra me Palae-
 stram accusans illius peccati causa, labra mor-
 dens illuc abeo, vbi stare equum meum noue-
 ram, et alium verum asinum Hipparchi. Hi
 sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno
 illorum partem ablaturus aduenissem, demissis
 auribus parati erant pedibus ventrem vlcisci.
 Quo ego animaduerfo, longius a praesepi rece-
 dens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus
 meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah in-
 tempestiuam curiositatem! Quid vero si lupus

τι θηρίον; κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεποιη-
κότι, διαφθάρῃναι. ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ
δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἡδὴ νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ παλ-
λὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφῆ μὲν ἔξωθεν ὁ
τοίχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε,
καὶ ὁπῇ ἡδὴ ἐγγόνει, ἀνθρώπον δέξασθαι δυ-
ναμένη. καὶ εὐθύς ἄνθρωπος ταύτῃ παρήει, καὶ
ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἐνδον ἦσαν, καὶ πάν-
τες εἶχον ξίφη. εἴτα καταδήσαντες ἐνδον ἐν
τοῖς δωματίοις τὸν Ἰππαρχον, καὶ τὴν Παλαι-
στραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς ἡδὴ τὴν οἰ-
κίαν ἐκέναν, τὰ τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια,
καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ ἔδεν ἄλλο

κατε-

huc intraret aut alia bestia? in periculum venio,
qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita co-
gitans ignorabam infelix instans malum.

16. Cum enim nox profunda iam esset, et
multum silentium, et dulcis somnus, strepitum
dat extra murus, velut perfoderetur, et perfo-
diebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae
capere hominem posset: statimque homo ea in-
trat, et alius similiter. Iam multi intus erant,
gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cu-
biculis Hipparcho, et Palaestra, et meo seruo,
sine metu iam domum totam depraedantur, pe-
cuniasque et vestes, et supellectilem exportant:

Cum

κατελείπετο, λαβόντες μὲ καὶ τὸν ἄλλον ὄνον
καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσασαν· ἔπειτα θύα ἐβάσαν-
σαν, ἐπικατέδησαν ἡμῖν· καὶ ἔτω μέγα ἄχθος
φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυναν, δις
εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτω ὁδῷ Φεύγου περῶμενοι·
τὰ μὲν ἂν ἄλλα κτήνη, καὶ ἔχω εἰπεῖν ὃ, τι ἔπα-
σχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος 5) ἀσυνήθης ἀπιδὼν,
πέτραις ὀξείαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκευὴ Φέ-
ρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον,
καὶ καὶ ἦν ἐξόν καταπεσεῖν, καὶ εὐθύς ἄλλος ὅπι-
σθε.

Cum vero nihil aliud reliquum esset, ducentes
me, et aliorum asinum, et equum, clitellis or-
nant: tum, quae exportauerant, imposita nobis
deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus,
fustibus tunsos agunt, qui in montem via minus
trita fugere tentarent. Quid reliquis iumentis
factum sit non habeo dicere. Ego vero non so-
leatus insuetusque incedens, per acutas rupes in-
grediens, tot gerens sarcinas peribam. Et saepe
offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum
Y 4 statim

5. Ἀνυπόδετος] Non esse talia intelligenda
de ferramentis qualia hodie suppinguntur
iumentorum pedibus; sed de calceis, qui
indui exuique pro viae diuersa ratione pos-
sunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V.
solca. Gcsner.

ἔπειτα κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαυε αἰεὶ ξύλω. ἔπει δὲ πολλὰ κίς, ὃ Καῖσαρ, ἀναβοῶσαι ἐπεθύμειν, ἔδεν ἄλλο, ἢ ὠγκώμεν, καὶ τὸ μὲν Ὡ μεγίστον καὶ μεγαλοφώνεστατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ ἔκ ἐπηκολέθει. ἀλλὰ μὲν καὶ δι' αὐτὸ τέτο ἐτυπτόμεν, ὡς προδιδῶς αὐτὰς τῷ ὀγκηθῆναι. μαθὼν ἔν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνω σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παῖσθαι.

Ἐπὶ τῷ ἡμέρα τε ἦν ἡδὴ, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκαμεν, καὶ σώματα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπέχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμενοι τὴν ὁδὸν εἰς τὸ ἄριζον ἀναλίσκοιμεν, ὥς ἔσην 6) τότε, καὶ

statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, o Caesar! proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum O quidem maximum et vocalissimum exiret, Caesar autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decreui silentio pergere, et compendifacere plagas.

17. Inter haec iam dies erat, et nos montes plures superaueramus. Ora autem nostra capistro erant reuincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexī tunc et mansi
afinus.

6. Ὡς ἔσην] Os dicit asino fuisse vinculo occlusum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, et tardius procederet.

καὶ ἔμεινα ὄνος· σπείρει δὲ ἦν αὐτὸ πρὸ μέκον τῆς
 ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινα ἑπαυλίην συνήθων
 ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων
 σκοπεῖν· καὶ γὰρ Φαλήμασιν ἡσπάζοντο ἀλλή-
 λως, καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτὰς ἐν ἑπαύλει,
 καὶ παρέσθησαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν
 παρῆβαν κριθίδια· καὶ οἱ μὲν ἡρίσων, ἐγὼ δὲ
 ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔκ πώποτε κρι-
 θὰς ὡμὰς ἡρίστημην, ἐσκοπέμην ὅ, τι καὶ κατα-
 Φάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῶν ὀπίσω τῆς αὐλῆς,
 καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλά, καὶ ῥόδα ὑπὲρ
 αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαθὼν πάντας τὰς ἐν-
 δον,

asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum
 quoddam familiarium illis hominum, quantum
 ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim
 osculo se inuicem salutabant, et devertere in sta-
 bulo illos iuebant: apponunt etiam prandium,
 nobis autem iumentis obiciunt bordea. Ac re-
 liqui prandent, ego vero misere esurio: et cum
 nunquam hordea cruda pransus essem, circum-
 spicio, quod comederem. Video autem hortum
 ibi post aulam, qui plera multa haberet et bona,
 rosae etiam super ista videbantur. Hic ego ne-
 mini animaduersus eorum omnium, qui intus

Υ 5

erant,

ὥς ἔσθην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. *Iamque
 tunc steti, asinusque mansi:* Quomodo ste-
 tit, cum tantopere properaret? lege: ὥς
 ἔβην τότε. *Gracilius.*

δον, ἀσχολημένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ
 τὸν κήπον, τᾷτο μὲν ὤμων λαχάνων ἐμπλη-
 σθησόμενος, τᾷτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογι-
 ζόμην γὰρ ὅτι δῆ-θεν Φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν
 ἄνθρωπος ἔσομαι. εἴτα ἐμβὰς εἰς τὸν κήπον,
 θριδάκων μὲν καὶ ῥιφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα
 ὤμᾳ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥό-
 दा ἐκείνη ἐκ ἧν ῥόδα ἀληθινὰ τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς
 ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκείνα, δάφνην
 αὐτὴν καλεῖσιν 7) ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄντα
 τᾷτο

erant, qui nempe occupati essent in prandio, ve-
 nio ad hortum partim impleturus ventrem crudis
 oleribus, partim rosarum causa. Putabam quippe
 me comesis floribus hominem iterum futurum.
 Tum ingressus hortum, lactucis quidem, et ra-
 phanis, et apiis, quae cruda homo comedit, me
 impleui. Verum rosae illae verae rosae non erant:
 sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lau-
 ream vocant homines: malum hoc prandium asi-
 no

7. Δάφνην αὐτὴν καλεῖσιν] Est *rhododendron*,
nerion, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20.
 l. 33. describit *sempiternum fronde*, rosae si-
 militudine, caulibus fruticosum. Iumentis,
 caprisque, et ouibus venenum est. Apuleius
 l. 4. pr. Hae arbores in lauri faciem prolixè
 foliatae, pariunt in modum floris inodori por-
 rectos caliculos modice puniçantes, quas — vul-
 gus

ἔατο παντί, καὶ ἵππῳ. Φασὶ γὰρ τὸν φαγόν-
τα ἀπαθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν τᾷτῳ ὁ κηπευτὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον
ἀρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κήπον, καὶ τὸν πο-
λέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ὄλεθρον, ὥς-
περ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτῃν λαβὼν,
ἔτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν Φεισά-
μενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὠτά μου
κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ
δὲ ἐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέρους,
καὶ καταβαλὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔφευ-
γον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπ-
ιόντα,

no vnicuique et equo: aiunt enim de eo qui com-
ederit, statim mori.

18. Inter hacc sentiens olitor, arreptoque fu-
sti hortum ingressus, vidensque hostem et perni-
ciem olerum, non aliter quam seuerus aliquis
dynasta captum furem, fuste concidit, neque co-
stis parcens neque femoribus: quin et aures mi-
hi confregit, et contriuit faciem. Ego autem
non vitra patiens, calcibus vtrisque reiectis supi-
num prosterino in olera, atque versus montem
aufugio. Ille cum videret me cursu abire, cla-
mauit.

*gus indoctum rosas laureas appellant, qua-
rumque cuncto pecori cibus letalis est. Hinc
in suspicionem veni, an forte legendum sit
apud Lucianum ῥοδοδάφνην. Gesuer.*

ιόντα, ἀνέκραγε λῦσάμ τὰς κύνάς ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ
κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἀγρίοις
μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσσονται
με ἔτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἐκρί-
να τῆτο δὴ τὸ τᾶ λόγῳ, παλινδρομῆσαι μάλ-
λον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω ἔν ἀπήειν, καὶ
εἴσῃμι αὖθις εἰς τὴν ἑπαυλιν. οἱ δὲ τὰς μὲν
κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένας ἐδέξαντο, καὶ κατέ-
δυσαν. ἐμὲ δὲ παίοντες ἔ πρότερον ἀΦῆκαν,
πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λαχάνα κάτω-
θεν ἐξεμύσαι.

Καὶ μὲν ὅτε ἐδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύντα-
τα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθη-
καν· καὶ κείθεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ
δὲ

mauit vt immitterentur in me canes. Erant vero
canes multi et magni, etiam cum vris pugnare
idonei. Video igitur illos me si capiant, discer-
pturos esse, paululum itaque circumiens decreui
quod est in prouerbio retro currere potius, quam
male currere: retro eo igitur, stabulum iterum
ingredior. Illi canibus qui cursu in me fereban-
tur, receptis alligatisque, me pullare prius non
desierunt, quam prae dolore olera omnia per in-
feriorem gutturem euomerem.

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum
esset, grauissimas quasque rerum furtiuarum et
plurimas mihi imposuere: tumque inde sic pro-
ficisci-

δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παϊόμενός τε καὶ τῷ φρε-
 τίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ἀπλὰς ἐκ τῆς ὁδῆ ἐκ-
 τετριμμένος, ἔγνω αὐτᾶ καταπεσεῖν, καὶ μὴδ'
 ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναι
 ποτε, τᾶτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσσεσθαι
 ἐκ τῆ βλεψύματος· ὥρθη γὰρ ὅτι πάντως ἦ-
 τώμενοι τὰ μὲν ἐμὰ σκεύη διανεμῆσι πῶ τε ἵπ-
 πῳ, καὶ πῶ ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτᾶ ἑάσχει κεί-
 σθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων βάσκανός,
 συνεῖς τῶν ἐμῶν βλεψύματων, ἐς τέραντίον πε-
 ριήνευκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐ-
 τὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶ-
 τα ξύλῳ παῖοντες ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον.
 ὡς δὲ ὁδὸν ὑπῆλκε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐ-
 τόν,

hīscimur. Cum vero iam despondissem animum
 pulsatus et grauatus onere, detritis insuper a via
 ungulis, procumbere ibi decreueram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere;
 hoc sperans, magnam ad me utilitatem reperaturam
 ex eo consilio. Putabam enim, ipsos plane victos
 mea pernicacia, sarcinas meas diuisuros inter e-
 quum et mulum, me autem ibi iacentem reli-
 cturos praedae lupis. Sed inuidum quoddam nu-
 men, mea consilia intelligens, vertit ea in con-
 trarium. Alter enim asinus, eadem forte quae
 ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fu-
 stium ictibus surgere iubent miserum: nihil obe-
 dien-

τὸν, οἱ μὲν τῶν ὤτων, οἱ δὲ τῆς ἑρᾶς, ἀντρεφ-
 ρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' ἔδεν ἥμιον, ἔκειτο δὲ
 ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ. ἀπηγορευτικῶς, λογισά-
 μενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονῶσι, καὶ τὸν
 χρόνον τῆς Φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρ-
 εδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν
 ἑαίνος, διακένευσεν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν
 δὲ ἀθλιὸν κοινωνὸν καὶ τῆς ἀγχμαλωσίας καὶ τῆς
 ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ Ξίφει ὑποπέμνε-
 σιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα· ἔτι ὠθέσθιν
 ἐς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπῆει κἄτω, τὸν θάνα-
 τον ἐρχόμενος.

Ἐγὼ δὲ ὄρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν
 βελεματίων τὸ τέλος, ἔγνω Φέρειν εὐγενῶς
 τὰ

dientem plagis, prehensum alii auribus, cauda
 alii, excitare student. Cum nihil proficerent,
 faceretque lapidis instar in via, fessus et sine spe,
 subductis rationibus, nequidquam se laborare,
 et fugae tempus perdere animo mortuo assidentes,
 sarcinas quas ille gestarat omnes inter me et e-
 quum diuidunt, miserum vero captiuitatis pari-
 ter et gestandorum onerum consortem, prehen-
 dentes, succis ferro cruribus, palpitantem ad-
 huc per praeceps impellunt. Atque ille mortem
 saltans descendit.

20. Ego vero animaduertens in facili itineris
 consiliorum meorum exitum, decreui fortiter ferre
 prae-

τὰ ἐν πρῶτῳ, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπί-
δας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥό-
δα, καὶ τῶν εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθῆσεσθαι 8).
καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὡς ἂν εἴη ἔτι πολὺ
τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσχει, λοιπὸν, ἔνθα
καταμένεσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομί-
ζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰ-
κῆα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον κατῆξο, καὶ πῦρ πο-
λὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκείνα, ἅπερ ἐτυγ-
χάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἶσω κατέθηκαν. εἴ-
τα ἤρουντο τὴν γραῦν διὰ τί ἔτω καθέξῃ, καὶ ἡ
παρασκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ
γραῦς,

praesentia, et strenue incedere, qui spem habe-
rem, futurum, ut omnino aliquando in rosas in-
ciderem, ac inde me salutemque reciperem. Au-
diebam vero etiam ex latronibus, non multum
superesse viae, et eo die soluturos iumenta, ubi
maneant. Itaque omnia ista curriculo gestantes
versus vesperam domum peruenimus. Mulier
enim intus defederat, ignis ardebat multus, illi,
quae portaueramus, intus deponunt omnia. Tum
interrogant animum, quid ita sedes, et non paras
coenam? illa, *quin parata vobis sunt*, inquit,
omnia,

8. Ἐἰς ἐμαυτὸν ἀνασ.] Mira haec efficacia
enuntiauit, sonat enim: *ut inde restituar in
me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui.
Reix.

γραῦς, εὐτρεπῇ ὑμῶν, ἀγροὶ πολλοί, οἷα πα-
λαιᾷ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῶν τὰ ἀγρια σκευ-
ᾶσασθαι ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαροῦσαντες, ἀ-
ποδυσάμενοι ἤλκισοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ ῥέ-
βητος ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντας, ἀρυσάμενοι
ἐνθεν, καὶ καταχθάρμενοι, αὐτοσχεδῶς τὰ λα-
τρεῖα ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦγον παραίσηται πολλοὶ κρ-
μίζοντες σκεῦη πλείστα ὅσα χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ,
καὶ ἱμάτια, καὶ κέσμον γυναικείου καὶ ἀνδρῶν
πολὺν. ἐκοινωνον δὲ ἄλλοις ἄλλοις, καὶ ἐπειδὴ
ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ῥοσφίως ἐλάσαντο καὶ
ἔτοι. λοιπὸν μετὰ τῆτο ἦν ἄριστον δαιμόλιον,
καὶ λόγος πολὺς ἐν τῇ συμποσίᾳ τῶν ἀνδρῶν
ἦν· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἱππῶ κριδαὶς παρ-
θήκεν.

*omnia, panes multi, vini veteris dolia, et carnes
vobis ferinas paratas habeo. Illi collaudata anu,
exutis vestibibus ad ignem se vngunt, et cum
abienum calidam habere, hausta inde aqua perfu-
si, extemporali isto vtuntur balneo.*

21. Deinde paullo post iuvenes veniunt multi,
supellectilem adferentes plurimam auream, argen-
team, vestimenta, mundum muliebrem, et vi-
rilem ornatum multum. Hi in commune con-
ferunt, rebusque intus depositis, lauant ipsi quo-
que. Caeterum post haec coena fuit copiosa, et
sermo multus in homileidatam occurrunt. Aus
mihi et equo hordea apponit: et ille festinat de-
yora-

Θημεν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπεδῇ τὰς κριθὰς κατέ-
 πινε, δεδιωγς, οἷα εἰκός, ἐμὲ τὸν συνάρισον. ἐγὼ
 δὲ ἐπεὶ δὴ ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιῶσαν, τῶν ἔνδον
 ἄρτων ἡσθιον. τῇ δὲ ὕστερα καταλιπόντες
 τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἓνα, οἱ λοιποὶ πάντες
 ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔσενον ἐμαυτὸν, καὶ
 τὴν ἀνδρὶν Φραγάν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς κατα-
 φρονῆσαι ἦν μοι, καὶ Φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὁμι-
 λῶντων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν,
 καὶ Φοβερόν ἐβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε,
 καὶ τὴν δούρα αἰεὶ ἐτήγε.

Τριῶν δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσάσης σχεδὸν τῆς
 νυκτός, ἀνὰ στέφασιν οἱ λῆσαι, χρυσίον μὲν, καὶ
 δὲ ἀργύριον, καὶ ἄλλα ἔδεν κομίζοντες, μόνην δὲ
 παρ-

vorare hordea, metuens, vt par erat, me com-
 pranforem. At ego, quoties videbam exisse animum,
 de panibus, qui intus erant, edebam. Postridie
 relicta anu et vno iuvene ad opus reliqui omnes
 exeunt. Equidem mihi et accuratae custodiae in-
 gemiscebam: nam vetulam quidem poteram con-
 temnere, et illius fugere ex oculis: et iuuenis
 magnus erat, et terribile quiddam cernebat, et
 gladium gestabat semper, et adducebat semper
 ianuam.

21. Tribus post diebus, circa mediam fere
 noctem, redeunt latrones, auri quidem aut ar-
 genti nihil, nec aliud quidquam adferentes, sed
 Luc. Op. T. V. 2 solam

παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαίουσάν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἐνδον ἐπὶ τῶν σιβάδων, θαρρύνειν ἐπέλεον, καὶ τὴν γραῦν ἐκλεον ἐνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, ἅτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, ἅτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπαρακτεν. ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐς αὐς παρὰ τῇ Φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνη τῇ κατὰ παρθένω. ἐν δὲ τῷ οἱ ληξάμ' ἔξω ἐν τῷ προδύμῳ ἐδείπνεν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σιοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδὰς Φρυγίῃ εἰσπηχόντων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παρσέναι μέγιστοι, καὶ πολὺν πλῆτον κομίζοι· οἱ δὲ ἅτως ὡς εἶχον ἀνα-
σαντες,

solam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veste, et comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse iubent, et intus manere anum, puellae custodiendae causa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere, sed plorabat ad omnia, et suam ipsa commam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adstans ad praesepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum aliquis, cui vias explorare sorte obuenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum ferret diuitias. Hi ut erant consurgere, ar-
mare

σῶντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καί με καὶ τὸν ἵππον
ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυσυχὴς, ἐπι-
σάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι,
ὀκνηρῶς προήειν, ἔνθεν ἐπαϊόμην τῷ ξύλῳ, ἐπ-
ειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν,
ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ
λησαὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τὰς ἐκείνου
θραύποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμωτά-
τα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καί μοι ἐπέθηκαν· τὰ δὲ
ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτῷ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρυψαν. ἐπ-
εὶτε ἤλαυνον ἡμᾶς ἔτις ὀπίσω, καί γὰρ ἐπι-
γόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος κρέω τὴν
ὀπλὴν παρὰ πέτραις ὀξείαν, καί μοι ἀπὸ τῆς
πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεῖνόν· καὶ χωλεύων
ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς
ἀλλή-

mare se, me autem et equum ornare clitellis, et
secum ducere. Hic infelix ego, qui ad pugnam
et bellum me scirem agi, cunctanter progredior,
itaque fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum
autem ad viam venissemus, vbi transiturus erat
peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum
ipsiusque seruos interficiunt, et pretiosissima quae-
que ablata equo et mihi imponunt, reliquas sar-
cinas ibi in silua abscondunt. Deinde sic retro
nos agunt, et ego cum virgauer et vapularem
fusti, acuto saxo impingo vngulam, oriturque ab
illa plaga vulnus dolorificum, vt claudicans quod
reliquum erat viae incederem. At illi inter se,

αλλήλας ἔλεγον, τί γάρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν
 ὄνον τῆτον, πάντα κτακίπτοντα; εἴψωμεν
 αὐτὸν ἀπὸ τῆ κρημνῆ οἰωνέν ἐκ ἀγαθόν, καὶ
 Φασιν· εἴψωμεν αὐτὸν, καθαρισμόν τῆ ζυγατρῆς
 ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμῆ.
 ἐγὼ δὲ ἀκῶων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς
 ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὁ δὲ τῆ θανάτῃ με φό-
 βος ἀναίσθητον τῆς ὀδύνης ἔθηκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰσω, ἔνθα κατελύομεν, τὰ
 μὲν σκευὴ τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ
 κατέθηκα· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνεν. καὶ
 ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπήεσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν
 σκευῶν ἀνασῶσαι· τὸν δὲ ἄθλιον τῆτον ὄνον, ἔφη
 τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἀχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς;
 τῶν

Quid enim nobis videtur, inquiunt, nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam bestiam. Ita sane, inquit, alius, deiiciamus illum piaculare futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coibant: verum ego auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente.

23. Cum veto intrassemus in diuerforium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant; ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas sarcinas seruandas abeunt. *Miserum vero asinum, inquit illorum vnus, quid adducimus, ex vngula inuilem? sarcinarum alias*

τῶν δὲ ἀκρουῶν αὐτὸν μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, αὐτὸν δὲ καὶ ὁ ἵππος καὶ ἀπήσαν, τὸν ἵππον ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπον, Ἀθλίε, τί ἔτι μένεις ἐν ταῦθα; γυπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δεκνήσασιν, καὶ ἀκρεῖς οἳ ἀπερι σὲ ἐβλεψάντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπεσεῖν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἰχόμενοι ἀπιδόντες, Φυγὴν σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοήμενος, ὁρῶ ὅτι αὐτὸν προσεδεδέμην ἄδενι, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰμάς παρεκρέματο, τῆτό με καὶ παρώξυνεν ὡς μάλα πρὸς τὴν Φυγὴν καὶ δρόμῳ ἐξίῳν, ἀπῆεν ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἔτοιμον, λαμβάνεταί μοι ἐκ τῆς ἑρᾶς, καὶ εἴχετα. ἐγὼ δὲ

nos portabimus alias equus. Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Miselle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te et vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, et luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum esse usquam, sed iuxta pendere quo trahebar alias horum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egressus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit.

δὲ ἄξιον κρημνῆ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι
 τὸ ὑπὸ γραίας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ'
 ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμαλώ-
 τον· ἡ καὶ προσελθῶσα, καὶ ἰδῶσα γραῖν, δίκην
 κέρκε 9) εἰς ὄνα ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γεν-
 νᾶν,

Ego praecipitio et aliis mortibus dignum putans,
 ab anu capi, illam trahere: illa vehementer in-
 clamavit puellam intus captivam. At illa acce-
 dens vidensque anum caudae instar ex asino aptam,
 gene-

9. Δίκην κέρκε] Potest intelligi hic locus ita
 ut interpretatus sum: nec de emendando in-
 mentem venisset, nisi dum forte Apuleium
 confero, iuvenirem ista, Met. 6. p. 227, 29.
 Pric. *De virgine capticia* ut ipse vocat, *Quae*
voce excita procurrens videt, Hercules, memo-
randi spectaculi scenam, non tauro sed alino
dependentem Dircen aniculam: sumtaque
audacia virili, facinus audei pulcherrimum
 etc. Nota Dirces fabula a Zetho et Amphio-
 ne priuignis ad taurum deligatae indomi-
 tum. Quidquid de auctore huius libelli iu-
 dicemus; Apuleius certe quin eandem fabel-
 lam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri
 prae oculis habuerit, dubitari non potest.
 Quid si igitur inuenit in suo exemplari non
 δίκην κέρκε ut nunc legitur, sed δίκην Δίρ-
 κης; ignota vox, fabula, qua alias non uti-
 tur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam
 mutandi potest dedisse. *Gesner.*

ναῖον, καὶ ἄξιον ἀποκονισθῆναι νεανίσκου· ἀναπη-
 δῶ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίστασά μοι, ἤλαυνε·
 καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κό-
 ρης σπυρδῇ ἐφυγον ἵππε δρόμῳ· ἡ δὲ γραῶς ὀπί-
 στω ἀπελάλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς
 ἤρχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἡμᾶς
 "Ὦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ
 καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου ἀφῆ-
 σω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσαι σοι ἐφ' ἐκάστης
 ἡμέρας τὸ ἄριον. ἐγὼ δὲ καὶ τὰς Φονεῖς τοὺς
 ἐμαυτᾶ Φευζόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικερίαν καὶ
 θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπί-
 ζων, ἔδρον τᾶ τραύματος ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο διπλῇ ὁδῷ,
 σὶ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφον-
 τες,

generosum facinus audet et dignum desperato iu-
 vene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et
 ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi
 cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis
 quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad
 me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher*, *ad patrem*
pertuleris, *liberum te omni opere dimittam: borde-*
rum vero medimus erit tibi in singulos dies pran-
dium. Ego vero et meos ipsius interfectores fu-
 giens, et multum adiuvanti atque cultus ex ser-
 vata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur
 via in biuium,prehendunt nos hostes redeun-

τες, καὶ πᾶρῶθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἐγνώ-
σαν τὰς δυσυχεῖς αἰχμαλώτας, καὶ προσδρα-
μόντες λαμβάνονται με, καὶ λέγουσιν, Ὡ κα-
λὴ καὶ χαρὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἀκρίως
ταλαίπωρε, εἰ δὲ τὰ δαιμόνια δέδοκας; ἀλλὰ
δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀπο-
δώσομεν. Σαρδώνιον γελῶντας ἔλεγον· κοίμας
ἀποσρέψαντες, εἵλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ
ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀνκηνησθεῖς, ἐχώ-
λεον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χολός, ὅτε ἀπο-
διδράσκων ἑάλωκας; ἀλλ' ὅτε Φεύγεν ἐδόκει σε
ὑγιαίνων, ἵππεα ὠκύτερος, καὶ πτηκός ἥσδαι
τοῖς δὲ λόγοις τέτοις τὸ ξύλον εἶπετο, καὶ ἤδη
ἔλκος τῇ μηρῷ εἶχον νεθέρταμενός. ἐπεὶ δὲ εἴ-
σω πάλιν ἀνσρέψαμεν, τὴν μὲν τραῦν εὖρομεν
ἐκ

tes, et e longinquo statim ad lunam miseros es-
ptiuos agnoscunt: et accurrentes,prehendunt
me dicuntque, *Quorsum, honesta et bona virgo,*
intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis?
Verum hic ueni ad nos. Nos te tuis reddemus, cum
Sardonio risu dicebant: meque conuersum trabe-
bant retro. Atque ego pedis et vulneris recor-
datus claudicabam. Illi vero, Nunc, aiunt, clau-
dus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi
collibuit, sanus, ocior equo, et velocris eras? Haec
verba excipiebat fustis: iamque ulcus in femore
habebam, ab istis admonitionibus. Domum ite-
rum reuersi, animum inuenimus, quae resticula se e
rupe

ἐκ τῆς πέτρας κρεμάμενην ἐν καλωδίῳ· δέισα-
σα γὰρ, οἷον εἰκάζ, τὰς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς
παρθένῃ Φυγῇ, κρεμᾷ ἐαυτὴν, σφίγγεσσα ἐκ
τῆς τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς
εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸν κρη-
μνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ
παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἴτα ἐδείπνου, καὶ
πότος ἦν μακρὸς.

Καὶν τῷ τῷ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν
δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ
γραι ταύτῃ κάτω ἐπιζήψωμεν αὐτὴν, ἀφελο-
μήνῃ μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐ-
τῇ, καὶ προδόξαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ
ἴστε γὰρ, ὦ φίλοι, ὅτι αὕτη, εἰ τῶν οἴκοι ἐδρά-
ξατο,

rupe suspenderat: metuens nempe, ut verisimile
est, dominos ob fugam virginis, innexo ceruici
laqueo se suspenderat. Illi autem aequitatem ani-
mi in anu admirati, resolutam vna cum resti
praecipitant: virginem autem intas vinciunt, po-
stea coenant, et computatione longa vtuntur.

25. Atque interea de puella inter se disputant.
Quid facimus, ait illorum vnus, *fugitiua? Quid*
vero aliud, inquit alius, *quam* *veculae* *illam su-*
perinliciamus, *quae* *malas* *nobis*, *quantum* *quidem*
in ipsa *fuit*, *opes* *abstulerit*, *totamque* *nostram*
officinam *prodiderit*. Bene enim noritis, amici, eam
si domesticos suos affectura fuisset, futuram fuisse,

ξατο, ἔδὲ εἰς αὐτὴν ἡμῶν ζῶν ὑπαλείπετο· πάντες
 γὰρ αὐτὴν ἐάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς
 ἡμῶν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνόμεθα μὲν τὴν πο-
 λεμίαν· ἀλλὰ μὴ ἔτιω χαλδίως ἀποθνησκέτω, πε-
 σῶσα ἐπὶ τῇ λίθῃ· θάνατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀλ-
 γεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅσας
 αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕπερον ἀπο-
 λῇ· εἴτα ἐζήτην θάνατον. καὶ τις εἶπεν, Οἶ-
 δα ὅτι ἐπαινέσεις τε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον
 δεῖ ἀπολῆσαι, ἐκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χυλὸν
 εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τῆς Φυγῆς τῆς
 παρθένης γενόμενον ὑπηρέτην καὶ διάκονον. τῷ
 τὸν ἔν ἐώθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμνωμεν ἐκ
 τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλ-
 ωμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ
 ὄνῳ

*ut uiuus nostrum nemo relinqueretur: capri enim
 essemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos bo-
 stibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam;
 sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: ve-
 rum mortem illi et acerbissimam excogitemus et lon-
 gissimam, quaeque illam tempori et cruciatui serua-
 tam tum demum interimat. Deinde quaerebant
 eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Noui vos lau-
 daturos esse commentum. Asinum perdere oportet,
 ignauum, iam vero et claudicationem mentitum, et
 fugae virginis adiutorem ac ministrum. Hunc igitur
 cras mane mactatum exenterabimus, eiectisque
 intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabi-
 mus*

ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τῆ
 ὄνῃ πρόχειρον, ὡς ἂν μὴ εὐθύς ἀποπνιγείη, τὸ
 δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν
 αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρρέαψαντες ῥί-
 ψωμεν ἔξω ἅμῳ παῦτα τοῖς γυψί, καινῶς
 τῆτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ
 Φίλοι, τῆς βασάνῃς τὸ δεινόν. πρῶτον μὲν τὸ,
 νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἴτα τὸ, θέρους ὥρᾃ θερ-
 μοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεψῆσθαι, καὶ λιμῷ
 αἰεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτὴν ἀ-
 ποπνίξαι ἔχεν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσε-
 ται, σηπομένε τῆ ὄνῃ τῇ τε ὁδῷ, καὶ τοῖς
 σκώληξι πεφυγμένη, εὖ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύ-
 πες διὰ τῆ ὄνῃ παρεισιόντες εἰσω, καὶ ταύτην,
 ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι διασπάσσονται.

Πάντες

*mas in asino, capite extra asinum uti promineat,
 ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus
 occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consue-
 rimus, extra utrumque vulturibus proiciamus para-
 tum nova ratione prandium. Videte autem, amici,
 cruciatibus illius acerbis: primo quidem in mor-
 tuo habitare asino: deinde aestatis tempore feruidissi-
 mo in ipso iumento coqui, et evocante semper fame
 mori, neque necis consciscendae facultatem habere.
 Reliqua enim quae patitur, tum putrescentis odore
 asini, et scatens vernibus, mitto dicere. Tandem
 vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut
 illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.*

26. Cla-

Πάντες ἀναβήσαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ μεγάλῳ
 τῷ τερατῶδῃ τάτῳ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέβην
 αὐτόν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νε-
 κρὸς εὐτυχῆς κοισόμενος· ἀλλὰ παρθένον ἀθ-
 λίκν ἐπιδεξόμενος, καὶ θήκη ἄδεν ἀδικήσεως κό-
 ρης ἐσόμενος. ὄρθρας δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης
 ἐφίσταται πληθὸς στρατιωτῶν, ἐπὶ τὰς μίαντες
 τάτας ἀφικνήμενον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμεν,
 καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμῆνα ἀπῆγον. ἔτυχε
 δὲ καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνησθευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλ-
 θὼν· αὐτὸς γάρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώνγιον τῶν
 ληστῶν μηνύσας. παραλαβὼν ἔν τὴν παρθένον,
 καὶ καδίσας ἐπ' ἐμὲ, ἄνω ἤγεν οἴκαδε. αἱ δὲ
 πωμῆ-

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens
 quoddam bonum, portentofum illud commentum.
 Ego vero mihi ipsi ingamiscebam, tanquam iu-
 gulandus, et qui neque post mortem iacendi
 molliter facultatem habiturus essem, sed infeli-
 cem suscepturus virginem, et capulus puellae
 innocentis futurus. Iam illucescebat, cum instat
 subito militum manus, impuris hisce immissa,
 qui in vineula statim omnes coniecerunt, ad Prae-
 fidem regionis illius, abducendos. Venerat au-
 tem cum illis, etiam puellae sponsus: ipse nimi-
 rum erat, qui receptaculum hoc latronum indi-
 cauerat. Adsumptam ergo virginem et mihi im-
 positam sic domum deduxit. Vicini autem cum
 e lon-

κωμῶνται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πέρρωθεν; ἔγνωσαν εὐτυχῶντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἑμὲ προσογκησαμένῃ, καὶ προσδραμιόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἦγον εἰσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμὲ δίκαιον ποίῶσα, τᾷ συναίχμαλῳ τᾷ, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκείνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κερκημένοις ἄριστον παρ' ἐκείτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλα καταηρόμην τὴν Παλαίεραν, ὡς ὄνον με, καὶ ἔκινά τῃ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τὰς κύνας εἰς τοῦ πτανθεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλεσίων νυμφίων. ἡμέ-

e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnouerunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, et intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi apud uenos dominos prandium apponebatur medimnus hordei, et foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram execrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigurasset. Videbam enim canes furtim iugressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponso rum diuitum. Paucis

ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλὰς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχεν παρὰ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλεν, ὁ πατήρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφίστασθαι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιθήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ (10). καλέσας ἔν τῶν ἵπποφορβῶντιν, τάττω με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς ἐκ ἐτι ἀχθοφορήσω. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἔγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομόν.

Ἐχρῶν

Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera minor habere diceret apud patrem, et iustam mihi vicem velle persolvere, iussit pater liberum me dimitti sub diuo, et cum gregalibus equabus pascere. Sic enim, inquit, et tantquam liber iucunde viuet, et equas inscendet. Et haec iustissima tui gratiae relatio videbatur, si res a iudice acta esset. Aduocato ergo pastorum vni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero rus venissemus, equabus me admiscuit pastor, et nos, gregem, pastum egit.

28. Fa-

10. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ] Vix dubito auctorem dedisse ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alterum ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. Gesner.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κόνταῦθα ὥσπερ Κανδαῦλῃ
 καί μοι γενέσθαι. ὁ γὰρ ἐπιστάτης τῶν ἵππων,
 τῇ αὐτῇ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἐνδον με κατέλιπεν·
 ἢ ἐς τῇ μύλῃ με ὑπεζεύγνυσεν, ὥς αἰεὶν αὐτῇ
 καὶ πυρὰς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τῷτο μὲν ἦν
 μέτριον κακὸν εὐχαρίζω ὄντι αἰεὶν τοῖς ἑαυτοῦ
 ἐπιστάταις. ἢ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων
 τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦ-
 σαν) ἄλευρα τὸν μισθὸν αἰτῶσα, ἐξεμίσθη τὸν
 ἐμὸν ἀθλιὸν τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τὰ-
 μὲν ἄριστον Φρύγασκα, καί μοι ὥς αἰεὶν ἐπιβάλ-
 λασκα, μάζας ὅλας ποιῶσα, κατέπινεν· ἐμοὶ
 δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελά-
 σεις με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ
 δακνύς·-

28. *Fatale autem erat eadem mihi quae Can-
 dauili usu venire. Magister enim equariae, suae
 uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero
 molae me iunxit, ut omne sibi triticum hordeum-
 que molerem. Atque illud mediocre incommo-
 dum erat asino non ingrato, molere suis magi-
 stris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos
 agros, erant autem sane quam multi, farinas
 mercedis loco poscens, miseras ceruices meas elo-
 cabat. Atque hordea, meum prandium, frixa;
 ipsa quoque molenda mihi infudit, factasque inde
 placentes totas deuorauit. Mihi vero furfures
 erant prandium. Si quando vero etiam cum equa-
 bus me exigeret pastor, percussus morsusque a
 mari-*

δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλύμην. αἰεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἑδίωνον, ἀμφοτέροσ εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥς τε Φέρειν ἐκ ἡδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικὴν. λεπτὸς ἔν καὶ ἄμορφος ἐν ἑ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, ἔτε ἔνδον εὐφρανόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, ἔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμήμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπιεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τῷτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὄρθην δεινῶς ὀδόν, εἴτα καὶ ἀνυπόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον.

τῷτο

maribus equis peribam. Semper enim me ad-
ulterum suspicati equarum, suarum uxorum, per-
sequebantur, utraque in me calces iactantes, adeo
ut impar essem ferendae equinae illi Zelotypiae.
Emaciatum ergo et strigosum non ita multo tem-
pore fiebam, qui neque intus laetarer ad moxam,
neque sub diuvo pascens, oppugnatus quippe a
pastionis sociis.

29. Verum etiam frequenter sursum in mon-
tem mittebar, et ligna gerebam humeris. Illud
vero caput malorum meorum fuit. Primo qui-
dem altus mons adscendendus erat, ardua vehe-
menter via, insuper non calceatus eram in monte
scrupeo. Et una mecum emittebant molitionem,
impu-

τᾷτό με καινῶς ἐκείσσε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιε με καὶ τρέχοντα λίαν, ἔ ξύλων ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄρκε πυκνὸς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ αἰεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τᾷ μῆρᾳ, ὥς ἀνέωκτό μοι κατ' ἐκείνο ὁ μῆρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἰτὰ μοι ἐπέτιθει Φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατὰβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὸ Φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἔτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κεφότερῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον προιεῖν, τᾷτό μὲν ἔδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τῶ ὄρκε ἀναίρκεμενος, εἰς τὸ κεφότερον καὶ ἄνω νεῦον τᾷ Φορτίῳ προσετίθεε

impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non simplici fuste, sed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque semper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque descensus de summo arduus; at ille hic etiam pullabat. Si quando labare mihi videret onus, et in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leuiori parti adiicere, et ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: sed lapides magnos de monte sublato in leuiorem et sursum nutantem

θει· καὶ κατῆναι ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμᾷ καὶ
λίθους ἀχρεῖας περιφέρειν. καὶ ποταμὸς ἦν ἀνέ-
νους ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων Φειδό-
μενος, ὁπίσω τῶν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐ-
πέρα τὸν ποταμόν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κλυτὰν καὶ ἀχθοφόρον κα-
ταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφῄρητον ἦν. ἔ-
γάρ ἦν καταβάς II) τῷ χεῖρά μοι ἐπιδεῖναι, κα-
μὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφε-
λθῆναι.

oneris partem addidit: descendebam ergo, miser,
cum lignis lapides simul inutiles circumferens.
Erat porro riuus in via perennis. Ille vero, par-
cens calceamentis, post ligna mihi infidens ri-
vum traieciabat.

30. Si quando vero prae lassitudine et onere
decumberem, tum vero intolerabile erat malum.
Cujus enim erat, ut descendens manum mihi
iniceret, meque de terra excitaret, et onere,

II) Οὐ γὰρ ἦν καταβάς] Præterea in mentem
venerat, legendum hic non ε, sed ε, sin-
dente tum re ipsa, tum ἀπυλείαν παρρησίαν
Lib. 7. p. 145. ed. *Pric. cum deberet egratius
agaso* etc. Nominativum (καταβάς) hic
ut alias positum arbitror pro Accusativo infi-
niti, vel infinitorum potius, quæ res eo fa-
cilis hic locum habet, cum in eadem per-
sona maneat. τῷ pro τῇ positum, cum
semel ε in ε transisset. *Gesner.*

λῆν, ἂν ποτε καὶ δέοι· ὁ δὲ ἔτε κατέλθεν,
 ἔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ
 τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠτῶν ἀρξάμενος, συνέ-
 κοπτε μετ' ἡ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσάι με αἱ πλη-
 γαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον
 ἔκαζε. συνεσγῶν ἀκανθῶν ὀξύτατων. Φορ-
 τίον, καὶ τῆτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα
 ὅπισθεν ἐκ τῆς ἡρᾶς, αἱ δέ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπ-
 ιόντος τὴν ὁδόν, ἀποκρεμάμενοι προσέπιπτον
 μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὀπίσθε νύττασιν ἐτί-
 τρωσιν· καὶ ἦν μοι τὸ ἐμμένειν ἀδύνατον, τῶν
 τιτρωσμένων καὶ μοι ἐπομέων, καμῶν ἡττημέ-
 νων. εἰ μὲν γάρ τιτρεμα προΐοιμι φυλαττόμε-
 νος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολήν, ὑπὸ τῶν ξυ-
 λων

ficubi opus esset, leuaret; ille neque descende-
 bat, neque manum praebebat vnquam, sed ini-
 tio a capite et auribus facto fusti me concidebat,
 dum suscitarent me plagae. Ludit etiam aliud
 in me malum intolerabile. Comportatum spina-
 rum acutissimarum fascem et vinculo constrictum,
 a tergo et cauda mihi suspendit. Illae ergo, vt
 facile est ad cogitandum, pergente me viam,
 dependentes impingunt, atque assiduo punctu
 posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere
 me villo modo poteram, instantibus mihi semper
 quae vulnerarent, et a me ipso suspensis. Et-
 enim si sensum progredier appulsam spinarum
 cauens,

λων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε
ἤδη τὸ δεινὸν ὀπίσθην ὀξὺ προσέπιπτε. καὶ ὁ
λος ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀποκτενεῖν με·

Ἐπεὶ δὲ ποτε ἅπαξ, κακὰ πάσχων παλαιά,
ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λαξ ἐκίνησα, εἶχεν
αἰετὰ τῶτα τὸ λαξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελυεύ-
ται συμπεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου 12) εἰς ἕτερον χω-
ρίον μετενεγκεῖν. νομίσας ἄν. με, καὶ τὸ συπ-
πεῖον τὸ πρὸ συνενεγκῶν, κατέσδησεν ἐπ' ἐμέ,
καὶ δασμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ
Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρβύων. ἔπει δὲ
προΐεναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τῆς ἐξίας, κλέψας δα-

λόν

cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fuger-
em, tum iam malum illud a tergo acutissimum
ingruebat. Et omnino id operam dabat agaso
meus, me ut interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala perpeffus
multa, prae impatientia calcem contra illum mo-
vissem, semper illum calcem in memoria habuit.
Ac iussus aliquando stuppam ex vno agro in alte-
rum transferre, adducit me, stuppamque illam
multam collatam mihi imponit, validoque me
fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re
machinatus maximam. Cum vero iam pergen-
dum esset, de foco furatus torrem adhuc arden-
tem,

12. [Ἐξ ἑτέρου] Χωρίον non est regio, sed fun-
dus, praedium, saepe apud optimos auctores.
Bes.

λὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενό-
 μεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ συππείον. τὸ
 δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτεταί,
 καὶ λοιπὸν ἑδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἀπλετόν.
 μαθὼν ἔνως αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλει
 ματι-βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἑμαυτὸν τῷ τέλει
 ματος εἰς τὸ ὑγρότατον· εἶκα ἐκύλιον ἐνταῦθα
 τὸ συππείον, καὶ δινῶν καὶ σρέφῶν ἑμαυτὸν,
 τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πι-
 κρὸν ἐμοὶ φορτίον, καὶ ἔτω λοιπὸν ἀκινδυνότε-
 ρον ἐβάδιζον τῆς ὁδῆς τὸ ὑπόλοιπον. ἑδὲ γὰρ
 ἔτι ἀνάψαι με τῷ παιδί δυνατόν ἦν τῷ συππείῳ
 πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῳ. καὶ τῷτό γε ὁ τολμη-
 ρὸς παῖς προσελθὼν ἐμὲ κατεψεύσατο, εἰπὼν
 ὡς

tem, ubi procul ab aula recesseramus, eum tor-
 rem in stuppa abscondit: illa vero, quā enim
 posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil
 fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego
 statim me in via essendum, observata forte lacu-
 na palustri, in liquidissimam illius me partem
 abiicio: voluensque ibi stuppam, meque ipsum
 adeo circumagens et vertens, luto exstinguo ar-
 dentem et acerbam mihi sarcinam: sicque reli-
 quum viae minori cum periculo absolvo. Nec
 enim poterat iam puer iterum accendere stuppam
 liquido luto subactam. At hoc certe audax puer,
 cum delatus esset, quo tendebat, me calumniatus
 Aa 3 est,

ὡς παριών, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐντείσασαι τῇ ἐξίτῃ·
καὶ τότε μὲν ἐκ τῆς συππείου μὴδὲ ἐλπίζων, ὑπ-
εξῆλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀνάθατος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἑμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γὰρ με εἰς τὸ δρος, καὶ μοι φορτίον ἀδρὲν ἐπιθείς ἐκ τῶν ξύλων, τῷτο μὲν πιπράσκει γέωργῷ πλησίον οἰκᾶντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, κατὰ ψεύδεσσι μου πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην ἐλθόν ἀνόσιον. τῷτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, ἐκ οἷδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐτὴν γυναῖκα ἣ παρθένον καλὴν καὶ ὠραίαν ἴδῃ, ἣ παῖδα, ἀπολακτίσας ἔπετα δρόμῳ ἐπ' αὐτὰς, ὡς

est, me praetereuntem ultro inficuisse me foco. Interea tum e stuppa praeter spem euaseram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe peius excogitat. In montem me deducit, graui lignorum sarcina oneratum: eaque ligna rustico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Istum, bere, inquit, asinum, nescio cur alatus, supra modum piger qui sit ac tardus. Verum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Vbi mulierem, aut virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; iactatis calcibus cursu eos insequitur,*

ὥς εἴ τις ἑρῶ ἀνθρώπος ἄρρην, ἐπὶ ἑρωμένη γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνει ἐν Φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τῆς τοῦ τοῖ δίκας καὶ πράγματα παρέχει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ζύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιῆσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ζύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀπρσιτάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα ἐς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμῆν ἐβέλετο, ἕως αἵματος ἄλλοθεν εὐδραμάντες, ἡμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τῆ καλῆ τέτῃ ερᾷ.

Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἀλλ' εἰ μὴτε βαδί-
ζον, ἔφη, ἐθέλει, μὴτε φορτηγεῖν, καὶ ἑρω-
τας ἀνθρωπίνης ἑρῶ, ἐπὶ γυναῖκας καὶ παῖδας
οἰεῖται

quitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata sibi muliere, commouetur: et osculi in-
morem, perficit, et vi in complexum ruit. Ex ea
autem re lites tibi et negotia facesset, cum insulter
omnibus, euerat omnes. Etenim modo ligat ge-
stans, conspecta muliere rursus eunte, humi dissipat
excussaligna omnia, cum muliere vero in viam eversa
uaptias facere uoluit, donec accurrentes aliunde
alius, auxilio fuimus mulieri, ne a preclaro illo
amare laceraretur.

33. Ille vero his auditis, Si vero, inquit, ne-
que incedere uult, neque gestare onera, et humanos
amores amat, in mulieres puerosque insaniens, il-

οἰσρέμενος, ἀποσφάξατε αὐτόν· καὶ τὰ μὲν
 ἔγκαιρα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργά-
 ταις. Φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρητον, πῶς ἔστος ἀπέ-
 θανε, λύκε τῷτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν
 αἰκάθαρτος παῖς, ὀνηλάτης ἑμὸς, ἔχαιρε, καὶ
 με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν· ἀλλ' ἔτυχε
 γὰρ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ ἔ-
 τος ἐρύκατό με ἐκ τῆ θανάτου, δὲνὰ ἐπ' ἐμοὶ
 βελυσσάμενος. Μηδαιῶς, ἔφη, ἀποσφάξης
 οὐδὲν, καὶ ἀλλήν καὶ ἀχθοφερὲν δυνάμενον· καὶ
 ἂ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι
 καὶ οἰσρέει φέρεται, λαβὼν αὐτόν ἔκτεμε· τῆς
 γὰρ ἐπιφροδίτης ταύτης ὁρμῆς ἀφαίρεθεῖς, ἡμε-
 ρὸς τε αἰδύς καὶ πίων ἔσαι, καὶ οἷσι φορτίον
 μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως
 ἔχεις

*lam iugulare, atque intestina proiicite canibus, car-
 nes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste
 perierit? a lupo factum munitimini. Impurus ergo
 puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle
 iugulare. Sed forte fortuna interueniens de vi-
 cinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit;
 dixit tamen contra me consilium subiecit. Ne-
 quaquam, inquit, interfeceris asinum, et molere
 valentem et gestare onera. Nec magnum opus.
 Quando enim in homines amore atque oestro ferrur,
 comptebensum exseca. Etenim venereo isto impetu
 sublato, mansuetus statim et pinguis erit, et ma-
 gnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse huius
 cura-*

ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοὶ τῷτον σὺ φρονέσθαιον πραβάτῃ παρῆξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν ἔν ἐνδον ἅπαντες ἐπῆνεν τὸν σύμβελλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὥς ἀπολέσσω καὶ τίνα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν καὶ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνῆχος. ὥς τε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τῷ λοιπῷ ἐγνώκειν, ἢ εἰς αὐτὸν ἐκπύον ἐκ τῷ ὄρεα, ἐνθα ἐκπεσὼν θανάτῳ οἰκτίσει ὁλόκληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βαθεῖα, ἀγγελὸς τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τὴν ἑπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς

curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, et istum tibi ouicula mitiorem illa sectione praeftabo. Itaque familiares omnes, laudare consiliarium, bene illum dicere assuerantes. Ego vero iam plorare, qui mox perditurus essem latentem in asino virum, et negare, me viuere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc et intemeratum cadauer, morerer.

34. Intempesta iam nocte, nuntius de vico aliquis fus venit et in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum

τοῖς κησάσθαι γενομένην, καὶ τὸν ταύτης τυμφίαν
 περὶ δειλὴν ὄψιν ἀμφοτέρους αὐτὸς ἐν τῷ αἰ-
 γυάλῳ περιπατῶντας, ἐπιπολάσασαν ἄφρω τὴν
 θάλασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἄφαντος ποιῆσαι, καὶ
 τέλος αὐτοῖς τέτο τῆς συμφορᾶς καὶ θαυμά-
 γενέσθαι. αἱ δὲ, οἷα δὲ κενεωμένης οἰκίας νέων
 δεσποτῶν, ἐγνωσκῆ μηκέτι μένειν ἐν τῇ δεξιᾳ,
 ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἐνδον, Φυγῇ
 ἐκώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἰσππῶν, καμὲ παρα-
 λαβὼν, καὶ παντ' ἄσπε δυνάτης ἦν συλλαβὼν,
 ἐπικατέδρασε μοι καὶ ὁπταῖς ἰσπταῖς· ἐγὼ δὲ
 ἡχθόμην μὲν, φέρον Φαρτίον ἀντ' ἀληθινῶ,
 ἀλλ' ἐν ἄσμενος τὸ ἐμπάδιον τέτο τῆς ἐμῆς ἐδε-
 ξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες
 ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν
 ἀνύ-

potestate fuerat, ipsiusque sponsum, fero diei
 ambos et solos in litore ambulantes, accedente
 subito maris fluctu abreptos, non amplius com-
 parere, eumque finem illis calamitatis ac mortis
 accidisse. Hic illi, velut orbata iunioribus heris
 domo, decernunt non amplius manere in serui-
 tute, sed direptis, quae intus erant omnibus,
 fuga sibi consulunt. Equarum autem pastorem, et
 me assumto, et conuasatis quae poterat omnibus,
 ea mihi et equabus imponit. Ego grauabar equi-
 dem ferens veri onus asini. Interim lubens im-
 pedimentum illud meae castrationis excepi. Ac
 per totam illam noctem difficili itinere cum per-
 rexissemus, et trium aliorum dierum superata
 via,

ἐνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας,
Βέροειαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἰδρύσαι,
καὶ ἑαυτὲς. καὶ τότε δὴ πράσις ἦν ἡμῶν τῶν
κτῆνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑσῶς,
ἐκῆρυτταν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ
ζῶματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς
ὀδῶσιν ἐκάστη ἐβλεπον, καὶ τὰς μὲν ὠνήσαντο
ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕσατον ἀπολαλαγμένον δ
κῆρυξ ἐκέλευσεν αὐθις ἐπανάγειν εἰς οἶκον, ὄρεας,
λέγων, οὗτος μόνος ἔχ' εὐρίσκει κῆριον. ἡ δὲ
πολλὰ πολλάκις δεικνύμενη καὶ μεταπίπτεσα Νέ-
μεσις ἤγαγε καί μοι τὸν δεσπότην, οἷον ἐν αὐ-
εὐξαί-

via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean,
magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, et ipsi se col-
locare, et nos. Tum igitur nostrum, iumentorum
nempe instituta auctio: et vocalis praeco, in
medio stans foro, proclamat. Accedentes autem
emtores inspicere nos volunt, apertisque nostris
oribus, annos de dentibus uniuscuiusque spe-
ctant. Et partim quidem, aliud aliud emunt.
Me autem relictum ultimum iubet domum rur-
sus reduci praeco, *Vides*, inquit, *hic salus do-*
minium non reperit. Verum illa, multum saepe
vertigine quasi quadam circumacta, et huc illuc
labans, ultrix providentiae, adduxit mihi quoque,
qua-

εὐχαίμην· κίναεδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τέτων εἰς
τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τὰς
ἀγρὰς περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαυτεῖν ἀναγ-
καζόντων. τέτω πιπρᾶσκομαι πολλῆς πάνυ
τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν· καὶ σένων ἤδη, τῷ
δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντι.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἦκει Φιλήβος (τέτο γὰρ
εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθύς πρὸ
τῆς θύρας ἀνακέεραγεν, ὦ κοράσια, δᾶλον ἡμῖν
ἔωνημα καλὸν καὶ ἀδρὸν, καὶ Καππαδόκην τὰ
γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κι-
ναίδων συνεργῶν τῷ Φιλήβῃ, καὶ πάντες πρὸς
τὴν βοᾶν ἀνεκρότησαν. ἦγοντο γὰρ ἀληθῶς ἀν-
θρώπον εἶναι τὸν ἐωνημένον· ὥς δὲ εἶδον ὄνον
ὄντα

qualem minime optarem, herum. Cinaedus
enim et senex erat, ex eo genere vnus, qui Sy-
riam Deam per vicos agrosque circumferunt, et
mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendit
magno sane pretio, drachmis triginta. Iamque
ingemiscens ducentem sequor dominum.

36. Cum autem venissemus in diuersorium
Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me eme-
rat) magna statim ante ianuam voce exclamat,
*Emi vobis, puellae, seruum pulchrum, et compa-
ritum, et gente Cappadocem.* At illae puellae erant
turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes
ad illum clamorem plausum tollunt, rati reuera
hominem esse, quod entum esset. Cum autem
vide-

ὄντα τὸν δῶλον, ἤδη ταῦτα εἰς τὸν Φίληβον ἐ-
σκωπτει, Τῶτον δ' ὁ δῶλον, ἀλλὰ νυμφίον σου τῇ
πόθεν ἄγεις λαβῆσα; ὄναι δὲ τῶτων τῶν κα-
λῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πῶλους
τοιαύτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑπεραίῳ συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσ-
περ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι
ἐμοὶ ἐπέστηκαν. εἶτα τῆς πόλεως ἐξηλαύνομεν,
καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην
τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ Θεοφόρητος 13)
ἰσάμην

viderent asinum esse illum feruum, iam ista in
Philebum cauillantur, *Hunc non feruum, o nostra,
sed sponsum tibi, unde quaeso acceptum adducis?*
*Feliciter vero tibi eueniant praeclarae nuptiae, pa-
riasque nobis propediem tales pullos.* Sic tum ri-
debant.

37. *Postridie* ad opus, vt ipsi dicebant, suum
se accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt.
Tum vrbe egressi per agros circumimus. Quo-
ties vero ad vicum accesseramus, ego Deae ge-
rulus

13. Θεοφόρητος] Illud certum videtur, hic
pariter et paullo post, vbi redit hoc nomen,
nihil de instinctu Deae, aut entusiasmo
adeo asini; sed designari *gerulum Deae*, vt
Apuleius appellat. Sed vtrum hoc signi-
ficari possit Θεοφόρητος, quaeritur? Fauet
certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφο-
φόρητος, iure suffragii carens, qui non fert
suffragium. *Gesner.*

ἰσάμην, ὃ δὲ αὐλητῆς ὄμιλος ἐΦύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τὴν κεφαλὴν καὶ τωθέν ἐκ τῆς αὐχένος ἐλίσσοντες, τοῖς ἐκφέουσιν ἐτέμνοντο τὰς πῆχεις, καὶ τὴν γλωτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην· ὥς ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλησθαι μαλακῆς αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐς ὧς, μήποτε χρεῖα τῇ θεῷ καὶ ὀνείκ· αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατακίψειαν ἕως ἑαυτὰς, ἐκ τῶν περιεσηκότων θνατῶν συνέλαγον ὀβολὰς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχυάδας, καὶ τυρὸν, καὶ οἶνον κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μεθιδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ἔνω. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευσον.

Καὶ

rulus insistebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demisso ceruices intorquentes, lacertos sibi vulnerant, et exsertam ultra dentes linguam quisque et ipsam incidunt: adeo ut breuissimo temporis spatio molli sanguine plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Vbi vero ita se coniderant, de circumstantibus spectatōribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, et caseum, et vini cadum dedit, et tritici medimnum et hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant.

38. At-

- Καὶ ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόν-
των ἡμῶν, νεανίσκων τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύ-
σαντες, εἰσάγασιν εἰσω, ἔνθα καταλύοντες ἐ-
τυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τῆ κωμῆτε, ὅσα
συνῆδη καὶ Φίλα τοιάντοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν.
Ἐγὼ δὲ ὑπερᾶλγῃσας ἐπὶ τῇ ἑμαυτῇ μεταβολῇ,
ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῶσαι, ὦ
Ζεῦ σκέτλιν, ἡθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν Φωνὴ οὐκ
ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τῆ ὄντι ἐκ τῆ Φάρυγ-
γος, καὶ μέγα ὠγνισάμην. τῶν δὲ κωμητῶν
τινες (ἐτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ
τὸν ἀπολωλότα ζητῶντες) ἀκέσαντες με μέγα
βοήσαντος, παρέρχοντα εἰσω, ἔδον ἔδον ἐ-
κόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ κατα-
λαμβά-

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis
nobis, eaptum de vicinis magnum iuuenem in-
tro deducunt, ubi diuersabantur; deinde patien-
tur a rustico, quae consucta atque cara nefandis
illis cinaculis erant. Ego vero supra modum do-
lentis mea illa transformatione, quantum ad eum
diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens
filiiis Iupiter! volebam. Sed vox quidem mea
mihi non ascendit e guttore, sed asini; magnum
sine ipse ridebam. Verum agrestes quidam, qui
forte asinum perdiderant, requirentes amissum,
audito me validum clamante, intro ingrediuntur,
nemine praemonito, tanquam ego illorum essem;
depre-

λαμβάνεσι τὰς κιναιίδας, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζο-
 μένας· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς
 γίγνεται ἔξω· καὶ ἐκδραμόντες, ἔλη τῇ κώμῃ
 τῷ λόγῳ διεδόκων τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν.
 οἱ δὲ αἰδέμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς
 ἐπιθέσης νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπει-
 δὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον,
 καὶ ὠργίζοντο ἑμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων
 μυστήρια. καὶ τῷτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν,
 κακῶς τῷ λόγῳ ἀκχεῖν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τῷτο
 ἐκείτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μὲ, χα-
 μαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ σῶματά μὲ πάντα
 περισπᾶσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέξί με δέν-
 δρῳ μεγάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀσφαγάλων
 μάστιγι

deprehenduntque cinaedos infanda intus patran-
 tes. Itaque risus extra multus ab his, qui in-
 gressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum
 vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidi-
 nem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apen-
 tum esse prolata, proxima nocte statim inde
 discedunt: cumque in deserto viae essent, indi-
 gne ferunt, et irascuntur mihi, qui mysteria
 illorum enunciassem. Atque illud quidem tole-
 rabile malum erat, maledicta illorum audire: sed
 quae sequebantur, non iam tolerabilia; Dea enim
 ablata a me, et humi deposita, detractisque omni-
 bus meis stragulis, nudum iam magnae arbori
 alligant: tum illo de talis flagello caesum pa-
 rum

μάστιγι παίοντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κα-
 λεύοντές με τῷ λοιπῷ ἄφῳνον εἶναι θεοφόρητον.
 καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι μετὰ τὰς μάστιγας ἐβέ-
 λουσάντο, ὥς ἐς ὕβριν αὐτὰς βαλόντα πολλήν,
 καὶ τῆς κώμης ἐκ ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ'
 ὥς με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτὰς ἡ θεὸς ἐδυσ-
 ῳήσατο, χαμαὶ καθεμένη, καὶ ἐκ ἔχασα ὅπως
 ὁδοῦσι.

Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν τὴν
 δέσποιναν, ἐβαδίζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη κα-
 ταλύομεν εἰς ἀγρὸν πλατύντος ἀνθρώπου· καὶ
 ἦν ἑτὸς ἐνδόν, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ
 οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγον.
 ἐνθάδε εἶδα μέγα κίνδυνον αὐτὸς ὑποσᾶς· τῶν
 φίλων

rum abest quin interficiant, iubentes vt mutus
 in posterum essem Deae gerulus. Quin de iu-
 guendo me etiam post verbera deliberabant, qui
 tanta illos adfecissem contumelia, et antequam
 meruissent aliquid, vico excussissem. Sed quo
 minus me occiderent, Deae verecundia moue-
 bantur, iacentis humi, nec habentis quomodo
 iter faceret.

39. Hinc ergo post flagella, recepta domina,
 pergo. Versus vesperam deuertimus in praedio
 hominis diuitis. Domi hic erat commodum, lu-
 benisque Deam domo recipiebat, offerebatque
 illi sacrificia. Hic memini magnam me subire

Φίλων γὰρ τις τῶν δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν ἐπεμ-
ψε δούλον, ὃν αἰγὴς μηρὸν τῷ τῶν ὀμῶν
σπενῶσαι λαβὼν, ῥαθυμῶς ἀπώλεσε, κυνῶν
πολλῶν λαθραῖως εἰσω παρελθόντων ἐν δόσις
πολλῶν πολλῶς, καὶ βαρύνον ἐκ τῆς ἀπολείας
πρὸς μῆρ, ἐγὼ κρεμῶσαι ταυτὸν ἐν τῇ τραχὺ-
λῃ, ἢ δὲ γυνὴ ἢ τρέτῃ, κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν,
Ἀλλὰ μήτε ἀπέδυσσε, εἶπεν, ὦ Φίλῃ, μή-
τε ἀθυμῶς τοιαύτη δῶς σέαυτόν· παρδομένος
γάρ μοι, πράξεις ἐν πάντα. τῶν καυαδῶν τὸν
ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἐρημιον χωρίον, ἀπὸ τῆς οὐ-
ξας αὐτὸν τὸ μέρος μὲν ἐκείνο, τὸν μηρὸν ἀπο-
τεμὼν, κόμισε δεῦρο, καὶ ἐκσυλάσας, τῷ δεσπό-
τῃ ἀποδός, καὶ τὸ ἄλλο τῷ ὄντι κατὰ πᾶς ἐς τοῦ
κρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδράς οἴχεσθαι

ποιοί,

periculum. Miserrat domino praedicti donum ami-
corum aliquis, femur siluestris asini. Hoc co-
quus cum parare vult, negligentia perdit, cani-
bus pluribus clam ingressis. Hic plagarum mul-
tatum metu atque cruciatus ob perditam femur,
suspendere se decernit. Verum vxor illius, in-
multiplicatum mihi malum, Tu vero carissime, in-
quit, mortuosi, nec desperationi tali te tradideris.
Mibi autem obsecutus bene omnia feceris. Cuius do-
nam illum asinum educ in locum remotum, ibique
interfici parrem illum, femur abscissum hac adfer,
cuiusdamque redde domino reliqua asini per prae-
cepti imperitiam abice. Videbitur enim aufugisse,

et

και, και ειναι αφανής· ὁρῶς δὲ ὡς ἔστιν εὐστάρ-
κος, καὶ τῷ ἀγρίῳ ἐκείνῳ πάντα ἀμύνων; ὁ δὲ
μάγειρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βέλυσμα,
"Αἰσα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τέτω
μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ
τέτό μοι ἤδη πεπράχεται. ὁ μὲν ἔν ἀνόσιος ἔ-
τος ἑμὸς μάγειρος ἑμὲ πλησίον ἔσως, τῇ γυναι-
κὶ ταῦτα συνεβλεύετο.

Ἐγὼ δὲ πρὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον
ἔγνων τὸ σῶζειν ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ
ῥήξας τὸν ἱμάντα, ὦ διηγόμην, καὶ ἀνασηκώ-
σας, ἵσταμαι δρόμῳ εἰσὼ, ἔνθα ἐδρίπνυν αἱ κίμαι-
δοι φὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰς-
δραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκληρῷ ματι καὶ
λαγχύαν, καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν ὦμην κομψόν

TE

et sic discessisse ex oculis. Vides autem, quam sit
carnosus, et agresti illo omnibus modis melior. Co-
quus laudato mulieris consilio, Optime, inquit,
ista uxor: et hoc solo opere flagella mihi licebit effu-
gere. Et hoc iam statim perfectum dabitur. Haec
nefarius ille meus coquus prope me adstans, cum
vxore deliberabat.

40. At ego quid futurum esset prospiciens,
optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto
quo ducebar loro et exsultans, curriculo irrum-
po ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi.
Hic intto currens verto insultu meo omnia, can-
delabrum et mensas. Ac videbar mihi equidem

τι τῆτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὴν
 δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέ-
 ρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλειςθέντα, φυλάττεσθαι
 ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τῆτο τὸ κομψόν, εἰς ἔσχα-
 τον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττῶν γὰρ δόξαντές με
 ξίφῃ πολλὰ ἤδη καὶ λόγχαις ἐπ' ἐμὲ ἐσπᾶσαντο,
 καὶ ξύλα μακρὰ· καὶ εἶχον ἔτας, ὥς ἀποκτε-
 νεῖν με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τῷ δεινῷ τὸ μέγεθος, δρό-
 μῳ εἰσω παρέρχομαι; ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότην
 κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τῆτο,
 συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρεθρος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν
 αὐθις ἀπῆεν ἅμα τοῖς ἀγέρωσι, καὶ ἀφικέ-
 μεθα εἰς κτώμεν ἄλλην μεγάλην, καὶ πεκυάνθρω-
 πον,

scitum quiddam ad salutem meam inuenisse, ac
 iussurum ruris dominum statim me tanquam ela-
 tum ferocia asinum includi; diligenterque asser-
 vari. Sed illud ipsum me scitum in extremum
 periculi adduxit. Rabiosum me rati, multos iam
 gladios in me hastasque strinxerant, et longos
 fustes, atque ut statim interfecturi me se com-
 parauerant. Ego autem perspecta periculi ma-
 gnitudine, cursu me in eum locum proripio,
 ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi anim-
 aduerso, probe ianuas extra occludunt.

41. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum
 agyrtis abeo, peruenimusque in vicum alium ma-
 gnum

παν, ἐν ἣ καὶ καινότερόν τι ἐτεραπεύσαντο, τὴν
 θεὸν μὴ μέναι ἐν ἀνθρώπων οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ'
 ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρεῖν δαίμονος
 τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσμενοι τὴν
 ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ
 συνοικισάμενοι· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδεξαν ἀνθρώ-
 πων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δε-
 σπότεα διατρέψαντες, ἀπίσαι ἤθελον εἰς τὴν
 πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπῆταν τὰς ἐπι-
 χωρεῖς, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελθόντες
 ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἑμοί, ἤλαυνον
 ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐ-
 κεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσὴν
 κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆ-
 τας,

gnum et celebrem, in quo nouo praeftigiarum
 genere persuadent hominibus, non manere Deam
 in aedibus hominis, sed in templo Deae illius lo-
 ci, quae maxime ab illis colebatur, diuersari
 velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam
 recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium de-
 ductam: nobis vero domum pauperum homi-
 num assignant. Hic dies aliquam multos com-
 morati domini mei abire in vicinam urbem cum
 vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in
 sacrum ingressi inde eam exportant, mihi que
 impositam educunt. Verum impii in sacrum
 illud ingressi, donarium, phialam auream furati
 fuerant, quam sub Deae *vestibus* ferebant. Sed

ται, αἰσθόμενοι τῆτο, εὐθὺς ἐδίδωκεν, εἶτα ὡς
 πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν
 ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυνάστε-
 βεῖς καὶ ἱεροσύλας ἐκάλεν, καὶ ἀπῆλθεν τὸ κλα-
 πέν ἀνάθημα· καὶ ἐρυσινῶντες πάντα, εὗρον αὖ-
 τὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεᾶς. δῆσαντες οὖν τὰς
 γυναικίας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τὰς μὲν εἰς τὴν εἰς-
 κτὴν ἐμβαλ्लाσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπὶ ἀμοι-κο-
 μιζομένην ἀράμενοι, ναῶ ἄλλῃ ἐδωκεν, τὰ δὲ
 χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῶ σάλιν ἀπέδωκεν.

Τῇ δὲ ὑπερώῃ, τὰ τε σκεύη καὶ πικράσκειν
 διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με· ξένῳ ἀνθρώπῳ,
 τὴν πλησίον κώμην οἰκῶντι, τέχνην ἔχοντι ἀρ-
 τες πέττειν· ἔτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν
 μεδί-

animaduversa re, vicani statim persequuntur: de-
 inde, cum prope essent, defilientes ab equis illos
 in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque,
 sublatam furto donarium reposcunt, idque ex-
 cussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vinc-tos
 ergo effeminatos hosce reducant, atque alios con-
 iiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in
 aliud templum dant; aurum suae civitatis Deae
 reddunt.

42. Postridie cum suppellectili illorum me quo-
 que statuunt vendere: et vendunt hospiti de pro-
 ximo vico homini, cuius ars erat panes coquere.
 Hic me affuuntum, impositis decem, quos eme-
 rat,

μεδίμνον, δέκα ἀνταίμενος, ἐπ' αὐτοῖς μοῖσιν τὸν στήθε-
 ρον, ὡς αὐτὸν ἤλασεν, ὁδὸν ἀργαλέαν· ἐπὶ δὲ
 ἤκομαν, εἰσάγει με εἰς τὸν μύλωνά, καὶ ὁρῶ πο-
 λὺ πᾶλ' ἄθος εὐδοῦν ἀροδύλων κατηγῶν, καὶ ἡμῶν
 πολλὰ ἦσαν, καὶ πᾶσαι ταῖσι ἐσεβόοντο, καὶ
 πάντα ἐκείνα μεσὰ ἦν αἰέεων, καὶ τόπος μόνος
 με, οἷα ξένον δέλαν, καὶ Φαρτίον βαρύνταται
 ἀρήμενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέαν ἀφ' ἡμέρας ἀνα-
 πάσας· οὐκ ἔσθον· αἰφ' ἡμῶν τῇ δὲ ὑστερίᾳ, ὁδὸν
 νηὶ τοῖς ἄμμασι σπινθεύσαντες ὑποδυσχυνάμε-
 με τῇ κώπῃ τῆς μάλας, εἴτα ἤλαυρον· ἐγὼ δὲ κα-
 ῖπασάμην ὅπως ῥοχὴ αἰεῖν, πολλὰ κινῶ μαδῶν
 πρὸς ἐπαίμην δὲ ἀγχοῦν, ἀλλὰ μάλιστα ἡλπίσας
 λαβόντες γὰρ καὶ αὐτὸν εὐδοῦν βακτηρίας, πρὸς
 εἰσαν-

rat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via
 quidem aspera. Cum aduenissemus, deducit in
 pistrinum. Et video ibi magnam intus confer-
 vorum iumentorum multitudinem, et molae ibi
 multae, quae omnes ab his circumagebantur,
 plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut
 feruum novum, quique graue onus gestassem,
 viamque difficilem confecissem, requiescere intus
 passi sunt. At postridie eius diei, praetenso ocu-
 lis meis velo, temoni me molae iungunt, tum
 agitant. Ac bene equidem noram, quomodo
 molandum esset, qui saepe didicissem: ignorare
 tamen me simulabam. Verum frustra aliquid spe-
 raueram. Corruptis enim baculis domesticorum

ρῖσαντάς με, καὶ μὴ προσδοκῆσαντα, ὡς σὺχ-
 ὀρῶντα, παίξουσιν ἀδρόα τῇ χειρὶ, ὥς με ὑπὸ
 τῆς πληγῆς ὥσπερ σφόμβον ἐξαπίνης σρέφουσιν·
 καὶ κείρω ἑμαυτὸν, ὡς χρὴ τὸν δούλον, ἕς τὰ τὰ
 δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ
 δεσπότης.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ
 σώματι, ὥς ἐγὼ με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ
 ἀποδιδόταί με ἀνθρώπῳ κηκερῷ τὴν τέχνην·
 ἔτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργῶν, καὶ τῷ
 το εἶχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ἐν ἑωθεν ἐπι-
 θοῖς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμεζεν εἰς τὴν ἀγοράν·
 καὶ παραδὲς τοῖς ταῦτα πιπράσκουσιν, ἤγέ με
 πάλιν εἰς τὸν κῆπον· εἴτα ἐκείνος μὲν χαίρει κα-

πτε,

multi me circumstant, meque nec opinantem,
 qui nihil viderein, conferta manu pullant, adeo
 ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Ita-
 que experimento *sum* didici, non oportere ser-
 vum ad hoc, ut officium faciat, manum expe-
 ctare Heri.

43. Emaciatius ergo et imbecillo corpore cum
 fierem, statuit dominus me vendere, venditque
 homini olitori, qui hortum colendum conduxe-
 rat. Hic illud habuimus negotii. Dominus ni-
 mirum mane imposita mihi olera deportabat in
 forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro
 me in hortum agebat. Tum illa fodiente et plan-
 tante

πτε, καὶ ἐφύττω, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς
ἐπιήγυν; ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἰσῆκειν ἀργός. ἦν δὲ
μοι δεινῶς ἀλγυνός, ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν,
ὅτι χειμῶν ἤδη ἦν, καὶ κείνος ἀδὲ αὐτῷ σρῶμα
εἶχεν ἀγοράσαι, ἀλλ' ὅπως ζυοί· καὶ ἀνυπέδητος
πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, καὶ ἐξὺν ἐπά-
ταν, καὶ Φωγῆν τὸτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν,
θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς.

Καὶ ποτε ἐξόντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγ-
χάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτα σολὴν ἡμφιε-
σμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ
Ἰταλῶν Φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπερὸν ὅπως ἀπ-
ώγοι τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς ἀ-
νόητος ὢν, ἀδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος,
ὥς

tante et aquam plantis inducente vacuus ego ad-
stabam. Erat autem vehementer molesta quam
tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems
iam esset, et ille neque unde stragula sibi emeret
haberet, nedum ut mihi: et quod sine soleis,
lutum modo humidum, modo rursus durum at-
que acutum calcarem: cibi vero hoc solum vtris-
que esset, lactucae amarac ac durac.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum,
adest vir procerus, veste militari, ac primum
Italorum nos lingua alloquitur, interrogans oli-
torem, que me asinum abduceret? Hic, lin-
guac, puto, ingnarus, nihil respondet. Ille

ὥς ὑπερορῶμενος, παῖσι τῇ μάσῃ· τὸν κητερόν·
κακῆϊνος συμπλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν
ὑποσπᾶσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον
ἔπαιεν ἄτω, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ
ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὁ τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο,
καὶ ἠπείλει, εἰ ἀγασαίη, ἀποκτενεῖν τῇ μάσῃ·
ῥα· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτῷ ἐκείνῃ διδάχθεις τὸ
ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτῷ, καὶ
ῥίπτει πόρρω, εἴτα αὐτὸς ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ
τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀφόρητον, ψεύδεται ὥς τε
θνηκῶς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ δαίσας ἐπὶ τάτῳ,
τὸν μὲν αὐτῷ, ὥς εἶχε, κείμενον ἀπολείπει·
τὴν δὲ μάχαιραν βιάσας, ἐπ' ἐμοὶ ἤλανθεν εἰς
τὴν πόλιν.

Ὡς

vero iratus, velut qui contemptui habitus esset,
flagello pulsat olitorem. Hic complexus homi-
nem, supplantatum in via extendit, atque ita
iacentem manu, pede, lapide de via, concidit.
Ille primo repugnat, et, si surrexisset, gladio
se hunc interfectorum, minatur. At hic velut
ab illo ipso edoctus, quid esset tutissimum, ab-
stractum ei gladium longe abiecit, tum denuo
iacentem ferit. Ille intolerabile iam malum vi-
dens, plagis se mortuum fingit. Hic ea re per-
territus, istum ibi ut erat iacentem relinquit;
sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτῷ συνεργῷ
 τῇ ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον
 τὸν ἐκ τῆς ὁδῷ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἐμοί,
 πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄσει συνήθων. τῇ δ' ὑπεραίρα,
 δόξαν αὐτοῖς ἔγω ποίῃσι· τὸν μὲν ἑμὸν δεσπό-
 τη κίβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐν τῶν
 ποδῶν κομίσσιν ἄνω τῇ κλίμακιν, εἰς οἶκημα
 ὑπερβόν, κἀκὼ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρα-
 τιώτης, ἐκ τῆς ὁδῷ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς
 ἔφρασαν, καρηβαρῶν τὰς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τὴν
 πέλιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν-
 τυχῶν, λέγει τὴν ἀπένοδον τῷ κηπεῖ. οἱ δὲ
 σὺν αὐτῷ συναλθόντες, μανθάνουσιν ὅθρα ἡμῶν
 κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τῆς πό-
 λεως.

45. Quo cum venissemus, hortum suum cui-
 dam suo socio colendum dat: ipse vero metu
imminantis in via periculi, se mecum apud quen-
 dam in vrbe familiarium occultat. Postero die,
 consilio habito ita faciunt. Meum dominum ar-
 ca abscondunt, me autem pedibus suspensum per
 scalas furtum portant in supernum quoddam cu-
 biculum, ibique supra includunt. At miles,
 aegre de via cum surrexisset, vt dicebant, capite
 a plagis adhuc gravato in urbem venit, et com-
 militonibus suis collocutus, narrat olitoris auda-
 ciam. Illi coitione cum eo facta, vbi occultati
 essemus explorant, ac magistratus vrbis adhibent.

λεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἶσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν
 πέμπουσι, καὶ τὰς ἐνδον ἀπαντας προελθεῖν ἐξω
 κελεύουσιν· ὡς δὲ προῆλθεν, ὁ κηπερὸς ἀδαμᾶ
 ἐφάνετο. οἱ μὲν ἐν σφατιῶται ἐνδον ἔφασαν
 εἶναι τὸν κηπερὸν, καὶ μὲ τὸν ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ
 ἄδεν ἄλλο ὑπολελειφθαι ἔλεγον, ἕτε ἀνθρώπον,
 ἕτε ὄνον. θαυρῶν δὲ ἐν τῷ σφατιῶται, καὶ παλ-
 λης βοῆς ἐκ τάτης γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ
 πάντα περιέρχος ἐγὼ, βερόμενος μαθεῖν τῆς
 εἶεν οἱ βοῶντες, διακίπτει ἀνωθεν κάτω δια-
 τῆς θυρίδος. οἱ δὲ με ἰδόντες, εὐθύς ἀνέκραγον·
 οἱ δὲ ἐκώκεσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες
 εἶσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερκευκῶντες, εὐρί-
 σκεσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῇ ἐγκείμενον, καὶ
 λαβόν-

Illi licitorum quendam intro mittunt, ac prodire,
 qui intus essent omnes iubent: his prodeuntibus,
 nusquam comparet olitor. Milites ergo intus
 esse aiunt olitorem, meque ipsius asinum. Illi
 nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
 minem, neque asinum. Tumultu vero in an-
 gusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille
 ego feroculus et omnium curiosus, scire volens,
 qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per
 fenestellam despicio. At isti me conspecto statim
 exclamare: alteri in mendacio deprehendi. In-
 gressi magistratus et perferutati omnia, inueniunt
 dominum meum iacentem in arca: prehensum-
 que

λαμβάνοντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμπουσι,
λόγον τῶν τετολμημένων ὑφ' ἑξόντα· ἐμὲ δὲ κα-
τω βάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν·
πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ
τῶν ὑπερώων, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτῷ δεσπό-
την, κακίотε ἐξ ἐμῶ πρώτῃ ἦλθεν εἰς ἀνθρώ-
πος ὁ λόγος ἔτος, Ἐξ ἄντ παρακύνφεις.

Τῇ δ' ὑπεραία, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπευτὸς ὁ
ἐμὸς δεσπότης, ἐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πω-
λήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἰ-
κοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν
ἀνδρὸς σφόδρα πλεσίς, πόλεως τῶν ἐν Μακε-
δονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· ἔτος τέχνην
εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἐσκεύαζε,
καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδεχον, ἄρτας πέττειν,
καὶ

que mittunt in carcerem, ut causam audaciae suae
diceret, me autem deportatum dedunt militibus.
Caeterum, risus compesci non potuit super illo de-
tectis indice, et sui domini proditore. Atque
ex eo inde tempore a me primum in hominum
ora venit proverbum, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum
sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, ven-
ditque quinque et viginti *dracmis* Atticis. Qui
me emerat famulus erat viri ditissimi, ex vrbe
per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic
artem habebat istam. Pulmentaria parabat domi-
no; habebatque conseruum fratrem, panes co-
quere,

καὶ μελίπηκτα κίβητ' ἐπιστάμενον. ἔτοι οἱ ἀ-
 δελφοί, σύσκηνοί τε αἰετὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ
 κατέλυον ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκεῦη τῶν τεχνῶν
 εἶχον ἀναμειγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μεῖζον
 σκηνὴν ἐνθα κατέβηον, καὶ ἔτοι μετὰ τὸ δεῖπνον
 τῷ δεσπότῃ, πολλὰ λείψανα ἅμφω εἶσω ἐκό-
 μιζον, ἃ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὃ δὲ ἄρτων καὶ
 πλακάντων. οἱ δὲ κατακλίσαντες ἐνδον ἐμὲ
 μετὰ τέτων, καὶ Φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην πε-
 ρισήσαντες ἀπέχεσαν, ὥστε ἀπολῆσασθαι· καὶ γὰρ
 τοῖς παρακειμένοις κρηθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέ-
 γων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσπο-
 τῶν ἐδίδεν ἐμαυτὸν, καὶ διὰ μακρῆ πάνυ ἐγχε-
 ρόμεν ἄνθρωποις τραπεῖς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες
 εἶσω,

quere, et mellita concinnare edulia doctum. Hi
 fratres contubernio semper eodem utebantur, di-
 versabantur in eodem, et permissa sibi inuicem ar-
 tium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam
 sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam
 Heri reliquias ambo multas eo conferunt, car-
 nium alter et piscium, alter panum et placenta-
 rum. Ipse deinde me cum his intus incluso, dul-
 cissimaeque mihi mandata custodia, lauatum ab-
 eunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum
 vale dicens, artibus me et lucris dominorum tra-
 do; ac longo post intervallo humano me cibo
 probe saburro. Illi domum reuersi primo nihil
 de

ἔδωκε τὰ μὲν πρῶτα εἰδέν ἡσθάνοντο τῆς ὀψο-
 φαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τῆς πληθους τῶν παρακει-
 μένων, καὶ μὲν ἔτι ἐν φόβῳ καὶ Φειδοῖ κλέπτον-
 τος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλος ἤμην αὐτῶν
 καταγνῆς ἀνοιαν, τὰς καλλίσας τῶν μερίδων,
 καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἡσθάν-
 το ὅδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑπο-
 πτεον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτῃν ὁ ἕ-
 τερὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ
 εἰναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν
 ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

Εγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ,
 καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν
 καλὸν ἐγενέσθαι, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθῆσαι τῇ τρι-
 χιδίᾳ.

de mea liguritione sentire, prae multitudine eo-
 rum, quae erant apposita, et quod adhuc cum
 metu et parsimonia quadam surarer prandium.
 Cum vero iam omnino, damnata illorum amen-
 tia, pulcherrimas quasque partes et alia multa
 deuorarem, ipsique damnum iam sentirent; prin-
 cipio de se inuicem suspicari aliquid, ac furem
 alter alterum, et communium raptorem, et im-
 pudentem dicere, ac sollicitam vterque de caetero
 curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac
 delicatam: ut corpus meum de consueto cibo spe-
 ciosum rursus fieret, et corium efflorescente pilo
 nite-

καὶ ἀπέσιλβεν. οἱ δὲ γενναῖότατοι, μέγαν τὸ
 με καὶ πῖονα ὀρῶντες, καὶ τὰ κριθῖδια μὴ δα-
 πανώμενα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπό-
 νοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ
 προσελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιδόντες, ἐκ-
 αιτὰ τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες
 ἐπὶ τινὶ τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο
 τᾶνδρον. καὶ γὰρ τότε τῷ δόλῳ μηδὲν εἰδὼς, ἡρώ-
 των προσελθόντων. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων,
 ὀρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἴτα δὲ τὰς ὁμοδύλας
 ἐκάλειν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλωτος παλὺς ἦν,
 ὥς καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τῷ γέλωτος,
 φορῦβα ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ
 τοσῶτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ
 ἐξανί-

niteret. Illi autem boni viri obesum me et pin-
 guem cum viderent, nec consumi tamen hordea,
 sed eandem servare mensuram, in suspicionem
 audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tan-
 quam in balneum abirent, occlusa deinde ianua,
 et oculis rimae cuidam ianuae admotis, quid in-
 tus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus,
 commodum ad prandendum accesseram. Illi vero
 primo rident, incredibile videntes prandium,
 deinde conseruos ad spectandum me aduocant,
 et risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam
 illum audiret, tantus extra erat tumultus, roga-
 retque aliquem, qua de causa, qui extra erant,
 sic rident. Re vero audita surgit de convivio
 et

ἐξανίσταται τῷ συμποσίῳ, καὶ διακύνῃς εἶσα,
ὁρᾷ με σπὸς ἀγρῆς μαρίδα κατακείμενα, καὶ μέ-
γα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰσπρέχει ἐσώ, καί-
γιν' αὖ φόδρα γυθόμην ἐπὶ τῷ δεσπότῃ, καὶ πτῆς
ἡμᾶ καὶ λίχνος ἐαλιμῶς, ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ'
ἐμῇ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελευει με εἶσω
ἀγρεθῶν εἰς τὸ ἐκεῖν συμπόσιον, ἔπειτα τρα-
πέζαν μὰρ περὶ αὐτῶν εἶπε, καὶ εἶναι ἐπὶ ταύτῃ
παλαιὰ τῶν ὄσα μὴ δυνατόν ἄλλῳ ὄνῳ καταφα-
γεῖν, καὶ ἐλ' ἀσπιδας, ζυμακας, ἰχθυῖς, σῆτο μὲν
ὄρεθ' καὶ ἐλαῶν κατακειμένους, τὰ το δὲ νῆπι ἐπι-
πτοκίμους, καὶ οὐ τὴν τύχην ἄρῶν ἔδῃ ἀπαλὸν μοι
περὶ αὐτῶν εἶπεν, καὶ μεθ' οὗ ὅτι με τὰ το μόνον τὸ
παλαιὸν ἀρεθῶσας καὶ τὰ ἔδῃ ἐμπροσθεν ἡμῶν, ὁ-
μῶς κρείσσων τῇ τραπέζῃ περὶ αὐτῶν τὸ δὲ συμπο-
σίου

et intropiciens videt me apud partem deporare;
sublatoque cachinno intro currit. Mihi rebemen-
ter molestum erat, a domino ut furem simul et
ligurritorem deprehendi. At ille multum de me
misit, ac primo in suam me coenationem iubet
introduci, tum mensam mihi apponi, et esse in
illa, quaecumque alius edere asinus non potest,
carnea, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo
et oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego
fortunam videns iam blandum mihi ridentem;
animaduerio, hoc solum mihi ludicrum saluti fu-
turum, licet iam impletus cibus tamen prande-
bam adstans mensae. Resonabat interea visu con-
Luc. Op. T. V. Cc viuium.

σιον ἐλκεῖτο τῷ γέλωτι καὶ τῇ εἴτῃ, καὶ σπίν-
ται· οἶνον ἕτος ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκραταμέ-
νος ἐπιδῷ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ
πρὸς ἐνεχθέν ἐπὶ οὖνον.

Ὁ δὲ, οἶνον εἶκος, ὁρῶν μακτῆρα παραδόξου,
στῆν μὲν τιμὴν τὴν εἰρηὴν κελύει τῶν διοικητῶν,
τὴν καταβάλλειν τῷ εἰμῇ πωπταμένῳ, καὶ ἀλλο-
τρεῖτον, εἰμῇ δὲ πρὸς δόξαν ἀπαιτιώδους τινὸς
τῶν ἐκ τῶν νεαυίστων, καὶ εἶπε καταχεῖν, ὅσα
ποικῶν μαλίστα ψυχὰς καὶ γὰρ αὐτὸν διδάσκον, τὰ
δὲ γὰρ ἐρῶντα ἢ πάντα, ὑπάρχον γὰρ ἐρῶντα εἰς
ἅπαντα διδασκόμενος, καὶ πρῶτον μὲν κατὰ
κλῆρον δαί με ἐπὶ γέλωτι, ὡς περ' αὐτῶν ποτὶ, ἐπὶ
αὐτῶν ἀπορίαν, εἶτα καὶ προσπαλαίαν αὐτῶν
καὶ

vinum. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic
usque, si quis illi temperatum praebeat.* Iubet Dia-
minas, et ego oblatum bibo.

¶ Illi, ut facile est ad credendum, cum sin-
gulare et insolitum me animal videret, pretium
meum solvere iubet, procuratorum aliquem ei
qui me emerat, et alterum tantum. Me autem
liberto cuidam suo adolescenti tradidit, et docere
iubet, quibus faciendis maxime illum oblecta-
rem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego ob-
ediebam, docilis ad omnia. Ac primum accu-
bere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, in-
stituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam
saltare,

καὶ μὴν καὶ ἐρχεῖσθαι, ἐπὶ τὰς δύο ἐπαλίσσμενον
 ἐρδόν, καὶ κατανεύει, καὶ ἀνανεύει πρὸς τὰς
 Φωνάς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν, καὶ δίχα
 τᾶ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα παρηφθη-
 τον ἦν, ὅσος ὁ τᾶ δεσπότης, οἰνοπότης, πα-
 λαιώ, ὀρχόμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς
 τὰς Φωνάς ἀπέστρεφεν. ἐν κατὰ, καὶ κατένευον·
 καὶ πλεον δέ, ὅποτε θαλῆσαιμι, ἦταν τοῖς ὀφ-
 θαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύ-
 μαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοῶντες
 ἀνθρώπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφήν
 ἐποιέμην τὴν ἐκείνων ἀγνοίαν. καὶ μὴν καὶ βαδί-
 ζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ
 τᾶ νῆα, καὶ τρέχειν ἀρόμαν ἀλυπότατον, καὶ
 τῷ

*salutare, in duos pides erectum stare, et annuere
 et renuere ad voces, et quaecumque potuisssem
 etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res
 fama, Asinus domini, poter vini, luctator, sal-
 tator. Maximum vero illud, quod ad voces ar-
 nuebam opportune, et renuebam: et si quando
 bibere vellem, poscebam, oculis mouens pin-
 cernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut
 plane inusitatam, cum nescirent hominem inclu-
 sum in asino: ego vero ad delicias meas utebar
 illorum ignorantia. Verum etiam badizare disce-
 bam, et tergo portare dominum, et cursum cur-
 rere minime molestum, et quem vix sentiret e-*

τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον· καὶ σκευὴ μοι ἦν πολυτελής· καὶ σφρόματὰ πορφύρεα ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινὰς εἰσεδεχόμεν ἀργύρεα καὶ χρυσῶ· πεποικημένους· καὶ κνώδωνες ἐξήπτοντο κατὰ μέλος μουσικωτάτων ἐκφωνούντος.

Ο δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὡς περ ἐφηρ, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης, δεύρον ἐκλήυθει ἐπ' αἰτία τοιαύτη· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θάαν παρέξεν ἀνδρῶν, ὅπλοισι πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδόντων· καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφῆλτο ἡ πόρεσις· ἔξεκαίνοντο ἐν βώθει· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχύ, καὶ τοὺς ὀχημασίῳ ἐπιβαίνειν χαλεπὸν· ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, ἐκ ἧν ὅστις ἐπὶ θάαν ἐκ ἡπεί-
γετο,

ques. Etiam paratus mihi erat sumtuosus, et stragula mihi purpurea iniiciebantur, et frena recipiebant argento atque auro distincta, et tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tam edussa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: et viri quidem iam ad pugnam exercebantur: iam instabat profectio. Mane igitur eximus, et ego dominum porto sicubi regio esset in via aspera, et ad vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonice venissemus, non erat quisquam qui ad

γέτα, καὶ τὴν θύμην τὴν ἑμὴν, ἥ γὰρ ἐμὴ δόξα
προεληλυθὲς ἐκ μακροῦ, καὶ τὰ πολυπρόσωπα
καὶ τὸ ἀνδρείπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ κα-
λαιομάτων, ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξο-
τάτοισι τῶν αὐτῆς πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐ-
δείκνυε με, καὶ τὰ παράδοξα ἐμῶνα ἐν ἐμοὶ παί-
γνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσοδον εὔρεν ἐξ ἐμῶ
πολλῶν πάντο δραχμῶν. κατακλιθεὶς γάρ με
ἐνδον εἶχον ἐγώ τε, καὶ τοῖς βελομένοις ἰδεῖν ἐμὴν
καὶ τὰ παράδοξα ἔργα, μισθῶ τὴν θύραν ἥ-
νυγον, οἳ δ' εἰσπομίζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδω-
δύμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὅτι κωστὶ δοκεῖν
εἶναι

ad spectaculum non festinaret, et ad me viden-
dum. Nam fama de me e longinquo praecu-
curreret, quam multas agere personas possem,
quam humanum in morem saltare atque luctari.
At dominus nobilissimis suorum civium in vino
me ostendebat, et mirandos illos in me lufas
producebat in coena.

50. Meus vero magister reditum de me mul-
tarum plane drachinarum reperate. Intus enim
conclusum me et stabulantem habebat, et me
atque admiranda ista opera mea videre volentibus
mercede intercedente aperiebat iannam. Hi in-
ferebant aliud aliud quid cibi, maxime quod ini-
micum asini alio videretur. Ego vero denora-

ἐγὼ δὲ ἡσθιον, ὥς ἐ δλίγων ἡμερῶν τῷ δαυκώ-
 τη, καὶ ταῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε
 καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγυγόνειν. καὶ πότε γυνή
 ξένη, ἡ μετρία κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἰκανή, παρ-
 ελθῆσα εἶπεν ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἔρωτά με
 θερμὸν ἐμπίπτει· τῆτο μὲν τὸ κάλλος ἰδῆσα τῇ
 ὄνῃ· τῆτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτη-
 δευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνεσίας προσελθῆσα·
 καὶ διαβύσεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ
 μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν
 αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύεσθαι, κα-
 κῆνος· ἔδεν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι βλαίνῃ
 εἰς ἐμῷ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

Καί περ-

bam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo
 et ciuibus aliis cum pranderem magnus et vehe-
 menter pinguis iam euaseram. Aliquando pere-
 grina mulier non mediocriter diues, specie satis
 honesta, ingressa ut me prandentem videret, in
 amorem mei incidit feruidum, partim specie af-
 fini capta, partim inusitatis meis artibus ad concu-
 bitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo meo
 cum magistro, et mercedem illi luculentam pol-
 licetur, si noctem vnam mecum quiescendi co-
 piam sibi fecisset. Ille parum sollicitus, siue illa
 aliquid a me impetraret, siue minus, mercedem
 capit.

Καί περ ἴδη ἰσπάρει τοῖς ἡδὴ ἦν, καὶ τῷ συμπόσιον
 ἐφίλειν ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφμεν ἔνθα
 ἀπαυθύομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὖρομεν πάλαι
 ἀφ' ἡμέτερον ἐπὶ τὴν εὐλὴν σόην ἐκεκοιμισθὲν αὐ-
 τῇ πρόσθε Φαλαίᾳ μαλακᾷ, καὶ σφωμάτα εἰσω
 κατέθεντο, καὶ χαρσύνιον ἡμῶν εὐπρεπὲς ἦν· εἴ-
 τα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θέραιποντες, αὐτὰ που
 πηκσίον πρὸ τῶ δωματίου ἐνάθουδον, ἡ δὲ λύ-
 χνον ἔνδον ἔκατε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμελλον,
 ἐπειτὰ ἀποδυσάμενη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ
 ὄλη, καὶ μύρον ἐν τινὸς ἀλαβάστρου προχέαισθην
 ἥ τε αὖ αἰείφεται, καὶ με δὲ μυρίζει, ἔνθεν μά-
 λιστα τὴν ῥινὰ με μυρῶν ἐνέπλησεν, εἰτά με πατ-
 εφίλησα, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἀν-
 σφω-

91. Vespera iam erat, de convivio nos dimi-
 ferat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, re-
 dimus; et mulierem invenimus, quae diu iam
 meum ad cubile venerat. Apportata autem illi
 fuerant cervicalia molli, et stragula vestis intus
 deposita, et huius stratum nobis decentissime.
 Tum mulieris ferui in propinquo ante cellam cu-
 bitum eunt: illa vero lucernam intus accendit
 magnam igne lucentem. Tum exitis vestibus
 lucernae adstet nuda integra, fuloque de alaba-
 stro vnguento se vngit, et me quoque; in pri-
 mis vero nares mihi vnguentis implet. Deinde
 osculis me inuadit, et tanquam cum amasio suo,

θρονον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς φορβίαις
 ἐπικαθιστήσας ἐπὶ τὸ χαμῶντον εἶσε· καὶ γὰρ ἄ-
 δέν τρεῖς παρακαθίσαντος εἰς τὸ αὐτὸ δεικνύμενος,
 καὶ εἶναι δὲ παλαιὰ πολλὰ ὑποβαθρογυμναίς, καὶ
 τῷ ἡρώτι· καὶ μᾶλλον εἰςσημέντος, καὶ τὴν παιδεί-
 σιν, ὅσων στήθεα καθεῖν, κλίνονται, καὶ σφύρα-
 ῖν ἤπειραν, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἀνθρώπων· καὶ
 γὰρ εἴ τι εἰσέλθοντι ὄνος, σπυγδαί, ἀλλ' ἄδὲ τοῖς
 ὄνοις σπυγδαί, εὐτυχον εἰσφαίμενος, ἔδὲ γυναικὶ
 ἐχρησάμεν ὄνος· καὶ μὴ καὶ τὴν τοῦ αἵματος εἰς ὄδος
 ἐχρησάμεν ὄνος· καὶ μὴ εἰς χαρῆσιν ἢ γυνὴ δια-
 σπασθεῖν, καὶ γὰρ, ὥσπερ ἀνδρὸς φέρος, καλὴν
 δώσω δίκην· ἡρώτι δὲ αἰεὶ εἰς ὄδον δεδωκός· ἡ
 γὰρ γυνὴ πολλὰς τοῖς φησὶμασιν, καὶ τούτοις
 ἐρωτι-

et homine colloquitur, et me capistro prehen-
 sum trahit in stratum. Ego vero tertio quodam
 hortatore ad hoc nihil indigens, et vino antiquo
 multo inebriatus, et vaguenti odore stimulatus,
 et puellam videns pulchram undique, acclino.
 Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo
 mulierem inscenderem. Ex quo enim tempore
 asinus fueram, venerem ne asinis quidem con-
 suetam attigeram, neque asina femina fueram
 usus. Verum hoc quoque metum mihi non mo-
 diocrem incutiebat, ne mulier non capiens me,
 lacemretur: et ego deinde ut homicida regibus
 poenas daram. Ignorabam scilicet, non hac
 causa metuere. At mulier multis asinulis in quo-
 ama-

ἐρωτικοῖς, προσκαλεμένη, ὡς εἶδεν ἀκατέχον-
 ται, ὥσπερ ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβύλλετο
 με, καὶ ἀράσα εἰσὼ ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ
 μὲν ὁ θελὸς ἐδεδόκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον
 ἑαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὀσφύος τῆς ἑμῆς
 εἵχετο, ὥς μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετό τὸ
 Φαῦτον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθην, ἔτι μοι
 καὶ προσδεῖν πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τέ,
 καὶ τέλειν, ἀδελῶς λοιπὸν ὑπηρετέην, ἐννοήμε-
 νος, ὡς ἔδὲν εἶην κακίων τῇ τῆς Πασίφαις μοι-
 χῇ. ἡ δὲ γυνή, ἔτιω ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια
 ἐτοίμῃ, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνεσίας ἡδονῆς ἀκόρε-
 σος, ὥς ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν.

Ἄμα

amatoriis, me alliciens, cum videret me non
 iam continere, tanquam ad virum se applicans
 me amplectitur, et tollens intra se totum recipit.
 Et ego meticulosus adhuc verebar, et sensim me
 subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut
 subtrahere me non possem, et ipsa, quod fugere
 videbatur, insequitur. Cum quidem satis accu-
 rate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid
 ad voluptatem et delectationem mulieris, sine
 metu quod supererat subseruiebam, cogitans,
 non deteriolem me esse Pasiphaës adultero. Mu-
 lier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo
 insatiabilis eius quae ex coitu petitur voluptatis,
 ut totam in me noctem contriuerit.

Ἄρμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἣ μὲν ἀναστὰς ἀστήει, συν-
 θεμένη πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν εἶπεν ὅτι
 τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός·
 ὃ δὲ ἄρμα μὲν πλεονέκτης ἐκ τῶν ἐμῶν γινόμε-
 νος, καὶ τῷ δεσπότῃ καπνότερον ἐν ἐμοὶ ἐπίδου-
 ξόμενος, ἱσχυατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ
 κατεχρήσατό μοι δεινῶς. καὶ ποτε ἐλθὼν ὁ
 ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον,
 εἰς ἣν αὐτὰς διδάξας, καὶ ἐμὴ μὴ εἰδότης ἄγει
 αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκασθεύδομεν, καὶ διὰ
 τινὸς ὁπῆς τῆς θύρας δαίκνυσσι με, ἔνθεν τῇ μά-
 ρακι συνειναζόμενον. ὃ δὲ ἠσθαις τῇ θεᾷ, καὶ
 δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιέοντα ἐπεθύμησε,
 καὶ κελύσει πρὸς μηδένα ἔξω τῆτο εἰπεῖν, ἴνα,
 ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς παραγάγωμεν τῶ-

τον

52. Cum luce autem surgens discessit, pacta
 meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis
 pretium. Hic simul ditior mea opera factus, et
 ostensurus in me nouum quiddam domino, cum
 muliere me concludit, quae gnauiter me abusa
 est. Aliquando magister domino rem denunciat,
 quasi ipse docuisset, ac me inscio deducit illum
 iam vespere in eum locum, vbi concumbeba-
 mus, et per rimam ianuae ostendit me intus cum
 puella coeuntem. Ille delectatus spectaculo, et
 iam publice me ostendere facientem ista cupiebat.
 habet igitur nemini hoc enunciarī, ut, inquit,
 ipso spectaculo die producamus hunc in ibeam, cum

τοὺς τὸ θέατρον σὺν τινὶ τῶν καταδεδιασμέ-
των γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν
γυνᾶκα ἀναβήσεται. καὶ τίνα τῶν γυναικῶν,
ἥτις κατακείριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἔγχεσιν ἐν-
δον παρ' ἐμῆ, καὶ προσέειπε το ἐκέλευον, καὶ
ῥαύσει ἐμᾶ.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνσά-
σης, ἐν ἣ ταῖς φιλοτιμίαις ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης,
εἰπάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ
εἰσῆειν ἔτω· κλίση ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰν-
δικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύ-
της με ἀναικλύνει, καὶ καὶ μοι τὴν γυνᾶκα πα-
ρακατέκλιναν. εἶτα ἔτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ
τινὸς μηχανήματος, καὶ εἰσω εἰς τὸ θέατρον
παρε-

*cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in o-
mnium oculis, mulierem inscendet. Iamque mulie-
rum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus
ad me deducunt, accedere ad me iubent, et me
inulcere.*

53. Denique instante iam die, quae manus ho-
noris petendi causa editurus erat meus dominus,
statuant introducere me in theatrum. Et intraui
hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine
Indica factus, clavis aureis distinctus, in hoc me
deponunt, et iuxta me mulierem iubent accum-
bere. Tum ut eramus nos in machinam quam
dam impositos, et ibi in theatrum delatos, de-
ponunt

παρευέγκαντες, κατέβηκαν ἐν τῷ μέσῳ· καὶ οἱ
 ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κέρτας, πείσεις
 χεῖρας ἐκλάτο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῶν πα-
 θήκειτο, καὶ πολλὰ ἐσθλαυμένα ἐν αὐτῇ ἐκείτο·
 ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δαίτῃ φέροντες, καὶ
 παῖδες ἡμῶν παρεστῆκισαν οἰνοχόοι, καλὰς τῶν
 οἴνου ἡμῶν χρυσῆς διαμονέμενοι· ὁ δὲ μέγας ἐπὶ
 σάτης ἐξῶς ὅπισθεν, ἐκέλευέ με ἔλθω· ἐγὼ
 δέ, ἄμα μὲν ἡδέμην ἐν τῷ δαίτῃ κατακείμε-
 νος, ὅμα δὲ ἐδεόμην μή τι ἀρκτός ἢ λέων ἀνα-
 πηδήσῃται.
 Ἐν τῇ δέ τινες ἄνθρωποι φέροντες παροδόν-
 τος, ἐν ταῖς ἄλλαις ἀνδρῶν ἄρῃ, καὶ ῥόδων, χλω-
 ρῶν φύλλῃ, καὶ μηδὲν ἐστὶ σκῆψιν, ἀναπυρρῶς
 τὲ λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὦντό με ἀνίστα-
 σθαι

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores,
 plausus omnium manibus mihi datur: mensa nobis
 erat apposita, et multa in ea parata, quae in
 coenis adhibere delicati homines solent. Pueri
 nobis adstabant, pincernae pulchri, vinum nobis
 in auro ministrantes. Magister autem ad-
 stans prendere me iubet. At ego partim pudore
 afficiebar in theatro ita iacens, partim metuebam,
 ne aliunde ursus aut leo exsiliens.

54. Inter haec praeteneunte quodam qui flores
 ferret, alios inter flores video etiam rosas, et
 centium folia: et nihil cunctatus exsiliens de la-
 cto me praecipio. Atqui illi putant me confu-
 gere

ὁθαλμὸν ὀρχησόμενοι. ἐγὼ δὲ ἐν ἐξένης ἐπιτρέχων,
 καὶ ἀπὸνδύζομενος ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνθέων τὰ
 ῥόδια, κατέπινον. τῶν δὲ ἐτι θαυμαζόντων ἐπ'
 ἑμοί, ἀποπίπτει ἐξ ἐμῆ ἐκείνη ἢ τῇ κτῆκος
 ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφάνης ἦν ἐκείνος ὁ
 πάλαι θῆς, ὁ δὲ Λεκάριος αὐτὸς ἔρδον μοι γυμνὸς
 εἰσῆλθαι· τῇ δὲ παρὰδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδὲνα τε
 ἐκπιοθεῖσθαι θῆα πάντας ἐκπεπληγμένους, δαίμον
 ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θῆατρον εἰς δύο γυνώμας
 ἐσχίσετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα θεινὰ
 ἐπιστρίβοντο, καὶ κακόν τι περὶ μορφῶν, ἡξίου
 εὐθύς ἔρδον πυρὶ με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περὶ
 νῆα καὶ τὰς ἀπ' ἐμῆ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρό-
 τερὸν διαγνώσαι, εἰδ' ὅτω διαίσαται περὶ τούτων.
 καλῶ

gere ad saltandum. Ego vero vnum ex altero
 percurrens naribus florem, carptas inde rosas de-
 voro. His adhuc in admiratione mei defixis, de-
 cidit a me illa iumenti species et perit, disparat-
 que ex oculis asinus ille antiquus: adstatque
 mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius.
 Inopinato hoc insperatoque spectaculo percul-
 si omnes, tumultum dedere horribilem, Icil-
 sumque in duas sententias est theatrum. Alteri
 quidem vt malorum veneficiorum peritum, et
 versipelle portentum, postulabant statim hic in-
 tus igne me mori; alteri expectandam dicebant
 meam orationem, et prius cognoscendum, de-
 inde sic de his ferendam sententiam. Ego vero
 accur-

καὶ γὰρ δραμὸν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας
ἔτυχε δὲ τῇ θῶα ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κατὰ
θεὸν ὅτι γυνὴ με Θετταλὴ, γυναῖκός Θετταλῆς
δαλὴ, χρίσματι μαμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὅ-
νον ποιήσεται. καὶ ἰστέμνον αὐτὸν, λαβόντα ἔχον
με ἐν Φερραῖ, ἐς ἂν αὐτὸν πείσομαι, ὥς ἂ κα-
ταψύδομαι ἔτι γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῶν ὄνομα τὸ
πάν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ
τινας Φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πό-
λιν. καὶ γὰρ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἐσι μοι Λου-
κιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάιος 14). ἀμφοῖ
δε

accurrens ad praefidem provinciae, qui forte spe-
ctaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me
Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, ma-
gico unctum unguento, asinum fecerit, et sup-
plico, ut in suam me fidem ac tutelam recipiat,
donec probare illi possem, me de illo facto non
mentiri.

55. Et Praefes, Dic nobis, inquit, nomen tuum
et parentum tuorum et cognatorum, si quos habere
te ais genere tibi coniunctos et urbem. Et ego,
Pater, inquam, mihi est Lucius, fratri autem
meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina com-
munia.

14. Πατὴρ μὲν — Γάιος] Quomodo ista co-
haerent? Pater mihi est Lucius, fratri autem
meo Caius. Interrogauerat Praefes primo de
nomi-

δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν. καὶ γὰρ
 μὲν ἱστορίων καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεὺς· ὁ δὲ
 πεντὺς ἐλεγεῖων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πα-
 τὴς δὲ ἡμῶν, Πάτρας τῆς Ἀχαιίας. ὁ δὲ δικαίως
 εἶπε ταῦτα ἡκιστε, Φιλτάτων ἐμοί, ἔφη
 Λέκι· ἀνδρῶν γὰρ εἴ καὶ ἔσονται, οἰκίᾳ τέ μιν ὑπο-
 δεξα-

*munia habemus. Ego historiarum, et aliorum li-
 brorum scriptor sum; ille elegorum poeta, et vates
 bonus: pater mihi Patrae, urbs Albaiae. Au-
 diens ista Praelex, Carissimorum longe mihi beni-
 num, inquit, filius es atque hospitum, qui et do-
 mo*

nomine novi ex asino hominis, tum de pa-
 rentibus et cognatis. Nomen itaque suum
 debebat dicere ante omnia: nomen deinde
 fratris sui indicare voluisse, satis ipsa stru-
 ctura orationis indicat. Quid enim aliud
 possunt haec sibi velle, *fratri autem meo Ca-*
lyx? Itaque in versione ipsam hoc nomen s.
 praenomen potius supplerimus. Caeterum,
 nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, eius-
 modi *πατὴρ μὲν ἐστὶ μοι* — hic nominavit
 patrem et avum forte, et perrexit deinde,
ὄνομα δὲ ἐμοὶ πᾶν ἐστὶ Λέκιος, τῷ δὲ ἀδελ-
φῷ τῷ ἐμῷ Γάιος. Patrem et forte avum
 ab eo appellatum, satis responsio Praelexidis
 indicat: sed quā potuit dissimulare suum,
 cum tamen suae professionis mentem faciat,
 etc. *Gesner.*

δεξαμένων, καὶ δώρις τιμησάντων, καὶ ἐπέσα-
 μαι ὅτι εἶδον ψεύδη· πᾶς ἐκείνων ὢν· καὶ τοῦ
 δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλαστέ, καὶ πολλὰ
 ἐφίλοι, καὶ με καὶ οὐκ ἄνευ ἤγεν ὥς ἐκείνους· ἐν
 πύλῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκατο, ἀγνύ-
 ρον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίσων, ἰκάν τ' ἐπὶ
 με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀγκύων, ἀπο-
 λίσαι· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θαλάτταν καὶ μὲν ἐμε-
 ψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνετέμεθα·
 Ἐγὼ δὲ κρατίζον εἶναι ἐγκαν ἐλθεῖν πρὸς
 τὴν γυναῖκα τὴν ἐρασθεῖσαν με τῷ ὄντι, καλ-
 λίων αὐτῇ φαντασθαι λέγων, νῦν ἐν αὐτῷ πῶ-
 ὢν· ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ παρα-
 δόξῳ, αἶμα, τῷ πράγματι ἐπιτερομένη, καὶ
 δεῖπνεν

*mo me exceperunt, et honorarunt donis: ei nihil
 te quidquam mentiri novi, horum qui sis filius, ex-
 filiensque de sella amplectitur me, et multum
 osculatur, domumque ad se me deduxit. Inter-
 ea vero frater meus quoque aduenerat, pecuniam
 mihi et alia multa additens. Interim etiam Prae-
 ses me publice audientibus omnibus, absoluit.
 Tum ad mare descendentes nauim circumspici-
 mus, sarcinasque in eam imponimus.*

56. Caeterum consultum putabam accedere ad
 mulierem, quae meo asini amore correpta fuerat,
 cogitans pulchriorem me nunc illi, postquam
 homini redditus essem, visum iri. Illa habens
 me excepit, miraculo rei delectata, arbitror, ac
 coena-

δεικνύντων αὐτῇ, καὶ καθύπευθε ἰκάνοντες, κα-
 γὰρ ἐπεθορήν, Νεμεσέως ἄξιον εἶναι νομίζων
 τὸν ὄνον ἐγαπήθηεντα, νῦν γένόμενον ἀνθρώπον,
 ὑπερτρύφαν, καὶ τὴν ἐκασθεῖσαν ὑπεροφάν καὶ
 δεικνύντων αὐτῇ, καὶ ἐκ τῆς μόρας ἀλλήφομαι,
 καὶ ἐπὶ τὴν ἐμὴν τῶ Φακτατῶ καὶ ἐς ἀνθρώπους
 με ἀνασώσαντι ῥάδω· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βαθεῖα,
 ἦδ' αὖ καὶ καθύπευθε ἰδοί, καὶ γὰρ ὅς ἐκάνισαμαι,
 καὶ ἀσπέρει μὲν αὖτε πάλιν ἀγασθῶ, ἀπὸ δούμου,
 καὶ ἱσαίμην γυμνός, ὡς ὁρῶν ἐνι μάλῳ ἀρε-
 σῶν ἐκ τῆς πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἦ δὲ ἐπὶ
 δὴ εἶδ' αὖ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, πρὸς
 πτόσασθαι μόν, ὅς φθιμένη δὲ εἴμι, ἔφη, καὶ
 τῆς εἴης οὐκ ἔστι, καὶ μάλα καὶ πρὸς ἀπὸ τῶν, καὶ
 μήση;

coenae secundum cenare ut solem rogavit. Ob-
 sequor ego, indignum datus, si quis in asino
 amatus esset, nunc homo factus fastidire vellet,
 et amatricem suam despiciere. Itaque coeno cum
 illa, et vnguento vngor, et coronam fumo de
 carissima mihi et servatrice rosa. Cum iam pro-
 funda nox esset, et somni tempus, iungo et
 uti magnum quiddam bonum facturum, exuo me
 ac nudus adito, magis nimirum ex comparatione
 cum asino placiturus. At illa, ubi videt, omnia
 me humana habere, despiciens me, Non inquit,
 in malam rem a me meoque domo facessis, et longe
 dinc quoque abiens dormis? Me vero interro-

Φὸν τὴν ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφορὰν ἴς).
 Ἐπεὶ τὰ ἐκ τῆς πόλεως δεξιού πρὸς πάντας ἀνέμους,
 πλεόμεν ἐνθεν, καὶ δαίτῃς ἡμέρας ἐρχομένη εἰς
 τὴν εὐαὴν πατρίδα. Ἐνταῦθα θεοὶς ἐφ' ἡμέρην
 ἔθρον, καὶ ἀναθήματα ἔδωκα, μὰ Δῖος, οὐκ ἐκ
 κυνὸς πρῶκτος (τὸ τοιοῦτον δὴ τὸ τοῦ κυνὸς γένος). ἀλλ'
 ἐξ ἐνὸς περιεργίας τοῦ δια μακροῦ πένον, καὶ οὐ-
 τῶ δὲ μόλις, οἴαδε ἀνασωθεῖς.

ΖΕΥΣ

cidisset narro. Deinde vento de urbe secundo
 flante, inde solus ab urbe proficiscens de urbe in meam
 venimus patriam. Hic seruatoribus Dis sacrifi-
 cabi, et posui donaria, qui, non profecto e ca-
 nis podice, quod aiunt, verum asini, per lon-
 gos inanesque labores, et vix tamen ita, saluus
 tandem rediissem.

Dd 2

lupi-

15. Τὴν — συμφορὰν] Non voluit, puto,
 calamitatem hic intelligi, sed simpliciter,
 quia accidisset. Μερόν esse συμφορὰν, ap-
 paret etiam ex Herod. I, 32. μεχρὸς τῶν ἐν
 ἀνθρώπων συμφορῶν. Qui totam argumen-
 tationem considerauerit, non dubitabit. Ad-
 de Aristoph. Equ. 652. δοκεῖ ἑστῆαι συμφο-
 ρὰν ἀγαθῶν εἰσηγγελμέναις. Εὐαγγελία
 φεῖν. Diserte hic Schollastes, μέσον, αἰτ
 ῖμα ἢ συμφορὰ. Etiam Lysistr. 1288.
 ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. Gesner.

16. Εξ ἐνὸς περιεργίας] Non videntur sibi
 bene opponi prouerbialis ille κυνὸς πρῶκτος
 et

ἡ δὲ αὖτε πάλιν παρακάντα ἀρχομένην αἰτῶν.
 ΕΤ. Ἐν δὲ καὶ τῇδε φησεν, ἐβλόμην παρὰ σὺ μοι
 γένεσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τὸτό ἐσθ; ὦ Κυνίσκη.
 ὅτι καὶ ἀνελύσῃ καὶ μάλιστ' ἀμετρίων, ὡς ἔφη,
 δαίμωνος. ΚΤΝ. καὶ τὰ κρητὰ δὲ μοι πρὸς τινα
 ὅτι ὁ δαίμων ἐρώτησεν. ΖΕΥΣ. Μικρὰ γε ὡς
 αἰετὶς ἢ εὐχὴ, καὶ πρὸ χειρὸς ὡς ἐρώτῃ ὁ
 πῶς ἐστὶν ἐδίδωκεν. ΚΤΝ. Ἰδὲ ταῦτα, ὦ Ζεῦ.
 ἡ δὲ ἀνελύσῃ γὰρ δαίμονος καὶ σὺ τὰς Ὀμήρου καὶ Ἡ-
 ομήρου προφητείας, καὶ εἰς αὐτὴν ἀνελύσῃ.
 ἡ δὲ πάλιν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐκείνοι
 καὶ ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐκείνοι
 τὰς ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ καὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐκείνοι. ΖΕΥΣ. καὶ
 πάντων

facilia. Video enim saepe te praesae illorum quasi
 non auditas transmittere. At unum, idque fa-
 cillimum, a te mihi velim contingere. IV R.
 Quid illud est, Cynisce, nec enim repulsam fe-
 res, praesertim, si inadiocria, ut dicebas, pe-
 tieris. CYN. Responde mihi ergo ad aliquam
 interrogationem non difficilem. IVP. Paruum
 reuera votum et expeditum. Igitur interroga
 quantumcumque valueris. CYN. En ista roga-
 ba, Iupiter. Legisti nimirum ipse quoque Ho-
 meri et Hesiodi poemata. Dic mihi ergo, utrum
 vera sunt, quae de Fato et Pargis illi, decernerunt,
 evitari non posse, quaecumque illae nascenti
 unicuique neuerint. IVP. Omnino vera. Ne-
 que

πάνυ ἀληθῇ ταῦτα. εἰδέν γάρ εἰσι, ὅτι μὴ αἱ
Μαῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γί-
γνεται, ὑπὸ τῷ τούτων ἀτρεχτῷ ξεφορμένῳ
εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐκασον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τῇ
ἀποβασιν, καὶ ἔθελος ἄλλως γένεσθαι. 13. 20.

KTN. Οὐκοῦν ὅποσάν θ' αὐτὸς Ὀμηροῦ ἐν
ἐτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ.

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν ὅμιον Ἄιδος ἔστιν
ἡ καὶ.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ Φηρομένην τὴν
αἴσιν. ZETΣ. Καὶ μάλα· εἰδέν γάρ ἐστιν ὅτι
νόμον ἔσω τὴν νόμον τῶν Μοιρῶν, εἰδὲς ὑπὲρ τῆς
λῆγον, οἱ ποιηταὶ δὲ ὅποσα μὲν ἐν τῶν Μοι-
ρῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῇ ταῦτά εἰσι.
ὅποσάν θ' αἱ Φαῖσιν αἰτοῦσιν αἱ θεαί, καὶ καθ'

quæ enim quidquam est, quod non Parcae ordi-
nentur sed quæcumque sunt, illorum veritate
fata, inde ab initio statim decretum habent ex-
itum, non fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in
alia operis parte ait,

Ne supra fatum fabes Pædonis amplex,
et hinc similia, toties nempe delirare illum di-
cemus? TVP. Sane. Sic enim nihil quidquam
fiat præter Parcarum legem, neque præter illud
fatum. Nempe quæ Mæsarum amplexi canunt
poetae, ea vera sunt: cum vero deserti a dea-
bus,

αὐτὰς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ
 ὑπεναντία τοῖς πράτερον διεξέρχονται. καὶ οὕτω
 γινώμῃ, εἰ αἰθρώπαι ὄντες, ἀγνοῦνται ἀλλήλων
 ἀπελθόντες ἐκείνους, ὃ τῶν ἀπαιρῶν, ἐξελκόμεθα
 δι' αὐτῶν. ΚΤΝ. Ἀλλὰ πῶς μὲν ἔπος φησὶ
 μὲν. ἔτι δὲ καὶ αἰνῶναι αἰσθησάμενος ἐκ τῆς αἰσθη-
 τῆς Μοῖρας εἶσι, Κλωθῶ, Λάχεαι, Ἠέραι, καὶ τῆς
 Τροπῆς; ΖΕΥΣ. Ἡμεῖς μὲν οὐκ. ΚΤΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη
 (πολυθρύλῃτοι γὰρ καὶ αὐταὶ) ἥττες εἰσὶν, ἡ
 τί δύναται αὐτῶν ἐκείνους, ἡττέρων τὰ ἴσα τῶν
 Μοιρῶν, ἡ τὴν ὑπὲρ ἐκείνων; ἀλλὰ οὐκ αἰσθη-
 τῶν λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης
 οὐδὲν ἔστιν.

bus, pro se faciunt versus, tunc nimirum fallun-
 tur, et contraria aliquantum superioribus nar-
 rant. Atque ignoscendum illis est, si homines
 eum finis terram ignorant, discedentes illo, quod
 quanto tunc praesens erat, per ipsos fundebat ear-
 mina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Iam vero
 illud quidque mihi responde. Nonne tres sunt
 Παρκε, Κλωθῶ, Λάχεαι, ἢ τῆς Τροπῆς, et Ατρώπης.
 ΤΥ. Recte, ἀλλὰ οὐκ ἀποκρίνεται, οὐδὲν ἔστιν
 αὐτῶν. CYN. Fatum ergo, et Fortuna, multum
 trita enim ista quoque nomina, quae sunt, aut
 quid possunt singulae? utrum aequalem Παρκε
 potestatem habent, an aliquid supra illas valent?
 Audio enim dicere uniuersos, nihil esse Fortuna
 D d 4

νης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θάρσις ἅπαντά
 σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίνας δ' ἐν ἐνδοκῇ ἠρώ-
 τησας τὸ περὶ τῶν Μαιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, κοικῆτο εἰ-
 πης· εἰ καὶ ὑμῶν αὐτὰν ἀρχαί, καὶ ἀνάγκη
 ὑμῖν ἠετῆσθαι ἀπὸ τῆ λίνης αὐτῶν. ΖΕΥΣ.
 Ἀναγῆ, ὦ Κυνίσκε, τί δ' ἐν ἐμειδίασα; ΚΥΝ.
 Ἀνεμνησθῆναι θειῶν τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς
 πεποίηται αὐτῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δη-
 μιγορῶν, ὅποτε ὑπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀποσει-
 ρας τίνος χερσὶς ἀναρτήσμενας τὰ πάντα, ἔ-
 φης γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σειράν καθήσκειν ἐξ ἔρανος,
 τὰς δὲ θεῶν δεῖσθαι, εἰ βέλονται ἐκκρεμαυ-
 μένης κατασπᾶν βιάσασθαι, καὶ μὴν κατασπᾶσθαι
 γὰρ, σὺ δὲ, ὅποτεν ἐθελήσης, ραδίως ἅπαντας
 Αὐ-

et Fato potentius. IVP. Fas haud est, Cynisce,
 scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa in-
 terrogasti de Pareis?

ΚΥΝ. Si prius illud mihi dixeris, Iupiter,
 vobiscum etiam illae imperent, cogaminiq; vos
 ab illorum illo pendere? IVP. Cogimur, Cyni-
 sce. Quid vero risis? ΚΥΝ. Recordabar illo-
 rum Homerum versutum, in quibus ab eo induce-
 ris in concione Deorum verba faciens, ubi ini-
 nabatis illis, te aurea quadam catena omnino sus-
 pensurum. Dicebas enim, illam te catenam
 caelo demissurum, Deos vero omnes si velint ab
 illa suspensi vi te decedere, non detraheturos: te
 vero, si vells, facile vincleros.

Αὐτῇ κεν γαῖη ἐρύσας, αὐτῇ τε θαλάσση.
τάτε μὲν ἐν θαυμασίῳ ἐδόκει μοι τῇ Βίαν, καὶ
ὑπερέφειττον μεταξύ ἀκῶν τῶν ἐπ' αὐτῇ. νυνὶ δὲ
αὐτόν, καὶ ἤδη ὄρω μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπ-
αλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ κήματος, ὡς Φῆς, κρημά-
μενον. δοκεῖ δ' ἐν μοι δικαιοτέρον αὐτῇ Κλωθῶ
μεγαλαυχῆσασθαι, ὡς καὶ αὐτὸν σε ἀνάσπα-
σον αἰωρεῖσα ἐν τῇ ἀτράκτῃ, καὶ θάπερ οἱ αἰεῖς
ἐν τῇ καλαμῇ τὰ ἰχθυῖδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ αἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βέλεται
τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐμῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ
πρὸς τῶν Μαιερῶν, καὶ τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τρα-
χέως μηδὲ πρὸς ὄργον ἀκῆας με τάληδ' ὑπὲρ
παρρησίας λέγοντος, εἰ γὰρ ἔτως ἔχει ταῦτα,

*Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.
Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi
videbare praeditus, perhorrescebamque versus
istos cum audirem. Modo vero ipsum te iam vi-
deo una cum catena illa et minis, a tenui filo,
ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi iustius
gloriarī posse Clotho, ut quae ipsum te quoque,
pendulum de colo sua libret, ut piscatores de
arundine pisciculos.*

5. IVP. Nescio, quid hae sibi tuae quaestio-
nes velint. CYN. Illud, Iupiter; et per ego te
Parcas, et Fatum obsecro, ne asperere, neque ira-
cunde audias me, quae vera sunt, cum fiducia
dicentem. Si enīp ita se habent illa, et omnia

καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατῶσι, καὶ ἔδεν ἂν ὑπ' ἔδενός ἐτι ἐλλ' ἀγένη τῶν ἀπὸ θεῶν αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι θυομεν, καὶ ἐκτόμβας προάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ἑμῶν καὶ ἀγαθὰ; ἔχ' ὅρῳ γὰρ ἃ, τί ἂν ἀπολαύσμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μὴτε τῶν Φωίδων ἀποτραπῆς εὐρεσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μὴτε ἀγαθὸς τινος θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

ZETE. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματα ἐστὶ παρὰ τῶν καταρατῶν σοφιστῶν, οἱ μὴδὲ προνοοῦν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων Φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσι ὑπ' ἀσεβείας, ἀπατρέποντες καὶ τὰς ἄλλας θυεῖν, καὶ εὐχεσθαι,

in Parcaum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cuiusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, et hecatombas admouemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones inuenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam diuino munere nasci.

6. IVP. Noui vnde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis sacerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim praecipietare talia quaerunt, et alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam

σθαι, ὡς εἰκαλόνον· ἡμᾶς γὰρ ἔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, ἔθ' ὅπως τί δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν ἔχουσιν οἱ γε, τὰ τοιαῦτα διεξέοντες. ΚΤΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθῆς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, ἔχ' ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἤρακται· ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (ἐκ τοῦδ' ὅπως ἡμῶν προέοικε, εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας. Φησὶν, αὐθις δ' εἰ δοκεῖ, διὰ βραχέων ἐρῶμαι σε, σὺ δὲ μὴ ἐκινήσης ἀποκρίνυσθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλές ἐρον ἀποκρίνη. ΖΕΥΣ. Ἐρωτάει εἰ σοὶ σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΤΝ. Πάντα Φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γήγασθαι. ΖΕΥΣ. Φημι γάρ. ΚΤΝ. Τίμιν δὲ δυνατόν·
ἀλλὰ τ-

quam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam, ad res terrestres. Verum non gaudebunt impune se auferre, eiusmodi disputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothus fufum, Iupiter, non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus huc nobis euaserit), superuacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si uideatur, paucis te rogabo; tu vero respondere ne graueris, et fac ut respondeas firmitus. IUP. Roga si satis tibi otii est ad sic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Percis fieri? IUP. Nempe. CYN. In vestra autem potestate est muta-

ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλῶσθαι. ΖΕΤΣ.
 Οὐδαμῶς. ΚΤΝ. Βέλει γὰρ ἐπαγαγὼ καὶ τὸ
 μετὰ τοῦτο, ἢ ὁῦλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;
 ΖΕΤΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δὲ γε θυνοῦντες οὐ τῆς
 χρείας, εἴνεκα θυνοῦσιν, ἀντίδοσιν δὲ τινα πρὶν
 μενοί, καὶ ὥσπερ ὠνέμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡ-
 μῶν, ἢ τιμῶντες *) ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΤΝ.
 ἰσχυρόν

mutare ista, et retractare? IVP. Nequaquam.
 CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur, an
 manifestum id est, etiam si non dixerat? IVP.
 Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacri-
 ficiant, non tam indigentiae causa sacrificant, re-
 muneracionem quandam facientes, et quasi emen-
 tes a nobis bona, quam alioquin honore prae-
 stantiores naturam afficiunt. CYN. Satis etiam
 hoc

* Ἡ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione
 nostra, omisium nos putare in priore mem-
 bro μάλλον, ἔσον vel simile quid, quod
 ante τὴν ἢ non insolens esse constat. Illud
 quidem videbatur, nobis ex tota serie aper-
 tum, remoueri a causa sacrificiorum, χρείαν
 et cognatam illi ἀντίδοσιν, καὶ τὸ ἀνακλῶσθαι,
 relinqui. Similis locus est: Ion Trag. 6446.
 Οὐκ ἔφρασε ὑμᾶς ποτὲ ὁ ἀνέλεος; ἢ οἱ
 ἐστὶ πρόνοιες. Et in ipsa fine eius libelli:
 Ἐβδόμηκεν ἐν ἑνὰ ποιήσαν ἄριστον — ἢ τιμῶ-
 ντας πρὸ Βαβυλῶνος νῆας ἱερῶν. — Gessner.

Ἰκνὸν καὶ τῆτο, εἰ καὶ σὺ Φῆς ἐπὶ μηδενὶ χρη-
σιμὸν γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δὲ τῶν
τῶν ἀνθρώπων ἡμῶντων τὸ βελτίον. καίτοι
εἰ τῆς τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἂν σε
καὶ τίς τῶν βελτίων Φῆς τὰς θεάς, καὶ ταῦτα
ὁμοδῶδες τῶν ἀνθρώπων ἔντας, καὶ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς δεσποίνας ταῖς Μείραις ταττεμέναις. οὐ
γὰρ ἀπὸ χρησέαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς
δι' αὐτὸ ἀμείνας δοκεῖν. ἐπεὶ τῆτο γε μακροῦ
χείρον εἶναι, εἴγε τὰς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θά-
νατος γέ ἐς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς
ἀπείρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδώς ἢ δε-
λεία γίνεται, ὑπὸ μακροῦ τῷ λίνῳ σρεφουμένη.

αὐτὸς τοῦτο ἰσχυρῶς ἀποκρίσας ἔφη· ΖΕΥΣ·

οὐκ ἔστιν οὐδὲν οὐδὲν ἀνθρώπων.

—SUI, EACQUE EADQUE EADQUE EADQUE

hoc est, ut si, tu quaque dicis, nullius utilitatis
caussa fieri sacrificia, sed benignitate quadam
hominum, honore præstantiorem naturam affi-
cientium. Quamquam si quis Sophistarum illo-
rum adesses, fortis te interrogaret, quanam re
præstare dicas Deos, idque cum hominam sint
consequi, iisdem dominibus Parcis subiecti. Ne-
quocumque, quod immortales sunt, hoc iis suffo-
cerit, ut idcirco maiores videantur, quandoqui-
dem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil
aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis
autem in infinitum res exit, et æterna seruitus
oritur, quæ longo illo illo torquæatur.

et omnia cetera et cetera et cetera et cetera

ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυρία, τὸ αἶδιον τέτο,
 καὶ ἄπειρον, εὐδαίμων ἡμῖν ἔσι, καὶ ἐν ἅπασιν
 ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ' ἅπαντες,
 ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διαίρῃσαι καὶ περ' ὑμῖν τὸ πρῆγμα,
 καὶ πολλὰ παραχρῆ ἔνεσι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων,
 βασιλεὺς γῆς, καὶ δυνάσας ἀναστάν, τὴν γῆν,
 καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἐμνήσθην καθεῖς· ὃ δὲ
 Ἥφαιστος χωλὸς ἔσι, βάνανυσός τις καὶ πυρίτης
 τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσχολετὶς οὐ
 ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σὲ πταίνε λόγον· ἔπε-
 δήτην ἔτι ἐν τῷ τάρταρῳ ὄντα, καὶ ἐρῶν δέ σφα-
 σιν ὑμᾶς, καὶ τιτρωσκέσθαι, καὶ δαλνέειν ἐνίο-
 τε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἀνέλεα καὶ τὸν
 σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδοντι, καὶ παρὰ
 τῷ

9. IVP. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeterni-
 tate et infinitate inest nobis beatitas, atque in
 bonis omnibus viuimus. CYN. Non omnes,
 Iupiter, sed diuersa etiam apud vos ratio est, et
 multa inest confusio. Nam tu quidem beatus,
 qui rex sis, et possis terram cum mari attrahere
 puteali quasi fune demisso. At Vulcanus clau-
 dus est, vilis opifex, et fuliginosus. Prome-
 theus etiam in alto affixus quondam. De patre
 enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc
 in tartaro. Aiunt autem vos amare etiam, et
 vulnerari, et seruire interdum hominibus, vt
 nempe fratrem tuum Laomedonti, et Admeto
 Apol-

τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλων. ταῦτα δὲ μοι εὐ-
 πανυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκόασθιν ὑμῶν
 οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὐμοῖροι εἶναι, οἱ δὲ
 ἐμπάλιν. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ λησεύσθε, ὡς-
 περ ἡμεῖς, καὶ περισυλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύ-
 λων, καὶ ἐκ πλασιωτάτων πενέσατοι ἐν ἀκαρεῖ
 χρεὺν γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ κατεχώνευθη-
 σαν ἤδη, χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ ὄντες, οἷς τῆτο εἰ-
 μαρτό δηλαδὴ.

ZETZ. Ὁράς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυ-
 νίσκε, Φησὶ καὶ σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ
 αὐτῶν. KYN. Φρίδω, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν,
 εἰδὼς ἄδεν με πεισόμενον, ὃ, τι μὴ καὶ τῇ Μοί-
 ρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους
 εἶρω

Apollinem. Ista quidem non valde mihi viden-
 tar beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum
 fortunatos et felices esse; alios autem contra.
 Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis
 sicut nos, et spoliamini a sacrilegis, et ex di-
 tissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi
 verò iam conflati sunt, aurei cum essent vel ar-
 gentei: quibus nempe id ipsum fato decretum
 fuerat.

9. IVP. Vides, Cynice, ista iam contume-
 liosa sumi quæ dicis: atque erit forte eum te il-
 lorum poenituerit. CYN. Parte minis, Iupiter,
 cum scias, nihil mihi euenturum, quod non
 Parcæ ante te visum fuerit: quandoquidem nec
 ipsos

ὁρῶ τὰς ἱεροσύλας κοκαζομένης, ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι διαφύγῃσιν ὑμᾶς· ἔ γάρ εἰμαρτο, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτὰς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἐρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναιρέντων τὴν πρόνοιαν τῶν λόγων; ΚΤΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδωκ' αὐτοῦς, καὶ οἶδ' ὅτε ἔνεκα. πάντα γὰρ ἐπόσα ἀν' αἵματι, οἷσι ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλ' ἀλλήθες, ἢ παρὰ σὲ μάθοιμι; ἡδέως δ' ἂν καὶ τέτρο· ἐραίμην σε, τίς ἢ πρόνοια ὑμῖν αὐτῇ ἐστίν; Μαῖρα, τίς, καὶ ὑπὲρ ταύτας θεάς, ὡς ποτ' ἀρχεσά καὶ αὐτῶν ἐκείνη; ΖΕΥΣ. Ἦδη σοὶ καὶ πρότερόν ἐφην, ἔ θεμιτόν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἐν τε ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς φησάς, ἔ παύῃ τοσαύ-

iplos illos pusilli video sacrilegos: sed plerique vos effugiant; nec enim pato capi illos in fatis est. IVP. Nonne praedixi, illorum te in gremio esse, qui tollant disputando providentiam? CYN. Vehementer illos, Iupiter, metuis, nescio quae de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

IO. Ego vero a quoniam alio verum quam a te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quatenam illa vobis sit Providentia, Parcarum ne una, an etiam maior illis Deus, et illis quasi imperans? IVP. Iam ante tibi dixi equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixi-

τα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοὶ
τὸ κεφάλαιόν ἐστι τῆς λόγου, ἐπιδιδῶμαι ἑαυτοῦ
ἡμᾶς προνοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων. KTN. Οὐκ
ἔμὸν τῆτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰφθέτα
τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελέσας, ἐκ-
τός ἐι μὴ μεταμέλει σοὶ ἐκείνων, καὶ μετατίθε-
σαι αὐθις τὰ εἰρημῆνα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς
ἐπιμελείας, πρὸς τὸν Εἰμαρμένον.

ZETΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν
ἕκαστα ἐπιτελεῖ. KTN. Μανθάνω, ὑπηρέται
καὶ διάκονοι τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν
ἀλλὰ καὶ ἄτως ἐκείνοι ἀν' εἶναι προνοῶσαι, ἡ-
μεῖς δὲ ὡς περ σκευὴ τινὲς, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὶν αὐ-
τῶν.

dixeras, non desinis minutas mihi nugas eius-
modi obblaterare: et video, caput tibi disputa-
tionis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum
humanarum curam agere. CYN. Non meum
hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse,
quae perficiant omnia: nisi forte poeniret te illo-
rum, et dicta illa tua retractas, disceptantibus
vobis de cura rerum et Fatum ab ea repellen-
tibus.

II. IVP. Nequaquam. Sed per nos Fatum
omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros et
famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Ve-
runtamen sic quoque illae fuerint quae prouid-
ent. Vos autem velut vasa quaedam illarum et

Luc. Op. T. V.

Ee

instru-

τῶν. ΖΕΤΣ. Πῶς λέγεις; ΚΤΝ. Ὡς περ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, ἄδεις δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, εἴδ' ἢ καὶς ἔργον τῷ σκεπάρνῳ, ἢ τῷ τρύπανῳ, ἀλλὰ σὺ ναυπηγῇ· ἔτις ἀνάλογον, ἢ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκεπάρνα ἐς τῶν Μοιρῶν· καὶ, ὡς εἴοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμαρμένῃ θύσθαι, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰ γαυρά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' ἐδὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἐπραττον. εἰ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, ἐδὲ αὐταῖς ἐτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι

instrumenta estis. IVP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro et terebra confecerunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero hæc esse dixerit artificem; neque navis opus est securis aut terebræ, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebræ. Et, ut apparet, homines cum Fato sacra faciende essent, et ab illo perenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos et sacrificiis colunt. Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est mutare, et aliorum con-

ψα-τί τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἐκάστη. ἢ γὰρ Ἀτροπος ἐκ ἀνάγκης τοῦ ὄν, εἰ τις τις τὸναν-
τιον πρέφει τὸν ἀτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλω-
θῆς τὸ ἐρησι.

ΖΕΥΣ. Σὺ γάρ, ὦ Κυνίσκε, εἰς τὰς Μοί-
ρας ταῖς δαίμας πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ'
ἐθίκας ἀπαντὰ συγχέειν προαιεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ
εἰ καὶ μηδενὸς ἀλλὰ ἐνέκα, τῷ γε μαντεύεσθαι,
καὶ προσηνέειν ἐκάστα τῶν ὑπὸ σῆς Μοίρας κεκυ-
ρωμένων, δικαίως τιμοῦμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ
μὲν ὅλον, ἄχρησάν, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέ-
λλοντα, εἰς γε τὸ Φυλάσσεσθαι αὐτὰ παντελῶς
ἀδύνατον. ἔκτος εἰ μὴ τῷτο Φῆς, ὡς ἔπερασε-
δων, ὡς ὑπ' ἀλχμῆς σιδήρεας τεθνήσκειται, δύ-
ναται

vertere quidquam eorum, quae ab initio inde de-
vnaquaque se decreta sunt: nec patietur Atro-
pos, si quis in contrarium torquere velit fufum,
et Clothonis opus resolvere.

12. I V P. Tu iam, Cynisco, neque Parcae
coli ab hominibus aequum censes, sed videris
hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel
nulla alia, quae certe, causa honoremur querito,
quod yaticinamur, et quae rata sunt apud Par-
cam singula praedicimus. CYN. In uniuersam
quidem inutile est, Iupiter, praescire futura istis,
quibus negatum plane sit illa canere. Nisi for-
te ad hoc valeas, dicas, ut ille, qui didicit a mu-
crone, igne se moriturum, effugere mortem in-

ναί· ἂν ἐκφυγῇ τὸν θάνατον, καθίρξας θαι-
 τὸν· ἀλλ' αὐδύατον· ἔξαγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα
 κληρονομήσονται, καὶ παραδίδει τῇ αἰχμῇ· καὶ
 ὁ Ἀδραστός ἐπὶ τὸν σὺν Ἄφαις τὴν λαγχν, ἐκεί-
 νη μὲν ἀμαρτήσεται, φανεροί δὲ τὸν Κροίσου
 παῖδα, ὡς αὖ ἀπὸ ἰσχυροῦ προσηματός τῶν
 Μοιρῶν φερόμεναι τῶ ἀκοντίᾳ ἐπὶ τὸν νεανίσκον.

Τὸ μὲν γὰρ Λαῖα καὶ γελαῖον, τὸ

Μὴ σπείρε τέκνον ἄλμα, δαμόνεον βίᾳ,
 Εἰ γὰρ πτωχόσας (Φησί) παῖδα, ἀποκτε-
 νᾷ σ' ὁ Φυς.

περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παραινυσις πρὸς τὰ πάν-
 τως ἐπισημασμένα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρη-
 σμόν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φυς ἀπεκτείνει αὐ-
 τόν.

cludendo se possit. Sed fieri non potest. Edu-
 cit enim illum Fatum, ut venetur, et mucroni
 tradet: et Adrastus, emissa in aprum hasta, ab
 illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium,
 cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta
 in iuvenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

*Ne sparge sulcum liberum, vetant Dii:
 Nam si creaueris, ait, necat te filius.*

Superuacanea enim, puto; edinominatio in his,
 quae omnino ita futura sunt. Igitur post ora-
 culum et seminavit, et, qui natus est, ipsum
 inter-

τόν. ὥς ἐχ' ὁρῶ ἀνθ' ὅτε ἀπαιτοῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ.

Ἐὼ γὰρ λέγειν ὡς λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν ἐκώθατε, εἰ πάνυ ἀποσαφύντες, εἰ δὲ τὸν Ἄλυν διαβὰς τὴν αὐτὴ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τῷ Κυρῷ. αὐφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΤΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκη, τῷ Ἀπόλλωνι θρηῆς αἰτία κατὰ τῷ Κροίσῳ, διότι ἐπειρᾶτο εὐεῖνος αὐτῷ, ἀρεῖα κρεῖα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ εἶπον. ΚΥΝ. Ἐχρῆμ μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλην ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τῷ χρησμῷ ἐπέπρωτο, αἶμα καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκῆσαι τὰ μέλλοντα

interfecit. Itaque non video qua nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam oblique, quam ambigua respondere vulgo soleatis, non satis declarantes, summe ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium euerfurus sit. Vtrumque enim significat oraculum. IVP. Erat quaedam, Cynisce, Apollini irae causa contra Croesum, quod illum tentauerat, coquenda vna agnitis et testudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: et alioqui Fatum illud neuerat, ne dilacide futura

λοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥς κ' ἡ μαν-
τική ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ ἄδεν ἀπολείπει, ἀλλὰ μά-
την θεοὶ ἐσμεν, ἅτε πρόνοιάν τινα εἰσφέρόμε-
νοι εἰς τὰ πράγματα, ἅτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι,
καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπηνται
καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως με καταφρονεῖν, ὅτι κα-
ραυνὸν, αἷς ὄρε' εἰς, διηγυλῆμενος ἀνέχεμαι τοῦ
ροαυτοῦ καὶ ἡμῶν διεξιόντος. ΚΥΝ. Βάλλε,
ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἰμαρτοῖ, καὶ
σὲ ἄδεν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κραυ-
θεὸν πλὴν διὰ σὲ τιτρώσκεσθαι. εἰς γὰρ τὸν κα-
ραυνὸν αὐτὸν φαίην ἀν' αἰτίαν ὑοὶ γαῖεσθαι τὸ
πλάτυκτος; πλὴν ἐκείνο γε ὑμᾶς ἐρησσοῦσθαι, καὶ
σὲ

intelligeret. Itaque vestra etiam ista divinatio
istius pars est.

15. I V P. Nobis autem nihil relinquis, sed
fatum. Dū sumus, neque providentiam adhibe-
mus rebus, neque digni sumus victimis, ut tere-
brae nimis aut decures? Et merito videris me
contemnere; quod fulmine iam ad iactum parato
adstans, fero te ista contra nos disputantem.
CYN. Feri, Iupiter, si mihi fatale est fulmine
percuti: nec te plagae illius nomine accusabo,
sed vulnerantem per te Clotho; scilicet neque
ipsum fulmen causantem mihi vulneris fuisse dicam.
Verum illud quidem vos rogaverim; te pariter

σέ καὶ τὴν Εἰμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ὁκο-
νης ἀποκρίναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

Τί δήποτε τὰς ἱεροσύλας, καὶ ληστὰς ἀφάν-
τες, καὶ τσοῦντας ὑβρισταί καὶ βιαίαι, καὶ ἐπι-
όρμαι, δρῶν τινα πολλάκις κεραυνᾶτε, ἢ λίσσιν,
ἢ νεῶς ἰσόν, ἔδεν ἀδικήσης; ἐνίοτε δὲ χρηστὸν
τινὰ καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον, τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ,
ἢ ἔδὲ τᾷτό με θάμνις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ,
ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ ἔκ-
οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπεφόρηκός. ΚΥΝ.
Οὐκ ἔν μὲν ἐκείνο ὑμᾶς ἔρωσαι, σέ τε καὶ τὴν
Πρόνοιον, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δήποτε Φω-
κίῳ μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τῷ αὐτῷ πατρίᾳ καὶ σπεί-

ves

ac Fatum tu autem mihi et pro illo responde;
admonuisti enim me minis tuis.

16. Qui tandem omnibus sacrilegis, et latroni-
bus, totque contumeliis, violentis, et periuri-
is hominibus, quercum saepe quandam fulmi-
natis, aut lapidem, aut novis malum, quae ni-
hil mali fecerit: interdum etiam bonum quen-
dam et sanctum viatorem? Quid taces, Iupiter?
numquid hoc etiam me scire nefas est? IVP.
Enimvero nefas. At tu curiosulus es, et istis
omnibus nescio vnde corrasis huc mihi venis.
CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim te-
que, et Providentiam, et Fatum, qui tandem
Phocion ille vir bonus in tanta paupertate et ne-

καὶ τῶν ἀναγκαιῶν ἀπέθανε, καὶ Ἀριστιδὲς πρὸ αὐτῶν· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀνέλασσε μαρτύριον, ὑπερπλάκυν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριεστὴς, καὶ Χάρουψ ὁ Αἰγινήτης, κίναδος ἀνδρωπας, τὴν μητέρα λαοῦ ἀπεκτονέας· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἔνδοξαι, Μελίτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλος ὢν· Περσῶν δὲ τοσῶτοι καλοὶ καὶ γαθοὶ ἄνδρες ἀνασκαλοπιζοῦντο πρὸς αὐτῶν, διότι μὴ ἠδύναντο τοῖς γενομένοις.

Ἰνα δὲ ὑμεῖς μὴ τὰ νῦν λέγω κατ' ὅρας ἐπιστῆναι, τὰς μὲν ποτηρὰς εὐδαιμονούντας, καὶ τὰς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τὰς χρη-
τὰς

cessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem et Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint diuitiis, et insolens ille Midias, et Charops Aeginetes, cinædus, quæque suam matrem fame interemit; et rursus, Socrates undecimviris capitalibus traditus sit; Melitus autem traditus non sit? et Sardanapalus, effeminatus homo, regnauerit, Persarum vero tot præclari et boni viri in palum ab illo acti sint, quod præsens rerum status illis displiceret?

17. Ne vobis præsentia dicam percurrens singula, malos homines atque auaros, eosdem esse felices; agi autem et ferri bonos viros, paupertate,

φας ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κηκοῖς πιε-
ζομένους. ΖΕΤΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκη,
ἡλικας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις
ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ δια-
τρέβασιν; ΚΥΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυῆς,
καὶ Ταντάλης. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τριπτόν
ἔστιν, εἴσομαι τὸ σαφές ἐπειδὴν ἀποθάνω. τὸ
δὲ νῦν ἔχον, ἐβαλόμην τὸν ὅποσον ἂν τῷτον χρό-
νον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἐκκαϊσθεα γυ-
πῶν κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ἀποθανόν, ἀλλὰ μὴ ἐν-
ταῦθα δηρήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακά-
ρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἥλν-
δίῳ λειμῶνι κατακείμενος.

ZETS.

tate, et morbis et malis sexcentis oppressos. IVP.
Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam
supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate
versentur boni? CYN. Inferos mihi narras, et
Tityos, et Tantalos. Equidem fit ne tale quid-
quam, dilucide sciam cum ero mortuus. Va
autem nunc res sunt, optem, ea lege, hoc quan-
tulumcunque est, temporis feliciter transigere,
ut mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur;
sed nolim ea *condizione* Tantali instar hic sitire,
ut in beatorum insulis, in Elysio prato accu-
bens cum Heroibus bibam.

ΖΕΥΣ. Τί Φῆς; ἀπισεῖς εἶναι τινὰς κολά-
σεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικασήριον, ἔνθα δὴ καὶ
ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ
Μίνω Κρήτῃ δικάζειν κατὰ τὰ τοιαῦτα· καὶ
μοι ἀποκρίναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ ἦρος
εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὴν
ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μα-
λιστα; ΖΕΥΣ. Τὰς πονηρὰς δηλαδὴ, οἷον ἀν-
δρσφόντας, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ πα-
ρα τὰς ἡρώας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τὰς ἀγα-
θὰς τε καὶ ὁσίας, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας.
ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ
μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δὲ
τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιοτο, κολάζεσθαι
καὶ

18. IVP. Quid ais? non credis esse poenas
quasdam et praemia, et iudicium, ubi vita unius-
cuiusque examinetur. CYN. Audio a Minoë
quodam Cretensi iudicari talia apud inferos. Et
responde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim
filius esse dicitur. IVP. Quid vero de illo inter-
rogas Cynisce? CYN. Quos punit maxime?
IVP. Malos nempe, velut homicidas et sacrile-
gos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas?
IVP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixe-
runt. CYN. Cur hoc, Iupiter? IVP. Quod
alteri praemio, poena autem alteri digni sunt.
CYN. Si quis vero intempestivum malum fecerit,
puniri

καὶ τῆτον δικαιοῖ; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ.
 Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἐδρασεν, ὡδὲ
 τῆτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ
 ἔν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαρῶν, ὦ Ζεῦ, ἔτε τι-
 μᾶν ἔτε καλᾶζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς
 ἔδνα; ΚΥΝ. "Ὅτι ἔδαν ἐόντες οἱ ἄνθρωποι
 ποῖμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτω κεκλευ-
 σμένον, εἴ γε ἀληθῆ ἐκείνα ἐσι τὰ ἐμπροσθεν
 οἰμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία; καὶ
 ἡ Φοινύση τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ Φοινεύσασα, καὶ
 ἡ Ἰφραυδιῆ, προσεταγμένον αὐτῷ δοῦν. ὥς τε εἰ
 γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰ-
 μαριμένην ἀντὶ τῆ Σισύφου καλᾶσται, καὶ τὴν
 Μοῖραν

puniri ne hunc etiam aequum putat? IVP. Ne-
 quaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter
 voluntatem boni quidquam fecerit, praemio affi-
 ciendum talem arbitratur? IVP. Nempe. CYN.
 Itaque nullum, Iupiter, neque praemio afficere,
 neque poena illi convenit. IVP. Quomodo ne-
 minem? CYN. Quia nihil voluntate nostra fa-
 cimus homines, sed inevitabilis cuiusdam neces-
 sitatis imperio adacti, siquidem verum est, de
 quo ante inter nos convenit, Parcam esse caus-
 sam omnium: et si quis caedem faciat, illa est
 quae fecit, et si sacrilegium committat, impe-
 rata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos
 voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, et Parcam
 pro

Μοῖραν ἀπὲς τῷ Ταντάλῳ· τί γὰρ ἐκείνοι ἠδέ-
κησαν πεσόντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

ΖΕΤΣ. Οὐκ ἔτι κἀδὲ ἀπακρίνεσθαι σοι ἀξίον
τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοΦε-
ρής· καὶ σε ἀπειμὶ ἤδη καταδύπων. ΚΤΝ. Ἐ-
δούραμν μὲν καὶν ὅτι τῷτο ἔρυσθαι, πῦ αἰ Μοῖ-
ραν διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφηνῶνται τῇ ἐπιμε-
λείᾳ τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦ-
τα τρεῖς ἔσται· ἐπίτονον γὰρ τινα, καὶ ἐκ ἀμοι-
ρῶν μαι δοκῶσι βιᾶν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσιν
πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ ἔδὲ αὐτὰ
ὑπὸ χρησῆ Εἰμαρμένη ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν,
εἰ μοι αἵρεσις δοθείη, ἐκ ἂν ἀλλάξαίμην πρὸς
αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι
πενέ-

pro Tantalo, quid enim iniuste fecerunt illi, ob-
secuti imperiis?

19. IVP. Nec responsione iam porro dignus
es, qui talia interrogas: audax enim es, et So-
phista. Itaque iam relicto te discedo. C Y N:
Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
versentur Parcae, et quomodo pares esse curatio-
ni tot tantarumque rerum ad minutias usque
possint; idque cum tres modo sint? Intentam
enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam
videntur agere, quae tot sustineant negotia; et,
ut videtur, Fato ipsae non valde propitiae natæ
sunt. Equidem, si detur mihi optio, non per-
mutaverim meam cum illis vitam, sed vel pau-
perior

πενέσερος διαβιῶναι, ἥτερ καθῆσθαι κλῶθων
 ἄτραπετον τοσούτων πραγμάτων μεσόν. ἐπιτη-
 ρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥάδιόν σοι ἀπεκρίνασθαι
 πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν,
 οἷς ἀπεκρίνω. ἰκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὸν περὶ
 τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ
 δ' ἴσως οὐχ εἴματα ἀκούσά μοι.

perior etiam vivere praeoptauerim, quam sedere
 fusam torquens, tot rerum plenum, et intentus
 omnibus. Si vero tibi facile non est, Iupiter,
 respondere ad haec, etiam illis, quae respondi-
 sti, contenti simus, ut quae sufficiunt ad expli-
 candam illam de Fato et Providentia disputatio-
 nem: reliqua audire fortasse fatale mihi non fuit.

Ζεὺς Τραγωδός.

ΕΡΜ. Ω Ζεῦ, τί σὺντες καταμένους σπαιτῷ
λαλεῖς,

Ὁχρὸς, περιπατῶν, φιλοσόφῃ τὸ χρεῖμα
ἔχων;

Ἐμοὶ πρόσανάθῃ, λάβε με σύμβουλον πόνοι,
Μὴ καταφρονήσης οἰκέτῃ Φλυαρίας.

ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατα
κρείοντων,

Γαῖα καὶ σε θεὸν γλαυκῶπις, τριτογενεῖα,

Ἐξαιδῃ, μὴ κεύθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἥδῃ.

Τίς

Iupitēr Tragoedus

Mercur., Minerva, Iupiter, Iuno, Ne-
ptun., Venus, Colossus, Momus,

Apollo, Hēracles, Hermagoras,

Timocles, Damis.

MERC. Quid ita cogitabundus, Iupiter, et
solus tecum ipse loqueris inambu-
lans, pallidus, philosophi colorem habens; me-
cum communica, me cape laborum tuorum con-
siliarium: noli nugas seruiuli contemnere.

MIN. Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Liloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere de-
scis,

Quod

Τίς μῆτις δάνκει σε κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ
θυμόν;

Ἡ τί βαρὺ σενάχεις, ὠχρὸς τέ σε εἶλε πα-
ρειάς;

ZETΣ. Οὐκ ἔστιν ἔδὲν δεινόν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, ἔδὲ συμφορὰ τραγωδική,

Ἡς ἐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἢ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλόν, οἷοις Φροϊμίοις ἀρχηλάγων.

ZETΣ. ὦ παγκάνισοι, χθόνια γῆς παιδεύ-
ματα,

Σὺτ', ὦ Προμηθεῦ, οἶά μ' εἰργασσάη κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐγί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων
ἔμενεις.

ZETΣ. ὦ μεγαλοσμάραγχε σεροπᾶς ῥοίζημα,
τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ.

Quod tibi consilium radat praecordia; mentemque:

Anit graue quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

IVP. *Non est mali quidquam, breui versu canam,*

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum;

Cuius Desum natura puer non sentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire iam proemia?*

IVP. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*

Tuque o Prometheus quod dedisti mi malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

IVP. *Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid
praestas?*

MIN.

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ἄρτι, εἰ μὴ κωμῶδῆν ὥσπερ ἄνθρωποι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον κατακεπώκαμεν, ὥς σε οὐκ ὑποδραματίζω.

ΗΡΑ. Ἄγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστὶ σοί;

ΖΕΤΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεὶ τοὶ καὶ ἐνώκους μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὣν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικὸν ἐστίν, καὶ μὴν κωκύω γε, ὑπὸ ἐθρῆς ἤδη πολλὰ κίς ὑβρισθεῖσα ὑπὸ τῶν τοιαύτων. εἰκὸς γὰρ ἦτοί τις Δαναὴν τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὐτὴς εὐρόντα σε ἀνιάσθαι ὑπὸ τῷ ἐρωτῷ, εἴτε βελεύσθαι ταῦρον, ἢ πάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, εὐχῆναι διὰ τῷ ὀρόφῳ εἰς τὸν κόλπον

M I N. Compesce impetum, si non comoedias agere sicut isti possumus, nec Euripidem totum deuorauimus, ut subseruire fabulae tuae quaeramus.

α. I V N. Ignorare nos putas causam tui doloris?

IVP. Si noris ipsa, cuncta fieri misceas.

I V N. Noui caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe iam talibus in rebus contumelia me laeferis. Credibile nimirum est, Danaëν quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurus ne uelis an Satyrus fieri, an aurum, et per tegulas influere in sinum amasiae.

κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦ-
τα, οἱ στεναγμοί, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχερὲν
εἶναι, ἐκ ἄλλου τε, ἢ ἔρωτός ἐστιν. ΖΕΥΣ.

ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις
παιδιαῖς οἶσι τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι. ΗΡΑ.

Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τῷτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν
πράγματα, καὶ τῷτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ, ἐπὶ ξυρῇ
ἔστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέ-
ρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἡμελησθαι παντρά-
πασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν

γίγαντάς τινας ἢ γῇ αὐθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τίτῶ-
νες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρεῖας ἐπι-
κρατήσαντες αὐθις ἡμῖν ἐναντία αἰρονται τὰ
ἄλλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρδεν ἀσφα-

λῶς

*anxiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae,
pallor, non alterius rei quam amoris sunt. IVP.
Inepta, quae in amore et eiusmodi lufibus res
nostras versari existimes. IVN. Verum quid
aliud quam hoc te angit, qui sis Iupiter?*

3. IVP. In ultimis, Iuno, *periculis versantur*
res Deorum: in nouacula, quod est in prouer-
bio, consistit, oportet ne nos coli adhuc, et
honores habere in terra, an negligi omnino, et
plane nihil esse videri. IVN. Numquid gigan-
tes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ru-
ptis vinculis, custodibusque superatis, rursus
inimica nobis arma capiunt? IVP. Quiesce:

λῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. Τί ἔν ἄλλο δεινόν ἂν γένοιτο; ἔχ ἑρῶ γάρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παρὰ λυποῖ, ἐφ' ἔτω Πῶλος, ἢ Ἀριςόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἡρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικύρειος, χθές, ἐκ οἷδα ἔθεν σφίσιν ἀρξαμένε τῷ λόγῳ, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅπερ μάλισα καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις ἔτ' εἶναι θεὸς ἔφασκεν, ἔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἰτα ὅχλῳ πολλῷ ἐπιρρυνέντος, ἔδὲν πέρας ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαῦθις ἐπισκέψα-

nil metus Diis ab inferis. IVN. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Ioue prodieris.

4. IVP. Timocles, Iuno, Stoicus, et Epicureus Damis, heri nescio vnde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis et probatis hominibus, quod quidem vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua

σκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν με-
τέωροι πάντες 1) εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὅπο-
τερος κρατήσει, καὶ ἀληθέστερα δίδξει λέγειν.
ὄρατε τὸν κίνδυνον, ὥς ἐν ξενῶ παντᾶπασι τὰ
ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν
θάτερον, ἢ παρσιωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα,
ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥς-
περ πρὸς τῷ, ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέσχη λέγων.

ΗΡΑ. Δεινότατα, ὥς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτ-
την, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγώδεις αὐτοῖς. ΖΕΥΣ.
Σὺ

reliqua etiam se consideraturos. Et iam suspensi
omnes sunt expectatione audiendi, vter vincat,
et veriora dicere videatur. Videtis periculum,
quam in angusto sint omnino res nostrae, et in
homine vno periclitentur. Atque alterutrum ho-
rum necesse est, aut despici nos, et nomina tan-
tum videri, aut honorari, vt olim, si dicendo
Timocles superauerit.

5. IVN. Grauiissima sane, Iupiter, sunt quae
narras; nec frustra in illis agebas tragoedias. IVP.

Ff 2

Tu

1. Μετέωροι πάντες] Eos metaphoricè quasi
in aëre suspensos vocari, qui in magna ver-
santur expectatione, si non satis notum
est, conferas Icarom. c. 3. f. Ac Demosth.
encom. c. 28. Et Alciphro. 2. Ep. 4. p. 250.
adeasque Bergler. ibi haec Luciani aliaque
adducentem. Reitz.

Σὺ δὲ ὦκ, Δανάης τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἰνά
 μοι λόγον ἐν τάχῃ τούτων· τί δ' ἔν, ὦ Ἑρ-
 μῆ, καὶ Ἡρά, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττομεν ἄν; συν-
 ευρίσκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος. ΕΡΜ. Ἐ-
 γὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινὸν φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν
 ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. ΗΡΑ.
 Καί μοι ταῦτα συνδοκεῖ, ὅπερ καὶ τέτῳ. ΑΘΗΝ.
 Ἀλλ' ἔλαί τ' ἀναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ
 συνταράττειν τὸν ἕρπον, μηδὲ ὅλλον εἶναι σε
 θορυβώμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ
 ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων,
 ὁ Δάμις δὲ κατὰ γελασθεὶς ἀπίοι ἐν τῇ συνου-
 σίας. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔτε ἀγνόησεται ταῦτα, ὦ
 Ζεῦ, ἐν Φανερῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς φιλο-
 σοφοῖς,

Tu vero putabas Danae cuiusdam aut Antiopae
 rationem me habere in tanta rerum perturbatione.
 Quid ergo Mercuri, et Iuno, et Minerva, fi-
 cimus? reperite et vos pro sua quisque parte al-
 quid. MERC. Equidem ad commune Deorum
 puto considerationem huius rei referendam, con-
 vocata concione. IVN. Etiam mihi eadem quae
 huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi vi-
 dentur pater, non perturbari caelum, censeo,
 nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio;
 sed priuatim id agendum, ut vincat dicendo Ti-
 mocles, derisus autem Damia de disputatione
 discadat. MERC. Verum neque ignorabuntur
 ista, Iupiter, cum contentio philosophorum in
 publico

σοφοίς, καὶ σὺ δόξεις τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοι-
νόμενος περὶ τῶν ἕτα μεγάλων καὶ καινῶν ἁ-
πασιν.

ZETΣ. Οὐκᾶν ἤδη κήρυττε, καὶ περὶ εἴσωσαν
ἄπαρτες· ἔσθως γὰρ λέγεις. EPM. Ἰδὲ δὴ
εἰς ἐκκλησίαν συναθροῦντο οἱ θεοί· μὴ μέλειται,
ἐκκληθῆναι πάντες, ἡμεῖς, περὶ μεγάλων ἐκκλη-
σιασάντων. ZETΣ. Οὕτω φίλὰ, ὦ Ἐρμῆ, καὶ
ἐπιδόμα καὶ περὶ κήρυττε, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς
μεγίστοις συγκαλῶν; EPM. Ἀλλὰ πῶς γὰρ,
ὦ Ζεῦ, ἀξίοις; ZETΣ. Ὅπως ἀξίω; ἐπι-
σηκύνει Φημί δὲ τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ,
καὶ μεγαλοφονίᾳ ποιητικῇ, ὡς μάλλον συνεί-
δουσιν.

publico fit futura: ac tu tyrannidem exercere vi-
deberis, si non communices de magnis adeo re-
bus, quaeque communes sint omnium.

6. IVP. Ergo iam praeconium fac, et adfuta
omnes. Recte etenim dicis. MERC. Heus in-
concionem conuenite Diū, ne cunctamini, con-
uenite omnes: venite; de magnis rebus concio-
nem habebimus. IVP. Ita nude, Mercuri, et
simpliciter, et pedestri oratione praeconium fa-
cis, idque cum de maximis rebus: Dear conuo-
ces? MERC. Quomodo igitur iubes, Iupiter?
IVP. Quomodo iubeam? Gravitate concilian-
dam aio praeconio versibus quibusdam, et ma-
gniloquentia poetica, ut magis conueniant.

θοισιν. EPM. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ
 ῥαψωδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἤκιστα ποιητικὸς
 εἰμι· ὥςτε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα
 ἢ ἐκδεῖα ζυγείρων, καὶ γέλως ἔσαι παρ' αὐτῶν
 ἐπὶ τῇ ἀμεσσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γὰρ καὶ τὸν Ἀ-
 πόλλω γελῶμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καί-
 τοι ἐπικρυπτάσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσα-
 Φείας, ὥς μὴ μάντι σχολὴν ἄγειν τὰς ἀκρόντας
 ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔν, ὦ Ἐρ-
 μῆ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἐγκαταμίγνυε τὰ πολ-
 λὰ τῷ κήρῳ, ὥς ἐκεῖνός ἡμᾶς συνεκάλει,
 μεμνησθαι δέ σε εἰκός. EPM. Οὐ πάνυ μὲν
 οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως, πειράσομαι δὲ
 ὁμῶς.

Μήτε

MERC. Esto. Sed versificatorum ista, et carini-
 na ad virgam canentium: at ego minime aptus
 sum ad poëticam: itaque cōrrupero praeconium,
 vel excedentes mensuram versus, vel deficientes
 confarcinans: et risus orietur ab illis propter im-
 peritiam carminum. Video enim ipsum quoque
 Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quam-
 quam multa hic tegat vaticinii obscuritas, vt,
 qui audiunt, non multum habeant otii ad ver-
 sus examinandos. IVP. Ergo Mercuri de Ho-
 meri carminibus multa admisce praeconio, vt ille
 nos conuocabat, meminisse autem te credibile
 est. MERC. Non equidem omnino plane et ex-
 pedite. Periculum tamen faciam.

— Ne

Μῆτε τις εἴη θήλεια θεὸς, τόγε μήτε τις
ἄρσην,

Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενάτω νόσφ' Ὠ-
κεανοῖο,

Μηδ' τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε
πάντες

Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκα-
τόμβας·

Ὅσσοι τ' αὖ μέγατοι, ἢ ὕφατοι, ἢ μέλα
πύγχι

Νῶπυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσησι κἀθησθε.

ZETΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκταί
σοι, καὶ συνθέσει γὰρ ἤδη· ὥς τε παραλαμβάν-
ων κἀφίξε αὐτὰς, κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκασον, ὡς
ἐν ὕλης ἢ τέχνης ἔχη· ἐν προεδρείᾳ μὲν τὰς χρυ-
σᾶς,

— Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,
Neu quis de fluminis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum, verum ad Iouis omnis
adesto

Concilium, quotquot celebres editis becatombas:
Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,
Ora supinari nidore sedetis ad aras.

7. IVP. Euge Mercuri. Optime functus es
praeconio. Etenim iam concurrunt. Itaque ex-
ceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout
vel quantum ad materiam se habent vel quantum
ad artem. Primo quidem loco aureis, tum post
illos

σῆς, εἴτα ἐπὶ τέτοισι τὰς ἀργυρᾶς, εἴτα ἐξῆς,
 ὅποσοι ἐλεφάντινοι, εἴτα τὰς χαλκᾶς, ἢ τὰς
 λιθίνας, καὶ ἐν αὐτοῖς τέτοις, οἱ Φειδίας μὲν, ἢ
 Ἀλκαμένης, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν
 ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμῆσθων· οἱ σύρφε-
 τώδεις δὲ ἔτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω πε συνωσθέν-
 τας καθεδούνται· σιωπῇ, ἀναπληροῦντες μῶνον
 τὴν ἐκκλησίαν. ERM. Ἐσαυ ταῦτα, καὶ καθ-
 εδύνται ὡς προσήκει. ἀλλ' ἐκείνο ἔ-πρόχειρον
 εἰδέναι, ἢν τις αὐτῶν χρυσᾶς μὲν καὶ πολυτά-
 λαντος ἢ τὴν ὀλκήν, ἐκ ἀκριβοῦς δὲ τὴν ἐργασίαν,
 ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ
 τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου
 καὶ τῶν Φειδίας, καὶ Ἀλκαμένης τῶν λιθίνων
 καθε-

illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt ebur-
 nei, tum aereis aut lapideis: et in his ipsis, qui
 Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut
 Euphranoris, aut similitum artificum, praeferan-
 tur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro
in augulum aliquem contrusi silentio, concionis
 modo explendae causa, assideant. MERC. Fient
 ista: sedebunt ut conuenit. Verum illud non ex-
 peditum est scire, si quis illorum aureus quidem
 ille sit, et multorum talentorum pondere, sed
 idem non curiose elaboratus, sed plebeius omni-
 no, et parum commensu sibi respondens, hic ne
 ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, et la-
 pideos Alcamenis assidebit? an putandum, prae-
 feren-

καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρῆ νομίζειν εἶναι
τὴν τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν ἔτιω, ἀλλ'
ὁ χρυσὸς ὁμῶς προτιμητέος. ΕΡΜ. Μανθάνω;
ὅτι Πλατύνδην κελύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην κα-
θερίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤκατε ἂν εἰς τὴν
προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοί.

Εοίμασι δ' ἔν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προε-
δρεύσειν μόνοι, ὡς τὰς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὁποῖαι
εἰσι, χαριέντες μὲν, καὶ εὐπροσωποὶ, καὶ κα-
τὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δέ, ἢ χυλ-
κοὶ ὁμῶς ἅπαντες, ἢ οἷγε πολυτελέστατοι αὐτῶν
ἐλσφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τῷ χρυσῷ ἐπιτίλβον
ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπινυγασθαι μό-
τον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόξυλοι, καὶ ἔτοι μῦθων ἀγέ-
λας

ferendam esse artem? IVP. Sic quidem decebat;
sed praefèrendum tamen est aurum. MER C.
Audio. Nempe ex diuitiis atque censu iubes,
non ex nobilitate et praestantia illos a me collo-
cari. Venite ergo in primas sedes vos aurei.

8. Videntur proinde, Iupiter, prima sedilia
occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales
sint, vides: venusti illi quidem, et boni vultus,
et ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in
vniuersum omnes; aut pretiosissimi quidem illo-
rum eburnei, pauxillum quantum auri refulgen-
tis habentes, vt colore illò et splendore inducti
tantum sint. Intus vero lignei sunt, et totos

λας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέποντες. ἡ Βεν-
 δις δὲ αὕτη, καὶ ὁ Ἀνεβις ἐκαινοαί, καὶ παρ'
 αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μὴν ἔλοι
 ὀλόχρυσοι, καὶ βερρεῖς, καὶ παλῦτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ. Καὶ πᾶ τῷτο, ὦ Ἑρμῇ, δίκαιον, τὸν
 κυνοπρόσωπον τῷτον προκαθίζειν μετὰ τὸν Αἰγύ-
 πτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνός ὄντος; ΕΡΜ.
 Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ
 Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων
 τότε Κορινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλ-
 λοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρῆ
 παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις εἶναι
 τῆλικαύτην χρυσὴν ἔχων προτιμήσεται σου.

ΑΦΡ.

murium greges, ibi republicam habentes, te-
 gunt. At illa Bendis, et Anubis iste, et iuxta
 illum Attis et Mithres, ex auro solido toti, et
 graues et multi reuera pretii.

9. NEPT. Et vbi hoc iustum est, Mercuri,
 hunc canino vultu praeditum ante me sedere Ae-
 gyptium, idque cum ego Neptunus sim? MERC.
 Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum
 Lyfippus et pauperem fecit, non habentibus eo
 tempore aurum Corinthiis, at hic totis metallis
 ditior est. Ferre itaque oportet, te submoueri,
 nec indignari si quis tantum ex auro rostrum ha-
 bens tibi praefereatur.

10. VEN.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ με λαβὼν, ἐν τοῖς προεδρίοις πεκαθήριζε· χρυσὴ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτῃ, καὶ με ὀρεῖν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίσσε τῇ λευκῇ Πεντέλῃθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἴτα δόξαν ἔτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτῃ γενομένη, Κνιδίαις παρεδόθη. ΑΦΡ. Καὶ μὲν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὀμηρον παρῆξαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ῥαψωδιῶν χρυσὴν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολὺ χρυσόν ἔφη εἶναι καὶ πλάσιον· ἀλλὰ νῦν ὅψι κακῆενον ἐν τοῖς ζευγίταις 2) πεκαθήμενον, ἀπεξεφάγωμέ-

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subselliis: etenim aurea sum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, possum. Sed si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, excisa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, et tradita es Cnidiis. VEN. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam, qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri dicit ac diuitem. Sed iam videbis illum quoque sedentem inter iugarios, corona exutum a latronibus,

2. Ἐν τοῖς ζευγίταις] Cum mox τῇ Θητικῇ, tum πεντακοσιομεδίμωνων et ἱππάδος etiam mentio iniiciatur, optimum fuerit hic vno loco

νωμένον γε ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ τὰς κόλποκας
τῆς κιδάρας περισσευλημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ
σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζεσθαι.

K'OL.

nibus, et verticillis lyrae a sacrilegis spoliatum:
itaque contenta esto, quod non omnino in capi-
te censu fers suffragium.

II. COL.

loco proponere antiquum illum Solonis cen-
sum, ad quem respicitur: faciemus hoc *Plu-
tarchi* verbis, Solone p. 160. *Steph.* Τὰς ἐν
ἡγεροῖς ὁμῇ καὶ ὑγεροῖς (oleo, arbitror) μέτρα
πεντακοσία (quingenas f. quingentas de
vnoquoque genere) ποιῶντας, πρῶτας
ἑταζε, καὶ πεντακοσιομεδίμνας προσηγό-
ρευσε· δευτέρους δὲ τὰς ἵππον τρέφειν
δυναμένους, ἢ μέτρα ποιῶν τριακοσία
(trecenas, trecentas de vnoquoque gene-
re) καὶ τούτους ἵππάδα τελούντας ἐκά-
λεν. ζευγίται δὲ οἱ τὰ τρίτη τιμήματος
ὀνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέ-
ρων τριακοσίων (vtriusque generis simul
sumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες
ἐκαλῶντο θῆτες, οἷς ἀδειμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν
ἀρχεῖν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ δικα-
ζεῖν μόνον μετέχον τῆς πολιτείας. Hinc ap-
paret, *classicos* vel *primi census* homines vocari
posse πεντακοσιομεδίμναις, *equilestem* At-
ticorum censum esse τὴν ἵππάδα, ζευγίτας
f. *iuiarios* dictos, quod duo iuncti vnum
equum publicum alerent, θῆτας denique
cum *capite census* Romanorum comparari vt-
cunque posse. *Gesner.*

ΚΟΑ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν, ἡ-
λίκω τε ὄντι, καὶ τηλικέτω τὸ μέγεθος; εἰ δ'
ἂν μὴ ὑπερφυᾶ 3), μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι
κατασκευάσασθαι με ἠξίωσαν, ἀπὸ τῆ ἴσως τε-
λεωκυτος ἐκκαίδεκα χρησῆς θεᾶς ἐπεποιήντο
ἂν· ὥςτε ἀνάλογον πολυτελέσερος ἂν νομιζοίμην,
καὶ πρόσθεν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ ἀκρι-
βές ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ,
χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γῆν καὶ τούτο.
εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς
ἔσιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων
κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνας,
καὶ

11. COL. Mecum vero certare quis aufit, qui
et Sol sim, et tanta magnitudine? Nisi enim por-
tentose magnum et mensuram omnem supergres-
sum extruere me voluissent Rhodii, de aequali
impensa sexdecim aureos facere Deos poterant:
hac itaque proportionis regula maioris ego pretii
iudicer. Accedit ars, et exquisitum in tanta ma-
gnitudine artificium. MERC. Quid agendum,
Iupiter? difficile enim mihi iudicatu hoc quoque:
si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin-
reputem, quot talentis fabricatus est, ultra pri-
mum.

3. Εἰ δ' ἂν ὑπερφυᾶ] Sententia postulare vi-
detur, vt vnica mutata literula legamus.
εἰ γῆν. Certe in interpretando hoc sum secu-
rus. Gesner.

καὶ τὴν ἱππίδα ἂν εἶη. ΖΕΤΣ. Τί γὰρ εἶδαι
 παρῆναι καὶ τῆτον ἐλέγχοντα τὴν τῶν ἄλλων
 μικρότητα, καὶ εἰσχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλην
 ἀλλ', ὦ Ροδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προ-
 τιμητέος εἰ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις,
 εἰ μὴ δεῖσαι ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέ-
 ζοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θατέρεα τῶν πυγῶν ἐπι-
 λαβῶν; ὥς' ἄμεινον ποιήσεις ἐρθροσάδην ἐκαλη-
 σιάζων, ἐπικεκυφῶς τῷ συνεδρεῖν.

ΕΡΜ. Ἴδὲ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ ταῦτο.
 χαλκῷ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἔσδν, καὶ τέχνης τῆς
 αὐτῆς, Λυσίππῃ ἐκότερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέ-
 γιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄν-
 τες

num pariter censum et equestrem fuerit. IVP.
 Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui
 reliquorum arguat parvitatem, et confessum tur-
 bet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel
 maxime praeponendus es aureis: quomodo tan-
 dem sedem primam occupabis; nisi debeant sur-
 gere omnes, uti solus assideas, qui totam Pnycen
 altera clunium occupes? Itaque melius feceris,
 si erectus stes in concione, capite versus confes-
 sum inclinato.

12. MERC. En tibi aliud, solutu difficile et
 ipsum. Aerei enim sunt ambo, et artificii eius-
 dem, Lysippi opus uterque, et quod maximum,
 genere aequales, utpote filius uterque Iouis; hic
 Bac-

τες Διός, ὁ Διόνυσος ἄτοσί, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος ἔν' αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλονεικῆσι γὰρ ὡς ἐρᾷς. ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλα δέον ἐκκλησιάζειν· ὥς νῦν μὲν ἀναμῖξ καθίζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, εἰσαῦθις δὲ ἀποδοθησεται περὶ τέτων ἐκκλησία· καὶ γὰρ εἰσομαί τότε, ἢν τινὰ χρεὶ ποιήσασθαι τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβῶσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομάς, πᾶ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; πᾶ αἱ ἐκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. Κατασιώπησον αὐτὰς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτε ἔνεκα ξυνελέγησαν, τὰς λήρας τέτας ἀφέντες.

Bacchus, et Hercules. Vter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim vt vides. IVP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiscue sedeant, vbi quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: atque ego tum constitutam, quis ordo in illis sit seruandus.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia ista et quotidiana clamantes, viscerationes, vbi nectar et ambrosia defecit: vbi hecatombae? communes victimas! IVP. Silentium illis impera, Mercuri, vt audiant, cuius rei causa huc collecti sint, nugis-bisce omittis. MERC. Non

τες. EPM. Οὐχ' ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλ-
λήνων συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ καὶ πολὺγλωσσός εἰμι,
ὥς τε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ
Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον ἔν, αἶμαί,
τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ παρακελεύεσθαι σκω-
πᾶν. ZETΣ. Οὕτω ποίει.

EPM. Εὐγε, ἀφωνότεροι γεγέννηται σοι τῶν
σοφιστῶν. ὥς τε ὥρα δημογορεῖν ὄρεῖς, πάλαι
πρὸς σέ ἀποβλέπῃσι, περιμένοντες ὃ, τι καὶ
ἔρεῖς. ZETΣ. Ἄλλ' ὃ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ,
ἂν αὖν ὀκνήσαιμι πρὸς σέ εἰπεῖν ὅν ὄντα. οἶσθα
ὅπως θαρράλέος αἰεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις ἦν; EPM. Οἶδα, καὶ ἐδεδίδειν γε ἀ-
κρίων σου δημηγοροῦντος. καὶ μάλιστα ὁπόταν
ἤπαι-

Non omnes, Iupiter, Graece intelligunt. Ego
autem non ita multarum peritus linguarum sum,
ut concionari possim, quae etiam Scythae, Per-
sae, Thraeces, et Celtae intelligant. Melius igitur,
puto, fuerit, manu silentium poscere. IVP.
Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti sunt,
quam Sophistae. Itaque iam concionis habenda
tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid
dicturus sis, expectantes. IVP. Sed quid mihi
usu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere,
filio meo. Nosti, quam audax semper, et ma-
gniloquus fuerim in concionibus. MERC. No-
vi, et metuebam, si quando audirem te concio-
nantem:

ἡπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν
θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην τὴν
χρυσὴν καθεῖς. ZETΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον,
ἐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεσώτων δει-
νῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πο-
λυθεωτάτη γὰρ ὡς ὄρεᾶς ἢ ἐκκλησία) διατετά-
ραγμα τὴν γνώμην, καὶ ὑπὸ τρομῆς εἰμι, καὶ ἡ
γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώ-
τατον ἀπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἀ-
πάντων τῶν λόγων, ὃ παρασνευσάμην, ὡς
εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτάς.
EPM. Ἀπολώλεας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ
ὑποπτεύουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τί ὑπέρμεγα κα-
κὸν ἀκῶσασθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὧ τῷ σὺ δια-
μέλλεις.

nantem: praefertim cum minareris, te de fun-
damentis suis extracturum terram et mare cum
Diis, demissa illa catena aurea. IVP. Ast iam,
fili, nescio vtrum a magnitudine instantium ma-
lorum, an a multitudine praesentium, (celeber-
rima enim Diis, vt vides, concio est) perturba-
tus sum animo, et aliquantum trepido, et com-
pedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium
est absurdissimum, oblitus sum prooemii totius
orationis, quod paraueram, vt speciosissimo apud
illos principio vterer. MERC. Corrupisti, Iu-
piter, omnia. At illi suspectum habent silen-
tium, et aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris. IVP. Vis ergo,

Luc. Op. T. V.

Gg

Mercuri-

μέλλεις. ΖΕΥΣ. Βάλει γέν, ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὀμηρικόν ἐκείνο προοίμιον ἀναρξαψώδησω πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέλυτέ με πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θεσπιαί.

ΕΡΜ. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρώδηται 4) σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δακέῃ, τὸ μὲν Φορτι-

Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rursus cantem? MERC. Quod igitur? IVP.

Huc omnes patri auscultate Disque Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantasti. Verum, si videtur, carminum illam mole-

4. Πεπαρώδηται] Inquinatissime antehac legebatur πεπαρώνηται, *du Soul.*

Quaerquam παροινεῖν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen vix de metro hic sermo sit, et respiciat ad parodias illas tragicas, quas Iupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa mihi visa *Sonlin* emendatio, ex ipso Luciano petita, ut eam recipere non dubitauerim. Cui tamen vulgata reuocanda videtur, reuocet etiam versionem.

Gesneri, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam conuulsiam effudisti.* Sed ob stare videtur sequens πλὴν, quod cum pro aduersatiuā coniunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παρωδία. At si, quod reuera significat,

πλὴν

Φορτικόν τῶν μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημο-
σθένους δημηγοριῶν τῶν κατὰ Φιλίππου ἢν τίνα
ἐν ἐθέλοις σύνειρα, ὀλίγα ἐναλλάττων. οὕτω
γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιεῖσιν. Z E T Σ.
Εὐ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥη-
δικερίαν ταύτην εὐκαρὸν τοῖς ἀπορκεμένοις.

"Αρξομαι δ' ἐν ποτε· „ Ἀντὶ πολλῶν αὖ, ὡς
ἄνδρες θεοί, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω,
εἰ φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅς τι δήποτε ἀρετῆ-
το εἰναι, ἐφ' ὅτῳ νῦν συναλεσθήτε· ὅτε τῶν
ταῦτ' ὅτως ἔχει, προσήκει προδύμενος ἀντιπα-
σθαι μὲ λέγοντός· ὁ μὲν ἐν παρὲν παρὸς, ὡς
θεοί, μονοῦχε λέγει φωνῇ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι τῶν
παρὲν

molestiam omitte; sed illarum Demosthenis con-
tra Philippum concionum quamcumque volueris,
paucis immutatis, confarcina. Ita enim plerique
iam oratores faciunt. IVP. Bene me mones de
compendiaria quaedam dicendi arte, et commento
laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam. „Prae
multis vos, Viri Dii, opibus praeoptaturos pu-
to, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud
sit, propter quod iam congregati estis. Quae
cum ita sint, convenit propenso animo me au-
dire dicentem. Praeiens igitur tempus, Dii,
tantum non emissa voce dicit, praesentibus for-

G 2

titer

sed et reddes, quod reliquum est, iam belle
procedent omnia. Reisz.

πρόντων ἐξωμένως ἀντιληπτέον ἡμῖν εἶναι· ἡ
 πάντα δὲ πάντα ἐλγώς ἔχειν δοκῶμεν πρὸς αὐτά.
 Θελοῦμαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλέπει δὲ Δημόδο-
 νος, αὐτὰ ὑμῖν δηλώσω σαφῶς, ἐφ' οἷς διατα-
 ραχθεῖς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. ἡθὺς γὰρ,
 ὡς ἴσας Μνησιθεὸς πᾶ ναυκλήρε θύσαντος τὰ
 στήθεα ἐκ τῆς πῆλ' ἀλγος δέην ἀπολαμένην περὶ
 τοῦ Κεραμεῖα, εἰσάμεθα ἐν Πειραιεὶ τὸ πόσιον
 ἡμῶν· ὁ Μνησιθεὸς ἀπὸ τὴν θύσαν ἐκάλειπεν.
 ὅτε μετὰ τὰς σπονδὰς, ὑμῶς μὲν ἄλλος ἄλλην
 ἐτρέφεσθε, ὡς ἐκάθευ ἔδαξεν, ἐγὼ δὲ (ἐδίπλω
 γὰρ πᾶν ὄψε' ἦν) ἀνελθὼν ἐς τὸ αἶψον, ὡς περὶ
 πατήσασμι πρὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεῖα, εἰνοῶν ἄ-
 μα πᾶ Μνησιθεὸς τὴν μικρολογίαν· ὅς ἐκκαίδεκα

admonendam esse manum; at nos negli-
 genter admodum affecti ad ea videmur. Volo
 autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vo-
 bis dilucide exponere, quibus perturbatus con-
 cionem hanc conuocavi. Heri enim, vt noſtis,
 Mneſitheo nauclero ſacrificium offerente pro ſer-
 vata naui, quae tantum non circa Capharea per-
 ierat, epulabamur in Piraeo, quotquot noſtrum
 Mneſitheus ad ſacrificium vocauerat. Deinde
 poſt libationes vos quidem alio alius, vt cuique
 collibitum eſt, diſceſſiſtis. Ego vero, neque
 enim valde ferum erat, in urbem aſcendi, in-
 ambulaturus veſperi in Ceramico, Mneſitheo ſi-
 mul ſordidam cogitans parſimoniam, qui ſexde-

θεῶς ἐσιῶν, ἀλεκτροῦνα μόνον κατέχευε, γέροντα
καίῃσιν, ἤδη καὶ κερκίζοντα, καὶ λιβανωτῆ, καὶ
δρεῖς τέτταρας, εὐ μάλα εὐσεβιῶντας, καὶ αὐ-
τίκα πρὸς βεσθῆναι τῷ ἀνδρακι, μηδὲ ὅσον ἀ-
κροῦσθαι ὅσφραίνεσθαι τῇ καπνῷ παρασχε-
τος· καὶ ταῦτα ἑκατομβας ὅλας ὑπορχόμεναι
ὅπατε ἡ καὶς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκαπέλῳ,
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρημάτων.

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν γίγνεσθαι κατὰ τὴν Πο-
κίλην, ὁρῶ πλήθος ἀνδρῶπων, πάντα σπε-
σηκός· ἐνίς μὲν ἔνδον ἐν αὐτῇ τῇ σοφῇ, πολλὰ
δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπκαθρῷ· καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ
διατεινομένους ἐπὶ τῶν θακῶν καθημένους. εἰκά-
σας ἂν ὅπερ ἦν, φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐρισικῶν
τάτων.

cim Diis vocatis ad epulas, solum gallum masta-
verit, eumque vetulum, et pituita iam laboran-
tem; tum turis grana quatuor, bene sane mucir-
da, ut statim exstinguerentur in carbonibus, et
ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire
posset nares, praebentis; idque cum totas heca-
tombas promississet, quo tempore navis iam fere-
batur ad scopulum, et intra vada erat.

16. Inter has cogitationes eum ad Poecilen ve-
nio, video ibi maximam vna stare hominum mul-
titudinem, quosdam intus in ipsa portu, mul-
tos autem sub diis, et clamantes quosdam vo-
cemque contendentes, qui in sedilibus assidebant.
Coniiciens ergo quod res erat, philosophos esse

τάτων ἐβλήθη ἐπὶ τὰς ἀκῆσαι αὐτῶν ὃ, τι καὶ
λέγεται. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλην τῶν παχέων
περιβεβλημένον, σχηματίσας ἑαυτὸν εἰς τὸν
ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πῶγονα ἐπισπασάμε-
νος, οὐ μάλ' ἔωκεν Φιλοσόφῳ· καὶ δὲ παραγ-
κωνισάμενος τὰς πολλὰς, εἰσέρχεται ἀγνοήμε-
νος ὅς τις εἴη. εὗρισκα δὲ τὸν Ἐπικυρεῖον Δά-
μιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊ-
κῶν ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας.
ἔχον Τιμοκλῆς καὶ ἰδεῖν καὶ τὴν Φωνὴν ἥσῃ ἐξ-
επρόκειτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρ-
δόνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον ταραζέυει τὸν Τι-
μοκλέα.

Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ
μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς
ἐφασκε

de contentiosis illis, volui adstans illos audire,
quid dicerent: nubem enim densam forte induc-
ram, figuraque illorum et habitu sumto, ac bar-
ba demissa, satis eram philosopho similis. Pluri-
bus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus
quis essem. Inuenio autem Epicureum Damion,
perditissimum *nebulonem*, et Timoclem Stoicum,
virum optimum, serio valde contendentes. Nam
fudabat Timocles, vocemque clamore iam obtu-
derat. Damionem Sardonio risu magis etiam
incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis disputa-
tio; cum facerrimus ille Damis providere nos
nega-

ἔφρασκε τῶν ἀνθρώπων, ἔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γι-
γνόμενα παρ' αὐτοῖς, ἄδεν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅπως
ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ αὐτῷ δηλαδὴ ὁ
λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινές, οἳ ἐπῆνεν αὐτόν.
ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρονεῖ, καὶ
ὑπερμαίχει, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρέπον
συνηγωνίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαυῶν,
καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσ-
ήκῃ ἐξηγέμεθα, καὶ διατάττομεν ἑκαστα. καὶ
εἶχε μὲν τινες καὶ αὐτὸς τὰς ἐπαινεῖν τὰ πλῆν,
ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώιει, καὶ τὸ
πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. σινεῖς δὲ ἐγὼ
τὸ κινδυνεύουσαν, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυ-
θεῖσαν διαλύσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθεν οὖν,
εἰς

negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae
apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam
nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius va-
lebat disputatio. Atque erant, qui illum lauda-
rent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pu-
gnabat supra vires, et indignabatur, et omni
modo pro causa nostra decertabat, cum nostram
laudaret providentiam, et enarraret, quanto or-
natu, quam ordine convenienti regamus omnia
atque instituamus. Atque habebat quidem et
ipse suos quosdam laudatores; verum . . . fessus
enim iam erat, et male clamabat, et multitudo
respiciebat ad Damin. Intellecto periculo, no-
stem ego iussi circumfusam solvere disputationem.

εἰς τὴν θυσίαν συνθεμένοι εἰς τέλος ἐπέξελε-
 ῖσθαι τὸ σπένμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολ-
 λῶν, ἐπήκον μετὰ ἀπιοντῶν οἰκῶδες παρ' αὐ-
 τῶν ἐπακόντων τὰ τὰ Δαμίδος, καὶ ἤδη παρὰ
 πολλοῦ αἰσχυμένων τὰ ἐκείνη. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ
 ᾤξιντες προκατεγγνωκέναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ
 περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὖριον εἴη.

Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνέκαλεσα, ἔμε-
 λα, ὡς θεοί, εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῶν
 τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσδος, οἱ ἀνθρώποι εἰ-
 σὶν· εἰδ' ἔτι πείσθῃεν ἢ μηδὲ ὅλως θεοὶ εἶναι,
 ἢ ὄντας ἀπρόνοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, αὐτὰ
 καὶ ἀγέραςα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἐσσι τὰ ἐκ γῆς, καὶ
 μάτην

Discesserunt igitur, pacti, postridie se ad finem
 deducturos quaestionem: et ego comitatus mul-
 titudinem, sublegi illorum dum domum eunt
 exhibentes, probantium partes Damidis, et multo
 iam maiori numero ad illas se adiungentium.
 Erant vero etiam, qui praedamnare aduersas illi
 partes nollent; sed expectare, si quid Timocles
 diceret postridie.

18. Haec sunt propter quae vos conuocavi,
 non parua, Dii, si consideraueritis, omnem no-
 bis honorem, et gloriam, et redditum, esse ho-
 mines. His vero si persuadetur, aut omnino
 Deos non esse, aut si sint, ipsorum curam non
 habere; nec victimam, nec munus, nec hono-
 rem e terra percipiemus, et frustra desidebimus
 in

μάτην ἐν ἔρανῳ καθεδόμεθα, λιμῶ ἐχόμενοι,
 εὐροτῶν ἐπείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων,
 καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν σε-
 ρόμενοι. ὥς ἐν ὑπὲρ τηλικάτων Φημί δεῖν ἅπαν-
 τας ἐπινόειν τι σωτήριον τοῖς παρῆσι, καὶ ἅφ'
 ὅτ' αὖ κατήσκει μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθῆ-
 ρεσθαι λέγειν, ἡ δ' Ἀλκίμω δὲ καταγελασθήσεται τὸς
 τῶν ἀμείνων τοῖς ἐργασις ἡ πάντα τῷ Τιμοκλεῖ
 πέποιθα, ὥς κατήσκει καθ' ἑαυτὸν, ἣν μὴ καὶ
 καὶ παρ' ἡμῶν αὐτῶ προσγένηται. κήρυττε, ὦ
 Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τῶ νόμου, ὥς ἀνίσταμε-
 νοὶ αὐμβραλείου. π. ΕΡΜ. Ἄνκε, σίγα, μὴ τὰ-
 ρατῆς, τίς ἀγορεύειν βέλεται τῶν τελείων θεῶν ὧς
 οἷς

in coelo vexandi fame, diebus illis festis, et ce-
 lebritatibus, et sacrificiis, et peruiigiis, et pom-
 pis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti
 momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod
 salutare consilium rebus praesentibus, cuius ope
 superior discedat Timocles, et veriora videatur
 dicere; Damis vero ab audientibus derideatur.
 Neque enim valde confido Timocli, futurum ut
 per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid auxilii ac-
 cedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut
 surgant consilii dandi causa., MERC. Audi:
 tace: ne turba: quis concionari vult Deorum

Gg 5

iustae

5. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt:
 Ego te aetate intelligendum, eo potissimum
 indu-

οἷς ἔξεσι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὰ μέγεθος τῶν ἡγγελημένων ἐκπεπληγμένοι;

MOM. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ καὶ γαῖα γένισσθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μὲν μετὰ παρρησίας λέγειν

iustae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed taceris magnitudine iecurum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

19. MOM. *At vestrum iam quisque locum facitis et humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fidu-

ciā inductus cenfeo, quia c. 26. Apollinem audio, sententiam sibi, vtpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII. p. 133. 35. Plut. τέλειον ἡμᾶτιον pro toga virili usurpat in Anton. τέλειοι θεοὶ Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, vt nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita et inter Deos silentio eos damnari voluit, qui siue imberbes adhuc, seu alia de causa ad aetatem virilem nondum peruenisse rite censerī poterant. Sententiae nostrae firmandae causa vnicum hunc amplius Chrysostomi locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. 133. 2. οἱ υἱοὶ καὶν εὐγενεῖς ὡσιν, ὡσι δὲ ἀτελεῖς πολλὰς τῶν δέλων δεδοίκασι, du Soul.

λέγειν δοθείη, πολλά ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.
 ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαρρῶν. δῆλος
 γὰρ εἰ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος.
 ΜΩΜ. Οὐκ ἔν ἀνέετε, ὦ θεοὶ πάντες, τὰ γὰρ
 ἀπὸ καρδίας, Φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσ-
 εδόντων ἐς τόδε ἀμηχανίας περισησσομαι τὰ ἡμέ-
 τερα, καὶ πολλὰς τοιάτας ἀναφυήσσομαι ἡμῶν
 σφιδας, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τέλ-
 μης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέαν, οὔτε
 τῷ Ἐπικέρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, ἔτε τοῖς ἐμι-
 ληταῖς αὐτῶν, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων, εἰ
 τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπερήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐ-
 τὰς ἀξιώσῃς τις ἂν φρονεῖν, ὅπταν ὀρῶσι τοσ-
 αῦτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχὴν; καὶ τοὺς μὲν
 χρη-

cia facultas detur, multa, Iupiter, habeo, quae
 dicam. IVP. Audacter, Moine, dicito. Aper-
 tura enim est, te utilitatis causa fiduciam sume-
 re. MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex
 animo, aiunt, *proferam*. Ego enim, et valde
 quidem expectabam, ad hoc angustiarum per-
 venturas res nostras, multosque id genus exori-
 turos nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae
 obtentum capientes. Et, per Themidem, non
 irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus,
 et successoribus sententiarum, si talia de nobis
 putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postu-
 let, cum tantam in vita perturbationem rerum
 obser-

χρηστὰς αὐτῶν ἀμελεσμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νασοῖς,
καὶ δαλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονηροὺς δὲ
καὶ μιαιφύλους ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερ-
πλετύνοντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι·
καὶ τὰς ἱεροσύλας ἐκκολαζομένους, ἀλλὰ διαλα-
θάνοντας· ἀνασκοποῦσιν δὲ, καὶ τυμπά-
νιζομένους ἐνίοτε τὰς εὐδὲν ἀδικούντας; εἰκότως
ταῖνυν πάντα ὀρώμενος ἤτοι δεικνύμενος πρὸς
μὲν, ὡς εὐδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν ἐκέῳσι τῶν χρησμῶν λε-
γόντων·

Ὡς διαβάς τὸν Ἄλφην, μεγάλην ἀρχὴν κατα-
λύσει. οὐ μέντοι δηλάντων, εἴτε τὴν αὐταῦ,
εἴτε τὴν τῶν πολυειῶν, καὶ πάλιν,

Ω

observant; qui boni inter illos sunt, neglectos,
in paupertate, et morbis, et servitute, pereun-
tes: pessimos contra impurosque homines; prae-
latos illis; divites ultra modum, imperantes me-
lioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes;
in crucem vero actos, et fustibus caesos. Inter-
dum eos qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur
ea cum vident, ita de nobis cogitant, quasi
omnino non finis.

20. Praesertim si audiant oracula dicere.

Qui superabit Halyn, magnam perverzet opum
vit, nec tamen indicare, suam ne an hostium?
Et rursus,

O Sa-

ὦ θεῖη Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

καὶ Πέρσαι γάρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γάρ πάλιν τῶν βαρβάρων ἀκῆσαι, ὅτι καὶ ἐρώμεν, καὶ τιτρωσόμεθα, καὶ δαλούμεν, καὶ δεσμέμεθα, καὶ ζασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἁφθαρτοὶ ἀξιῶντες εἶναι, τί ἄλλο ἡδονῆς καταγελῶσι, καὶ ἐν ἔδρῃ κόρυς κτείνουσι τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινας ἀνθρώποι ὄντες, καὶ πάνυ ἀπρόητοι, διελύχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παραβῆνται, δέον ἀγαπᾶν. εἴ τινας ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καὶ

O Salomnis perdes muliebri e corpore nato.

Et Persae enim, arbitror, et Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furaces rursus cum audiunt, nos et amare, et vulnerari, et ferire, et vinciri, et dissidere, et sexcentas molestias habere, idque cum beati et immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos derident; et nullam nostri rationem habent? Nos vero indignamur, si qui homines non plane alienos reprehendant ista, et nostram prouidentiam respiciunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant!

21. At-

Καὶ μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμέν, καὶ ἄδεις ἄνθρωπος πάρεσιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλῆες, καὶ Διονύσῃ, καὶ Γανυμήδης, καὶ Ἀσκληπιῷ, τῶν παρεγγράπτων τέτων) ἀποκρίναί μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτέ σοι ἐμελήσεν ἐς τοσούτων τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι οἱ τινες αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' ἂν ἂν εἴποις· εἰ γὰρ μὴ ὁ Θησεύς ἐκ Τροίης εἰς Ἀθήνας ἰών, ὁδῷ πάρεργον ἐξεκοίμει τὰς κακέρους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, ἔδεν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντροφῶντας τῶς τῶν ὁδῷ βαδίζοντων σφαγαῖς, τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τὰς ἄλλας. ἢ εἶγε μὴ ὁ Εὐρύσθευς, ἀνὴρ δίκαιος, καὶ προνοητικὸς,

21. Atque hic mihi, Iupiter (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem et Bacchum, Gandymedem et Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an vnquam tibi taptum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, vt exquireres, qui illorum mali, et qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te rursusque prouidentiam, nihil prohibebat vivere et in viatorum caedibus luxuriari Scironem, et Pityocampten, et Cercyonem, et reliquos. Et nisi Eurystheus vir iustus et prouidentis, hu-

mani-

πικρὸς, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπνυθανόμενος τὰ
παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τετονὶ τὸν οἰκέτην αὐ-
τῆ, ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς τὰς
πόνας, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἀπὸ τῆς
Ἰδρας, καὶ τῶν ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἱπ-
πων τῶν Θρακικῶν, καὶ τῆς Κενταύρων ὕβρεως,
καὶ παραινίας.

Ἀλλ' εἰ χρὴ ταῦτα θῆ λέγειν, καθήμεθα τῷ το-
μόνῳ ἐπιτηδεύτες, εἴ τις θύει, καὶ κνισσῶ περὶ
τὰς βιαμῆς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥᾶν φέρεται,
ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοιγαροῦν
εἰκόταν νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπει-
δὲν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακνύπτοντες εὐ-
ρίσκωσιν, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοισιν
ἡμῖν,

manitate ductus, explorato quid apud quosque
ageneretur, misisset hunc suum famulum, opero-
sum hominem, et ad labores promptum, tu, Ju-
piter, parum curasses Hydram, et illas in Sty-
mphalo volucres, et equos Thracicos, et ebriosas
Centaurorum contumelias.

22. Sed si verum dicendum est, sedemus in
hoc solum intenti, si quis sacrificet, et nidorem
excitet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur,
et trahuntur vnumquodque vt fors tulerit. Ita-
que nihil praeter spem nobis accidit, et in poste-
rum accidet, quum apertis paulatim oculis ho-
mines inuenient, nihil sibi prodesse, si sacrifi-
cent

ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν 6). εἴτ' ἐν
 βραχεὶ εἴπει καταγελῶντας μὲν τὰς Ἐπιχέρους,
 καὶ Μητροδώρας, καὶ Δαμίδαας, κρατῆμεναι δέ,
 καὶ ἀποφραττομέναις ὑπ' αὐτῶν 7), τὰς ἡμε-
 τέρας

cent nobis, et libamine mittant. Tam paulo
 post videbis illudentes nobis Epicuros, et Metro-
 doros, et Damides, victos vero ab illis iugula-
 toique

6. Εἰ θύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδάς πέμπουσιν] Pro σπονδάς Graevius in MS. legi ait πομπὰς. Equidem non dubito, quin lectio MS. sit γνήσιος. Voce θύειν comprehendit hic Moinus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solennes pompas, θεωρίας, et id genus omnia. Caeterum si de σπονδαῖς potius quam πομπαῖς voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδάς πέμπειν, sed σπονδάς ἀπένδεσθαι longe concinnius dixisset, qualem admodum in Timone c. 43. Iensius.

Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, et sit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse et impensa, ac de alimentis Deorum adeo. Mittere etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, et aliquoties de inferiis usurpatum Virgilio atque Ovidio. Gellius.

7. Καὶ ἀποφραττομέναις ὑπ' αὐτῶν] Apud Latinos sane iugulare adversarium legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν et ἀποσφάττειν non existi-

τρέας συνηγόρας, ὥς ἐ ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν,
καὶ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ
προα-

tosque nostros patronos. Vestram ergo fuerit se-
dare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc sta-
tum

existimo transtulisse. Emenda ex MS. ἀπο-
Φραττομένους. Patronos hosce nostros victos,
ei os eis obstruendum esse. Nam ἀποΦράττειν
est os obturare aduersario, vt ne hincere pos-
sit. Aliud est inferius c. 43. cum Momo
intempestiua interpellatione obtundente
Deos, Iupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπι-
σφάττης, ὦ Μῶμε, quod non est, tu ma-
ctas nos; sed Latini dicunt, *Enecas nos*, vt
Terent. Andr. IV, 1. cur me enectas? Graeu.

Praefero hic etiam antiquam lectionem, et ver-
sionem *iugulatos*, quae ad disputationem ta-
lem bene conuenit: praesertim cum hoc
ipso libello deinde ἐπισφάττης etiam me-
taphora simili adhibeatur. Credo ego ἀπο-
Φραττομένους esse glossam: certo nemo sa-
nus potuit τῷ ἀποΦραττομένους substituere
ἀποσφάττομένους; sed contra: *Gesner*.

Non potui denegare quatuor codicum colla-
tionibus, quin earum lectionem reciperem;
et sensus adeo planus est ab ea, vt nemo
aliū sit desideraturus. At verum est ἀπο-
σφάττον, elegans esse, si Latinoꝝ more
dictum intelligas; sed dum exempla deside-
ro, Codices sequor. *Reitz*.

προαγαγόντων. Μώμω δὲ ἔ μέγας ὁ κίνδυνος,
εἰ ἄτιμος ἔσαι, ἔδὲ γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων
ἦν, ὑμῶν ἔτ' εὐτυχέντων, καὶ τὰς θυσίας καρ-
παζιμένων.

ΖΕΤΣ. Τῆτον μὲν, ὦ θεοί, ληρεῖν ἐξισώ-
μεν, αἰεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔσι
μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ
μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ἐπιτιμῆ-
σαι, ῥᾷδιον καὶ τῷ βελομένῃ παντός· τὸ δὲ
ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβελῆ-
σαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου·
ὅπερ οἱ ἄλλοι, εὐ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τού-
του σιωπῶντος.

ΗΘΣ.

tum perduxeritis. Momo quidem non magnum
imminet periculum, si honore carebit, neque
enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc
felices frueremini victimis.

23. IVP. Hunc, Dii, delirare patiamur, aspe-
rum semper, et ad reprehensiones proclivem.
Est nimirum, ut admirabilis vir Demosthenes
dixit, accusare quidem et reprehendere, et in-
crepare facile, et uniuscuiusque, qui modo vo-
luerit; sed consilium dare, quomodo meliora
fiant praesentia, illud demum prudentis re vera
consiliarii est: quod vos reliqui, probe scio, vel
tacente isto, facietis.

24. NEPT.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι,
 ὡς ἴξε, καὶ ἐν βοθρῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυ-
 τὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, σῶζων τὰς πλόν-
 τας, καὶ παραπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τὰς ἀνέ-
 μας καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν (μέλει γάρ
 μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δάμιν τῷ-
 τον ἐκποδῶν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἦκειν,
 ἥτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπ-
 ἐρσχη λέγων. (Φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα
 εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δεῖξομεν αὐτοῖς, ὡς
 μετερχόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα κατ' ἡμῶν διε-
 ξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπι-
 λέλῃσαι, ὡς ἔδεν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων εἶναι;
 ἀλλ'

24. NEPT. Ego de caetero, submersus sum, ut nostis, et in fundo maris versor, pro me, quantum possum, servans nauigantes, et nauigia deducens, et molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis enim, Iupiter, probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis, quam vicisci soleamus eos, qui talia contra nos disputant.

25. IVP. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium in nostra potestate esse, sed nere
 H'h 2 vnicui

ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἐκάσῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραι-
νῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ φθορᾷ ἀποθαν-
οῦν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴα-
σα ἂν οἶσι τὰς ἱεροσύλας πρώην ἀπελθεῖν ἀκε-
ραυνώτες ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μὲ τῶν πλοναρίων
ἀπακείραντας, ἐξ ἑνὸς ἐκαστοῦ ἐλκόντα; ἢ σὺ
αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν Γεραίσῳ τὸν ἀλῖβα τὸν ἐξ
Ὀρεῶ, ὑφασσόμενον σὺ τὴν τριάναν; ἄλλως τε,
καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λαλυπημένοι τῷ πρᾶ-
γματι, καὶ δεδιέναι τὰς παρὰ τῷ Δαμίδος λό-
γους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα,
καὶ περιμέναντες ἀντεξετασθῆναι αὐτὸν τῷ Τι-
μοκλεῖ· ὥς τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν ἄτω
δόξομεν. ΠΟΣ. Καὶ μὴν συντομόν τινα ταύ-
την

vnique Parcas, vt alius fulmine, gladio alius,
alius febris aut tæbe moriatur. Alioqui, si qui-
dem in mea potestate res fuisset, passusne essem,
putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos
Olympia, qui duos de meis cirris detonderant,
sex minas pendentem vnumqueinque? aut tu ne
ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex
Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum
etiam videbimur indigne ferre, et dolere ob hoc
negotium, et metuere argumenta Damidis, et
propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expe-
ctare vt cum Timocle comparetur: itaque quid
aliud, quam indicta ab aduersario causa, vin-
cere sic videbimur? NEPT. At ego compen-
dia-

την ὅμην ἐπινενοημένα ἐγὼ γὰρ πρὸς τὴν νίκην.
 ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, θυμνώδης τῷ ἐνθύμῳ, καὶ
 Πόσειδον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναρεῖν τὸν
 ἀνταγωνιστὴν, ὡς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμείβε-
 ρον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον.
 ΠΟΣ. Οὐκ ἂν ἀμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινόητε ἄλλοι
 εἰ τὰ μὲν ἔτι ὑμῖν ἀποτεθύνινται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγενεῖσι
 ὑμῖν ἐφείτω ἐκ τῆς νόμῃ δημηγορεῖν, ἵσως ἀν' αὐ-
 τὸν τι συμφέρον εἰς τὴν διασκευὴν. ΜΩΜ.
 Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπολλὼν, ἔτω περὶ μεγάλῃ,
 ὥς μὴ κατ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἀπασι προ-
 κείσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τοῦ
 εὐχά-

diariam hanc excogitasse mihi videbar ad victo-
 riam viam. IVP. Apage, thunnorum hoc com-
 mentum fuerit, et nimis pingue, ante interfi-
 cere aduersarium, ut inuictus morietur, disputa-
 tionem relinquens non diiudicatam, et de qua
 contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo me-
 lius vos aliud excogitate, si mea adeo ad thun-
 nos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si iuuenibus etiam, et adhuc im-
 berbibus nobis permissum lege esset concionari,
 forte dicerem aliquid utile ad nostram delibera-
 tionem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de
 magnis rebus est, ut non secundum aetatem,
 sed communis omnibus dicendi facultas propo-
 sita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in ex-

ἐσχάτων κινδυνεύοντες, παρὶ τῆς ὧν τοῖς νόμοις
 ἐξουσίας σμικρολογοῖμεθα. σὺ δὲ καὶ πάντα ἤδη
 ἔννομος εἴδημηγόρος, πρόπαλαι μὲν ἐξ ἐφήβου
 γεγονώς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ τῶν δαίδακα
 ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ Κρόνου
 βουλῆς ὦν. ὥς μὴ μετρεσιεύου πρὸς ἡμᾶς,
 ἀλλ' ἀλέγε θάρσυν ἤδη τὰ δοκῶντα, μὴ αἰδεσθεῖς,
 εἰ ἀγένειος ὦν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυ-
 πώγωνα καὶ εὐγένειον ἔτις ἦν ἔχων τὸν Ἀσκλη-
 πιδόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλ-
 ῃς ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ
 Ἑλικῶνι κἀθησαι ταῖς Μουσῶν συμπιλοσοφῶν.
 ΑΠΟΛ. Ἀλλ' ἔσέ, ὦ Μῶμε, χρεὶ τὰ τοιαῦτα
 εἰφί-

tremis versetur periculis, de potestate legitima
 subtiliter et ieiune disputemus. Tu vero etiam
 omnino iam legitimus concionator es, qui ephe-
 bis olim excesseris, et in duodecim *Deorum* al-
 bum relatus, atque tantum non de illo sub Sa-
 turno consilio *unus* sis. Quare noli apud nos ado-
 lescentuli pudorem simulare, sed audacter iam,
 quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus,
 si imberbis concionere, praesertim cum promissa
 adeo barba, et menti probe hirsuti filium habes
 Aesculapium. Caeterum decet te nunc praeser-
 tim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in He-
 licone resides, et philosophare cum Musis. APOL.
 Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem
 dare,

ἐφίσταμαι 8) τὸν Δία δὲ, καὶ ἣν ἔτος κελύσῃ,
τάχ' αὖν τι ἐκ Ἀμασσον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ
Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. Ζ Ε Τ Σ. Λέγε, ὦ
τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς ἔτος ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ
καὶ Φιλόθεος, καὶ τὰς λόγους πάνυ ἡκρίβωκε τὰς
Στωϊκὰς ὥς καὶ συνέστιν ἐπὶ Φιλοσοφίᾳ πολ-
λοῖς ταῖν νέων, καὶ μισθὰς ἐκ ὀλίγης ἐπὶ τέττω
ἐκλάγει, σφόδρα πιθανὸς ὢν, ὅπερταν ἰδίᾳ τοῖς
μαθη-

dare, sed Iouis. Hic si iusserit, forte aliquid
dixero a Musis non alienum, sed exercitatione,
quam in Helicone instituiamus, dignum. IVP.
Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur esse iste Timo-
cles, et Deorum amans, et rationes Stoicorum
plane perdidicit. Itaque multis cum iuuenibus
philosophiae causa versatur, mercedesque eo no-
mine non paruas conficit, qui sit probabilis ad-
modum, quum priuatim disputat cum adole-
H h 4 scienti-

8. Τὰ τοιαῦτα ἐφίσταμαι] Parum hic distant,
permittere, mandare, facultatem dare: nihil
vel verbo ἐφίσταμαι repugnat, vel rei, de
qua agitur: quod vel inde apparet, quia sta-
tim subiungitur, ἣν ἔτος κελύσῃ. Placuit
praesertim facultatem dare, quia hoc verbo
Praesidis potestas commode exprimitur. Ges-
ner.

μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀνολι-
 μότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μίχο-
 βάριβαρος, ὥς ἐγέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ τὸ το
 ἐν ταῖς συνάσαις ἂ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων
 καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλλιν οὐτόταν οὕτως
 ἔχων καὶ καλλιγένημασύνην ἐπιδείκνυσθαι βέλη-
 ται· συνέιναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅξυς ἐστὶ καὶ
 λεπτογνώμων, ὥς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν
 Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἐρμηνεύων ὑπὸ
 ἀσθενείας διαφθεῖρει αὐτὸ καὶ συγχέει, ἐκ ἀκα-
 σαφῶν ὅ, τι βέλεται, ἀλλ' ἀνέγμασιν εἰσικότῃ
 προτείνων, καὶ πάλιν οὐ πολὺ ἀσαφές· εἰς πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ἂ συνιέν-
 τες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. οἳ δὲ, οἶμαι,
 σαφῶς

scitibus. In turba autem dicere maxime audeat,
 et vocem habet imperiti hominis, ac semibarbarus
 est, ut risum propter ista debeat in congressibus,
 qui non connectat verba, sed balbutiat et pertur-
 betur: et maxime quoties cum hoc ingenio et-
 iam venuste dicendi facultatem vult ostendere.
 Ad intelligendum enim vim acutissimus est, et
 subtiliter cogitat, ut affirmant; qui Stoicorum
 res optime norunt. Cum vero dicit et explicat,
 prae imbecillitate ea corrumpit, et confundit,
 qui non clare quid sibi velit explanet, sed aeni-
 gmatibus similia proferat, ac rursus multo etiam
 obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero
 illum non intelligunt, derident. Oportet au-
 tem,

σαφῶς λέγειν, καὶ σέτε μάλιστα ποιῆσθαι πολ-
λὴν τῇ περὶ αὐτὴν, ὡς συνήσκουσιν οἱ ἀνέοντες.

ΜΩΜ. Τέτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἀπολ-
λον, ἐπικαίσας τὰς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ
πάνυ παρῆς σὺ τέτο ἐν τοῖς χρησμαῖς, λοξὸς
ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον 9)
ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὥς τὰς ἀνέον-
τας ἀλλὰ δεῖσθαι Πυθίαν πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐ-
τῶν.

tem, puto, dilucide dicere, eiusque rei mul-
tam adhibere providentiam, vt intelligant qui
audiunt.

28. M O M. Recte tu quidem illud, Apollo,
quod laudas dilucide dicentes, etsi minime o-
mnium ipse hoc facis in oraculis, obliquis, et
perplexus, et qui in medium inter certantes lo-
cum tutus ipse multa proicias, vt, qui audie-
runt, alio opus habeant ad ea interpretanda Py-

Hb 5

thio.

9. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, vt interpreta-
tio simplex vim et elegantiam huius loci ad-
sequatur. Nempe μεταίχμιον est locus in-
ter duas acies iam iam concurrere parantes,
interiectus: quidquid est in hoc μεταίχμιῳ,
incertum est, cuius sit, sequitur victoriam.
Apollo oracula sua, vt ipse tutus sit, ne
mendacii queat convinci, proicit ἐς τὸ μετ-
αίχμιον, in eum locum, vnde rapere ad
se conetur vterque pugnantium, vindicet
sibi et retineat idem, qui et campum aciei
et victoriam. *Gesner.*

τῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τέτῳ συμβεβηκός; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθεῖμεν αὐτῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τέτων, ἐρᾶντα κατ' ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεῖς ὑποβάλλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένοιον τέτο ὡς ἀληθῶς εἰρημίας, ἔτι παιδαγωγῶ τινος δέσμενον, συνήγορον ἐν συνκσίᾳ φιλοσόφων παρασῆσασθαι ἐρμηνεύσοντα πρὸς τὰς παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ· καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτῶ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχωμένον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ ἔς ἐκεῖνον ὑποβάλλειν τὰ δοκῶντα· τὸν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, ἐδ' αὐτὸν ἴσως

thio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

29. APOL. Patronum, Mome, si qua possemus illi adiungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecumque iste excogitata illi subiecerit. MOM. Vere pro inberbi istuc dixisti, et qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona et pro se loqui; alterum autem histrione uti, et seorsum illi in aurem, quae videantur, subiicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse quae

ἴσως συνιέντα ὃ, τι ἀνάσσει. ταῦτα πῶς ἔγ-
κως ἀν εἶη τῷ πλήθει; ἀλλὰ τῆτο μὲν ἄλλως
ἐπινόησομεν.

Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, (Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶ-
ναι, καὶ μισθὸς ἐκ ὀλίγης ἐπὶ τῷ τοικῶν ἐξέ-
λεξας, ἄχρι τῆ καὶ πλίνθας χρυσᾶς ποτε εἰλη-
φέναι) τί ἐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τήν τέ-
χην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατή-
σει λέγων; οἶσθα γὰρ περὶ τὸ ἀποβησόμενοι,
μάντις ὢν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν
ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μή-
τε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κα-
σταλία ἐστίν; ΜΩΜ. Ὅρας; ἀποδιδράσκεις τὸν
ἐλεγχον, ἐν τῷ θανάτῳ ἐχόμενος. ΖΕΤΣ. Ὅ-

μως,

quae audiuit intellexerit. Ista quomodo non
rifuſ erunt multitudini? Verum de illo quidem
aliter cogitabimus.

30. At tu, praestantissime, dicis enim te va-
tem esse, et mercedes non paruas eo nomine ce-
pisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando ac-
ceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore ar-
tem, praedicens, uter Sophistarum dicendo su-
peraturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum
sit, cum diuinus sis. ΑΠΟΛ. Quomodo, Mo-
me, fieri potest, ut faciam talia, cum neque
tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, ne-
que fons fatidicus, qualis est Castalius. ΜΟΜ.
Vides? fugis convinci; in angusto deprehensus.

IVP.

μως, ὦ τέκνον, εἰπέ, καὶ μὴ παρ᾽ εὐχῆς τῷ συ-
κοφάντῃ τέττω ἄφρονας διαβάλλειν καὶ χλευά-
ζειν τὰ σά, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λι-
βανωτῷ κείμενα· ὥς· εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, σε-
ρησόμενόν σε τῆς τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἀμεινον μὲν
ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ
τοιαῦτα παιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων
παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ ἔγωγε γυμνὸς
ἐκείνων, καὶ ἄσκητος πειρασομαι προσηπτεῖν ἐπο-
τέρη τὸ κράτος ἔσται· ἀνέξουσθαι δὲ, εἰ μὴ ἔμμε-
τρα λέγομαι. ΜΩΜ. Λέγε, σαφῆ δὲ μόνον, ὦ
Ἀπολλων, καὶ μὴ συνηγόρεε καὶ αὐτὰ ἡ ἐρμηνεύς
δεόμενα. καὶ γὰρ καὶ ἀγνεία κρέα καὶ χελώνη νῦν
ἐν Λυδίᾳ εἴφεται· ἀλλὰ οἶσθα περὶ ὅτι καὶ ἡ σκε-
ψις.

IVP. Tamen dic, fili, nec praëbe calumniatori
mibi obtentum calumniandi et irridendi tuas *divi-*
nationes, tamquam in tripode, et aqua, ac ture
positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa
careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Del-
phis aut Colophone talia facere ubi praesto mihi
sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. At-
tamen sic etiam, nudus illis et imparatus tentabo
praedicere, cuius futura sit victoria: sustinebitis
autem, si non satis modulata dixero. M O M.
Dic, verum dilucida modo Apollo, nec Patrono
atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec
enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in
Lydia: verum scis qua de re deliberetur. IVP.
Quid

ψις. ΖΕΤΣ. Τί ποτε βρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τά γε
πρὸ τῆ χρησμῶ, ταῦτα ἤδη Φοβερά· ἡ χρεῶα
τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερῆς, κόμη ἀ-
νασοβευμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ἔλως
κατόχιμα πάντα, καὶ Φρικώδη, καὶ μυσικά.

ΑΠΟΛ. Κέλνυτε μαντιπόλῃ τὸδε θεόφατον

Ἀπόλλωνος,

Ἄμφ' ἐριδος κρυερῶς, τὴν ἀνέρες ἐξέσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκννοῖσι.

Πολλὰ γὰρ ἐνθα καὶ εἰθα μόθου ἑτεραλκί
κλωγυῶ,

Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα 10) καταπλήσσεσιν
ἐχέτης.

Ἀλλ'

Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praece-
dunt oraculum, terribilia ista, iam adsunt: mu-
tatus color, oculi huc illuc torti, coma cum
horrore turbata, motus Corybanticus: et in vniuer-
sum possessi hominis omnia, et horribilia, et mystica.

31. APOL. Percipite, o superi, quae iam ca-
nit augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque perulci,

Multum hinc alternis crocibus aera et inde,

Non sine lucentis stituae terroribus, implent,

Curuo

10. Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα] Ridiculus sit, si
quis se plane interpretari posse dicat, quae
Moius ipse obscuritatis nomine effulse ri-
det. Illa obscuritas ab hac versa incipit.
Singu-

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπιοὺς γαμφώνυχος ἀκρίδα
μάρψῃ,

Δῆ

*Curuo at ubi vultur comprehendit ungue ci-
cadam:*

Tum

Singula verba verbis si reddere velimus, τερφῆς est densus, vt filua, vt fruges; κόρυμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαῖα, vniuscuiusque rei, vt corymbi plantarum, vt aplustria nauium; ἐχέτλην stiuam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam pro sulco, monet Hesychius. Igitur vel hic sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis fulcibus moueri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iouis in primis, anxietatem et solitudinem pertineat, τερφῆος ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα est absurda, et similis oraculis aliis descriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλην, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per μεταάλεψιν pro αἰμάξῃ s. plastro illo caelesti, (vid IL Σ, 488.) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρίς potest alludere ad τεττιγοφορίαν Atheniensem, si, vt videtur, Timocles Atheniensis fuit: Damis autem comparari vulturi. Quorsum pertineant ὄξυβοαί, κλωγμός, καρῶναί, ὄνοι, ἡμίονοι, et verba prope

Δὴ τέτε λοίσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσιν
κορῶναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κο-
ρύψει.

ΖΕΥΣ. Τί τῆτο ἀνεκᾶγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ
μὴν ἔ γελοῖα τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι κακέδαιμον,
ἀποπνιγῆσθαι ὑπὸ τῆ γέλωτος. ΜΩΜ. Καὶ πῶς
δυνατὸν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ἔτω σαφεῖ καὶ προδῆλω
τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκᾶν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρ-
μηνεύοις ἀν αὐτὸν ὅ, τι καὶ λέγοι. ΜΩΜ. Πά-
νυ προδῆλα, ὥς ἐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλῆς δεήσει.
Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ἔτωσιν διαρρήδην, γόητα
μὲν εἶναι τῆτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νῆ
Δία,

Tum sane imbriferae cornices ultima clangent.

Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

IVP. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum
ridicula non sunt praesentia. Desine, infelix,
suffocaberis a risu. MOM. Et qui possim desinere,

Iupiter, super oraculo ita claro ac dilucido?

IVP. Ergo etiam nobis illud explicaueris, quid
sibi velit. MOM. Manifestum omnino. Itaque

nihil nobis opus erit Themistocle, adeo diserte
dicit oraculum, hunc praestigiatores esse, nos

vero asinos clitellarios, ita me Iupiter, et mulos,
qui

prope omnia, nempe ad iniuriam et irrisio-
nem philosophorum; non est obscurum, si
quis velit attendere. *Gesner.*

Δία, καὶ ἡμιόνους, τὰς πιεζύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τὸν νῆν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δέ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, ἔκ δεικνύσω ὅμως τὰ δοκῶντά μοι εἶπαι. ὁπότεν γὰρ ἤδη συνελθόντες διαλέγονταί τῃνικαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμόκλῃς ὑπέσχετο, ἑάσωμεν προχωρεῖν τὴν συνεσίαν ὑπὲρ ἡμῶν· ἣν δὲ ταῦτε-ροῖον ἀποβάνῃ, τότε ἤδη τὴν σοὰν αὐτὴν ἔγωγε, εἰ δοκῇ, διασείσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμειδι, ὡς μὴ κατάρματος ὢν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. ΜΟΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τῷτο εἶρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ξυναπολέσας ἐνὶ πονηρῷ τεσσάρτας, καὶ προσέτι τὴν σοὰν, αὐτῷ Μαρσάδωνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναγεῖρῳ; καὶ πῶς ἂν τέ-των

qui credamus illi, et neque tantum mentis quantum cicadas habere.

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles superaverit, procedere finem *institutam* pro nobis disputationem: si vero quid secius eueperit, tum iam ego ipsam concussam, si ita videtur, porticum in Damidem iniiciam, ne homo execrabilis contumeliis *porro* nos afficiat. ΜΟΜ. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod dixisti, et valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot homines, et insuper totam porticum cum suo Marathone, et Miltiade, et Cynaegiro. Et quomodo

τῶν συμπεσόντων, δι' ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν
μεγίστην εἰς τὰς λόγους ὑπόθεσιν II) ἀφρημέ-
νοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυνατόν ἴσως ἦν τι
πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγέννησαι,
μεμάρτηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι πᾶ
τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἀμοιβοὶ ἐσμέν.
H P A K. Οὐκ αὖν ὁπότε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕ-
δραν ἐφόνευν, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκείνα ἐπράτ-
τον; Z B. Ἰ. Σ. Καὶ μάλα. H P A K. Καὶ

modo his una pereuntibus in posterum orationem
ornabunt oratores, inaximo illo dicendi argu-
mento priuati? Praeterea viuis quidem cum
esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo au-
tem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Par-
cas solas posse tales nos autem eorum esse ex-
pertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram
interficerem, Parcae illa per me faciebant? IVP.

Omni-

II. Τὴν μεγίστην ὑπόθεσιν] Ridiculum ar-
gumentum, et simile illi, qui caput sibi ne
praecideretur, deprecatus, illud causabatur,
se non habitarum, ubi pileum imponderet.
Nampe deridet iustificandum illud Demosthe-
nis, Οὐ μὰ τὰς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύ-
σαντας, quod expendit Longinus l. vi. ubi
omnia, quae hic dici possent, Viri docti,
praesertim Tollius. Gesner.

νῦν ἦν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἡ περισυλῶν μου τὸν νεῶν, ἡ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦ, σὺν ἐπιτρίψω αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας. ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς εἶπεν, ἀγροικὸς εἰμι, τὴν σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐσι τὰ ὑμέτερα, μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν ἄδην, ὅπου με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἰδῶλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἶκόςθεν ὁ μάρτυς, φασὶν' ἀπέσωσας γοῦν τῷ Δάμειδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβαλὼν.

Ἄλλοι

Omaino. HERC. Et iam si quis contumeliosus in me sit, aut templum spoliando meum, aut euertenda statua, nisi Parcís olim ita decretum fuerit, illum non elidam? IVP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Iupiter, libere *dicentem*. Ego enim, vt ait Comicus, *sum rusticus: scapham voco sumplex scapham*. Si haec est vestra conditio, longum ego valere iussis vestris istis honoribus, et nidore, et victimarum sanguine, ad inferos descendo, vbi me, nudum si habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. IVP. Euge, domesticus, aiunt, testis! compendifecisti enim Damidi ne illa dicat, cum ipse subiicias.

33. Sed

Ἄλλω τίς ὁ σπουδῇ προστὼν αὐτός ἐστιν, ὁ
 χαλκοῦς, ὁ εὐγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρ-
 χαιὸς τὴν ἀνάδεσιν τῆς κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ
 σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγαυός, ὁ
 παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
 ραι, ἐσημέραι ἐκματτέμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαν-
 τοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι;
 ἢ που τι ἐκ γῆς νεώτερον ἀναγγέλλεις; ERM.
 Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπερχδῆς
 δεόμενον. ZETΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο
 ἡμῶς ἐπανισάμενον λάληθεν. ERM.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπὸ
 Πιττέμενος σέρονον τε καὶ μετὰφρενον.

Θω-

33. Sed quis est ille cum festinatione accedens,
 ille aeneus, ille lineamentis omnibus circum-
 circa pulchre et ad amussim factus, ille prisco
 more reuinctus comam? quin tuus frater, Mer-
 curi, forensis ille, iuxta Poecilen, pice enim
 oppletus est, qui quotidie exprimat a statuariis.
 Quid, fili, sic curriculo ad nos venisti? Num-
 quid noui nobis de terra adfers? HERM. In-
 gens quiddam, Iupiter, et infinita diligentia
 dignum. IVP. Dic iam, num quid praeterea
 seditionis nobis imprudentibus ortum est? HERM.

*Statuariis modo pro more praebui
 Pice oblinendum pectus atque tergora.*

Θώραξ δὲ μοι γέλοιος ἀμφὶ στήθεσσι
 Πλασθεὶς, παρηώρητο μικρῇ τέχνῃ
 Σφραγίδα χαλκῇ πᾶσαν ἐντυπέναι.
 Ὅρῳ δ' ἄλλα σείχοντα, καὶ τινὰς δύο
 Ὀχρούς κεκράκτας, πυγμαίους σοφισμά-
 των,
 Δάμιν τε καὶ —

ZETΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτισε, τρα-
 γῶδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινὰς λέγεις, ἀλλ' ἐκεί-
 νῳ μοι Φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐ-
 τοῖς ἡ ἔρις. E P M. Οὐδέπῳ, ἀλλ' ἐν ἀκρο-
 βολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδενῶντες ἀλλή-
 λοις, πόρρωθεν ποθεν λοιδορούμενοι. ZETΣ.
 Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν, ὦ θεοί; ἡ
 ἀκροᾷ-

*Loricæ corpori tenax, risum mouens,
 Afficta iam pendebat arte finita,
 Signum velut totius aeris exprimens.
 Turbam venire cerno, et inter hanc duo
 Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
 Daminque et. —*

I V P. Define, optime Hermagora, tragoedias
 agere. Noui enim, quos dicis. At illud mihi
 dic, an tibi commissæ est illis pugna? HERM.
 Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fun-
 dis petentes se inuicem, certicis, e longinquo
 iactandis. I V P. Quid ergo iam faciendum super-
 est,

ἀκροᾶσθαι ἐπικλήσαντας αὐτῶν ; ὥςθ' ἀφαι-
ρείτωσαν αἱ Ὠρεαὶ τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπά-
γkωσι τὰ νέφη ἀνασκατανύττωσαν τὰς πύλας
τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀκροά-
σιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς ἔτος ἀπα-
νυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμε-
νος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. ὅλλος
χοῦν ἐσιν οὐδὲ ἀντάρασθαι τῷ Δαμίδι δυνατός
μενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν δυνατώτατον, εὐχόμε-
θα ὑπὲρ αὐτοῦ.

Σίγῃ, ἐφ' ἡμέων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύ-
θῃται.

TIM.

est, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus?
Quare iam remoueant Horae obicem reductisque
nubibus portas caeli pandant.

34. Hercules! quanta turba auditum conue-
nit. At iste Timocles non valde mihi placet con-
tremiscens et perturbatus: corrumpet iste omnia
hodie: apparet enim, illum neque contra Dami-
dem aufurum se attollere. Verum quod maxime
possumus, vota faciamus pro illo,

Sed iaciti intra nos, feriant ne Damidis auros.

TIM. Τί φῆς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεὸς μὲν εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀποκρίναί μοι, ἐν τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτὸς. TIM. Οὐ μὲνουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μισρὲ, ἀπόκριναι. ΔΑΜ. Οὐ μὲνουν, ἀλλὰ σὺ. ΖΕΤΣ. Τωντὶ μὲν παρὰ πολλὸν ὁ ἡμέτερος ἄμεινον, καὶ εὐφρονέτερον τραχύνεται. εὐγε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπὶ χεὶ τῶν βλασφημιῶν, ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κρεῖττον, ὥς τὰ γε ἄλλα ἰχθῦν σε ἀποφανεῖ ἐπισομίζων. TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηαῶν, οὐκ ἐν ἀποκριναίμην σοι πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, εἰρώτα· ἐκράτησας γὰρ τῆτό γε, ὁμωροκῶς· ἀλλ' ἀνυστῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

TIM.

35. TIM. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, responde. DAM. Non inquam. Sed tu. IVP. Huc usque multo noster melius et vocalius exasperatur. Euge Timocles: ingere conuicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero. DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iuratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM.

TIM. Εὖ λέγεις, εἰπέ οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρχατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. TIM. Τί φῆς; ἀπρογόντα οὖν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τὰττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὐ. TIM. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ Φορῇ; ΔΑΜ. Ναί. TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτῆριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; εἴ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθήκασι με πάλαι ἀκούοντες.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo execrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio vniuersorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me grauius consuluerint, olim licet audierint,

οντες, εἰ γε ἀκούουσι. TIM. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετῴσσι ποτὲ χρόνῳ ὕσερον.

ΔΑΜ. Καὶ ποτὲ ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἡμᾶς, τοσαῦτα, ὡς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἅπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥς οὐδὲ σέ πω ἡμῶναντο ὦν ἐπιορκεῖς ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγχεόμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἦν τινα ἂν ἄλλην ἐπιδείξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σέ κακόν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ ἄλλοι εἰσιν ἀποδημούντες ὑπὲρ τὸν Ὀκεανόν

dierint, modo audiant. TIM. Emin vero audiunt, Dami, audiunt, et aliquando te suo olim tempore viciscuntur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *peruen-*
um habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant,
 et res huius universi, infinitas numero, admini-
 strent? Itaque necdum te viti sunt ob perpetua
 tua periuria, et reliqua, *quae taceret*, ne et ipse
 maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non
 video, ecquam aliam demonstrationem providen-
 tiaе suae maiorem possint edere, quam malum te
mortalem male obterendo. Sed apparet illos per-
 egre abesse trans Oceanum forte apud Aethiopas
 Heroes

νὸν ἴσως μετ' αἰνύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γοῦν
αὐτοῖς συνεχῶς ἵεναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα,
καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνότε.

TIM. Τί πρὸς τοσούτην ἀνχισχυντίαν εἴ-
ποιμι, ὦ Δάμι; DAM. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις,
ὃ πάλα ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσά σου, ὅπως ἐπεί-
σθης οἶεσθαι προνοεῖν τοὺς θεοὺς. TIM. Ἡ
τάξις με πρώτη τῶν γιγναμένων ἐπείσεν, ὃ ἥ-
λιος αἰετὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ
ταῦτα, καὶ ὥραι τρεπόμεναι, καὶ Φυτὰ Φυό-
μενα, καὶ ζῶα γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕ-
τως εὐμηχάνως κατεσκευασμένα, ὥς τρέφε-
σθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν,
καὶ

Heruas crimine purus. Mos enim illis frequenter
ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi
sponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam di-
cam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod
olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam
opinionem veneris, vti putes Deos providere.
TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi
persuasit: sol eandem semper viam tenens, et eo-
dem modo luna, et tempestatum vices, et plan-
tarum satus, et generationes animalium, eaque
ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, vt nutriri,
moueri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam

καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τὰλλα
 ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ. ΔΑΜ.
 Αὐτό περ τὸ ζητάμενον, ὥς Τιμόκλεις, συναρ-
 πάξεις. αὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων
 ἔκκυσον ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι
 τὰ γιγνόμενα, φαῖνεν ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐ-
 τήκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινὸς προμη-
 θείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρ-
 ξέμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστα-
 σθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκη-
 ν. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοὶ
 μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποῃ ἐστὶ
 καταριθμουμένῳ καὶ ἐπανοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀ-
 πόδειξεν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοία δια-
 τάττε-

facere possant: haec, et alia in eo genere provi-
 dentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum
 quodammodo, quod in quaestione est, *pro argu-*
mento arripis, Timocles. Nondum enim mani-
 festum, an providentia horum unumquodque
 perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt,
 ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est
 ut credamus, etiam a providentia quadam illa
 fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc
 similiter et eodem modo consistant. Tu autem
 ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde ni-
 mirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur,
 ea quae fiunt, sicut fiunt, enumeranti et laudan-
 ti; simul vero putanti, hanc demonstrationem
 esse,

ταύτηςσθαι 12) αὐτῶν ἕκασον. ὥς κατα τὸν
κωμικόν, Τὰτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ μοι
λέγε·

TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τοῦ-
τοις δεῖν ἀποδείξεως. ἔμως δ' οὖν ἔρῳ, ἀπὸ-
κρίναι γάρ μοι· Ὅμηρος σοι δοκεῖ ἀρίστος ποιη-
τῆς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. TIM.
Οὐκῶν ἐκένῳ ἐπέισθην, τὴν πρόνοιαν τῶν
θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμά-
σιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι,
πάντες

esse, providentia quadam illorum vnumquodque
vices suas servare. Igitur, ut est in comœdia,
Hoc subdolum videtur: adfer alterum.

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in
hiscæ demonstratione. Attamen interrogabo. Et-
enim responde mihi. Homerusne videtur tibi
optimus poëta fuisse? DΑΜ. Sane. TIM.
Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti.
DΑΜ. Verum enim vero, homo admirabilis,
poëtam quidem bonum fuisse Homerum, omnes
tibi

12. Διατάττεσθαι] Hoc prætuli vulgatæ
διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iube-
bant, et melius videtur; versionem *Gosneri*
non attigi, quæ non multum abit ab resti-
tuta lectione. *Reitz.*

πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάστιγα δὲ ἀλη-
θῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐδ' ἐκείνον, οὔτε ἄλ-
λον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλει
αὐταῖς οἶμαι, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούντας,
καὶ διὰ τοῦτο μέτροις τε καταδοῦσι, καὶ μύ-
θοις κατηχοῦσι, καὶ ὅλως, ἅπαντα ὑπὲρ τοῦ
τερπνοῦ μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἷς τίσι μάστιγα
ἐπέσθης τῶν Ὀμήρου· ἄρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς
λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγά-
τηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἶγε μὴ
τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλέησασα τὸ
γιννόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς,
συναρπασθεῖς. ἂνθ' ὦν καὶ ἀπομνημονεύων
τῇ

tibi largientur: testem autem idoneum, talium,
neque illum, neque alium quemcumque poëtam.
Neque enim veri illis curam, esse puto, sed vt
auditores demulceant; atque ob id ipsum, versi-
bus oceinunt, et personant fabulis, et in vniuer-
sum iucunditatis causa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime
Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de
Ioue dicit, insidias illi fecisse vt ligarent, filiam,
et fratrem, et vxorem? et nisi Briareum aduo-
casset Thetis, miserata factum, in compedes forte
raptus nobis esset Iupiter optimus. Pro quo et-
iam

τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἔξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐνείρον τινα ψευδῇ ἐπιπέμψας, ὥς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοισιν. ἄρ᾽ οὐκ ἔστιν ἄδυνατον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίσιν ἐπεσπᾶσατο ἀκούοντα, ὥς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηναῖς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμῖξ ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηναῖ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριού-

iam beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achiuorum multi perirent. Vides? non poterat nempe iacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se inuicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae, et Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latoniam*

ἑρμῆος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι
πιθανὰ ἔδοξεν, ὥς ἐκείνη μεμψιμοιροῦσα ἡγα-
νᾶκτησεν οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἐστίαςιν ὑπὸ τοῦ Οἰ-
νέως. καὶ διὰ τοῦτο σὺν τινι ὑπερφυᾷ, καὶ
ἀνυπόστατον τὴν ἀλήθειαν, ἐπαφῆμέν ἐπὶ τὴν χώ-
ραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὁ-
μηρος πέπεικε;

ZETΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοί, ἀνεβόη-
σε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὁ δ'
ἡμέτερος, ἀπορουμένῳ ἔοικε· δεδιδε γοῦν, καὶ
ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρέψων τὴν ἀ-
σπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρκεδὺς ἀποδρά-
σεται. TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ
λέγειν

*at contra stetit utilium dator Hermes. Aut istaec
de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa ae-
gre fert et indignatur, se non vocatam ab Oeneo
ad epulas: atque eam ob causam aprum horribili
magnitudine, et robore cui resistere nihil posset,
in regionem illius immittit. Num quid ergo
taliam dicens Homerus tibi persuasit?*

41. IVP. Hem! quanto, o Dii, clamore mul-
tudo laudavit Damin. At noster desperare vi-
detur, metuit enim, et aliquantum tremit, et
apparet abiecturum esse clypeum: et iam circum-
spicit, qua se subducens queat aufugere. TIM.
Neque Euripides igitur tibi sanum quid videtur
dicere,

λέγειν τι ὑγιές, ὅποτεν αὐτοὺς ἀναβιβασάμε-
 νος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν, δεκνύη σώζον-
 τας μὲν τοὺς χρησοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς ποιη-
 ροὺς δὲ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ ἐπιτρέβαν-
 τας; Δ Α Μ. Ἀλλ', ὦ γενναϊότατε φιλοσό-
 φων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τρα-
 γῶδοι πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάττερον,
 ἥτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον,
 ἡγεῖσθαι σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα
 τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς
 ποδήρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρί-
 δας, καὶ προγασφρίδια 13), καὶ σωματία, καὶ
 τὰλλ'.

dicere, cum Deos ipsos in scenam productos o-
 stendit, vt seruant bonos inter Heroas, malos
 vero et impietatem, qualis tua est, obterunt?
 D A M. Sed o generosissime philosophorum, Ti-
 mocles, si, haec dum agunt, persuasere tibi
 Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum,
 et Aristodemum, et Satyrum, putare te Deos
 esse tunc, aut ipsas Deorum personas, et cothur-
 nos, et talaras togas, et chlamydes, et manicas,
 et ventralia, et thoraces, et alia quibus illi tra-
 goe-

13. Προγασφρίδια] Cum προγάσῳ fit, cui
 venter prominet, possis προγασφρίδια putare
 puluillos assumulando ventri prominulo apta.
 Sed etiam possit vestis esse ante ventrem sus-
 pendi solita etc. *Gesner.*

τάλλ', οἷς ἐκεῖνοι συμπάνεσι τὴν τραγωδίαν,
 ὅπερ καὶ γελαιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν
 ἐπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεργούσης τῆς
 χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει,
 ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου,

Ὅραῖς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρεν' αἰθέρα,
 Καὶ γῆν πέρειξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκά-
 λαις,

Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγᾶ θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅσις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

goediam ornant, quod quidem maxime ridicu-
 lum arbitror. Alioqui ubi pro se Euripides, ni-
 hil urgente fabularum necessitate, quae sibi vi-
 deantur dicit, audias ipsum tunc libere pronun-
 ciantem:

Sublime fufum cernis, immensam aethera,

Cuius tenetur mollibus complexibus

Terra: hoc putas Numen, hunc perhibe le-
gem.

et rursus,

O Iupiter, quicumque demum es Iupiter;

Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

et similia.

42. TIM.

TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ
ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ παν-
ηγυρίζοντες. DAM. Εὖγε, ὦ Τιμόκλες, ὅτι
με ὑπέμνησας τῶν κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων,
ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἂν, ὥς γε εἶδέν βέ-
βαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῶς ἔχει. πολλὰ
γὰρ ἡ ταραχὴ καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσιν, Σκύ-
θαι μὲν Ἀκινάκη θύοντες, καὶ Θράκες Ζαμόλ-
ξιδι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὥς αὐ-
τοὺς ἤκοντι, Φρύγες δὲ Μῆνη, καὶ Αἰθίοπες
ἡμέρα, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητι, 14) καὶ Ἀσ-
σύριοι

42. TIM. Igitur omnes homines et populi
decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent.
DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum,
quae inter gentes moribus legibusque recepta
sunt: e quibus nimirum maxime cognouerit ali-
quis, quam nihil firmum illa, quae de Diis fe-
runtur, habeant. Multa enim confusio, et alii
alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, et
Zamolxidi Thraces, qui fugitiuus e Samo ad il-
los venit; Phryges autem Menae, *id est Lunae*;
et Diei Aethiopes; et Cyllenii Phaneti; et Assy-
rii

14. Κυλλήνιοι Φάλητι] Quis sit Phales, cui
sacra faciant Cyllenii, equidem non dixe-
rim. Dedi in versione Phanetem, notum
ex Orphicis versibus ab Athenagora Legat.

οὐρίοι περισσεῶν, καὶ Πέρσαι ποταμῶν, καὶ Αἴγυπ-
 τίοι ὕδατι· καὶ τοῖς μὲν ἅπασιν κοινὸν τοῖς
 Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μερφίταις
 μὲν ὁ βοῦς θεὸς· Πηλουσιώταις δὲ κροκόδειον
 καὶ ἄλλοις ἰβίς, ἢ κροκόδειος, καὶ ἄλλοις κυ-
 νοκέφαλος, ἢ αἰλουρος, ἢ πίθηκος· καὶ ἑτέ-
 ροις κώμας· τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὠμὸς θεός·
 τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρασιν οἰκιστὴν, ἄτερος· καὶ
 ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτή-
 ριον κεραμευδὲν, ἢ τρυβλίον. ταῦτα πῶς οὐ
 γέλωδες εἰσὶν, ὡς καλὰ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. Οὐκ

hii columbae; et Persae igni; et aquae Aegyptii.
 Quamquam communis quidem Aegyptiis omni-
 bus Deus est aqua; priuatim vero Memphitis
 Deus bos est; Pelusiotis cepe; et aliis ibis, aut
 crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia;
 et insuper per vicos aliis humerus dexter Deus
 est; e regione autem habitantibus, sinister; et
 aliis caput dimidiatum, et aliis figulinum pocu-
 lum aut patella. Haec quomodo non ridicula
 sunt, o pulcher Timocles? M. O. M. Nomen

c. 16. seruatis, itemque aliis, quos debe-
 mus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet
 tum l. c. tum c. 17. Solem esse *Phaneta*. De
Phanese omnia *Eschenbachius* in *Epigene*.
Gesner.

ἔλεγον, ὦ θεοί, ταῦτα πάντα ἤξεν εἰς τοῦμ
Φανές; καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι; ΖΕΥΣ.
Ἐλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ
ἐγὼ γε περῶσομαι ἐπανορθώσεσθαι αὐτὰ, ἣν
τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

TIM. Ἄλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τὰς χρη-
σμους καὶ προαγαρεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος
ἔργον ἂν εἴποις, ἡ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς
ἐκείνων; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄρις, περὶ
τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαι σε, τίνος αὐτῶν
μάλιστα μανῆσθαι ἀξιοῖς; ἄρ' ἐκείνου, ὃν τῷ
Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς ἀμφή-
κης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν
ἐνιοί.

praedicabam, Diis, futurum, ut proferrentur in
lucem haec omnia, et accurate examinarentur?
IVP. Praedixisti, Moine, et recte nos reprehendi-
disti; ac studebo corrigere ista, modo praesens
periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula,
et praedictiones futurorum, cuius opus dixeris,
nisi Deorum illorumque providentiae? DAM.
Tace; vir bone, de oraculis. Nam interrogabo
te, cuius illorum maxime velis mentionem fieri?
nam illius quod Lydo Pythius reddidit, quod
exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales
sunt.

ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς
 ὁπότερον ἐν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφῆσῃ· ἢ τέ
 μᾶλλον ὁ Κροῖσος διαβάς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐ-
 τῷ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ
 ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκπῶνος ὄλεθρος,
 τὸ ἀμφιδέξιον τῷτο ἔπος ἐπρίετο. ΜΩΜ.
 Αὐτὰ που, ὦ θεοί, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων,
 ἃ ἐγὼ ἐδεδίσην μάλις. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῶν
 κιθαρωδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς
 ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεας, ὦ
 Μῶμας, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

TIM. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτῆριε Δάμι,
 μονοναυχὶ τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις
 τῷ

sunt Hermarum quidam, duplices, et vtrinque
 finiles, ad quancumque illorum te partem con-
 vertas? Aut vtrum magis superato Croesus Ha-
 lye, suum imperium an Cyri dissoluat? Atqui
 non paucis talentis Sardiana illa perniciēs an-
 cipi-tem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fe-
 re, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime me-
 tuebam. Vbi nunc est nobis pulcher ille citha-
 roedus? Descende, responde isti pro te ad haec
 crimina. IVP. Enecas tu nos, Mome, importu-
 nis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami,
 tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua
 euer-

τῷ λόγῳ, καὶ βαρύνει σὺν τῷ. ΔΑΜ. Οὐ
πάντας ἔγωγε ταύς βαρύνεις, ὦ Τιμόκλεις· τί
γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίνεται, εἰ θυμια-
μάτων καὶ εὐωδίας μεσὸί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύ-
ροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἄν ἐπιπῶν ἐν βί-
βρων ἐπὶ κεφαλῇ ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν
τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχαιρε. ΖΕΥΣ.
Τοῦτ' ἐπὶ πύθεν ἡμῖν τὰ ἄμαχον κακὸν ἐκλήθεν;
ὡς δαμύονων ἔδενός ἀνὴρ φεῖδεται, ἀλλ' ἐξ
αἰμάξης παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξέτης, ὅς' αἴτιος, ὅσε καὶ αὐτῇ.
ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἄν, ὦ Ζεῦ, τοὺς
ἀναιτίους εὖροις ἐν ἡμῖν· καὶ που τάχα προΐων
ὁ ἄνθρωπος ἄψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

TIM.

eueris, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia
equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab
his fiat, si suffitus et boni odoris plena sint? Sed
illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fun-
damentis in caput euerfa, in quibus talibus epu-
lis virgo illa gauisa est. IVP. Vnde nobis inui-
ctum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir
parcit! sed *tanquam* e plauistro confidenter male-
dicit,

Et lacerat deinceps insones atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Iupiter inueneris in-
ter nos insones. Et forte progressus homo tan-
get etiam summorum quendam.

Kk 3

45. TIM.

TIM. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς
 ἀκούεις, ὦ Θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς
 οὐ μάλιστ' βροντῆς ἀκούει; ὦ Τιμόκλεις, εἰ
 δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστὶ, σὺ τ' αὖν ἀρεσκῶς εἰδείης,
 ἐκείθεν ποδὲν παρὰ τῶν θεῶν ἀφ' ἡμετέρων· ἐπεὶ
 σὺ γὰρ ἐν Κρήτῃς ἦσαντες ἀλλὰ ἡμῶν διηγοῖσθαί,
 πάρος τινα κατὰ δεικνύσθαι, καὶ γὰρ ἡλίκην ἐφε-
 ξάναι δηλοῖσθαι ὡς αἰνέτι βροντῆσιν· ἂν ὁ Ζεὺς
 τεθνεῖς πάλα. ΜΩΜ. τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολ-
 λεῦ ἠπαισέμεν ἐροῦντα τὸν ἄνθρωπον· τί δ'
 αὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρέεσθαι ἡμῶν, καὶ συγκροσεῖς
 τὰς ἐδόντας ὑπὸ τοῦ πρόμου; θαρσύνει γὰρ
 καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.
 ΖΕΥΞ. Τί λέγεις, ὦ Μωμόε, καταφρονεῖν;
 οὐχ

45. TIM. Neque tonantem ipsum Iovem au-
 dis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni to-
 nitru audiam? Timocles?, Vtrum vero Iupiter
 sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis
 aliquando vengeris; quando, qui e Creta veniunt,
 alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam osten-
 di, et columellam adflare, quae declaret, non
 tonaturum amplius Iovem, qui olim sit mortuus.
 MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse ho-
 minem. Quid ergo, Iupiter, expalluisti nobis,
 et dentes tremere collidis? Bono animo oportet
 esse, et eiusmodi homunciones contemnere. IVP.
 Quid ais, Moime, contemnere? Non vides, quot
 ipsum

οὐχ ὄρεῖς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμέ-
νοι εἰσὶν ἤδη κατ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς
ἀναδησάμενος τῶν ὠτων ὁ Δάμις; ΜΩΜ.
Ἀλλὰ σὺ ὅποτεν, ὦ Ζεῦ, θελήσης, περὶν
χρυσείην καθρεῖς, ἅπαντας αὐτὰς.

Αὐτῇκεν γαίῃ ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας
ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ πολλὰκις; ὦ Τιμό-
κλεις. TIM. Οὐκοῦν ἔφερον ἡμᾶς τότε ἔαντι
μοῦς ἐμπιπτῶν τῇ ὁδῷ, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ
εἰκαστὰ, ἢ οἱ ἐρέττοντες; 15) οὐκ ἐβόησεν δὲ οἷς
τις

*ipsam audiant, et quam illius persuasionibus
contra nos occupati sint? abducatque illos auri-
bus demictos Damis? MOM. At tu, cum vo-
lueris, Iupiter, catena aurea demissa omnes*

Ipsa cum terra hac et cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an
aliquando nauigasti? DAM. Et saepe, Timo-
cles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in
lintheum irruens, et implens vela, magis quam
remigantes? gubernabat autem quidam governa-
culo

Kk 4

culo

15. Ἡ οἱ ἐρέττοντες] Omissa ante ἡ vox μάλ-
λον. Vid. ad Iou. Conf. c. 7. Gesner.

τις ἐφ' ἑστέως, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναὺς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον αἶε, καὶ ἀνηγαμόνευτον φέρεσθαι; ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμόκλῃς, καὶ ἐσχυρεῖς τῷ παραδείγματι.

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκείνεν εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ προσάττοντα τοῖς ναῦταις, ἀλυσίτελές δὲ ἔδδ' ἄλογον ἔδδ' ἐν τι εἶχεν ἡ ναὺς, ὃ μὴ χреῖσιμον πάντως καὶ ἀναγκάϊον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ δὲ σὸς ἔτος κυβερ-

culo admotus, nauemque seruauit. DAM. Sane. TIM. Tum nauis quidem non nauigasset nisi esset gubernata: hoc vniuersum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris? IVP. Euge prudenter ista Timocles, et valide disputas similitudine.

47. DAM. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare vtilia, et ante tempus parare se, et imperare nauitis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat nauis, quod non omnino vtile et necessarium ipsis esset ad nauigationem. At tuus iste gubernator,

ἡμετέρας, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηϊ ἐΦεσά-
 ναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συναῦτα αὐτοῦ, οὐδὲν εὐ-
 λόγως, ἐδὲ κατὰ τὴν ἀξίαν διατάττουσιν·
 ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, 16) εἰ τύχοι, εἰς τὴν
 πρύμνην ἂν ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν
 πρῶραν 17) ἀμφοτέροι· καὶ χρυσᾷ μὲν αἱ
 ἄγκυ-

nator, quem magnae praesse navi postulas, et
 focii illius nautae, nihil ratione neque pro di-
 gnitate constituunt. Sed protonus forte funis
 ad puppim tentus est, pedesque ad proram utri-
 que: et ancorae interdum aureae, chenisus au-
 tem

16. 'Ο μὲν πρότονος] Προτόνας et πρότονα ex-
 plicant *Homeri* Interpretes ad Il. A, 434. et Od.
 B, 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a
 carchesio hinc in proram, hinc in puppim
 tentos. Sed in ea, quae hic describitur na-
 vi, πρότονος vim nominis sui servare de-
 bet, et funis esse versus proram s. antero-
 rem navis partem tentus, cuius ope eriga-
 tur demissus antea malus, qui renitatur, ne
 versus puppim recidere malus possit: nam
 ne a ventis versus proram queat deiei, satis
 impedit reliqua constructio. *Gesner.*

17. Οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν πρῶραν] Nempe πό-
 δες h. e. funes, quibus intum latus veli ex
 utroque angulo ad nauem alligabatur, de-
 bebant

ἀγκυραι ἐνίοτε, ὃ χηνίσκος δὲ μολεβδῆς· καὶ
τὰ μὲν ὕφθαλα κατὰ γράφα, τὰ δὲ ἐξάλα τῆς
νεῶς ἀμορφα.

Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἰδοὺς ἂν τὸν μὲν
ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα,
διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην. 18) τὸν δὲ καταπο-
λυμβή-

tem plumbeus; et pīda, quae mari demergun-
tur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipsos vero nautas videas alium qui-
dem pigrum atque inertem, et ad opera fuscipi-
enda timidum, dimidiæ esse vel tertiae parti
navis praefectum: alium vero ad patandum stre-
num,

bebant, ut ventis ferentibus reniterentur,
tenti necessario esse versus puppim. *Gesner.*

18. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex con-
trario appareat, hic non tam de stipendio,
et commodis, quam de munere et honore
agi: malui hoc sequi, quod et scholia ad
h. l. primum ponunt, et e *Suida* probari
potest, et confirmatur ex *Aelian* *Tacticis*,
apud quem p. 20. Blanc. λόχος in aliquot ἐνω-
μοτίας diuiditur, deinde dicitur p. 24. τὰς
δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, καὶ τὸν ἡγέ-
μενον τῶν διμοιρίτην καλεῖσι. Hoc certe
apparet, praefecturae cuiusdam nomen apud
Aelia-

κυβησάμ τε δεινόν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀνά-
 πηδῆσαι ῥάδιον· καὶ εἰδότες τῶν χρησίμων ἔκα-
 στα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προσεταγμένον. τὰ
 δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβάταις, μαστιγίαν μὲν
 τινὰ ἐν στρογγύλῃ παρὰ τὸν κυβερνήτην καθή-
 μενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον,
 ἢ πατέρα λαόν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον,
 καὶ τὰ ἄλλα τῆς νεώς κατελιφότες· χαρίεν-
 τας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῶ τοῦ σιναφῶς ξενοχω-
 ρούμενους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρό-
 νων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως Σώ-
 κράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἐπλευσε, καὶ Φωκίων,
 οὐδὲ

naum, ad exiliendum in antennas agilem, et
 valium onerium scientem, solum exhaustire sen-
 tiam iussam: eandemque inter vectores esse ra-
 tionem: furciferum quendam primo loco apud
 gubernatorem assidere et coli; aliumque cinae-
 dum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra fe-
 liquos honorari, et summa navis occupare: ho-
 nestos autem multos in angulo navis confertos
 ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari.
 Cogita enim, quomodo Socrates et Aristides na-
 vigauerint, et Phocion, qui neque alimentorum
 satis

Aelianum δημοσίτην potius esse, quam com-
 modi. *Gesner.*

ἄδὲ τὰ ἄλφιστα διχρηῇ ἔχοντες, ἄδὲ ἀποτείνειν
 τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ θυμῶν τῶν σαρκῶν
 παρὰ τὸν ἀντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλ-
 λίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐν-
 τρυφῶντες, καὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς καταπτύον-
 τες. 19)

Τοι-

satis habuerint, neque extendere pedes nudis in
 tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis
 contra bonis fuerint Callias, et Midias, et Sar-
 danapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant,
 despuentes.

49. Τα-

19. Ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτὰς κα-
 ταπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπ'
 αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi et
 delicatuli eos, qui se maiores erant, contu-
 meliose habuerunt? Immo eos, qui sibi
 subiecti erant (quod ad Sardanapalum maxi-
 me referendum) contumeliis insolenter pro-
 culcarunt. *Iensus.*

Ἐπὲρ αὐτὰς] Ἐπ' αὐτὰς legendum videtur.
Guietus.

Ἐφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex
 duobus Codd. recipere, quod *Iensu* et *Gui-*
eti coniecturam confirmat, et ad sensum re-
 quiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad or-
 thographiam quoque cum *Iensio* hic fere
 praeferrem, satius tamen duxi codicis scri-
 pturam sequi, quae sensum reddit sanum.

Et

Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σου γίνεται, ὦ σοφώ-
τατε Τιμόκλες· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαί μου εἰ-
σι.

49. Talia tua in naui fiunt, Timocles, vir sa-
pientissime, ac propterea naufragia mille. Si
quis

Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτὰς, ab *Gesnero*
conuersum, et multum se praestantiores viros
despuentes, primo adspētu probum videat-
ur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc
significatu occurrat; tamen rem propius in-
tuenti patebit, quanto potior sit lectio resti-
tuta. Quem enim, quaeso, supra se habe-
bat Sardanapalus similesque tyranni? an-
ne vero simplex et vera est narratio, eum omnes
subditos contumeliose tractasse, iisque in-
sultasse? Demus tamen, quod negari non
potest, eum etiam viris se melioribus insul-
tasse; At hoc ipsum iam non excluditur;
nam inter dignitate inferiores etiam erant
meliores. Contemserit praefectum Arbactum
Sardanapalus, se meliorem (vid. *Iustin.* I, 2.)
ambigue tamen nimis eius virtus eo signi-
ficaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον dicere-
tur; quare quod planum est et verum prae-
ferendo peccare, quam coacta, vt videban-
tur, dare malui. Lector autem vulgatam
potiorem existimans eam retinere poterit.
Est vulgatae aliquid praesidii in verbis prae-
missis χαριέντας πολλὰς — ὑπὸ χειρόνων
πατα-

ἂν δέ τις κυβερνήτης ἐφεσὼς εἴρα καὶ διστά-
 τεν ἑκάστω, πρῶτον μὲν σὺν ἀνὰγκῇ ποιεῖν οἱ να-
 νες οἱ χρηστοί, καὶ οἱ τιτес οἱ Φαῦλοι τῶν ἐμ-
 πλεόντων, ἔπειτα ἑκάστω κατὰ τὴν ἀξίαν κα-
 τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τὴν ἀμει-
 νω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω
 δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔξω ἔς ἀμείνους
 καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἄν· καὶ τῶν ναυτῶν
 ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρῶρας ἐπιμελητὴς 20) ἀπεδέ-
 δεικτ

quis vero gubernator adstans videret et consti-
 ret singula; primo quidem non ignoraret, qui
 boni, quique mali inter nauigantes; deinde uni-
 cuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tri-
 bueret, locumque meliorem melioribus apud se
 supra, inferioremque deterioribus; et conuic-
 tos quosdam ex melioribus consiliariosque face-
 ret; atque inter nautas promptus ille aut prorum
 cura

παταμένους, quibus similiter conqueritur
 praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi;
 sed melius Sardanapalus iam dicitur eodem
 more, quo superiores in navi collocati,
 (licet indigni) insultant inferioribus dignio-
 ribus, despuere in infra se positos, (licet et
 ii reuera sint digniores) adeoque vel testi-
 tata lectio sic accuratius cohaeret cum prae-
 missis, ad quae certe haec sunt aptanda. R.

20. Πρῶρας ἐπιμελητὴς] Πρωρεὺς hic vulgo
 audie-

δεικτ' ἂν, ἢ τοίχου ἄρχων 21), ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων · ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκισι τῆς ἡμέρας τὴν κεφαλὴν... ὥς σοι, ὦ θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῶς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δαμίδι, καὶ πλησίσιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis iuberetur: contra iste piger et omissus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi naus comparatio, vir optime, ne euertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nata sit.

59. MOM. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis inuehitur.

audiebat. 'Ετ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat Xenoph. Οἰκονομ. Post hunc τοίχε ἄρχων, de cuius officio disceptatur. Vide Plur. 1458. initio fere vitae Agidis, et Xenoph. Αναβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, ἀχ' ὁρᾶτε, ὅτι καὶ νεύματος μόνη σκεπὰ χαλεπαίνει μὲν πρῶτος τοῖς ἐν πρῶται, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρῶμῃ. du Soul.

21. Τοίχε ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide Suidam voce Τοίχαρχος. Κυβερ. Luc. Op. T. V. LI

ρεται. ΖΕΤΣ. Ὁρθῶς, ὦ Μῶμε, ἐπὶ
κάζεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ἂν Τιμοκλῆς ἐπι-
νοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέ-
ραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἐμπερίτρεπτα πάντα ἐπ-
αντλεῖ.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεότητος παρὰ δαίτυ-
μα οὐ πᾶν σοι ἰσχυρὸν ἔδωκεν εἶναι, ἀκουσὼν
δὴ τὴν ἱεράν, Φασιν, ἀγκυραν, καὶ ἣν οὐδεμιᾷ
μηχανῇ ἀπορρήξεις. ΖΕΤΣ. Τί ποτε ἄρα
καὶ ἱερεῖ;

ΤΙΜ. Ἰδοὺς γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦ-
τα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν σοι
περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βῶμοι, εἰσὶ καὶ θεοί·
ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βῶμοι, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί
πρὸς ταῦτα Φῆς; ΔΑΜ. Ἦν πρότερόν γελάσω
εἰς κόρον, ἀπεκρινέμαι σοι. ΤΙΜ. Ἀλλ' εἰσι-

κας

hitur. IVP. Recte coniicis, Momme. At hic Ti-
moeles firmum nihil excogitat; verum communia
ista et quotidiana, aliud post aliud, quae tamen
facile euertantur omnia, effundit.

51. ΤΙΜ. Quandoquidem igitur quis tibi
comparatio non satis valida visa est, audi iam sa-
cram, aiunt, ancoram, quam nulla machina
abrupas. IVP. Quid tandem dicet? ΤΙΜ.
Videas enim, an consequentia colligam ista, et
si qua euertere illa possis: si enim, sunt altaria,
sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam
Dii. Quid ad haec dicis? ΔΑΜ. Cum primum
satis rixero, tibi respondebo. ΤΙΜ. Sed videris

non

χας ἀδὲ παύσασθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὁμῶς ὅπῃ
φοι γελῶσι μοι ἔδοξε τὸ εἰρημένον ἔνοα. ΔΑΜ.
Ὅτι ἐκ αἰσθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρούης ἐξανήμαρ
νός σε τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν ἔσας. τὰ
γὰρ εἶπαι θεός, τῷ βωμῶς εἶναι συνδήσας, ἐ-
σχυρὸν αἶε ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ἄρμον.
ὥς ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τάττε Φῆς ἐχέμεν εἰπεῖν ἰσ-
χυρότερον, ἀπύωμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς τοίτῳν ἡττήσασθαι προκακῶς
ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ
ὑπὸ τιτῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τὰς βωμῶς ἡμῶν καὶ
ταπέφευγας. ὥς, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν,
ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε
τῶν βωμῶν, ὥς μάλιστα περὶ τέτων ἐρίζομαι.

TIM.

non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi
parte ridiculum visum sit, quod dixi. D. A. M.
Quod non sentis a tenui te filo suspendisse anco-
ram tuam, eamque sacram. Cum enim illud,
Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse,
putas firmum ex his te funem fecisse. Quando
igitur negas quidquam te his habere sanctius
quod dicas, iam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum
prior discedas? D. A. M. Recte, Timocles. Tu
enim ut illi quibus vis ab aliis infertur, ad alta-
ria nobis c. fugisti. Itaque per ancoram illam
sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa altaria
libatione interposita facere, nos non amplius de
hiscce rebus tecum velle contendere. TIM. Ca-

TIM. Εἰρωνεύη ταῦτα πρὸς ἐμέ τιμωρύνχε, 22) καὶ μίαν, καὶ κατὰ πτυσιν, καὶ μαστιγία, καὶ καύθημα. ἔ γάρ ἴσμεν ἔ τίνος μὲν πατὴρ εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σε ἐπορεύετο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μείρα καὶ διαφθείρεις, λιχνότατε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ Φεῦγε δ' ἔν, ἕως καὶ παρ' ἐμῇ πληγῇ λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε τέτω τῇ ὀφθαλμοῦ ἀποδραύσω, παμμίαρον ἔντα.

ZETE. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοί, ἄπειπον, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, ἔ φέρων κατατρυφῶντα

villarīs ista ad me sepulcrorum effossor, et impure, et despuēde, et verbero, et purgamentum. Nonne enim scimus quo sis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, et adulter sis, et pueros corumpas, heluo, et impudentissime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

53. IVP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insol-

22. Τιμωρύνχε] Deserui scripturam Editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, et Aristoph. Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατὸς τιμωρύνχος. Reine.

τα τὸν Δάμιν· καὶ εἶοικε πατάξαι αὐτὸν τῷ
κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν
ἐπὶ ταῦτοις; EPM. Ὁρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμι-
κὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινόν,
ἀν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν,
εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπία-
σι; πολλοὶ γὰρ εἰσιν οἱ τάνκντία γινώσκοντες,
πλείεις Ἑλλήνων, ὅ πολὺς λεῷς καὶ ὁ σύρφαξ,
βαρβαροὶ τε πάντες. ZETΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ,
τὰ τῷ Δαρείῳ πάνυ καλῶς ἔχον ἔστιν, ὃ εἶπεν
ἐπὶ τῷ Ζωπύρῳ· ὥς καὶ αὐτὸς ἐβελόμην ἀν' ἑνα
τοιῆτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυ-
ριάς μοι Βαβυλωνῶνας ὑπάρχειν.

insultare sibi Damin: et videtur caput illi per-
cussurus tegula. At nos quid facimus post haec?
MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comi-
cus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam.* Ec-
quod enim ingens malum, si pauci homines per-
suasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt,
qui contraria sentiant: plures Graecorum, mul-
titudine populi, atque facies vulgi, omnesque bar-
bari. IVP. Verum, Mercuri, Darii illud oppi-
do praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Ita-
que et ipse malim vnum talem habere qualem
Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Ba-
bylones esse.

p. 415. in Not. lin. 2. a fine pro mentem leg.
mentionem.

Demo-

D emonactis vita	1
Ameros (non videntur Luciani)	38
Imagines	133
Pro imaginibus	168
Toxaris, siue Amicitia	207
Lucius; siue Asinus	317
Iupiter Confutatus	420
Iupiter Tragoedus	446

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA